

Robert Ludlum

NIMRÓD MAFFIA

A mű eredeti címe: The Matlock Paper
Copyright (c) 1973 by Robert Ludlum

Fordította: Fazekas László

Címlapterv: Szabó Árpád

Hungarian Translation (c) Fazekas László, 1992.

1.

Az Igazságügyi Minisztérium oldalajtaján kilépve Loring megpróbált taxit fogni. Tavaszi péntek délután volt, már majdnem fél hat, s Washington utcáin hömpölygött a forgalom. Loring a járda szélén állt és jó szerencséjében bízva magasba emelte a kezét. Múltak a percek, de egyetlen kocsi sem jött arra. Már éppen fel akart hagyni a próbálkozással, mikor egy taxi, miután vagy húsz méterrel arrébb felvett egy utast, eléje kanyarodott.

- Keletre, uram? - szólt ki a sofőr. - Szálljon be! Megkérdeztem ezt az urat, s nem bánja, ha magát is elvisszük.

Loring mindig idegenkedett attól, hogy ismeretlenek mellé beszálljon egy taxiba. Most is ösztönösen lekapta a kezét, hogy zakójának ujja visszacsússzon, s elrejtse a csuklójára csatolt vékony, fekete láncot, amelynek másik vége a baljában tartott aktatáska fogantyújára volt erősítve.

- Köszönöm, de inkább nem. Dél felé megyek - válaszolta.

Megvárta, míg a kocsi besorol a forgalomba, s csüggedten ismét feltartotta a kezét.

A csúcsforgalomban taxira vadászva rendszerint a szokottnál is éberebb volt, tekintete ide-oda cikázott, s rögtön észrevette az utasuktól éppen megszabaduló, vagy világító jelzéssel közeledő szabad kocsikat.

Ezen a pénteken azonban nem sietett, gondolatai nem a hétvége körül jártak.

Ralph Loring ugyanis nem sokkal korábban tanúja volt annak, amint egy számára ismeretlen férfi fölött kimondták a halálos ítéletet. Nem találkozott még az illetővel, de meglehetősen sokat tudott róla. Harminchárom éves volt, Washingtontól hatszázötven kilométernyire, egy New England-i kisvárosban élt, s fogalma sem volt Loring létezéséről, no meg arról, hogy az Igazságügyi Minisztérium megkülönböztetett érdeklődést tanúsít iránta.

Loring gondolatban még mindig a nagy tanácsteremben volt, ahol a hosszú, téglalap alakú asztal mellett ülő férfiak kimondták az ítéletet.

Ő körömszakadtáig ellenezte. Ez volt a legkevesebb, amit megtehetett az ismeretlenért, akit ördögi precizitással egy számára végzetes szituációba akartak kergetni.

- Ha megengedi, emlékeztetném rá, Mr. Loring - válaszolt ellenvetéseire az egyik miniszterhelyettes, korábban a haditengerészet jogásza -, hogy minden harci helyzetben létezik kalkulálható kockázat. Elkerülhetetlen áldozatokkal mindig számolni kell.

- Itt egészen másról van szó! Ezt az embert nem készítették fel. Fogalma sem lesz róla, hol keresse az ellenséget, hisz mi magunk sem tudjuk.

- Maradjunk a tárgynál - figyelmeztette a vitatkozókat egy másik miniszterhelyettes. Ő valamikor nagyvállalati jogász volt, hozzászózott a munkaértekezletekhez, s Loring gyanította, hogy ezek nélkül már képtelen lenne bármilyen döntést hozni. - Az emberünknek gyorsan vág az esze. Elkészítettük a pszichológiai portréját, s ebben az szerepel, hogy "kiegyensúlyozatlan, de rendkívüli kommunikációs készséggel bír". A választás logikusnak tűnik.

- Kiegyensúlyozatlan, de kiváló kapcsolatteremtő! - csattant fel Loring. - Az isten szerelmére, ez csak halandzsa! Hadd emlékeztessem a jelenlévőket arra, hogy tizenöt éven át dolgoztam a terepen, s pontosan tudom, mennyit érnek az ilyen pszichológiai portrék. Ha egy ilyen jellemzés alapján küldenek bevetésre egy embert anélkül, hogy alaposabban megismertem volna, az ugyanolyan felelőtlenség volna, mintha elszegődnék matematikusnak a NASA-hoz.

A bizottság elnöke vette át a szót:

- Megértem a fenntartásait, s normális körülmények között el is fogadnám őket. A körülmények azonban a legkevesébe sem normálisak. Alig három hetünk van. Kevés az időnk ahhoz, hogy a kellő óvatossággal járjunk el.

- Vállalnunk kell a kockázatot - jelentette ki megfellebbezhetetlenül a haditengerészet jogászából lett miniszterhelyettes.

- Maga nem vállalja, hanem figyelmen kívül hagyja a kockázatot! - vágott vissza Loring.

- Óhajtja, hogy mást bizzunk meg a kapcsolatteremtéssel? - A bizottság elnökének hangján érződött, hogy minden hátsó gondolat nélkül tette fel a kérdést.

- Nem, uram. Vállalom, bár nem szívesen. Kérem, ezt vegyék bele a jegyzőkönyvbe is.

- Még egy dologra hadd hívjam fel a figyelmüket - figyelmeztette a többieket a másik miniszterhelyettes. - Az utasítás a legfelsőbb szintről jött. Abban egyetértettünk - a pszichológiai tanulmány is ezt támasztja alá -, hogy az emberünk kellően motivált. Egyértelművé keli azonban tennünk, hogy bármilyen segítséget nyújt számunkra, azt önként, a legkisebb kényszer nélkül teszi. Ebben az ügyben meglehetősen sebezhetőek vagyunk. Nem engedhetjük meg, hogy bárki is ránk hárítsa a felelősséget. Ha lehetséges, dokumentálnunk kell, hogy az illető maga keresett meg bennünket.

Ralph Loring szótlanul, undorodva félrefordította a fejét.

Ha ez egyáltalán lehetséges, a járműáradat még sűrűbbé vált. Loring már éppen fel akart hagyni a próbálkozással és gyalog elindulni húsz háztömbnyire lévő lakásába, amikor fehér Volvo állt meg mellette.

- Szállj be! Idétlenül nézel ki, amint itt állsz feltartott kézzel - szólt ki a volán mögött ülő férfi.

- Épp jókor jöttél. Köszönöm a fuvart. - Loring beszállt az első ülésre.

Aktatáskáját a térdére fektette, s meg sem próbálta eltakarni csuklóján a láncot. Cranston is a terepen dolgozott, a tengerentúli kábítószercsempész útvonalak szakértője volt. A Loring mostani megbízatásához vezető munkák jó részét is ő végezte el.

- Hosszú értekezletek voltak. Jutottatok valamire? - kérdezte.

- Megvan a zöld jelzés.

- Éppen ideje volt.

- Megszületett a döntés, hála két miniszterhelyettesnek és az aggódó Fehér

Háznak.

- Nagyszerű - bólintott elégedetten Cranston. - A területi osztály ma reggel kapta meg a földközi-tengeri részleg legújabb jelentéseit. Ellenőrizték a korábbi híreket, s bebizonyosodott, hogy nemcsak Ankara és Konya környékén, hanem délen, Szidi Barraniban és Rashidban, sőt az algériai ültetvényeken is szisztematikusan csökkentik a termelést. Kezd veszélyessé válni a helyzet. - Végül is mi az ördögöt akartok? - emelte fel a hangját Loring. - Azt hittem, fel akarjátok számolni őket.

- Te sem lennél elégedett a mi helyünkben - vitatkozott Cranston. - Ahhoz, hogy ellenőrzés alatt tartsunk valamit, ismernünk kell. Mi az eget kezdjük olyan helyekkel, mint... mint Porto Belocruz, Pilcomayo meg még vagy egy tucat kimondhatatlan nevű helység Brazíliában és Guayanában? Tökéletesen új helyzettel állunk szemben, Ralph.

- Kérdezzétek meg a Dél-Amerika szakértőket. A CIA-nál rengeteg van belőlük, - Szó se lehet róla - rázta meg a fejét Cranston. - Még azt sem engedélyezték, hogy a térképeiket elkérjük.

- Örület.

- Ez ilyen szakma. Tisztáknak kell maradnunk, be kell tartanunk az Interpol minden előírását. Nem alkalmazhatunk tiltott módszereket. Azt hittem, ezt te is tudod.

- Tudom, csak éppen hülyeségnek tartom - csóválta elégedetlenül a fejét Loring.

- Te csak New Englandre, az Egyesült Államokra gondolsz, de nekünk a pampákkal van dolgunk, vagy hogy a francba nevezik őket.

- New England, az Államok kicsiben olyan, mint az egész világ. Éppen ez benne az ijesztő. Hol vannak már az egyforma gyalumatlan léckerítések, a telepesszellem, a repkénnyel befuttatott téglaházak? - mélázott fennhangon Loring.

- Költői hangulatban vagy. Szokj le róla.

- Megható az együttérzésed. Köszönöm.

- Nem látszol túl magabiztosnak.

- Nincs elég idő...

- Az idő mindig kevés - legyintett Cranston.

Beletaposott a gázba, de a kocsi még fel sem gyorsult, máris fékezni volt kénytelen a Nebraska Avenue és a 18. utca kereszteződésénél a közlekedési dugó miatt. - Végül is megadták a zöld jelzést - fordult a szélvédőn mereven kibámuló Loringhoz. - Ez is valami.

- Igaz, csak éppen nincs meg hozzá a megfelelő ember.

- Értem. Róla van szó? - Cranston a Loring ölében fekvő aktatáska felé intett.

- Igen.

- Mi a neve?

- Matlock. James B. Matlock. A B. Barbourt jelent. Nagyon régi család, akárcsak a Matlock. James Matlock. Filozófiából és bölcsészettől doktorált, és szaktekinélynek számít a társadalmi és politikai körülményeknek az Erzsébet-kori irodalomra gyakorolt hatását illetően. Hogy tetszik?

- Te jó isten! Honnan fog ez elindulni, ezzel a háttérrel? Nyugdíjas professzorok teadélutánjain fogja kezdeni?

- Nem - rázta meg a fejét Loring. - A dolognak ez a része rendben van. Még elég fiatal. A biztonsági osztály felmérése szerint kiegyensúlyozatlan, de rendkívül könnyen teremt új kapcsolatokat. Ugye, tetszetős jellemzés?

- Elgondolkodtató. Mi a fenét jelenthet?

- Azt hiszem, meglehetősen bonyolult személyiséget. A hadseregben pocsék minősítést kapott, elvált, s mégis órá esett a választás.

- Szimpatikusnak tűrik.

- Az a baj, hogy nekem is.

Mindketten hallgattak, Cranston elég tapasztalt volt ahhoz, hogy tudja, mikor van szüksége egy másik profinak a csendre, hogy egyedül maradhasson a gondolataival, s eldöntsön magában bizonyos dolgokat.

Ralph Loringnak a férfin járt az esze, akinek az életéről minden adatbankban hozzáférhető adat ott volt az aktatáskájában. Tudta, hogy James Barbour

Matlocknak hívják, s tudott róla még sok minden mást is, de az egyénisége nem rajzolódott ki előtte, s ez aggasztotta. Matlock életében túl sok volt a zavaró, egymáshoz nem illő elem.

Egyetlen életben maradt gyermeke volt két idős, nagyon gazdag, a New York állambeli Scarsdale-ben visszavonultan élő embernek. Mint a keleti parti gazdag családok gyerekei közül oly sokan, ő is Andoverben és Amherstben tanult,

felkészülve rá, hogy felnőttként a szokásos manhattani karriert fussa be bankárként, tőzsdeügynökként vagy éppenséggel a reklámszakmában. Tökéletesen illett a képbe az is, hogy egy jobb körökbe tartozó greenwichi család lányát vette feleségül.

Ezután viszont olyan dolgok történtek James Barbour Matlockkal, amelyekre Loring nagyon szeretett volna elfogadható magyarázatot találni. Először is jött a hadsereg.

A hatvanas évek eleje volt, s ha elfogadta volna a hat hónapos szolgálathosszabbítást, Matlock békésen letölthette volna az idejét valamelyik hadtáphivatal íróasztala mögött. Családi kapcsolatait figyelembe véve valószínű, hogy Washingtonba vagy New Yorkba vezényelték volna. Ehelyett úgy viselkedett, mintha az utcán nőtt volna fel. Személyi kartonján egész sor parancs- és szolgálatmegtagadás szerepelt, és sikerült elérnie, hogy Vietnamba vezényeljék. A Mekong-deltában töltött idő alatt kétszer állt hadbíróság előtt. Magatartása a feljegyzések tanúsága szerint nem ideológiai megfontolásokból fakadt.

A civil éleibe visszatérve sem nyugodott meg, s előbb a szüleivel, majd a feleségével is összeveszett. Aztán egy váratlan fordulattal a Morningside Heightsre költözött, és beiratkozott a Columbia Egyetemre.

A felesége három és fél hónapig bírta, aztán úgy döntött, hogy csendben elválik és a lehető leggyorsabban távozik Matlock életéből.

A következő néhány évről mindössze néhány unalmas feljegyzés készült. Matlock, a javíthatatlanul lassan átváltozott Matlockká, a tudóssá. Elszántan, szünet nélkül tanult, s alig több mint három év alatt megszerezte a doktori fokozatot. A connecticuti Carlyle egyetemének angol tanszékén kapott állást, és a jelek szerint kibékült a szüleivel. Több könyve és tudományos cikke is megjelent, s a tudósvilágban kétségtelenül tekintélyt vívott ki magának. Kollégái körében népszerű volt, szolid jómódban élt, s már egyáltalán nem emlékeztetett a valaha forrófejű fiatalemberre. Élete kényelmes mederben csörgedezett, magánkapcsolatai is rendezetteknek tűntek. A feljegyzések egy Patricia Ballantyne nevű egyetemi hallgatóról szóltak, aki saját lakást tart fenn, de minden jel szerint Matlock szeretője. Amennyire az ilyesmi megítélhető, házasságra egyikük sem gondol. A lány régésznek készül, doktori disszertációját írja és több, távoli munkahelyekre szóló állásajánlata van különböző alapítványoktól. Nem, Patricia Ballantyne terveiben egyelőre nem szerepel a házasság – legalábbis a rendelkezésre álló információk szerint.

És mi a helyzet Matlockkal, gondolkozott el Ralph Loring. Amit róla megtudtak, vajon igazolja a választást?

Nem, és nem is igazolhatja. Ezzel a helyzettel csak egy jól képzett profi lenne képes megbirkózni. A feladat túlságosan összetett, túl sok veszélyt rejt egy amatőr számára. Szörnyű ironiája a körülményeknek, hogy bármilyen nagyot hibázik, bármilyen csapdákba esik is bele, ez a Matlock mégis sokkal gyorsabban haladhat előre és sokkal messzebbre juthat, mint bármelyik profi.

Bármikor rajtaveszthet persze, s az az életébe fog kerülni. :

- Miből gondolod, hogy elvállalja? - Közel jártak Loring lakásához és Cranston nem tudta tovább fékezni kíváncsiságát.

- Tessék? Ne haragudj, nem figyeltem.

- Mi készteti arra, hogy vállalja?

- A tíz évvel fiatalabb öccse. A szülei idősök, nagyon gazdagok és nagyon maguknak valók.

- Miért egyezne bele?

- A testvére miatt, aki három éve túl nagy adag heroint vett be és meghalt.

Bérelt kocsijával Ralph Loring lassan végighajtott a fákkal szegélyezett széles úton. A környező öreg házakat figyelte, amelyek némelyikében még mindig diáklklub működött, de már távolról sem annyi, mint akár csak egy évtizeddel korábban is. A connecticuti Carlyle egyeteme egyike volt a New Englandre oly jellemző, közepes méretű, tekintélyesnek számító felsőoktatási intézményeknek. Nagyszerű elnöke, dr. Adrian Sealfont irányításával átalakították, a huszadik század második felének követelményeihez igazították a nagy múltú intézményt. Természetesen nem maradtak el az ilyenkor szokásos tiltakozások, a szakállvisélet engedélyezése miatti felháborodás, s az afrikai ősök leszármazottait sem fogadta osztatlan lelkesedés a tudásnak ebben a konzervatív fellegvárában. A változások mégis megtörténtek, s bebizonyosodott, hogy a kemény

rock és a tanszéki teadélutánok szalonzenéje egészen jól megfér egymással. A szikrázó tavaszi napsütésben a békés egyetemi városon végighajtva Loring szinte elképzelhetetlennek tartotta, hogy egy ilyen közösség bármilyen problémát is okozhat. Olyat pedig végképp nem, amiért ő idejött.

Ez a probléma mégis létezett.

Loring tudta, hogy Carlyle időzített bomba, amely ha felrobban, rettentően sok áldozatot fog szedni. A robbanás pedig elkerülhetetlen, csak azt nem lehet kiszámítani, mi történik előtte. Neki az a feladata, hogy a legkisebbre csökkentse a robbanás erejét, s ehhez nem volt más eszköze, csak James Barbour Matlock.

Megérkezett a kellemes, egyemeletes épülethez. Négy különbejáratú lakás volt benne, s a tanszéki kezelésben lévő legjobb házak közé tartozott. Rendszerint tehetséges, fiatal oktatók lakták, míg össze nem gyűjtötték a pénzt a saját otthonuk megszerzéséhez. Matlock lakása a nyugati szárnyon, a földszinten volt. Loring megkerülte az épületet, s az utca túlsó oldalán, Matlock lakásával pontosan szemben állt meg. Nem akart sokáig ottmaradni, de azért alaposan megnézte a közelben felbukkanó kocsikat, s a vasárnap délelőttöt kihasználva kényelmesen sétáló embereket, hogy lássa, nem figyelik-e. Az előzetes helyszíni tanulmányokból tudta, hogy a fiatal professzor vasárnaponként rendszerint délig újságot olvas, aztán elmegy a Carlyle északi részén lakó Patricia Ballantyne-ért. Persze csak akkor, ha a lány nem nála töltötte az éjszakát. Általában a városban kívül ebédelnek, aztán visszatérnek Matlock lakására, vagy átmennek Hartfordba, esetleg New Havenbe. Változások persze előfordulhatnak. A lány és Matlock néha elutazik hétvégére, s a szállodában férj-feleségként jelentkeznek be. Ezt a hétvégét azonban otthon töltötték, erről sikerült megbizonyosodni. Loring az órájára nézett. Háromnegyed egy volt, s Matlock csak nem akart fölbukkanni. Kezdett kifutni az időből. Még néhány perc és a Crescent Streeten kell lennie, a 217. számú háznál, hogy a konspiráció szabályainak megfelelően kocsit váltson.

Tisztában volt vele, hogy nem feltétlenül kellene látnia Matlockot. Alaposan átnézte a dossziéját, fényképről már jól ismerte, s dr. Sealfonttal, a Carlyle elnökével is beszélt. Minden ügynöknek megvan azonban a maga egyéni munkamódszere, s az övéhez hozzátartozott, hogy a kapcsolatteremtés előtt személyesen is megfigyelje a kiválasztott személyt.

A lakás ajtaja kinyílt, s egy magas férfi lépett ki a napsütésbe. Khakiszínű nadrágot, papucscipőt és sárgásbarna garbót viselt. Haja meglehetősen hosszúra nőtt és éles vonásai ellenére is elég jóképű volt. Bezárta az ajtót, feltette a napszemüvegét s a sarkon befordulva a ház másik oldalára ment, ahol Loring a parkolót sejtette. Nem tévedett; néhány perc múltán látta, amint James Matlock elhajt egy Triumph sportkocsin.

Az ügynök úgy ítélte meg, hogy a férfi egész megjelenésén, viselkedésén látszik, mennyire élvezi az életet. Megfelelő jövedelme van, nem nehezednek rá nyomasztó terhek, szereti a munkáját és kellemes kapcsolatot tart egy vonzó fiatal nővel. Loring azon elmélkedett, hogyan vélekedik három hét múlva James Barbour Matlock, aki arra ítéltetett, hogy az élete rémálommá váljon.

2.

Matlock tövig nyomta a gázpedált, a Triumph meg-rázkódott, s a sebességmérő hamarosan az óránkénti száz kilométerre kúszott. Nem azért hajszolta a kocsit, mert sietett - Pat Ballantyne ügyis megvárja -, hanem mert dühös volt.

Pontosabban nem is dühös, csak nyugtalan. A szüleivel folytatott telefonbeszélgetések mindig nyugtalanná tették, s ez most már valószínűleg mindig így lesz. A leereszkedő hang felborzolta az idegeit, s ahogy anyja és apja öregedett, csak egyre rosszabbodott a helyzet. Megpróbálták fegyverként használni és ellene fordítani a korukat. Most is azt akarták, hogy a tavaszi szünetet Scarsdale-ben töltsse, s apjával különböző bankokba és ügyvédekhez járjon.

- Sok mindent meg kellene még ismerned, fiam - mondta gyászos hangon az apja. - Tudod, nem vagy még eléggé felkészülve...

-...Csak te maradtál nekünk, drágám - folytatta fájdalomtól elgyötörtén az anyja.

Matlock tisztában volt vele, hogy e mártírszerepben tetszelegve már szinte várják az elkerülhetetlen véget. Megtették, amit rájuk osztott az élet,

észrevehető nyomot hagytak maguk után - legalábbis az apja. Az egészben csak az a nevetséges, hogy a szülei olyan erősek, mint a teherhordó öszvér, annyi életerő van még bennük, mint a vadlovakban. Semmi kétsége sem volt, hogy évtizedekkel túléljük őt.

Sokkal jobban vágytak utána, mint amennyire ő velük akart lenni, így tart ez már három éve, David halála óta. Valószínűleg az ő idegenkedése is abból az időből származik, gondolta Matlock, Pat háza elé kanyarodva. Nem tudta, s már nem is fogja megbocsátani magának David halálát.

A tavaszi szünetet azonban mégsem tölti Scarsdale-ben. Nem akar elmerülni az emlékekben. Végre van valakiye, aki segít elfelejteni a nehéz éveket, a halált, a szerelemnélküliséget, a bizonytalanságot. Különb is, megígérte Patnek, hogy elmennek St. Thomasba.

A városon kívüli éttermet Cheshire Catnek hívták, s nagyon hasonlított egy angol kocsmához. Népszerűségét kiváló konyhájának köszönhette, és annak, hogy az italmérésnél sohasem csaltak. Miután a második Bloody Maryt is megitták, Matlock rostonsültet és Yorkshire-pudingot rendelt. Kívülük még vagy egy tucat pár és több család is tartózkodott az étteremben. A sarokban egy magányos férfi hosszában félbehajtott New York Timest olvasott.

- A dühös atya várja pernahajder fiacskáját - intett a férfi felé Matlock. - Ismerem ezt a típust. Naponta lehet találkozni vele a scarsdale-i vonaton.

- Elég nyugodtnak látszik.

- Megtanulta titkolni az érzelmeit, s csak a gyógyszerésze tudja, mibe kerül ez neki.

- Vannak apró jelek, amiket senki nem képes elrejteni, de ezen semmi sem látszik - rázta meg a fejét Pat. - Tökéletesen nyugodt, magabiztos. Ezúttal tévedtél.

- Nem ismered még Scarsdale-t. A magabiztosság itt kötelező. Hiába van pénzed, ha nem elég biztos a fellépésed, még egy házat sem vehetsz magadnak.

- Ha már itt tartunk, szeretném tudni, mire jutottál. Azt hiszem, el kellene halasztanunk a St. Thomas-i kirándulást.

- Szó sem lehet róla. Ronda telünk volt, megérdemlünk egy kis napfényt. Különb is, az öregek feleslegesen törnek magukat. Semmi kedvem bármit is megtudni a Matlock-féle ügyletekről. Ha valaha is bekövetkezik, hogy elmennek - amit erősen kétlek -, úgyis más fogja átvenni az ügyeket.

- Azt hittem, egyetértünk abban, hogy ez csak ürügy a számukra. Csupán azt szeretnék, hogy velük légy egy kis ideig. Nem érzed, milyen megható, hogy ezt így próbálják elérni?

- Nincs ebben semmi megható. Apám egyszerűen zsarolni próbál... Nézd! Úgy látszik, az emberünk feladta. - A magányos férfi felhajtotta italát, s éppen azt magyarázta az odasiető pincérnek, hogy nem kíván ebédet rendelni. - Kettőt egy ellenében, hogy észrevette a fiacskáját, s pánikba esett a hosszú hajától, a bőrdzsekijétől és a meztelen lábától.

- Ne légy ilyen kárörvendő - korholta a lány.

- Szó sincs róla. Tökéletesen együtt érzek vele. Nehezen viselem a másoknak ártó lázadást. Az ilyesmi nagyon zavar.

- Furcsa ember maga, Matlock közlegény - szólt mosolyogva Pat, a férfi dicsőségesnek távolról sem nevezhető katonai karrierjére utalva. - Ha végeztünk, menjünk be Hartfordba. Azt mondják, jó filmet játszanak a moziban.

- Ne haragudj, elfelejtettem mondani, hogy ma nem lehet... Reggel telefonált Sealfont, hogy ma este menjek el hozzá valami megbeszélésre.

- Miről lehet szó?

- Fogalmam sincs. Talán az afrikaiaknál van valami probléma. Úgy tűnik, a fickó, akit a Howardról beszerveztem, túl sokat foglalkozik a lányokkal. Lassan annyi barátnője lesz, mint XIV. Lajosnak.

- Szörnyű pasas vagy - nevetett a lány. Matlock előrehajolt és megfogta Pat kezét.

Dr. Adrian Sealfont otthona tökéletesen illett egy tekintélyes egyetem elnökéhez. Nagy, hófehér, gyarmati stílusú épület volt, melynek dúsan faragott; dupla bejárati ajtajához széles márványlépcsők vezettek. Az épület hosszában jón stílusú oszlopok törték meg a fehér falfelület egyhangúságát. Gondosan ápolott kert vette körül, melynek gypeszönyegét esténként rejtett fényforrások világították meg.

Matlock felment a lépcsőn és becsöngetett. Egy szobalány nyitott ajtót, s a

hallon át a ház hátsó részébe, dr. Sealfont hatalmas könyvtárszobájába vezette. Az elnökön kívül ketten tartózkodtak még a helyiségben. Matlockra, mint mindig, most is lenyűgözően hatott Adrian Sealfont. A több mint száznyolcvan centi magas, karcsú, jellegzetes sasorrú férfiból valami különös melegség áradt. Szelídsége megtévesztőleg hatott azokra, akik nem ismerték közelebbről, s nem tudták róla, milyen ragyogó elme. Matlock őszintén kedvelte.

- Üdvözlöm, James - nyújtott kezét Sealfont. - Mr. Loring, bemutatom dr. Matlockot.

- Örülök, hogy találkoztunk. Hello, Sam - ezt az üdvözlést Matlock már a szobában tartózkodó harmadik férfinak, Samuel Kresselnek, az egyetemi kollégiumok dékánjának címezte.

- Hello, Jim.

- Nem találkoztunk mi már valahol? - kérdezte Matlock Loringot, s a választ meg sem várva, figyelmeztetőleg felemelte a kezét: - Várjon, hátha eszembe jut.

- Őszintén szólva bánnám, ha sikerülne.

- Azt elhiszem - kapcsolódott kis kaján nevetéssel a beszélgetésbe Kressel. Matlock a dékánt is őszintén kedvelte. Becsülte szakértelmét és emberként is igen rokonszenvesnek találta.

- Hogy érted ezt, Sam?

- Engedje meg, hogy én válaszoljak - vágott közbe Adrian Sealfont. - Mr. Loring a szövetségi kormány alkalmazásában áll, az Igazságügyi Minisztériumban dolgozik. Beleegyeztem, hogy összehozok az önök számára egy találkozót, de cseppet sem értettem egyet azzal, amire Sam és Mr. Loring az előbb utalt. Mr. Loring úgy találta jónak, ha önt, hogy is mondják ezt: megfigyelés alá vonja. Én ez ellen a leghatározottabban tiltakoztam. - Mondandóját befejezve az elnök határozott pillantást vetett Loringra.

- Mit csinált maga velem? - kérdezte halkán, hitetlenkedve Matlock.

- Elnézését kérem! - Loring mentegetőzése őszintének hatott. - Helytelen egyéni szóhasználat volt, aminek semmi köze az ügyünkhöz.

- Maga volt az a férfi a Cheshire Catben - jutott eszébe Matlocknak.

- Kicsoda? - kérdezte értetlenül Sam Kressel.

- A férfi a félbehajtott újsággal.

- Igen - vallotta be Loring. - Tudtam, hogy észrevettek, s fel fog ismerni, mihelyt találkozunk. Tartok tőle, hogy nem alakítottam igazán meggyőzően a szerepemet.

- Arra tippeltünk, hogy egy dühös apa.

- Néha valóban az vagyok, bár nem túl gyakran. A lányom még csak hétéves.

- Azt hiszem, ideje rátérni a lényegre - szakította félbe a beszélgetést Sealfont. - Örülök, James, hogy ilyen megértően reagál a történetekre.

- Egyelőre csak kíváncsi vagyok, s egy kicsit nyugtalan is, mint bárki hasonló szituációban - mosolyodott el halványan Matlock. - Miről van szó tulajdonképpen?

- Igyanak valamit, mielőtt hozzákendének - ajánlotta Adrian Sealfont, s a szoba sarkában álló, vörösréz borítású bárpulthoz lépett. - Maga a bourbont szereti szódával, ugye, James? Sam, ha jól emlékszem, dupla whiskyt jéggel. És ön, Mr. Loring?

- A whisky nekem is jó lesz, de csak vízzel.

- James, megkérhetném, hogy segítsen kiszolgálni az urakat? - Matlock bólintott és követte Sealfontot a bárpulthoz.

- Maga mindig bámulatba ejt engem, Adrian - állapította meg őszinte elismeréssel a hangjában Kressel, s helyet foglalt az egyik öblös bőrfotelben. - Az isten szerelmére, árulja már el, miért tartja fontosnak megjegyezni, hogy mit isznak a beosztottai?

- Sokkal logikusabb a magyarázat, mintsem gondolná - nevetett Sealfont. -

Egyébként nemcsak a... kollégáim ízlését tartom számon. Több pénzt szereztem az egyetemünknek az alkohol segítségével, mint a legkiválóbb elemző elmék tényfeltáró jelentéseinek százaival. - Adrian Sealfont kis szünetet tartott, s valami régi emlék hatására vidáman felnevetett. - Egyszer beszédet mondtam az Egyetemi Elnökök Szervezetének közgyűlésén, s utána valaki megkérdezte, minek tulajdonítom az alapítványtevők bőkezűségét egyetemünk iránt. Valami olyasmit válaszoltam, hogy az őseinknek, akik kitanulták a szőlőtermesztés és a szeszgyártás fortélyait. A feleségem, akkor még élt szegény, majd megpukkadt a nevetéstől, de figyelmeztetett, hogy többé ne tegyem ezt, mert egy ilyen megjegyzéssel több százezer dollártól foszthatom meg a Carlyle-t. Mindenki jót nevetett, s közben Matlock szétosztotta az italokat.

- Egészségükre - emelte meg poharát az egyetem elnöke. Ivott egy kortyot, s ismét komolyra váltott: - Furcsa, kényelmetlen helyzetben vagyok, James... Sam. Néhány hete megkeresett Mr. Loring főnöke, s megkért, hogy utazzam Washingtonba egy olyan ügyben, amely a legközvetlenebbül érinti a Carlyle-t. Teljesítettem a kérését, s tudomást szereztem valamiről, amit máig képtelen vagyok elfogadni. Mr. Loring megismerteti majd önöket néhány dologgal, amelyek első hallásra hihetőnek tűnnek. Ez azonban csak a felszín; ha alaposabban átgondolják, rájönnek majd, hogy pletykákról, szövegkörnyezetükből kiszakított állításokról, mesterségesen konstruált bizonyítékokról van szó. S mégis, lehet, hogy mindez igaz. Ez a halvány valószínűség késztetett arra, hogy beleegyezzem a mai találkozóba. Szeretném azonban világosan leszögezni, hogy a magam részéről nem kívánok részt venni az egészben. Carlyle nem vállal semmiféle szerepet ebben az ügyben. Bármilyen történik is ebben a szobában, az az én tudtommal, de hivatalos jóváhagyásom nélkül történik. Ha cselekedni akarnak, magánemberként teszik, s nem mint a Carlyle oktatói karának tagjai... Nos, James, ha ez sem ijesztette meg eléggé, akkor már semmi sem fogja. - Sealfont elmosolyodott, de ez sem csökkentette szavainak súlyát.

- Lassan tényleg félni kezdek - szólt színtelen hangon Matlock.

Kressel a poharát lerakva előredőlt a fotelben.

- Amit elmondott, azt úgy értsük, hogy nem helyesli Loring jelenlétét, s nem támogatja a kérését, bármi legyen is az?

- Egyelőre ne menjünk ilyen messzire. Ha megalapozottak a vádjai, nem hagyhatom figyelmen kívül. Másrészt nincs az az egyetemi elnök, aki feltételezések alapján hajlandó lenne együttműködni valamelyik kormányhivatallal. Megbocsát nekem, Mr. Loring, hogy ezt mondom, de Washingtonban túl sokan vannak, akik saját hasznukra igyekeznek kihasználni felsőoktatási kapcsolataikat. A Michiganre, a Columbiára, a Berkeleyre gondolok... többek között. Egy dolog a szokványos politizálás, de a beépülés... nos, az már egészen más.

- Beépülés? Meglehetősen erős kifejezés - kapta fel a fejét Matlock.

- Talán túlságosan is erős. A minősítést azonban meghagyom Mr. Loringnak.

Kressel a poharáért nyúlt.

- Megkérdezhetném, hogy miért éppen minket - Matlockot és engem - választottak?

- Ezt is mondja el inkább Mr. Loring. Mivel azonban én is felelős vagyok azért, hogy itt vannak, hadd ismertessem a saját megfontolásaimat. Dékánként maga többet tud arról, ami az egyetemen zajlik, mint bárki más... Azt is rögtön észreveszi, ha Mr. Loring vagy a munkatársai túllépik a számukra megszabható kereteket... Nos, azt hiszem, ennyi talán elég is. Megyek, meghívtak egy rendezvényre. Strauss, a filmrendező tart előadást, és elvárják, hogy ott legyek. - Sealfont a bárpultra rakta a poharát, s a három férfi is felállt.

- Engedjen meg még egy kérdést, mielőtt magunkra hagyna bennünket - szólt Kressel, érezhető idegességgel a hangjában. - Tegyük fel, hogy valamelyikünk vagy mindketten úgy döntünk, hogy nem akarunk részt venni Mr. Loring... ügyletében.

- Akkor visszautasítják - válaszolt Adrian Sealfont már az ajtóból. - Szeretném egyértelműen kijelenteni, hogy senki semmire sem kötelezi önöket. Ugye, megért engem, Mr. Loring? Kellemsen estét, uraim. - Sealfont kilépett a hallba és behúzta maga mögött az ajtót.

3.

A három férfi némán, mozdulatlanul állt egy ideig. Hallották, amint kinyílt, majd becsukódott a ház ajtaja. Loringhoz fordulva Kressel törte meg a csendet.

- Azt hiszem, most magán a sor.

- Igen, általában így szokott lenni. Ha megengedik, mondanék magamról néhány szót, s ezzel részben magyarázatot adok erre a találkozóra is. Az Igazságügyi Minisztériumban dolgozom, a kábítószerosztályon.

Kressel leült és belekortyolt az italába.

- Gondolom, nem azért utazott ide, hogy elmondja: a hallgatók negyven százaléka szed valamilyen kábítószerrel. Ne fáradjon, ezt magunktól is tudjuk.

- Nem, szó sincs róla. Tudom, hogy önöknek ez nem új dolog. Mindenki tudja. Ami az arányt illeti, abban persze nem vagyok biztos. Azt hiszem, Mr. Kressel kissé alábecsüli a kábítószeresek számát.

Matlock végzett az italával, s úgy döntött, iszik még egyet.

- Sok vagy kevés, más egyetemekkel összehasonlítva magunkat, nem kell pánikba esnünk - mondta a bárpulthoz lépve.

- Hát persze hogy nem. Legalábbis emiatt.

- És másért?

- Másért már annál inkább. - Loring Sealfont íróasztalához ment, s felvette mellőle az aktatáskáját. Otthonos mozdulatából nyilvánvalóvá vált, hogy Matlock és Kressel érkezése előtt hosszabb beszélgetése lehetett az egyetem elnökével. A dohányzóasztalra rakta és kinyitotta a táskát, közben Matlock is visszatért a bárpulttól.

- Hadd mutassak valamit önöknek. - Loring egy ezüstszürke levélpapírt vett elő, amin látszott, hogy ollóval vágták le egy nagyobb ívből. Gyűrött volt és el is piszkolódott a sok fogdosástól, Loring odanyújtotta Matlocknak. Kressel felállt és kollégája mögé lépett, hogy közelebből lássa.

- Ez valami levél vagy inkább hivatalos irat. Teli van számokkal - mondta az írást tanulmányozva Matlock. - Franciául van..., de nem, inkább olaszul... legalábbis azt hiszem.

- Gratulálok, professzor - szólt közbe Loring. - Mindkettő, és egyik sem. Korzikaiul íródott, az oltremontán nyelvjárásban, amit a sziget déli részén beszéltek valamikor. Az írást még nem sikerült maradéktalanul megfejteni, de azt hiszem, ez inkább csak hiányos ismereteinknek köszönhető, s nem annak, hogy a levél írója valami titkos kódot használt. A lényeget mindenesetre sikerült megértenünk.

- És mi lenne az? - kérdezte Kressel, átvéve Matlocktól a furcsa papírt.

- Mielőtt elmondanám, hadd meséljem el, hogyan jutott hozzánk a levél. Tartok tőle, hogy enélkül nem értenék meg az ügy jelentőségét.

- Halljuk! - Kressel visszaadta, a kormányügynök pedig gondosan a táskájába rakta a papírt.

- A kábítószer-kereskedők egyik futárja, tudják, az az ember, aki utasításokat, pénzt, üzeneteket visz a termelőhelyekre, hat héttel ezelőtt elhagyta az országot - kezdte Loring. - Tulajdonképpen nem is egyszerű futár volt, ahhoz túl előkelő helyen állt az elosztóhálózaton belüli hierarchiában. Nem tudjuk pontosan, mit csinált, talán ellenőrző úton volt, mindenesetre az út vége az lett, hogy Toros Daglariban - ez az egyik hegyvidéki termelőkörzet Törökországban - megölték. Olyan híreket kaptunk, hogy le akart állítani néhány üzletet, s ez feldühítette a helybelieket, A magyarázat elfogadhatónak tűnik, ha figyelembe vesszük, hogy a Földközi-tenger vidékén egyre több termőhelyet számolnak fel, s a kábítószerek előállításának súlypontja egyre inkább Dél-Amerikába tevődik át... Ezt a papírt abban a bőrömben találták, amit ő viselt. Mint láthatják, sok kézen ment át, Ankarától Marrakeshig többen meglehetősen jó üzletet csináltak vele. Végül az Interpol egyik beépített embere vásárolta meg, s így került hozzánk.

- Toros Dag... mifeneből Washingtonba. Szép kis utazás - szólt közbe Matlock.

- És elég költséges is - fűzte hozzá Loring. - De hogy pontosak legyünk, nem Washingtonba, hanem ide. Toros Daglariból Connecticut államba, Carlyle-ba.

- Gondolom, ennek a körülménynek is megvan a maga külön jelentősége - szólt közbe Kressel.

- Mindössze annyi, hogy a papíron szereplő információ érinti Carlyle-t. - Loring előredőlt a foteljében és nyugodt, szenvtelen hangon, mint egy matematikai feladatot magyarázó tanár, folytatta az előadást. - A feljegyzésekben ugyanis az szerepel, hogy mához három hétre, május 10-én egy megbeszélést tartanak. A számok tizedes pontossággal a carlyle-i körzet földrajzi koordinátáit adják meg. A papír tanúsága szerint az illető, akinél megtalálták, egyike lett volna a tanácskozás résztvevőinek. Mint láthatják, az írás hiányos, levágtak róla egy pontosan illeszkedő darabot - rutin elővigyázatossági intézkedés a tulajdonos személyazonosságának ellenőrzésére. Sajnos, éppen az nem szerepel benne, hogy pontosan hol lesz a találkozó.

- Álljunk csak meg egy pillanatra! - Kressel megpróbált uralkodni magán, de hangja éles, ingerült volt. - Nem siette el egy kicsit a dolgot, Loring? Információkat, mégpedig bizalmas információkat közöl velünk, mielőtt megmondta volna, mit kíván tőlünk. Az egyetem vezetésének nem áll szándékában, hogy a kormány nyomozó szervévé válják. Mielőtt folytatná a tények felsorolását, jobb volna, ha megmondaná, mit akar.

- Elnézést, Mr. Kressel. Ön mondta, hogy rajtam a sor, de úgy látszik, rosszul végzem a feladatomat.

- De még mennyire. Pedig maga szakértő.

- Hagyd már, Sam - szólt közbe Matlock, aki nem egészen értette, mitől lett hirtelen ilyen dühös Kressel. - Sealfont szerint visszautasíthatjuk, bármit kérjen is. Ha így döntünk, s valószínűleg így fogunk dönteni, jobb volna józan mérlegelés alapján s nem előítéletek hatására tenni.

- Ne légy már olyan naiv, Jim. Titkos, de legalábbis bizalmas információkat hallottál, s akár akarod, akár nem, már benne is vagy a dologban. Nem tagadhatod le, hogy ismered őket, nem mondhatod azt, hogy ez a beszélgetés meg sem történt.

- Igaz ez? - kérdezte Matlock Loringtól.

- Tulajdonképpen igen. Ami a beszélgetésünket illeti, ha megkérdeznék, nem tagadhatom le.

- És miből gondolja, hogy végig akarjuk hallgatni?

- Abból, hogy a Carlyle-i egyetemnek is köze van az ügghöz, már évek óta. A helyzet pedig kritikus. Mindössze három hetünk maradt, hogy a rendelkezésünkre álló információ, alapján cselekedjünk.

Kressel felállt, mély lélegzetet vett és lassan kifújta a levegőt.

- Megfelelő bizonyítékok nélkül válsághelyzetet teremtenek, s így kényszerítik ki az egyetem szerepvállalását - állapította meg dühösen. - A válság később elmúlik, de a feljegyzések tanúsítják, hogy az egyetem csendes résztvevője volt egy kormányvizsgálatnak. Ezt a sémát alkalmazták a Wisconsin Egyetemen is. - Matlockhoz fordult: - Emlékszel az esetre, Jim? Hat napig tartottak a diákmegmozdulások, s ráment egy fél szemeszter, mire sikerült megnyugtanni a kedélyeket.

- Az ottani események mögött a Pentagon állt, s a körülmények is egészen mások voltak - vitatkozott Loring.

- Gondolja, hogy az Igazságügyi Minisztériumot jobban kedvelik? Olvasson el néhány egyetemi újságot, s rá fog jönni, hogy nem.

- Az isten szerelmére, Sam, hagyd már, hogy elmondja, amit akar! - dördült kollégájára Matlock. - Ha nem akarod meghallgatni, menj haza. Engem érdekel a dolog.

Kressel nem válaszolt rögtön.

- Rendben. Azt hiszem, értelek - mondta végül. - Folytassa, Loring, de ne feledje, hogy bennünket semmi sem köt. Nem vagyunk kötelesek tiszteletben tartani semmilyen feltételt és titoktartásra vonatkozó előírást.

- Bizom az önök józan eszében.

- Lehet, hogy csalódnai fog - vetette oda a dékán, s a bárpulthoz lépve újabb italt töltött magának.

- Hadd folytassam egy kérdéssel. Hallották már azt a szót, hogy Nimród?

- Ótestamentumi héber név - válaszolt Matlock. - Nimród Noé leszármazottja, Babilon és Ninive uralkodója volt. Páratlanul vitéz, legendás hírű vadászként tartják számon, elfeledkezve arról a sokkal fontosabb tényről, hogy ő alapította vagy legalábbis ő építette fel Asszíria és Mezopotámia nagy városait.

- Nagyszerű válasz volt, professzor - mondta mosolyogva Loring. - Nimród valóban nagy vadász és nagy építő volt. Mégsem órá gondoltam, hanem egy mai, most is élő személyre.

- Fogalmam sincs, miről beszélnek - szólt közbe Kressel, visszatérve a bárpulthoz. - Én csak a Nimród márkájú mülegyet ismerem. Pisztrángozáshoz az a legjobb.

- Akkor, ha megengedik, elmondanék még valamit. Nem akarom önöket a kábítószer-fogyasztási statisztikákkal untatni, gondolom, azokat megkapják.

- Rendszeresen - erősítette meg Kressel.

- Van azonban egy földrajzi bontásban készült statisztika, amiről valószínűleg nem tudnak. Ez arról tanúskodik, hogy a New England-i államokban sokkal gyorsabb ütemben nő a kábítószer-fogyasztás, mint az ország bármely más körzetében. Az adatok meglehetősen aggasztóak. Intézkedéseink 1968 óta egyre kevesebb eredménnyel járnak. Kaliforniában, Illinoisban, Louisianában annyit sikerült elérnünk, hogy lassítottuk a fogyasztás növekedésének ütemét, s ennél többet nem is remélhetünk, amíg meg nem születnek a forgalmat korlátozó nemzetközi egyezmények. New Englandban azonban egészen más a helyzet. Itt rendkívül gyorsan nő a fogyasztás, különösen az egyetemeken.

- Honnan tudják ezt ilyen biztosan? - érdeklődött Matlock.

- Megvannak a magunk információi, csak sajnos mindig túl későn kapjuk őket ahhoz, hogy meg tudjuk akadályozni az elosztást. Vannak informátorok, megjelölt szállítmányok a Földközi-tenger térségéből, Ázsiából, Latin-Amerikából, s néhány

lenyomozott svájci bankszámla. Ezek persze szigorúan bizalmas információk. - Loring a dékánra nézett, és halványan elmosolyodott.

- Most már biztos, hogy maguk teljesen örültek - csattant fel Kressel. - Ha megalapozottak lennének a vádjaik, a nyilvánosság előtt is kimondanák őket, még hozzá elég hangosan.

- Megvannak az okaink, miért nem tesszük.

- Gondolom, ezek is szigorúan bizalmasak - mondta megvetően Kressel.

- Figyelembe kell vennünk bizonyos körülményeket - folytatta a kormányzat embere, elengedve a füle mellett a megjegyzést. - A keleti part híres egyetemein - Princetonban, Amherstben, a Harvardon, a Vassaron, Williamsben vagy Carlyleban - a hallgatók jelentős része befolyásos emberek gyereke. A kormányzat és az üzleti élet vezetőinek fiai és lányai tanulnak ezekben az iskolákban. Ezek az emberek megzsarolhatók, mert nagyon érzékenyek a kábítószer-fogyasztási botrányokra, s feltételezzük, hogy ez a lehetőség nem is maradt kihasználatlanul.

- Feltéve, hogy igaz az, amit mond, bár én nem hiszek benne, nekünk itt kevesebb problémánk van, mint az északkeleti körzet más egyetemeinek - vágott közbe Kressel.

- Ezzel mi is tisztában vagyunk, úgy véljük, hogy az okát is tudjuk.

- Ez így túl rejtélyesen hangzik, Mr. Loring. Mondja ki nyíltan, mire gondol - mondta Matlock. Nem szerette a célozgatást.

- Egy elosztóhálózatnak, amely folyamatosan kiszolgálja és ellenőrzi az ország egy egész, állandóan növekvő körzetét, szüksége van műveleti központra, vagy ha úgy tetszik, parancsnoki állásra. Teljes bizonyossággal állítom, hogy a New England-i kábítószer-kereskedelem irányítóközpontja az önök egyetemén működik. Samuel Kressel dékán kezéből kiesett a pohár, a apródarabokra tört a padlón.

Matlock és Kressel úgy hallgatta végig Ralph Loring hihetetlennek tűnő történetét, mintha odaszögezték volna őket a fotelba. Néhány alkalommal a dékán már-már közbeszólt, de a tisztviselő nyugodt, magabiztos előadása belefojtotta a szót. Loringgal egyszerűen képtelenség volt vitatkozni.

A carlyle-i egyetemet tizenhét hónapja kezdték figyelni, miután a francia biztonsági szolgálat az egyik marseille-i kábítószer-ellenes rajtaütés során egy üzleti naplóra bukkant. Megállapították, hogy a feljegyzések az Egyesült Államokból származnak, azután az Interpol-egyezménynek megfelelően átküldték őket Washingtonba. A szakértőknek feltűnt, hogy rendszeresen felbukkan benne egy furcsa bejegyzés: C-22°59', és mögötte egy név: Nimród. A számokról megállapították, hogy Connecticut északi részének földrajzi koordinátái, ha nem is tizedesnyi pontossággal. Miután ellenőrizték a Marseille-ből kiinduló, s az Egyesült Államok atlantai partvidékének kikötőin és repülőterein át vezető lehetséges kábítószer-szállítási útvonalak százait, úgy döntöttek, hogy Carlyle körzetét szigorú megfigyelés alá vonják.

A vizsgálat részeként elrendelték a kábítószer-kereskedelemben részt vevő New York-i, hartfordi, bostoni és New Haven-i személyek telefonjainak; lehallgatását. Ismert alvilági figurák beszélgetései kerültek magnószalagra. A carlyle-i körzet kábítószer-forgalmával kapcsolatos beszélgetések szinte kivétel nélkül nyilvános telefonokról történtek, ami megnehezítette ugyan, de nem tette lehetetlenné lenyomozásukat. Megvoltak a titkos és csak megfelelő felhatalmazással igénybe vehető módszerek.

Ahogy szaporodtak az információk, úgy vált egyre nyilvánvalóbbá a nyugtalanító tény: a carlyle-i csoport független szervezet. Nem illeszkedik a szervezett bűnözés jól kiépített rendszerébe, nem tartozik sehova. Igénybe veszi ugyan ismert bűnözők szolgálatait, de nem engedi, hogy azok irányítsák. Jól szervezett, szigorúan zárt vállalkozás, amelynek már sikerült beépülnie a New Englandben működő egyetemek többségébe, s a jelek szerint nem elégszik meg csupán a kábítószer forgalmazásával.

Bizonyítékok szóltak amellett, hogy a carlyle-i szervezet már bekapcsolódott a fogadási üzletbe, a prostitúció irányításába és az egyetem utáni munkaközvetítésbe is. Félreérthetetlen jelek utaltak arra is, hogy a vállalkozásnak nem kizárólag profitszerzés a célja. A carlyle-i szervezet kevesebb erőfeszítéssel sokkal nagyobb nyereségre tehetett volna szert, ha a kábítószer-kereskedelemben működő ismert bűnözők szolgálatait veszi igénybe. Ehelyett komoly összegeket költött arra, hogy kiépítse saját, önálló hálózatát. A maga ura volt, maga ellenőrizte beszerzési forrásait és elosztóhálózatát is.

Működésének végső célját azonban nem sikerült kideríteni.

Olyan erőssé vált, hogy már a szervezett alvilág pozícióit is veszélyeztette az ország északkeleti részén, s ezért az érintettek úgy döntöttek, hogy összehoznak egy találkozót a carlyle-i szervezet irányítóival. A Nimród elnevezés ezt a csoportot vagy személyt takarta.

A tanácskozás célja, amennyire sikerült megállapítani, az lenne, hogy megállapodást dolgozzanak ki a Nimród és a rendkívül gyors terjeszkedése által veszélyeztetett alvilági vezérek között. A megbeszélésen ismert és kevésbé ismert bűnözők tucatjainak kell részt venniük a New England-i államokból.

- Mr. Kressel - fordult csöppnyi bizonytalansággal a hangjában a dékánhoz Loring. - Feltételezem, hogy önnek van egy listája azokról az emberekről - diákokról, tanárokról, az egyetem alkalmazottairól -, akikről gyanítható, hogy valamilyen módon közük van a kábítószerhez. Csak feltételezem, de nem tudom. A legtöbb egyetemen mindenestre létezik ilyen lista.

- Erre a kérdésre nem vagyok hajlandó válaszolni.

- Már válaszolt is rá - mondta halkán, szinte együttérzően Loring.

- Szó sincs róla. Az ön szakmájában dolgozóknak megvan az a rossz szokásuk, hogy mindig azt hiszik, amit hinni szeretnének.

- Rendben van, elfogadom a szemrehányást. Egyébként még ha igent mondott volna is, nem az volt a célom, hogy ezt megtudjam. Egyszerűen csak jelezni akartam, hogy nekünk van ilyen listánk. Gondoltam, jó, ha tudják.

Sam Kressel érezte, hogy kijátszottak, s Loring őszintesége csak még jobban feldühítette.

- Azt elhiszem, hogy van ilyen listájuk - mondta dühösen.

- Talán felesleges is mondanom, hogy örömmel adunk róla egy másolatot.

- Szükségtelen.

- Ne légy már ilyen megátalkodott, Sam - próbálta békíteni kollégáját Matlock. - Ne dugd homokba a fejed.

Mielőtt Kressel válaszolhatott volna, Loring vette át a szót.

- A dékán úr tudja, hogy bármikor megváltoztathatja az álláspontját. Abban maradtunk, hogy önöknél nincs semmiféle válság. Egyébként nem is hinné, hány olyan ember van, aki hagyja, hogy a fejére rogyjon a tető, de nem hajlandó segítséget kérni vagy elfogadni.

- Olyasmi persze még soha nem fordult elő, hogy az önök szervezetének beavatkozása egy nehéz, de még kezelhető helyzetet katasztrófává változtatott - jegyezte meg epésen Kressel.

- Néha mi is követünk el hibákat.

- Ha ismerik a neveket, miért nem cselekszenek önállóan? - kérdezte Sam. - Hagyjanak békén bennünket, és végezzék el maguk a piszkos munkát. Tartóztassanak le embereket, lármázzák fel a sajtót, de ne akarjanak minket is belerángatni.

- Nem akarunk ilyen megoldáshoz folyamodni... önben is, bizonyítékaink jó része nem eléggé megalapozott.

- Magam is úgy véltem.

- Különben meg mire mennénk vele? Mire mennének vele maguk? ~ Loring előredőlt és szilárdan állta Sam tekintetét. - Hát nem érti, hogy semmit sem oldana meg, ha begyűjtenénk pár száz füvest és huszadrangú kábítószerüzért?

- És ezzel elérkeztünk jövetele valódi céljához, igaz? - kérdezte Matlock. Kényelmesen hátradőlt a foteljében.

- Igen - válaszolt szelíden Loring. - Nimródot akarjuk elkapni. Tudni akarjuk, hol lesz a tanácskozás május 10-én. Száz-százötven kilométeres körzetben bárhol sor kerülhet rá. Fel kell készülnünk rá. A carlyle-i egyetemen és a kábítószer-fogyasztáson is messze túlmutató okokból ennek az egész vállalkozásnak a gerincét akarjuk megroppantani.

- Jól értettem,, hogy?... - kapta fel a fejét Matlock.

- Igen. Talán emlékszik még rá, hogy dr. Sealfont is említette a beszivárgást...

Matlock professzor. Azt a jellemzést kaptuk önről, hogy könnyen tud kapcsolatokat teremteni. Képes elfogadtatni magát a legkülönbözőbb, egymással gyakran szemben álló csoportokkal, oktatókkal és diákokkal egyaránt. Nekünk megvannak a neveink, önnek megvan a kapcsolatteremtő képessége. - Loring előhúzta aktatáskájából az elpiszkolódott levélpapírt. - Valahol létezik az az információ, amire szükségünk van. Valakinél ott van egy ehhez pontosan illeszkedő papír, s az illető tudja azt, amire kíváncsiak vagyunk.

James Barbour Matlock szótlanul ült a foteljében. Sem Loring, sem Kressel nem tudta pontosan, mire gondol, bár mindketten sejtették, hogy egyetért azzal, amit

az ügynök mondott. James Matlock gondolatai csaknem három-négy évnyi távolságban a múltban kalandoztak. Egy tizenkilenc éves, korához képest talán éretlen, de aranyos, kedves szőke srácra emlékezett. Egy fiúra, akinek problémái voltak. Azok pedig megtalálták, ahogy megtaláltak sok ezer, az ország különböző városaiban élő fiút és lányt. Nimródok már akkor is voltak.

James Matlock öccse, David egy tűt bökött a karjába és harminc milligramm fehér oldatot nyomott a testébe. A Cape Cod környéki nyugodt vizeken történt, egy kis csónakban. A törékeny jármű később a partra sodródott, s amikor megtalálták, James Matlock öccse már halott volt.

Matlock pedig döntött.

- Ide tudja adni a neveket? - kérdezte.

- Nálam vannak.

- Tartsa meg magának - szólt a fotelból felpattanva Kressel. Hangjában inkább félelem érződött, semmint düh: - Tisztában van maga azzal, hogy mit kér tőle? Semmiféle tapasztalata sincs az ilyen munkában, senki nem készítette fel ilyesmire! Használják a saját embereiket!

- Arra már nincs idő, sajnós. Ön egyébként megvédheti, segíthet neki.

- Meg fogom akadályozni!

- Nem lesz rá módod, Sam - szólt közbe nyugodtan Matlock.

- Az isten szerelmére, Jim, tisztában vagy te azzal, mit kíván tőled? Ha szemernyi igazság is van abban, amit elmondott, akkor a legrohadtabb helyzetbe hoz, amibe ember csak kerülhet. Informátort csinál belőled!

- Nem muszáj maradnod. Egyedül döntöttem, neked ezt nem kell vállalnod. Miért nem mégy haza? - kérdezte Matlock, és a bárpulthoz ment, hogy töltsön magának.

- Most már lehetetlen, és ő ezt tudja! - dühöngött Kressel.

Loring szomorúságot érzett. Ez a Matlock rendes ember. Azért teszi, amit tesz, mert úgy érzi, törlesztenie kell egy adósságot. Ők pedig, akik ezt az egészet eltervezték, hideg fejjel azzal is számoltak, hogy ha vállalja a megbízást, James Matlock nagy valószínűséggel saját halálos ítéletét írja alá. Szörnyű ár, de a sikerért kockáztatni kell. A tanácskozás helyét mindenképpen meg kell tudni.

Nimród megér ennyit, vonta meg a végső mérleget Loring, s ettől rögtön elviselhetőbbnek érezte a feladatát.

4.

Semmit sem írhatott le. Többszöri elmondás alapján ugyan, de mindent fejből kellett megjegyeznie. Loringról bebizonyosodott, hogy igazi profi, aki tisztában van azzal, milyen értékesek az apró kis szünetek, amikor valakinek rövid idő alatt túl sok dolgot kell az emlékezetébe vésnie. Ezekben a szünetekben megpróbált minél többet megtudni Matlockról, igyekezett közel kerülni ahhoz az emberhez, akit életveszélyes feladatra készített fel. Az idő lassan már éjjélre járt; Sam Kressel még nyolc óra előtt távozott. Semmi értelme nem volt annak, hogy a dékán a részletek megbeszélése alatt is ott legyen. Ő csak összekötő, mellékes kapcsolat volt, nem cselekvő részese az eseményeknek. Amikor ezt közölték vele, Kresselnek nem volt semmiféle ellenvetése.

Ralph Loringnak hamar rá kellett jönnie, hogy Matlock meglehetősen zárkózott ember. A mintegy mellékesen odavetett kérdésekre rövid, semmitmondó válaszokat adott, s Loring egy idő után fel is hagyott a próbálkozással, hogy alaposabban megismerje. Matlock végül is csak egy feladatot vállalt, s nem azt, hogy kitergeti a gondolatait és részletesen elmagyarázza az indokait. Erre nem is volt szükség, és Loring tudta ezt. Amit akart, elérte, s talán jobb is, ha nem kerül igazán közel az emberéhez.

Matlock - miközben igyekezett megjegyezni a bonyolult információkat - önmagán gondolkodott, s a maga módján megpróbált választ keresni arra a kérdésre, miért éppen őt szemelték ki erre a feladatra. Azért, mert jó kapcsolatteremtő képességgel bír? Micsoda hülye kifejezés!

Igen, könnyen teremt kapcsolatokat, de még mennyire. Nem akar és soha nem is tudna elzárkózni valaki elől csak azért, mert nem ért egyet vele vagy nem szimpatikus az illető. Hálás volt a sorsnak, hogy végre megtalálta helyét az életben, és megfogadta magának, hogy soha senkivel szemben nem viselkedik elutasítóan.

- Meglepődött? - kérdezte Loring, miután beszámolt a kábítószerek elosztásának

rendszeréről.

- Nem. Tisztább lett a kép - válaszolta Matlock. - A régi típusú, többnyire gazdag fehérekéből álló közösségek vagy klubok tehát Hartfordból szerzik be az árut. A feketék pedig, például azok, akik a Lumumba Hallba tömörültek, New Haven-ből, különböző csoportok, különböző beszerzési források.

- Pontosan. Észrevehette azonban, hogy egyik csoport sem vásárol a carlyle-i ellátóktól, Nimródtól.

- Ezt már megmagyarázta. Nimród emberei nem akarják nagydobra verni a jelenlétüket.

- De mégis itt vannak, mégis igénybe veszik a szolgálataikat.

- Kik?

- Az oktatói kar és a személyzet tagjai - válaszolt nyugodtan, jegyzetei között lapozgatva Loring. - Van itt valami, amin talán meg fog lepődni. Mr. és Mrs. Archer Beeson...

Matlock képzeletében rögtön megjelent a fiatal történelemtanár és felesége. Tipikus képviselői voltak az előkelő keleti partvidéki egyetemeken tenyésző fajtának - arrogánsak, esztétikai ítéleteikben megfellebbezhetetlenek. Az ifjú Archer Beeson rendíthetetlenül építgette kutatói karrierjét, csinos, vonzó felesége pedig rendíthetetlen imádattal csüggött kiváló férjén.

- LSD-t és methedrineket használnak. Kemény, gyorsan ható szereket.

- A fene se gondolta volna róluk - csóválta a fejét Matlock. - Hogyan sikerült kideríteni?

- Bonyolult lenne elmagyarázni a részleteket, s különben is bizalmas információ. Hogy leegyszerűsítsem a dolgot, a házaspár, pontosabban a férfi korábban rendszeresen vásárolt egy bridgeporti szállítótól. A kapcsolat később megszakadt, s Beeson neve nem bukkant fel más szállítók listáján sem. Biztosak vagyunk benne, hogy nem szokott le a kábítószerrel, csak megtalálta Carlyle-ban a megfelelő kapcsolatot. Cáfolhatatlan bizonyítékunk persze nincs... Na, itt egy másik.

Egy skót tornatanár volt az, az egyetemi futballcsapat edzője. Valamikor Hartfordban vásárolt, marihuánát és amfetaminokat. Gyanítani lehetett róla, hogy nem saját használatra, hanem viszonteladásra szerzi be az árut. A hartfordi kapcsolat ugyan megszakadt, de a pasas különböző neveken futó bankszámlái szépen gyarapodtak. A következtetés: Nimród.

Az újabb személy megijesztette Matlockot: az elsőévesek dékánjának helyettese volt. Maga is Carlyle-ban végzett, s rövid üzleti pályafutás után visszatért az egyetemre. Úgy ismerték, mint az egyetem iránt a végsőig elkötelezett embert, a választott ügy mellett tűzön-vízen át kitartó, lelkes harcost egy cinikus világban. A feljegyzések tanúsága szerint ő is továbbadta, nem saját használatra vásárolta a kábítószer. Jelentéktelen üzereknek szállított, bebiztosította magát, nehogy tevékenysége szélesebb körben is ismertté váljon.

- Feltételezzük róla, hogy idekerülését Is a szervezetnek köszönheti - mondta Loring. - Nem rossz befektetés a Nimród számára.

- A rohadt csirkefogó! - dühöngött Matlock, - A szülők úgy tisztelik, mint valami szentet.

- Ismétlem, nem rossz választás. Emlékszik, még itt volt Kressel, amikor elmondtam, hogy a Nimród-szervezetnek a kábítószer-kereskedelmen túlmutató céljai vannak.

- De nem közölte, mi az.

- Majd megtudjuk... Itt van a hallgatók listája.

Matlockot megdöbbenettette, milyen hosszú a névsor. A valamivel több mint 1200 hallgatóból 563 név szerepelt rajta. Loring bevallotta, hogy többen baráti kapcsolataik miatt kerültek fel a listára, s nem azért, mert bebizonyosodott róluk, hogy kábítószerrel fogyasztanak. Köztudott, hogy a klubok és baráti közösségek kedvező terepei a kábítószer-elosztásnak.

- Nem volt rá időnk, hogy mindegyiküket ellenőrizzük - magyarázta Loring. - A kapcsolatokra kellett koncentrálnunk, s nem zárhattunk ki egyetlen lehetőséget sem... Van ennek a listának egy sajátossága. Kíváncsi vagyok, észreveszi-e.

- Igen, legalábbis azt hiszem. Van itt húsz-harminc olyan név, amelyek hallatára a legmagasabb helyeken is megszólalnak a vészcsengők. Néhány nagyon befolyásos, az üzleti életben és a kormányzatban fontos pozíciót betöltő szülő. Például ő - mutatott Matlock az egyik névre. - Az elnöki kabinetirodában dolgozik, ha jól tudom.

- Így igaz.

- Van ennek valami bizonyítható következménye?

- Nem tudjuk. Lehet, hogy már volt is. Nimród csápjai, úgy tűnik, messze elérnek. Ezért szólaltak meg a vészcsengők, s hangosabban, mint képzelné. Szigorúan magunk között szólva olyan mellékhatásokkal számolhatunk, amelyekbe jobb bele nem gondolni... érintheti az ügy a katonai kiadásokat, a szakszervezeti megállapodásokat, a gyorsított ütemű nagyberuházásokat. Mindez persze csak feltételezés, de a lehetőséget nem lehet kizárni.

- Teremtő isten! - szörnyülködött Matlock.

- Bizony.

Hallották, amint nyílik és bezárul a ház ajtaja. Loring kivette Matlock kezéből, s gondosan kisimítva az aktatáskájába tette a listát. A táskát is becsukta, de ahelyett, hogy nyugodtan ült volna, valami egészen váratlan dolgot csinált: lassan, sietség nélkül félrehajtotta a zakója szárnyát, s megragadta a hóna alatti tokban lévő revolvert. Matlock döbbenetn nézte a ruha alá bújtatott kezét.

A könyvtárszoba ajtaja kinyílt, és Adrian Sealfont lépett be. Loring óvatosan visszahúzta, s a fotel karfájára tette a kezét.

- Én igyekszem. Őszintén mondom, hogy igyekszem - szólt karját tehetetlenül széttárva az elnök. - Értem, amit hallok és látok, és semmi kifogásom sincs az ellen, ha egy férfi szalaggal fogja össze a haját. Ami megdöbben, az az erőszakosságuk, a dühük. Ezek a fickók mindenkit eleve ellenségnek tekintenek, aki harminc évnél idősebb.

- Straussról van szó? - kérdezte Matlock.

- Igen. Valaki megkérdezte tőle, mi a véleménye az új hullám hatásáról. Azt válaszolta, hogy az új hullám az őstörténetbe tartozik. A történelem előtti korba, hogy pontosan idézzem... De nem akarom zavarni önöket, uraim. Mindössze Kressel véleményére lennék kíváncsi, Mr. Loring. Látom, James vállalta a megbízatást.

- És Mr. Kressel is, uram. Ő lesz az összekötő kettőnk között.

- Értem - Sealfont hangja megkönnyebbült. - Most már megmondhatom, James - fordult Matlockhoz -, hogy nagyon hálás vagyok, amiért vállalta.

- Azt hiszem, nem volt más választásom.

- Szerintem sem volt más megoldás. A méretek igazán megdöbbenőek. Mr. Loring! Szeretném, ha rögtön értesítene, mihelyt kézzel fogható eredményre jutnak. Amint konkrétumok lesznek a kezükben, kész vagyok megtenni bármit, amit kíván, követek bármilyen utasítást. Csak bizonyítékokat kérek, hogy teljes erővel, hivatalosan együttműködhessenek önökkel.

- Megértem önt, uram. Már eddig is többet segített, mint amennyit elvárhattunk, s ezért őszintén hálásak vagyunk.

- Igaza volt Jamesnek, nincs más lehetőség. Nekem azonban számolnom kell bizonyos korlátokkal, s kötelezettségeim elsősorban ehhez az intézményhez kötnek. Az egyetemek mostanság nyugodtabbnak tűnnek, de szerintem ez csak látszat... Nem akarom feltartani önöket. Végezzék a munkájukat, nekem is van még némi olvasnivalóm. Uraim, jó éjszakát!

Matlock és Loring is fejbólintással búcsúzott, s Adrian Sealfont behúzta maga mögött az ajtót.

Éjjel egy óra volt már, és Matlock úgy érezte, képtelen több információt befogadni. A legfontosabbakat - a neveket, a feltételezhető kapcsolatokat - már emlékezetébe véste, persze nem annyira, hogy fel tudja sorolni őket, de erre nem is volt szükség. A lényeg, hogy agya működésbe lépjen, emlékei feltámadjanak, ha meghall vagy meglát valahol egy nevet. Loringnak igaza volt, amikor ragaszkodott hozzá, hogy minden nevet hangosan ismételve, többször is elolvassa a névsort. Már csak arra volt szüksége, hogy jól kialudja magát, s hagyja leüledni a sok új ismeretet. Majd reggel eldönti, honnan induljon el, kikkel beszéljen először. Olyanokat fog választani, akikről a legkevésbé feltételezhető, hogy kapcsolatban állnak egymással. Ehhez persze többet kell tudnia a hallgatók és az egyetem alkalmazottai közti kapcsolatokról, mint amennyi Loring feljegyzéseiből kiderült. Kressel dossziéi - amelyek létezését a dékán ugyan tagadta - segítségére lesznek ebben.

Ha már sikerült megteremtenie a kapcsolatokat, óvatosnak kell lennie. A legapróbb arcerezdülésüket, minden kis áruló jelet figyelni kell. Valaki végül biztosan elárulja magát.

- Szeretném, ha megjegyezne még valamit. - figyelmeztette Loring.

- Amit eddig hallottam, már az is túl sok. Hadd birkózzak meg előbb azzal, amit tudok.

- Csak egy apróságról van szó, de nagyon fontos. - Az ügynök a táskájába nyúlt, és elővette az ollóval levágott, elpiszkolódott papírdarabot. - Rakja el ezt.

- Köszönöm a nem tudom, mit - mondta Matlock és szórakozottan forgatni kezdte kezében.

- Mint már mondtam, korzikai, oltremontán nyelvjárásban íródott, kivéve két szót. Alul, külön sorban láthatja őket: Venerare Omerta. Ez nem korzikai, hanem szicíliai olasz. Egy szicíliai kifejezés, hogy egészen pontos legyek.

- Valahonnan ismerős.

- Nem is csoda. Olvashatta újságokban, regényekben, hallhatta filmekben. Ez mit sem változtat azon, hogy valóban létezik, s akiket illet, azok halálosan komolyan veszik.

- Mi a jelentése?

- Hevenyészett fordításban annyi: tartsd tiszteletben az Omerta törvényeit. Az Omerta az engedelmességre és a hallgatásra tett fogadalom. Aki bármelyikét megszegi, az halállal bűnhődik.

- Szóval a maffia.

- Igen, de az csak az egyik szerződő fél. Ne feledje, hogy ezt az írást két megállapodásra törekvő csoport készítette, s az Omerta szabályait mindkettő elfogadta.

- Megjegyzem, bár nem tudom, mit kezdjek vele.

- Csak tartsa észben.

- Rendben.

- Még egy dolgot: minden, amiről ma este beszéltünk, a kábítószerhez kötődik, de ha információink pontosak, Nimród emberei más területeken is érdekeltek. Csempészes, prostitúció, szerencsejátékok... Talán a városi közigazgatásban, az állami törvényhozásban, sőt a szövetségi kormányzatban is vannak kapcsolataik. Tapasztalataim alapján mondom, hogy a kábítószer-kereskedelem a leggyengébb láncszem, e területek közül ott a legkönnyebb kudarcot vallani, s ezért is kezdtük éppen ezzel. Koncentráljon hát a kábítószerekre, de ne feledje, hogy a bűnözésnek vannak egyéb, kevésbé ismert területei is.

- Ezt mindenki tudja.

- Nem is hiszi, hányan nem számolnak vele. Azt hiszem, ideje eltennünk magunkat holnapra.

- Kaphatnék egy telefonszámot, amin elérhetem? - érdeklődött Matlock.

- Nem. Keresse Kresselt, vele naponta többször is beszélni fogok. Ha elkezdde kérdezősködni, biztosan a legszigorúbb megfigyelés alá vonják. Washingtonba ne is próbáljon telefonálni. És el ne veszítse a korzikaiul írt levelet. A legfontosabb, hogy megtalálja a másik felét.

- Megpróbálom.

Matlock nézte, amint Loring becsukja az aktatáskát, ráerősíti a csuklójáról lelógó láncot, s beállítja a kombinációs zárat.

- Úgy nézhetek ki, mint aki egy kémregényből lépett elő - mondta nevetve az ügynök.

- Szó ami szó, elég furcsa látvány - ismerte el Matlock.

- Ez a diplomáciai futárok szokása, akik még az ágyba is magukkal vitték a postát, de ma már legfeljebb a zsebtolvajok és táskarablók ellen nyújt védelmet - magyarázta Loring.

- Egy szavát sem hiszem. Ez a táska, ha illetéktelen kezekbe jut, biztosan sűrű füstfelhőt bocsát ki, vészcsengőket szólaltat meg, és bombákat robbant.

- Még ennél is többet tud. Titkos rekeszei vannak a szendvicsek, a piszkos fehérnemű és hasonló fontos dolgok számára. - Loring levette az asztalról a táskát, és komolyra fordította a szót: - Azt hiszem, jobb volna, ha külön-külön távoznánk, egyikünk a főbejáraton, a másik a hátsó ajtón. Mondjuk, tízperces időkülönbséggel.

- Gondolja, hogy szükség van erre?

- Őszintén szólva nem, de a főnökeim ragaszkodnak hozzá - vallotta be Loring.

- Rendben. Elég jól ismerem a házat. Majd a konyhán át megyek, tíz perccel maga után.

- Úgy jó lesz. - Az ügynök kezét nyújtott. - Talán mondanom sem kell, milyen nagyra értékeljük azt, amit tesz.

- Gondolom, tudják, miért teszem.

- Igen. Őszintén szólva számítottunk is rá, hogy vállalni fogja.

- Mikor a külső ajtó is becsukódott, Matlock az órájára nézett. Úgy döntött, iszik még egy pohárral, mielőtt elmenne.

Egy óra húszkor Matlock még több háztömbnyire járt a lakásától. Lassan ment, s azon gondolkodott, ne kerülje-e meg az egyetem területét. Ha túlságosan teli volt a feje, a séta általában jól tett neki, utána mindig könnyen elaludt. Útközben találkozott néhány későn hazatérő ismerős diákkal és kollégával, s váltott velük néhány semmitmondó mondatot. Már éppen északnak akart fordulni, a High Streetre, hogy jókora kerülővel menjen haza, amikor meghallotta maga mögött a lépteket. Előbb csak a lépteket, aztán az éles hangon elsuttogott szavakat is:

- Matlock! Ne forduljon meg! Loring vagyok. Menjen tovább és figyeljen rám!

- Mi történt?

- Valaki megtudta, hogy itt vagyok. A kocsimat átkutatták...

- Jézusom! Honnan tudja?

- Néhány hajszál a megfelelő helyekre... tudja, a szokásos elővigyázatossági intézkedések. A jelek szerint alapos munkát végeztek.

- Biztos benne?

- Annyira, hogy meg sem próbáltam beindítani a motort.

- A fenébe! - Matlock már-már megtorpant, de Loring rögtön figyelmeztette:

- Ne álljon meg! Ha bárki is figyelt, s biztos vagyok benne, hogy figyeltek, az most azt hiszi, hogy elveszítettem a slusszkulcsot. Több embert is megszólítottam, jó hangosan érdeklődtem, hol találok egy telefonfülkét, s csak akkor indultam maga után, mikor már elég messze járt.

- Mit akar, mit tegyek? A következő sarkon van egy telefon...

- Tudom. Nem hiszem, hogy bármi különöset kellene tennie, s mindkettőnk érdekében remélem, hogy igazam van. Elmegyek maga mellett, s jó erősen meglököm. Vesztse el az egyensúlyát, essen el, én majd jó hangosan bocsánatot kérek. Tegyen úgy, mintha megrándította volna a lábát, vagy megütötte volna a könyökét. A lényeg, hogy magára vonja a figyelmet. Figyeljen, míg fel nem bukkan értem egy kocsit, s én nem jelzek, hogy minden rendben van. Megjegyezte? Indulok a telefonfülkéhez.

- Mi van, ha még akkor is telefonál, mikor odaérek?

- Menjen tovább, de figyeljen. A kocsinak ott kell majd köröznie.

- Miért tehették?

- Az aktatáska miatt - válaszolta Loring. - Ha tényleg Nimród volt az, az aktatáskánál csak egy dolgot kívánhat jobban: azt a papírt, ami magánál van. Legyen tehát óvatos.

Anélkül, hogy ismét figyelmeztette volna, az ügynök elrohant Matlock mellett, és fellökte,

- Sajnálom, haver. Rettenetesen sietek - szólt vissza, és futott tovább.

Loring olyan erővel ütközött neki, hogy Matlocknak nem kellett megjátszania az esést. Káromkodott egyet, lassan feltápáskodott, és elindult a pár száz méternyire lévő telefonfülke felé. Útközben megállt és csaknem egy percet eltöltött azzal, hogy cigarettára gyújtson. Loring már a fülkében állt, a készülék fölé görnyedt.

Matlock úgy számított, hogy most már bármelyik pillanatban felbukkanhat az ügynökért küldött kocsit, de járműnek nyoma sem volt sehol.

Furcsa zajt hallott, mintha kavics csikordult volna valakinek a léptei alatt, vagy ág reccsent volna valamelyik közeli fán. Persze lehet, hogy csak képzelődött. Nem tudta eldönteni.

Már közel járt a telefonfülkéhez és felidézte Loring utasításait: menjen tovább, de figyeljen. Az ügynök még mindig a készülék fölött állt, láncra erősített táskája ott volt a lába mellett. Matlocknak előbb csak az tűnt fel, hogy nem hall beszélgetésfoszlányokat, s a fülkében álló férfi is mozdulatlan, meg sem rezdül. Aztán mégis hallott valamit, a fülkéből folyamatos bugás, tárcsahang szűrődött ki.

Az utasítás ellenére odaugrott, és felrántotta az ajtót. Mást nem is tehetett, a vonal végén nem volt senki, mert Loring még csak nem is tárcsázott

Rögtön megértette azt is, miért.

Az ügynök fejével a fülke falának támaszkodva állt, homlokából vér szivárgott, tekintete üveges - halott volt. A fülke üvegén a repedezett szélű, inggombnál nem nagyobb lyuk árulkodott.

Matlock csak bámulta a férfit, aki órákon át okította, s csak néhány perce búcsúzott el tőle; a halottal, aki nemrég még köszönetet mondott neki,

tréfálkozott vele, s utolsó mondataival figyelmeztette. Megzavarodott, fogalma sem volt róla, mit tehetne, mit kellene tennie.

Kihátrált a fülkéből és elindult a legközelebbi ház felé. Ösztönei azt súgták, hogy tűnjön el, amilyen gyorsan csak tud, de ne fusson. Valaki, fegyverrel a kezében, ott ólálkodik körülötte a sötétségbe borult utcán.

Előbb a hangot hallotta, s csak aztán jött rá, hogy ő maga ordít. Nem szándékosan tette, a szavak ösztönösen törtek elő belőle.

- Segítség! ... Segítség! Egy férfi! Lelőtték!

Felrohant a sarkon álló ház lépcsőjén, s öklével teljes erőből döngetni kezdte az ajtót. A lakásokban egymás után gyulladtak fel a villanyok, ő pedig tovább ordított:

- Az isten szerelmére, hívja már valaki a rendőrséget! Egy halott ember fekszik itt!

Valahol a háta mögött, a fák között felbőgött egy motor, kerekek csikordultak a kavicson, s már fel is tűnt a gépkocsi az úttest közepén. Matlock ellépett a kaputól, s oldalra húzódott, a lépcsőfeljáró melletti korláthoz. A hosszú fekete jármű kivált az árnyékból és a sarokhoz közeledett. Matlock megpróbálta leolvasni a rendszámtáblát, de az utcai világítás gyenge volt. Előbbre lépett hát, hogy legalább a kocsi típusát meg tudja figyelni. Éles fény vakította el. a kézi reflektor fénysugara ott táncolt az arcán. Felkapta a kezét, hogy eltakarja a szemét, amikor ugyanazt az éles szisszenést hallotta, amit néhány perccel korábban, a telefonfülkénél.

Most már azt is tudta, mi az - hangtompítós fegyverből tüzeltek rá.

Egy lendületes ugrással átvetette magát a korláton, a fekete kocsi pedig meglódult és elszáguldott.

5.

Magányosan ült a fal mellé állított padon. A carlyle-i rendőrség szűk, rácsos ablakú ügyeleti termében csak úgy hemzsegték az egyenruhás vagy éppen civilben lévő, hirtelen szolgálatra berendelt rendőrök. Senki sem tudta még, miért követték el a gyilkosságot, de senki sem zárta ki annak a lehetőségét, hogy újabbak követik.

Riadalom, nyugtalanság - a fegyverek és erőszak uralta Amerika általános szindrómája - állapította meg magában Matlock.

Egyfolytában ez járt az eszében azóta, hogy elérte a rendőrséget és sikerült felhívnia Sam Kresselt. A dékán, miután túljutott az első megdöbbenésen, megígérte neki, hogy megpróbál kapcsolatba lépni a washingtoni illetékessel, s aztán elmegy érte az őrszobára.

Megállapodtak abban is, hogy amíg újabb utasításokat nem kap, Matlock a holttest felfedezésére és az ismeretlen fekete autó megpillantására korlátozza vallomását. Kitarat amellet, hogy késő esti sétáját végezte, és véletlenül csöppent az eseményekbe.

Vallomását rögtön legépelték. A kihallgatást végző rendőr rutinszerűen megkérdezte, mikor történt az eset, hogyan került a környékre, hogy nézett ki, milyen irányba és milyen sebességgel távozott "a feltételezhető elkövetők" járműve, ő pedig egyetlen megjegyzés nélkül leírta a válaszait.

Egy kérdés feszélyezte csak Matlockot.

- Ismerte korábban az áldozatot? - érdeklődött a rendőr.

- Nem.

Bántotta, hogy így kellett felelnie. Loring többet érdemelt volna, mint egy hideg fejjel mérlegelt, szándékos hazugságot. Eszébe jutott, amit az ügynök a hétéves kislányáról mondott. Egy férjet és apát öltek meg, s ő nem vallhatja be, hogy ismerte az illetőt!

Maga sem tudta volna megmagyarázni, miért rándult össze a választól a gyomra. Talán azért, mert sejtette, hogy ez csak a kezdete későbbi hazugságok egész áradatának.

Aláírta a semmitmondó, rövid vallomást, s már éppen távozni akart, amikor a terem hátsó részegben megszólalt a telefon. Nem az ügyeleti pulton, hanem jóval mögötte. Pár másodperc múlva egyenruhás rendőr lépett elő, s hangosan, hogy az egész épületben hallani lehetett, a nevét kiáltotta.

- Itt vagyok. Mit óhajt? - lépett hozzá Matlock.

- Megkérném, maradjon még egy kicsit! Kövessen, legyen szíves!

Hajnali háromnegyed három volt, csaknem egy órát töltött már a kis szobában, s

közben a cigarettája is elfogyott, pedig arra nagy szüksége lett volna. Nyílt az ajtó, s egy magas, vékony, komoly tekintetű férfi lépett be, kezében Loring aktatáskájával.

- Elnézést, hogy feltartottuk, dr. Matlock - szólt bocsánatkérően. - Szólíthatom doktornak, ugye?

- Az uram is tökéletesen megteszi.

- Az én nevem Greenberg, Jason Greenberg. Az FBI-nak dolgozom. Megértem, mit érezhet... Ronda ügy, nem gondolja?

- Ronda ügy?! - kérdezett vissza felháborodva Matlock. - Ez minden, amit mondani tud?

- Ez minden, amit mondani akarok - válaszolt nyugodtan az ügynök. - Ralph Loring velem akart beszélni, engem próbált hívni.

- Sajnálom.

- Felejtse el. Kaptam ugyan némi tájékoztatást, de egyelőre nem sokat tudok a Nimród-ügyről. Reggelre valószínűleg okosabb leszek. Kressel egyébként már úton van, tudja, hogy itt vagyok.

- Változtatnak valamit a történetek?... - Matlock elharapta a mondat végét. - Ugye, milyen hülyén hangzik? Megöltek egy embert, én meg azt kérdezem, hogy változtat-e ez valamit. Ne haragudjon.

- Ne kérjen elnézést. Szörnyű élményben volt része... Az pedig, hogy változik-e valami, öntől függ. Megértjük, ha Ralph halála miatt meggondolja magát. Mindössze annyit kérünk, hogy senkinek se beszéljen arról, amit az éjjel megtudott.

- Visszavonulási lehetőséget ajánl?

- Igen. Nincs velünk szemben semmilyen kötelezettsége.

Matlock az apró rácsos ablakhoz lépett, s nem válaszolt rögtön. A rendőrőrszoba Carlyle déli részén volt, az egyetemtől mintegy közel egy kilométerre, a város ipari negyedében. Bár elég sok üzem működött errefelé, az utcákat fák szegélyezték. Carlyle rendezett, tiszta város volt - de nemcsak az.

- Hadd kérdezzek valamit - szólalt meg végül Matlock. - Az a tény, hogy én találtam meg Loringot, összekapcsolja-e a nevemet az övével? Úgy értem, részesnek tekintenek-e mindabban, amit ő tett?

- Nem hiszem. Az, ahogyan viselkedett, ellene vall minden szorosabb kapcsolatnak.

- Hogy érti ezt?

- Őszintén szólva, ön pánikba esett - magyarázta az FBI-ügynök. - Nem futott el, nem igyekezett minél távolabb kerülni, hanem ott maradt és majd kiordította a tüdejét. Aki fontos megbízatást teljesít, az nem így szokott viselkedni.

- Nem számíthattam arra, ami történt.

- Ez nem változtat a lényegen. - Megtalálta, a holttestet, és rögtön elvesztette a fejét. Ha Nimród csak sejti is, hogy a nyomában vagyunk...

- Sejti?! - vágott közbe dühösen Matlock. - De hisz meggyilkolták!

- Valaki meggyilkolta. Nem biztos, hogy Nimród keze van a dologban. Valószínűleg másoké. Ha létezik tökéletes fedősztori, akkor Loringé az volt.

- Egy szót sem értek abból, amit mond.

Greenberg mellén összekulcsolt karral a falnál állt, s értelmes, komoly tekintetét egy pillanatra sem vette le Matlockról. - Ralph fedősztorija tizenöt éve a legjobb volt az Igazságügyi Minisztériumban - mondta némi keserőséggel a hangjában. - Átkozottul jó, csak rajta már nem segíthet. Ha felhasználjuk, mindenkit meg fog tévesztetni, a családját viszont még szörnyűbb helyzetbe hozza. Greenberg megpróbált mosolyt erőltetni az arcára, de nem sikerült.

- Még mindig nem értem, miről beszél - rázta meg a fejét Matlock.

- Nem is kell. A lényeg, hogy mindenki azt fogja hinni, maga véletlenül került oda, a holttestet felfedezve pánikba esett és üvöltözni kezdett. Magával senki sem fog törődni, Mr. Matlock... Szóval?!

Mielőtt Matlock válaszolhatott volna, kivágódott az ajtó, és Sam Kressel csörtetett a szobába dühös és ijedt arccal.

- Teremtőm! Ez szörnyű! Egyszerűen szörnyű! - sopánkodott a dékán. - Maga Greenberg?

- Maga pedig Mr. Kressel, ha nem tévedek.

- Igen. Mondja, mi történik itt? - kérdezte Kressel, de választ sem várva rögtön Matlockhoz fordult: - Jól vagy, Jim?

- Hát persze.

- Nos, Greenberg, megmagyarázná, mi történik itt? Washingtonban azt mondták,

hogy magától választ kapok a kérdéseimre.

- Épp az előbb magyaráztam el Mr. Matlocknak... - kezdte volna az ügynök, de a dékán félbeszakította.

- Figyeljen ide. Beszéltem Sealfonttal és megegyezett a véleményünk. Ami történt, az szörnyű... tragikus. Minden részvétünk a családé, de ragaszkodunk hozzá, hogy az ügyel kapcsolatban az egyetem neve szóba se kerüljön. A történetek mindent más megvilágításba helyeznek, s ebből mi ki akarunk maradni. Gondolom, ez érthető.

Greenberg hangja nyugodt volt, amikor válaszolt, de arca elárulta, mit gondol Kresselről.

- Beront ide, megkérdezi tőlem, mi történt, de mielőtt válaszolhatnék, megmondja, hogy maga szerint minek kell történnie. Mit akar? Hívjam fel Washington-t és mondjam meg nekik, hogy fogadják el a maga döntését, vagy hajlandó előbb meghallgatni? Nekem teljesen mindegy, döntse el maga!

- Semmi oka sincs rá, hogy így beszéljen. Nem mi kértük, hogy vonjanak be bennünket ebbe az ügybe - vágott vissza Kressel.

- Mi nem vádolunk senkit - mondta mosolyogva Greenberg. - Ha megengedi, befejezném, amit elkezdtem. Épp az előbb ajánlottam fel Matlocknak, hogy szálljon ki, ha akar. Még nem válaszolt, így én sem válaszolhatok önnek, de ha azt fogja mondani, amire számítok, akkor Loring fedősztoriját azonnal bevetjük. Ezt egyébként akkor is megtesszük, ha a professzor nemet mond.

- Mi az ördögről beszél maga? - kérdezte értetlenül Kressel.

- Ralph évek óta az egyik legrosszabb hírű Washingtoni ügyvédi iroda társtulajdonosaként szerepelt. Az ügyfelek listája akár a maffia tagjainak betűrendes mutatójaként is felfogható - magyarázta az ügynök. - Ma reggel egy jól megszervezett járműcserére került sor Elmwoodban, Hartford egyik elővárosában. Loring washingtoni rendszámú kocsija ott maradt az egyik jól ismert capo háza közelében. Néhány háztömbnyivel arrébb egy bérelt kocsit várt. Azzal jött Carlyle-ba, s Sealfont házához öt utcányira, a Crescent Street 217. előtt parkolt le vele. A 217. szám alatt egy bizonyos dr. Ralston lakik...

- Hallottam már róla - szólt közbe Matlock. - Azt mesélik, hogy...

- Igen, abortuszokból él - fejezte be a mondatot Greenberg.

- Semmiféle kapcsolatban nem áll az egyetemünkkel - tiltakozott szenvedélyesen Kressel.

- Várjon, míg befejezem - figyelmeztette nyugodt hangon az ügynök. - A doktor a maffia embere. Ralph a háza előtt hagyta a kocsiját és gyalog ment tovább, hogy átszálljon egy másikba. Én végig a nyomában voltam, hogy közbelépjek, ha bárki követné és el akarná venni tőle az aktatáskát. A jármű, amelyik, felvette, a Bell Telefontársaság emblémáját viselte. Több helyen megálltak - többek között a Cheshire Catnél - s végül megérkeztek Sealfont házához. Mivel nem követték, senki sem tudhatja, hogy ott járt. Ha tudták volna, már a ház előtt elkapják, de nem. A Crescenten parkoló kocsit figyelték.

- Ő is ezt mondta - szólt közbe ismét Matlock.

- Számított rá, hogy a járgányt átkutatják, s mikor megbizonyosodott róla, hogy ez történt, gyorsan cselekedett. Nem tudom, mi történt pontosan, de azt hiszem, az első dolga volt, hogy magát minél hamarabb megtalálja.

- Igen, ezt tette.

- Sajnos, nem volt elég gyors.

- Az isten szerelmére, mi közünk nekünk mindehhez? Milyen következményekkel jár ez ránk nézve? - kérdezte Kressel már-már üvöltve.

- Ha Mr. Matlock folytatni akarja, Loring halálát úgy fogjuk tálalni, mintha alvilági leszámolás történt volna - válaszolt az FBI-ügynök. - Piszkos ügyletekbe bonyolódó ügyvéd, bűnöző ügyfelek - a szokásos séma. A capót és a doktort bevarrjuk, ők könnyen feláldozhatók. Olyan ködösítést végzünk, hogy megtévesszünk vele mindenkit, még a gyilkosokat is, Matlockról pedig mindenki megfeledkezik. Korábban is bevált már, most is be fog válni ez a módszer. Kresselt láthatólag megdöbbenettette Greenberg érzelemmentes, számító profizmusa.

- Úgy beszél, mintha a nagykönyvből olvasná - mondta megütözközve.

- Én már csak ilyen okos vagyok.

Matlock nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjék. A körülmények ellenére - vagy talán épp amiatt - szimpatikus volt neki Greenberg. Az ügynök gyorsan kapcsolt, jól következtetett.

- És ha Jim azt mondja, hogy köszöni, de nem kér az egészről?

Greenberg vállat vont.

- Nem szeretek találgatni. Hallgassuk meg őt!
Mindketten Matlockra néztek.

- Azt hiszem, nem fogom ezt mondani, Sam. Folytatom.

- Neked elment az eszed! Azt az embert megölték! - kiabált a dékán.

- Tudom. Én találtam meg a holttestét.

Kressel erőt vett magán és barátságosan megfogta Matlock karját.

- Hidd el, nem vagyok hisztérikus, de aggódom, és félek, mert látom, hogy olyan szituációba kényszerítenek, amelyet nem tudsz kezelni.

- Látja, ennek már van valami értelme - szólt közbe csendesen Greenberg. - Mi is aggódunk, de ha nem hinnénk-, hogy képes megbirkózni a feladattal, akkor meg se keressük.

- Szerintem akkor is megkeresték volna - válaszolt ridegen Kressel. - Nem hiszem, hogy ilyen megfontolások egy pillanatig is zavarnák önöket. Maga túl könnyen mondja ki az emberekről, hogy feláldozhatók, Mr. Greenberg.

- Sajnálom, hogy így vélekedik. Nincs igaza. Még nem ismerem minden részletet, de ha jól tudom, arról volt szó, hogy maga lesz az összekötő. Ha így van, ajánlom, hogy minél előbb szálljon ki. Keresünk valaki mást erre a feladatra.

- Tehát szabad kezét akarnak kapni, hogy azt tegyék az egyetemen, amit jónak látnak?! Soha! - szólt szenvedélyesen a dékán.

- Ha így áll a dolog, akkor, ha nem is szívesen, de együtt fogunk működni. Maga ellenségesen viselkedik, de ez talán nem is baj. A tiltakozásával fokozza az éberségemet, nem engedi, hogy elengedjem magam.

Matlockot meglepték Greenberg szavai. Egy nem szívesen vállalt kapcsolat valahogyan csak fenntartható, de más dolog burkolt vádaskodással durván rátámadni valakire.

- Magyarazza meg az előbbi kijelentését! - követelte dühösen Kressel.

Greenberg halk, szinte bocsánatkérő hangon válaszolt, de amit mondott, az fenyegető volt.

- Nincs magyarázat, kedves uram. Ma este egy nagyon jó barátomat vesztettem el, húsz perce beszéltem a feleségével, és most semmi kedvem bármit is megmagyarázni. Fogja be a száját, s várjon, míg felírom a telefonszámokat és azt, hogy mikor léphet kapcsolatba velünk. Ha mégis úgy dönt, hogy kiszáll, akkor takarodjon, de rögtön!

Greenberg hátat fordított, az asztalra csapta az aktatáskát és kotorászni kezdett benne. Kressel döbbenet, némán bámulta.

Matlock nem tudta levenni a szemét a viharvert, öreg táskáról, amelyet néhány órája egy most már halott ember csuklójához erősítve látott. Az járt a fejében, hogy a haláltánc megkezdődött, s már az első lépések pusztulást hoztak.

Ki tudja, hány forduló, hány véres összezapás van még hátra?

6.

Mr. és Mrs. Archer Beeson, olvasta a szolgálati lakás ajtócsengője alatti kis névtáblán. Matlocknak nem került különösebb erőfeszítésébe, hogy kiprovokálja a vacsorameghívást. A történelmet oktató Beeson valósággal lázba jött a gondolattól, hogy kapcsolják össze a kurzusaikat és tartsanak közös szemináriumot. Beeson már attól is lázba jött volna, ha egy olyan tekintélyes oktató, mint Matlock, megkérdezi tőle, hogy a felesége az ágyban is olyan ragyogó nő-e, mint felöltözve. (A kérdés egyébként meglehetősen sokakat foglalkoztatott.) Mivel feltételezte Matlockról, hogy nem tud ellenállni a kellemes csábításnak, Beeson gyorsan rászánta magát a meghívásra. Bízott benne, hogy néhány pohár ital, egy kiadós vacsora és a miniszoknyában körülöttük libegő feleség látványa segít szorosabbra fűzni kapcsolatát az angol irodalom nagy tekintélynek örvendő professzorával.

Matlock eleresztette a csengőt, s már hallotta is a női hangot valahonnan a ház mélyéről, az emeletről.

- Egy pillanat!

Bántotta a fülét az édeskés, mesterkélt hanghordozás. Maga előtt látta az asszonyt, amint még egyszer izgatottan körbeszáguldja az asztalt, ellenőrzi, hogy minden kellék a helyén van-e az előadáshoz, miközben a férj a látványteremtés befejezéseként elhelyez néhány tekintélyes szakmunkát a legszembevetőbb helyeken, hogy a látogató biztosan észrevegye őket. Vajon a lizergsavat és a methedrin-tablettákat is a könyvespolcon tartják, hogy rögtön

feltűnjön a belépőnek?

Beeson apró termetű felesége széles mosollyal nyitott ajtót. Matlocknak nem kellett csalódnia, az történt, amit várt: az asszony a rövidnél is rövidebb szoknyát és erős, telt keblét alig takaró, átlátszó selyemblúzt viselt.

- Hello! Ginny Beeson vagyok. Találkoztunk már egypárszor azokon az örült jó koktélpartikon. Annyira örülök, hogy eljött! Archie is mindjárt kész, már az utolsó dolgotat olvassa. Fáradjon fel. - A nő, alkalmat sem adva Matlocknak arra, hogy köszönjön, elindult az, emeletre vezető lépcsőn. - Borzalmasak ezek a lépcsők. Ez az átká annak, ha valaki legalul kezdi.

- Biztos vagyok benne, hogy nem sokáig - jutott végre szóhoz Matlock.

- Archie is mindig ezt mondja. Remélem, igaza lesz, még mielőtt olyanná válik a lábam, mint egy futónőé.

- Biztosan igaza lesz - mondta Matlock és végigmérte a combtőig kilátszó, szép vonalú, karcsú lábakat.

A lakásba lépve ismét elégedetten állapította meg, hogy jól számított. Az ital mellé szánt sajtok és rágcálnivalók már ott sorakoztak egy kis dohányzóasztalon, az egyik lámpa alatt pedig, jól megvilágított helyen ott feküdt a vendég kedvéért elővett szakkönyv is. Saját műve volt, az Interpolációk a II. Richárdban. Ügyesen választották ki a helyét, egyszerűen nem kerülhette el a figyelmét.

Alig húzta be az ajtót Ginny, az apró dolgozószobából előbukkant Archie is. Egyik kezében néhány teleírt lapot tartott, a másikat üdvözlésre nyújtotta.

- Végre! Örülök, hogy elfogadta a meghívásunkat, öregfiú... Nem, nem, maradjon csak ülve! Azt hiszem, megérdemlünk egy pohár italt. Én már teljesen kiszáradtam. Három óra alatt húsz különböző változatát kellett elolvasnom a harmincéves háborúnak!

- Előfordul néha az ilyesmi - bólogatott együtt-érzően Matlock. - Tegnap kaptam egy dolgotat a Volponéről, s a befejezésétől még mindig nem tudok magamhoz térni. A srác, aki írta, valószínűleg nem is olvasta a darabot, csak a filmet nézte meg Hartfordban.

- És annak más volt a vége, mint ahogy Ben Jonson megírta?

- Teljesen.

- Jaj, de isteni! Ez igazán vicces! - vihogott hisztérikusan Ginny. - Mit inna legszívesebben, Jim? Ugye, nem baj, ha Jimnek szólítom, doktor?

- Bourbont kérnék egy kis vízzel. Nyugodtan szólítson csak a nevemen, Ginny. Nem szoktam használni a címetet. Apám szerint egyébként is csalás az egész, mert egy doktor sztetoszkóppal a nyakában mászkál és nem könyvekkel a hóna alatt.

- Ha már ennél a témánál tartunk, most írom a disszertációm - vette át a szót Beeson. - Befejezem, még két évet keményen dolgozom, s remélem, elérem, amit akarok. - Elvette feleségétől a jegesvödröt, s az ablak alatt álló, üvegekkel zsúfolt kis asztalhoz ment, hogy elkészítse az italokat.

- Remélem, megéri majd a sok munkát -- mondta erősen hangsúlyozva a szavakat Ginny. - Ugye, megéri, Jim?

- Hát persze. Egy disszertáció mindig kifizetődő.

- Még jobb, ha valakinek ki is adják a munkáit. - Ginny Beeson felvette a sajtokkal és sós süteményekkel teli tálcát és Matlocknak kínálta. - Kóstolja meg ezt a kellemes ír fromage-t. Biztosan nem fogja elhinni, de Blarney a neve. Egy kis New York-i üzletben bukkantam rá két hete.

- Még nem találkoztam vele, de remekül néz ki - Matlock elvett egy falatot.

- Ha már a könyveknél tartunk, nemrég vettem meg az Interpolációkat.

Istentelenül jó. Higgye el, őszintén mondom - lelkesedett Archie.

- Már majdnem el is feledkeztem róla. Négy évvel ezelőtt írtam.

- A kötelező olvasmányok között lenne a helye. Ugye, erre gondoltál, Archie? - tett rá az asszony is egy lapáttal.

- Pontosan. Tessék, itt a búfelejtője - Beeson odanyújtotta Matlocknak az italát. - Saját ügynöke van, Jim? Nem mintha ez engem közelebből érintene. Hol vagyok én még attól, hogy könyvem jelenjen meg.

- Nincs igaza. Ugye, magának is ez a véleménye, Jim? - tiltakozott férje túlzott szerénysége ellen az asszony.

- Hát persze. Egyébként Irving Blocknak hívják az ügynökömet, bostoni. Ha éppen dolgozik valamin, esetleg megmutathatom neki.

- Ó, nem... Ez igazán szerénytelenség lenne részemről... - tiltakozott nem túl meggyőzően Beeson. A felesége mellett ült és Matlock észrevette, amint önkéntelenül is elégedetten összenéztek.

- Ne szerénykedjen. Archie! Maga valóban nagyon tehetséges, igazi nyereség az egyetem számára. Mit gondol, miért említettem magának a szemináriumot? Maga tesz nekem egy kis szívességet, én meg szállítok Blocknak egy biztos nyerőnek számító szerzőt. Ezzel kvittek is vagyunk, senki sem tartozik senkinek.

Beeson arc kifejezésén látszott, hogy őszintén hálás az ajánlatért, s ez zavarba hozta Matlockot. Nem is tudta nyugodtan viszonzni a pillantását, míg tekintetében fel nem fedezett valami mást is. Nem szembetűnően, de kétségtelenül zavart, űzött volt ez a pillantás. Egy olyan ember tekintete, aki alaposan megtapasztalta már a különböző kábítószereket.

- Hát ez igazán rendes magától, Jim. Hálás vagyok érte, valóban nagyon hálás - lelkendezett a házigazda.

Túljutottak a sajton, az italokon és a vacsorán. Tizenegy óra tájt, miután már minden lehetséges bókot elmondott a régi olasz receptkönyvben talált különleges borjúsültről, s a tervezett szemináriummal kapcsolatos összes problémát is megbeszélték, Matlock úgy érezte, hogy ideje rátérni arra, amiért valójában jött. Nem volt előre kidolgozott, határozott elképzelése arról, hogyan vágjon bele, így aztán rábízta magát amatőr ösztöneire.

- Nézzék... - kezdte bizonytalanul. - Nem akarom megijeszteni magukat, de az az igazság, hogy már régen nem szívtam füvet, s most nagyon hiányzik. - Vékony cigarettásdobozt húzott elő a zsebéből és kinyitotta. Kellemetlen szorongás kerítette hatalmába, de igyekezett leplezni. - Mielőtt elhamarkodottan ítélnének, hadd mondjam meg, hogy nem vagyok a rabja és nem is leszek. Egyszerűen csak jólesne egy szippantás.

Kiválasztott egy szál cigarettát, a nyitott dobozt pedig az asztalon hagyta, bár nem volt biztos benne, hogy helyesen cselekszik. Archie és a felesége egymásra néztek. Matlock az öngyújtó lángján át figyelte őket, s úgy látta, mintha cinkosan összekacsintottak volna. Lehet, hogy csak az italtól, de Ginny még el is mosolyodott, mintha megkönnyebbült volna, hogy újabb barátira bukkantak. A férje jobban tartotta magát, nem árulta el ilyen nyíltan az érzelmeit.

- Ne szégyellje magát, öregfiú - fordult hozzá Beeson enyhe leereszkedéssel a hangjában. - Mi sem az igazságügyi minisztertől kapjuk a fizetésünket.

- De nem ám - kuncogott a felesége.

- Az a baj, hogy minden területen olyan régimódiak a törvények - mondta Matlock és mélyen leszívta a füstöt. - Önfegyelem és kellő diszkréció, ez a lényeg. Nem az az igazi bűnös, aki ki akar próbálni valamit, hanem az, aki megpróbálja eltüntetni ettől. Megtiltani egy intelligens lénynek, hogy új dolgokat próbáljon ki... Nem, ez egyszerűen zsarnokság.

- Kimondta a kulcsszót, Jim. Intelligens, ez a lényeg - bólogatott Beeson. - Ha válogatás nélkül, a szellemileg alacsonyabb rendűeknek is mindent megengednének, az csak káoszhoz vezetne.

- Ez persze csak az igazság egyik fele. Az emberek egy részének szüksége van az ellenőrzésre, míg másoknak viszont jár a teljes szabadság. Ha az intellektuálisan magasabb rendűeket megfosztanák attól a lehetőségtől, hogy szabadon gondolkodjanak és kísérletezzenek, s állandó ellenőrzésnek vetnék alá őket, akkor sem a művészetben, sem a technikában, sem a politikában nem születnének nagy eredmények. Az emberiség még mindig tudatlanságban élne. Matlock szünetet tartott és szívott egyet a cigarettájából. Nem volt benne biztos, hogy nem fogalmazott-e túl erősen, túlságosan egyértelműen. Úgy döntött, hogy egyelőre nem lép tovább, előbb megbizonyosodik róla, milyen reakciót váltottak ki a szavai. Nem kellett sokáig várnia.

- Higgye el, a haladást nem lehet megállítani, az mindig utat tör magának - Archie halkán, de mély meggyőződéssel mondta ki a szavakat.

A cigaretta füstjén át Matlock megkönnyebbülten nézte Beesont, aztán az asszonyra siklott a tekintete. Csak két szert mondott:

- Maguk gyerekek.

- A körülményeket figyelembe véve, ez elég megalapozatlan feltételezés - válaszolt Beeson változatlanul nyugodt, halk hangon.

- Szavak, pusztán szavak!

- Ne legyen olyan biztos benne - mondta Ginny Beeson, aki eleget ivott már ahhoz, hogy lanyhuljon az ébersége. Archie természetesnek szánt mozdulattal rögtön a felesége kezéért nyúlt és figyelmeztetően megszorította. Mikor megszólalt, gondosan kerülte Matlock tekintetét.

- Nem vagyok biztos benne, hogy ugyanarra gondolunk - mondta.

- Nem, valószínűleg nem - válaszolta Matlock. - Felejtsek is el, amit mondtam... Ezt még elszívom, aztán itt sem vagyok. A szeminárium ügyében majd keressük egymást -. fűzte még hozzá, mintegy mellékesen, minden különösebb hangsúly nélkül.

Archie Beeson, a törekvő, karrierjéért aggódó fiatal oktató ezt a közömbös hangot már nem tudta elviselni.

- Nem haragszik, ha én is veszek egyet? - kérdezte.

- Ha ez lesz az első, akkor semmi értelme... Ne akarjon imponálni, felesleges.

- Még hogy az első!... Mit képzelsz? - Beeson az asztalhoz lépett, felvette a cigarettásdobozt és beleszagolt. - Egészen elfogadható fű - mondta, s még csettintett is hozzá. - Kipróbálok egyet... persze csak kezdetnek.

- Kezdetnek?

- Ha valóban meg van lepődve, s nem csak tettet, akkor maga elmaradt egy brosúrával, öregfiú. - Archie most már egészen magabiztos volt.

- Mitől?

- A valóságtól. - Beeson kivett két szálat, meggyújtotta, az első szívás után elégedetten bólintott, s az egyik cigarettát átadta a feleségének. - Vegyük úgy, hogy ez az előétel. Az étvágygerjesztő.

Bement a dolgozószobájába, s egy kínai lakkdobozkával tért vissza. Kinyitva Matlock elé tartotta, s egy alig észrevehető kis fapecket megnyomva, felkattintotta a doboz fenekét. A rejtett rekeszben legalább két tucat fehér tabletta lapult átlátszó műanyag fóliába csomagolva.

- Ez lehetne a főétel, ha gondolja...

Matlock örült, hogy az elmúlt negyvennyolc órában elég alaposan beásta magát a szakirodalomba és ezzel sikerült elkerülnie, hogy zavarba jöjjön. Szelíden, de határozottan válaszolt:

- Fehér utazást csak két esetben vagyok hajlandó tenni. Az egyik az, ha otthon vagyok, nagyon régi, nagyon jó barátok társaságában. A másik lehetőség, ha nagyon régi, nagyon jó barátaimnál tartózkodom vendégségben. Magukat még nem ismerem elég jól, Archie. Emlékszik, épp az előbb beszéltünk az önfegyelemről és a diszkrécióról... Egy kis vörös utazásban persze benne lennék, csak éppen nem készültem fel rá.

- Ne is mondja tovább! Azt hiszem, tudok segíteni. - Beeson visszavitte a kínai lakkdobozt a dolgozószobába, s kis idő múlva egy bőr dohányzacskóval a kezében jelent meg. Ginny Beeson szeme felcsillant, kigombolt még egy gombot már amúgy is félig nyitott blúzán, és kéjesen elnyújtózott a fotelben.

- A legfinomabb Dunhill - szellemeskedett Beeson, s a kioldott dohányzacskót Matlock elé tartotta. Ezek a tabletták sötétvörösek voltak és valamivel nagyobbak, mint a kínai dobozban őrzött fehérek. Nem volt ideje megszámolni, de Matlock úgy saccolta, hogy ötven-hatvan adagra elegendő Seconalt lát.

Ginny kikászálódott a fotelből és odalépett hozzájuk.

- Imádom - mondta édeskés, elnyújtott hangon. - Imádom a vörös álmat.

- Brandyvel a legjobb, az mindent kihoz belőle - bólogatott Matlock.

- Hát akkor utazzunk! Persze nem túl messzire. Maradjunk öt szemnél, ennyit engedélyeznek a házszabályok az új barátok számára - ajánlotta Beeson.

A következő két órát James Matlock mintha ködben élte volna át, de nem olyan sűrű ködben, mint a Beeson házaspár. A történelemtanár és felesége az öt tablettának köszönhetően hamar eljutott a kábulatig, s ez történt volna Matlockkal is, ha nem sikerül elrejtienie három tablettát, miközben úgy tett, mintha lenyelte volna őket. Az első adag után már nem is volt olyan nehéz utánoznia vendéglátóit. Győzködni kezdte Beesont, hogy tegyenek még egy kört.

- És hol marad a híres diszkréció, doktor? - kérdezte elcsukló hangon Archie. A kerevet előtt, a padlón ült és szórakozottan markolászta a felesége combját.

- Maguk sokkal jobb haverok, mint eleinte gondoltam - motyogta Matlock.

- És ez még csak a kezdete egy szép, nagyon szép barátságnak - vihogott a heverőn elterülve az asszony. Teste időről időre megvonaglott, keze férje hajában turkált.

Beeson nevetésén is érződött, hogy már nem ura magának.

- Megyek, hozom a varázsszert - mondta és eltűnt a dolgozószobában.

Matlock figyelte az asszonyt; Ginny viselkedését nem lehetett félreérteni. A férfira bámult, lassan kinyitotta a száját, s nyelvével körbenyalta az ajkát. Szoknyája felcsúszott, melle kibuggyant a blúzból, de még csak kíséreltet sem tett rá, hogy eltakarja magát, sőt a kábítószer hatása alatt mintha még jobban

élvezte volna a helyzetet.

Megállapodtak, hogy a második adag három tablettá lesz, s ezeket Matlocknak már könnyedén sikerült elrejtene. Beeson előkereste Orff Carmina Buranáját és felrakta a lemezjátszóra. Tizenöt perc sem telt bele, Ginny már Matlock ölében ült, s az ágyékához dörzsölte magát. Férje ügyet sem vetett rá, a hangfalak között, a padlón feküdt. Matlock hangosan, hogy a dübörgő zenén át is hallani lehessen, odaszólt neki:

- Ez a legjobbak közül való, amiket eddig kipróbáltam, Archie... Honnan szerezte? Kitől kapta?

- Gondolom, onnan, ahonnan maga is szerzi, öregfiú. - Beeson megfordult, s Matlockra és a feleségére nézett. - Egyébként nem is értem, mire gondol. A varázsszerre vagy a csajra az ölében? Vigyázzon vele, doktor! Nagyon rámenős!

- Ne hülyéskedjen! Ezek a tabletták sokkal jobbak, mint az enyéme, a füvemről meg beszélni sem érdemes. Honnan szerzi? Legyen már jó fiú, és árulja el!

- Furcsa ember maga. Állandóan csak kérdez. Kérdeztem én magát? Ugye, hogy nem... Ez neveletlenség... Szórakozzon Ginnyvel és hagyjon zenét hallgatni - utasította el a válaszadoást Beeson, és ismét hasra fordult.

Az asszony átölelte Matlockot, hozzányomta a mellét, aztán oldalra hajolt és csókolgatni kezdte a fülét. A férfinak eszébe jutott, vajon mi lenne, ha ölbe kapná és bevinné a hálószobába? Persze csak gondolt rá, de nem akarta kipróbálni. Ralph Loringot nem azért ölték meg, hogy változatosabbá tegyék az ő szexuális életét.

- Van valami keveréke? - szólt oda Beesonnak. - Kipróbálnám, hadd lássam, mennyire kifinomult az ízlése. Az is lehet, hogy maga csak megjátssza a nagymenőt, Archie.

Beeson felült és átható pillantást vetett Matlockra. Nem a feleségéért aggódott, Matlock hangjában lehetett valami, ami megszólaltatta benne a vészcsengőt. Vagy talán a szóhasználat, a túlságosan is világos beszédstílus keltette fel gyanakvását? Miközben Ginny vállá fölött a férfit figyelte, Matlock gyorsan számba vette az összes lehetőséget. Nem tudta eldönteni, hol hibázott, de érezte, hogy Archie gyanakszik.

- Hát persze, öregem... - mondta Beeson és lassan feltápászkodott. - Ginny, hagyd már békén Jimet!

- Vörös álom... - mondta az asszony és idétlenül felnevetett.

- A konyhában biztosan találok - mondta Archie és kifelé indult. - Nem tudom, hová tettem, de majd csak előkerül... Ginny! Vigyázz Jimre... Légy kedves hozzá...

Beeson, anélkül, hogy tágra nyílt szemét egy pillanatra is levette volna Matlockról, kihátrált a konyhába, s ott - Matlocknak legalábbis úgy tűnt - valami egészen szokatlant, a helyzethez cseppet sem illő dolgot csinált. Megfogta és betette maga után a lengőajtót.

Matlock szelíden eltolta magától az ellenkezni már képtelen nőt. Ginny angyali mosollyal az arcán elnyúlt a szőnyegen és vágyakozva feléje nyújtotta a kezét.

- Mindjárt jövök - súgta halkan, mosolyogva Matlock és átlépett rajta. - Szeretnék kérdezni valamit Archie-től.

Az asszony hasra fordult, ő pedig a konyha felé indult. Haját összeborzolta, s kezével az asztal szélén tapogatózott, hogy ha Beeson hirtelen visszajönne, megnyugodjon a látványától. Lassan elérte az ajtót, s bár a zene elég hangosan szólt, hallotta, hogy Archie beszél valakivel a konyhai telefonon.

A falnak vetette a hátát és megpróbált rájönni, mivel ijeszthette meg annyira Beesont, hogy az szükségesnek tartotta sürgősen felhívni valakit.

Miért? Ennyire átlátszó lett volna a csalás? Lehetséges, hogy már az első lépésnél elrontotta?

Ha igen, akkor a legkevesebb, amit tehet, hogy kideríti, ki van a vonal másik végén, kinél próbál Beeson ilyen sietve menedéket találni.

Egy dolog nyilvánvalónak tűnt: bárki legyen is az, biztosan sokkal fontosabb személy, mint Archie Beeson. A pánikba esett ember - még ha kábítószer hatása alatt áll is - csak magánál erősebbnek tartott személyhez fordul segítségért.

De talán nem vezett még el az este, s nem is olyan elkerülhetetlen a kudarc. Beeson olyan állapotban van, hogy esetleg olyan információt is elejt, amit más körülmények között semmiképp sem mondana ki. Talán sikerül kikényszeríteni,

belőle egy nevet. Persze ez a legkevesbé kíváncsi módszer, mert ha ezzel kudarcot vall, akkor valóban befejezte, mielőtt még igazán elkezdte volna az ügyet. Akkor Loring fáradozása és halála tényleg nem lesz más, mint egy rosszul

végződött tréfa, s egy amatőr hibájából értelmét veszti lealacsonyító, a családját fájdalmasan nehéz helyzetbe hozó fedősztorija is. Nincs más lehetőség, meg kell próbálni, döntötte el magában Matlock. Meg kell próbálni kideríteni, hogy kinek telefonált Beeson, s az este hátralévő részében úgy kell alakítani az eseményeket, hogy visszanyerje Archie bizalmát. Valami örült képzettársítással hirtelen maga előtt látta a vékony, fekete láncra erősített, kopott aktatáskát, s ami a legfurcsább, ebből valamelyes erőt is merített.

Olyan testhelyzetet vett fel, mintha éppen összeesni készülne, aztán lassan, centiről centire benyomta a konyha ajtaját. Arra számított, hogy szemben találja magát Beesonnal, de tévedett. Az oktató háttal állt neki, fejét félrehajtott és görcsösen szorította a füléhez a telefonkagylót. Nyilván azt hitte, hogy hangját elnyomja a Carmina Burana hangos zenéje, de a drog félrevezette, megcsalta érzékeit. Abbéli igyekezetében, hogy meggyőző legyen, hangosan és szaggatottan beszélt, minden egyes szót külön hangsúlyozva:

-...Hát nem érti?! Azt akarom, hogy megértsen! Kérem, értsen meg! Állandóan kérdezzet. Nem tartozik közénk. Esküszöm magának, hogy be akar épülni hozzánk. Kerítse elő Herront, és mondja meg neki, hogy értesítse. Kerítse elő, kérem! Mindent elveszíthetek... Nem! Mondom, hogy nem! Biztos, hogy igazam van. Az a szuka mindig bajt hoz rám, ha elkezd tüzelni. Néha az az érzésem, mintha... Beszéljen Lucasszal... Az isten szerelmére, kerítse elő! Bajban vagyok és... Matlock a megdöbbenéstől elengedte és hagyta becsukódni a konyhaajtót. Amit az előbb hallott, az majdnem olyan rémisztő volt, mint Ralph Loring holttestének látványa a telefonfülkében.

Herron. Lucas Herron!

A hetvenéves legenda. A halk szavú tudós, akit legalább annyira tiszteltek szelíd, megértő viselkedéséért, mint lenyűgöző tudásáért. Egy szeretetre méltó, köztisztelőben álló ember. Nem, ez csak valami tévedés lehet, biztosan van rá ésszerű magyarázat.

Tisztában volt vele, hogy ezen most nincs idő töprengeni. Archie Beeson úgy érzi, hogy be akar épülni, s ezt a gyanúját mással is megosztotta. Valamit tennie kell, hogy mentse a helyzetet.

Felidézte magában Beeson szavait, s már rá is jött a megoldásra. Olyat kell tennie, amit egy beépített informátor semmiképpen sem kísérelne meg, még kábítószer hatása alatt sem.

Kioldotta az övét, s a padlón heverő asszonyhoz lépett. Megállt fölötte, egy gyors mozdulattal megszabadult a nadrágjától, s megfordította Ginnyt.

Melléfeküdt, a maradék két gombot is kigombolta a blúzán, s a csattal nem vesződvé, letépte róla a melltartót. Az asszony motyogott valamit, s mikor a férfi a csupasz melléhez ért, lábával átkulcsolta a derekát. Szorosan Matlockhoz préselte magát, hegyes körmével végigsimította a combját.

Matlock közben a konyhaajtót figyelte, s azon imádkozott, hogy nyíljon már ki. Rémülten csukta be a szemét, mikor megtörtént, de rögtön ki is nyitotta.

Archie Beeson néhány másodpercig döbbenten nézte a feleségét és a vendéget. Mikor megmozdult, hogy közelebb lépjen, Matlock eltolta magától a nőt, rémült arccal feltápáskodott, de rögtön vissza is hanyatlott a padlóra. Tapogatózva megkereste a nadrágját, maga elé kapta, ismét felemelkedett, s még ugyanazzal a lendülettel ráesett a kerevetre.

- Istenem! Édes Istenem - motyogta. - Ne haragudjon, Archie. Nem gondoltam volna, hogy ennyire belövöm magamat... Kész vagyok... Mit tettem, te jó isten! Sajnálom, Archie, rettenetesen sajnálom...

Beeson félig meztelen felesége fölött állt és arcáról nem lehetett leolvasni, mit gondol, mennyire kerítette hatalmába az indulat.

Matlock úgy érezte, mindenre felkészült, de ami történt, az mégis teljesen váratlanul érte: Beeson nevetni kezdett. Először csak halkán, aztán egyre hangosabban, s végül egész testében rázkódva a hisztérikus nevetéstől.

- Te jó isten! Én megmondtam, öregem. Figyelmeztettem, hogy nem lehet bírni vele!... De ne aggódjon! Nem lesz semmiféle pletyka, rosszindulatú fecsegés a kollégája feleségét megerőszakoló professzorról. Megtartjuk a szemináriumunkat! Igen, megtartjuk, s olyan lesz, hogy mindenki megnézheti! Maga pedig elmondja nekik, hogy ezután is velem akar dolgozni. Ugye, elmondja?!

Matlock figyelte a férfi kábítószerrel zavaros, vadul csillogó tekintetét.

- Hát persze, Archie. Amit csak akar - bólogatott.

- Remek lesz, higgye el. És ne mentegetőzzön! Nem kell mentegetőznie. Ha

valakinek bocsánatot kell kérnie, az én vagyok!

Archie Beeson lerogyott a szőnyegre és hisztérikusan tovább nevetett. Keze a felesége mellére tévedt, megmarkolta, s anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, éles, kellemetlen hangon az asszony is nevetni kezdett. Matlock pedig érezte, hogy nyert.

7.

Az éjszaka eseményei rettenetesen kimerítették. Már három óra múlt tíz perccel, de a Carmina Burana hangjai még mindig ott dübörögtek a fülében. A szőnyegen vonagló, félig meztelen nő, s az időnként hisztérikusan felnevető férfi emléke az émelygésig fokozta rossz érzését.

A legrosszabb mégis az volt, hogy Lucas Herron nevét ilyen méltatlan, hozzá nem illő körülmények között kellett hallania.

Lucas Herron. A "bölcs, öreg madár", ahogy mindenki emlegette. A halk, kevés beszédű, mégis mindenki által tisztelt tudós, a román nyelvek bizottságának elnöke, a szakterületét rendíthetetlen szorgalommal művelő kutató mintaképe. A kedves, szeretetre méltó kolléga, akinek szemében, bárkivel beszélt is, mindig ott ült a szelíd, elnéző együttérzés.

Hihetetlen, hogy bármilyen, akár csak a legtávolabbi kapcsolatban is álljon a kábítószeresek világával. Képtelen volt elfogadni, hogy egy szenvedélyes kábítószer-fogyasztó – márpedig Archie Beeson, ha fizikailag még nem is, de pszichikailag már a kábítószer rabja volt – Lucasra hivatkozzon, mint ennek a világnak valamiféle hatalmasságára.

A magyarázatnak valahol Lucas Herron végtelen együttérző képességében kell rejtőznie. Mindig mindenkivel barátságos, biztos menedék bárki számára, aki bajba kerül. Igaz, a szelíd külső mögött erős, vezetésre teremtett egyéniség rejtőzik. Negyedszázada, már középkorú emberként megjárta a Salamon-szigetek poklát, mint gyalogostiszt. Akkor Lucas Herron a Csendes-óceánon dúló kegyetlen háború igazi hőse volt. Mára pedig már valóságos intézménnyé vált.

A sarkon befordulva Matlock már látta a lakását. Az egyetem épületei sötétek voltak, csupán az ő egyik szobájából szűrődött ki fény. Égve hagyta volna a villanyt? Megpróbált visszaemlékezni, de nem sikerült.

Bedugta a kulcsot a zárba, elfordította, s amint belökte az ajtót, éles csörrenést hallott. Halkan felnevetett és megcsóválta a fejét. Lusta, folyton ennivaló után kutató macskája rántathatott le valamit, vagy tört össze egyet a Patricia Ballantyne-től kapott kerámiák közül. A mosoly azonban csak egy pillanatig tartott, mert rájött, hogy tévedett. Semmiképp sem lehetett a macska, a csattanás ahhoz túl hangos volt.

Berontott a haliba, s a rémülettől földbe gyökerezett a lába.

A szoba romokba hevert. Az asztalokat felforgatták, a könyveket leszórták a polcra, lapjaikat kiszaggatták és szétszórták a padlón, lemezjátszóját és hangfalait összetörték. A kerevet és a fotelek párnáit felhasogatták, szivacsbetéteiket szétszórták, a szőnyegeket felhajtották, a függönyöket letépték és a felforgatott bútorokra hajították.

Már azt is látta, mi okozta az éles zajt. A szoba jobb oldali, utcára néző szárnyas ablakát indulás előtt nyitva hagyta, s nem húzta le a rolót, hadd áradjon be szabadon a friss tavaszi levegő. Semmi ok nem volt hát arra, hogy betörjék az ablakot, a az üveg mégis darabokban hevert a padlón, a keret elhajlítva. A behatoló, bárki volt is az, nem rémületében, menekülés közben törte össze az ablakot, hanem szándékosan.

Tudomására akarták hozni, hogy figyelik. Az összetört ablak figyelmeztetés volt. Matlock tisztában volt vele, hogy nem vehet tudomást a figyelmeztetésről. Ha jelét adná, hogy észrevette, azzal beismerné, hogy tudja, nem véletlen betörés történt.

Az ablakot messze elkerülve besietett hát a hálósobába, ahol, ha az egyáltalán lehetséges, még nagyobb volt a felfordulás, mint a nappaliban. A felszaggatott ágybetét a fal mellett, a padlón hevert. A fiókokat kirángatták, tartalmukat szanaszét szórták. A szekrényben lógó ruháit leszedték a vállfákról, cipőit egy halomba hányták.

Még mielőtt belépett volna, már tudta, hogy a konyhát sem találja jobb állapotban, mint a lakás többi részét. Az élelmiszeres dobozokat nem szórták ugyan a padlóra, de az eltéphető dolgokat mind szétszaggatták. Matlock arra is

rájött, miért: a szobákból jövő egy-két csörrenés, éles zaj még nem tűnt föl a szomszédoknak, de a konyhakövön szerteguruló konzervdobozok hangja biztosan többeket felébresztett volna. Mintegy bizonyosságul, hogy helyesen okoskodott, már hallotta is a csoszogó lépteket a fölötte lévő lakásból. Az ablaküveg csörömpölése biztosan felriasztott valakit.

Nyilvánvaló, hogy a lakás feldúlását figyelmeztetésnek is szánták, de a fő cél mégis az alapos kutatás volt. Tudta, mit kerestek, de azt is, hogy úgy kell viselkednie, mintha fogalma se lenne róla. Ismét gyorsan kellett döntenie, mint az imént Beesonéknál. Megérezte, hogy most minden azon múlik, képes lesz-e elég meggyőzően viselkedni.

Mielőtt azonban továbblépne, meg kell tudnia, sikerrel jártak-e azok, akik átkutatták a lakást.

Erejét összeszedve, úrrá lett benuultságán és még egyszer alaposan megnézte a nappalit. Az ablakok csupaszak voltak, s elég világos volt ahhoz, hogy valaki egy közeli épületből vagy a szomszédos, bokrokkal benőtt domboldalról egy jó távcsővel minden mozdulatát szemmel tarthassa. Ha leoltaná a villanyt, vajon nem éppen azt a gyanút erősítené-e a megfigyelőben, amelyet el akar altatni?

De, kétségtelenül. Ha valaki arra ér haza, hogy az otthonát feldúlták, attól meglehetősen szokatlan lépés, ha egy-két perc múlva leoltja a villanyt.

A fürdőszobát, a lakásnak e pillanatban számára legfontosabb helyiségét azonban mindenképpen el kell érnie. Fél percnél tovább nem időzhet ott, s el kell hitetnie a megfigyelővel – ha van megfigyelő –, hogy egy semmit sem sejtő, semmire sem gyanakvó embertől elvárható módon cselekszik.

Éppen azon gondolkodott, mivel tehetné hihetővé a jelenetet, mikor tekintete a lemezjátszóra, a fürdőszobája vezető ajtóhoz legközelebb lévő tárgyra tévedt, s már tudta is a megoldást. Átment a szobán, lehajolt, s összeszedett néhány szétszórt tárgyat a padlóról, köztük a lemezjátszó letört karját.

Forgatta, nézegette egy darabig, aztán eldobta, s bekapta az egyik ujját, mintha felsértette volna a bőrét. Gyors léptekkel bement a fürdőszobába.

Kivett a pipereszekrényből egy sebtapaszt, s lenyúlt a vécécésze mellé, a macska tányérja alá terített újságpapírrért. Felhajtotta a szélét, s megnyugodva látta, hogy a két viaszosvászon közé tett levél ott van, érintetlenül. Hiába forgatták fel a lakást, a korzikai nyelven írt üzenetet nem sikerült megtalálniuk. Visszahajtotta a papírt, felállt, csak akkor vette észre, hogy a mennyezet alatti kis szellőzőablak nyitva van. Biztosan tudta, hogy ő bezárta, de nem volt már ideje arra, hogy alaposabban megvizsgálja.

Visszament a nappaliba, menet közben bontva ki a csomagolásából a tapaszt. Tisztában volt vele, hogy bár a lakását átkutatok nem értek célt, ezzel még nincs vége. A neki címzett, félreérthetetlen figyelmeztetést azonban nem szabad tudomásul vennie. A telefonhoz lépett és a rendőrséget tárcsázta.

- Fel tudná sorolni, hogy mi tűnt el? - Az egyenruhás rendőr a feldúlt szoba közepén állt, társa pedig a lakás helyiségeit járta és jegyzetelt.

- Még nem tudom pontosan, nem volt időm alaposabban körülnézni - válaszolta Matlock.

- Érthető. Nehezen tér magához az ember, ha ilyen állapotban találja a lakását. Azért jó volna, ha most már alaposabban körülnézne. Minél előbb kapjuk meg a listát, annál több az esély, hogy tehetünk valamit.

- Nem hiszem, hogy bármit is elvittek volna. Arra gondolok, hogy nincs a lakásban semmi olyasmi, ami különösebben értékes lehetne mások számára. Kivéve talán a sztereóberendezést..., de azt meg összetörték. Van egy elég jó televízióm a hálósobában, ahhoz hozzá se nyúltak. A könyvek között lehet egy-két értékesebb, de nézze meg, mit tettek velük.

- Kézpénz, ékszer, értékes órák?

- A pénzemet vagy a pénztárcámban, vagy a bankban tartom. Óráim csak az van, amit a csuklómon lát, ékszerem meg semmilyen.

- Mi a helyzet a vizsgalapokkal? Elég sok gondot okoznak nekünk mostanában.

- Az angol tanszéken lévő szobámban tartom őket.

A rendőr felírta a hallottakat egy kis noteszbe, s átszólt a hálósobában tartózkodó társának:

- Hé, Lou! Mit mondott a központ, mikor küldik az ujjlenyomat-szakértőt?

- Már elindult. Pár perc múlva itt lesz.

- Hozzányúlt valamihez, Mr. Matlock?

- Őszintén szólva, nem tudom. Lehetséges. Teljesen megzavarodtam.

- Elsősorban az összetört tárgyakra gondolok, például a lemezjátszóra. Jó volna, ha rögtön meg tudnánk mondani a szakértőnek, hogy mi az, amihez hozzá sem ért.
- Felvettem a padlóról a kart, de a dobozhoz nem nyúltam.
- Rendben. Innen már el lehet indulni.

A rendőrök körülbelül másfél órát töltöttek a lakásban. Közben megérkezett az ujjlenyomat-szakértő, elvégezte a dolgát, s el is ment. Matlocknak eszébe jutott, hogy talán fel kellene hívni Sam Kresselt, de letett róla. A dékán úgysem tudna csinálni semmit, s ha kívülről figyelik az épületet, jobb, ha nem kerül a szemük elé. A házban lakók közül többen is felébredtek, becsöngettek, s látva a történeteket, együttérzően felajánlották, hogy főznek kávé, ha kell. A járőr már éppen távozni készült, mikor egy hatalmas termetű rendőr bukkant fel az ajtóban.

- Elnézést, hogy ilyen sok idejét elraboltuk, Mr. Matlock - mondta. - Erőszakos behatolásnál, ha nincs sérült és semmi nem tűnt el, általában nem szoktunk ujjlenyomatok után kutatni. Az utóbbi időben sajnos elég sok hasonló esetünk van. Szerintem azok a hosszú hajú majmok csinálják. Na meg a niggerek. Azelőtt, hogy ők betelepültek volna, nem volt ilyen problémánk.

Az egyenruhásan látszott, hogy szentül hiszi is, amit mond, s Matlocknak nem volt kedve vitába szállni vele. Tudta, hogy felesleges lenne, s különben is túl fáradt volt.

- Köszönöm, hogy segítettek - mondta.

- Ez természetes, uram. - A rendőr a kocsija felé indult, de néhány lépés után megtorpant. - Még valamit, Mr. Matlock.

- Tessék.

- Van egy olyan érzésünk, hogy a betörők kerestek valamit. Tönkretették a berendezést, szétszórták a könyveket... érti, mire gondolok?

- Igen.

- Ugye, figyelmeztet bennünket, ha ez lenne a helyzet?

- Hát persze.

- Ostobaság volna visszatartani egy ilyen ín-formációt.

- Nem vagyok hülye! - válaszolt kissé megemelt hangon Matlock.

- Nem akartam megbántani - fújt visszavonulót a rendőr. - Mindössze arra gondoltam, hogy maguk néha túl elfoglaltak, és megfélelkeznek bizonyos dolgokról.

- Nem vagyok szórakozott, s a kollégáim között is elég kevés az ilyen.

- Hát persze. - A rendőr felnevetett, s Matlock enyhe gúnyt érzett kicsendülni a hangjából. - Csupán tisztázni szerettem volna a dolgokat. Nem végezhetjük jól a munkánkat, ha nem ismerjük a körülményeket.

- Megértettem.

- Akkor jó.

- Jó éjszakát.

- Jó éjszakát, doktor.

Matlock bezárta az ajtót, s a nappaliba ment. Szerette volna tudni, vajon a biztosítási díj fedezi-e majd ritka könyveinek és nyomtatványainak nehezen megállapítható értékét. Leült a heverőre és felmérte a romokban heverő szobát. A betörők alapos munkát végeztek. Ahhoz, hogy rendbe hozza a lakását, nem lesz elég összesöpörni a szemetet és megjavíttatni a bútorokat. A figyelmeztetés durva, félreérthetetlen volt.

Leginkább az nyugtalanította, hogy valaki szükségesnek tartotta ezt a figyelmeztetést.

Miért? És ki lehetett az?

Archie Beeson hisztérikus telefonhívása idézhette elő? Az volna a legjobb, ha tényleg ez történt volna, mert azt jelentené, hogy a nevét nem kapcsolják össze Nimródéval. Mindössze arról lenne szó, hogy Beeson környezete figyelmeztetni akarja: hagyja békén Archie-t. Loring is azt mondta, nincs rá szilárd bizonyíték, hogy Beesonnak bármi köze is lenne a Nimród-szervezethez. Persze arra sincs bizonyíték, hogy nem áll velük kapcsolatban.

Ha valóban Beesontól indult ki a dolog, reggelre lefűjják a riadót. Felesége majdnem megerőszakolása szemmel láthatóan meggyőzte Archie-t, hogy ő is csak egy mocskos, esztét vesztett kábítószerező. Ebből viszont nem csinál nagy ügyet, mert számít rá, hogy segít neki a karrierje építgetésében.

Másrészt mégiscsak fennáll az az ijesztő lehetőség, hogy a korzikai nyelven írt levél miatt kutatták át a lakást, s emiatt figyelmeztették. Mit is suttogott

Loring, amikor ott haladt mögötte a járdán?

"...az aktatáskánál csak egy dolgot kívánhatnak jobban, azt a papírt, ami magánál van."

Mégiscsak lehetséges tehát, hogy összekapcsolták a nevét Ralph Loringéval? Jason Greenberg magabiztossága megalapozatlan volt, Washingtonban tévedtek, amikor úgy vélték; hogy a pánik, amelyet Loring holttestének megtalálása váltott ki belőle, tisztázta őt minden gyanú alól.

Persze, lehetséges, hogy Greenbergnek részben igaza van, s további próbáknak vetik alá, mielőtt úgy döntenek, hogy leszámolnak vele.

Lehetséges, nem kizárt, elképzelhető - csupa feltételezés.

Meg kell őriznie a nyugalját, néni szabad túl hevesen reagálnia a történetekre. Ha bármit is el akár érni, továbbra is az ártatlant, a semmiről nem tudót kell játszania.

Lehetséges, nem kizárt, elképzelhető.

Minden tagja fájt, a szeme bedagadt, s a szájában még mindig ott érezte az egymással keveredő piros tabletta, szesz és marihuána kellemetlen, kesernyés utóízét. Fáradt volt, kimerítette az értelmetlen erőlködés, hogy valami biztos, végleges következtetésre jusson. Emlékezetében felmerültek a Vietnamban töltött napok, s a legjobb tanács, amit abban az értelmetlen háborúban kapott: pihenj, amikor csak tudsz, aludj, ha egy mód van rá. A jó tanácsot egy őrmestertől kapta, akiről azt mesélték, hogy több támadást élt túl, mint bárki a Mekong-deltában. Többen azt is tudni vélték róla, hogy nyugodtan átaludt egy rajtaütést, amelynek során társainak többsége odaveszett.

Matlock végignyúlt a tönkretett, felhasogatott kereveten. Nem látta értelmét, hogy a hálószobába menjen, hisz az ágyat úgysem tudta volna használni. Kioldotta az övét, lerúgta a cipőt, s elhatározta, hogy előbb alszik pár órát, csak utána hívja fel Kresselt. Megkéri majd, hogy Greenberggel együtt dolgozzanak ki számára egy hihető sztorit, miért dúlták fel a lakását. Olyan történetnek kell lennie, amelyet nemcsak Washingtonban, hanem a carlyle-i rendőrségen is elfogadnak majd.

A rendőrség!

A gondolat hirtelen jött, s messze űzte szeméből ez álmot. Érdekes, hogy korábban fel sem tűnt neki. Az a darabos viselkedésű, de végtelenül tisztelettudó rendőr, aki hajlamos volt bármilyen rendbontásért a hosszú haját és szakállt viselő majmokat s a niggereket hibáztatni, a csaknem, két órán át tartó vizsgálat alatt végig uramnak szólította, ám búcsúzáskor, amikor felvetette, hogy esetleg visszatart valamilyen információt, mégis a doktor megszólítást használta. Az uram tökéletesen normális volt, a doktor annál kevésbé. Az egyetemen kívül senki sem szólítja így, s ott is csak nagyon kevesen. A humán tudományok művelői között csak elvétve akad olyan, aki elvárja ezt a titulust.

Miért szólította mégis így a rendőr? Nem ismerte, korábban soha nem találkoztak. Honnan tudta akkor, hogy joga van a doktori címet használni?

Matlockban már az is felmerült, hogy az utóbbi órák megfeszített agymunkája, az állandó készenlét érezteti hatását, s ott is rejtett értelmet igyekszik felfedezni, ahol nincs. Hát nem elképzelhető, hogy a carlyle-i rendőrségen megvan az egyetem oktatóinak névsora, s mikor a sürgős hívás befutott, ellenőrizték a nevet, s vele együtt a cím is megragadt a járőr fejében? Nem lehetséges, hogy csak azért gyanakszik a rendőrtisztre, mert nem osztozik az előítéleteiben?

Sok minden lehetséges. És sok minden zavaró.

Matlock ismét végignyúlt a heverőn és becsukta a szemét.

A zaj először egészen távoli volt, mintha egy hosszú, szűk alagút végéről jött volna. Aztán egyre közelebbről hallotta, s végül felismerte: valaki határozottan, türelmetlenül kopog az ajtón.

Kinyitotta a szemét és feltápászkodott a heverőről. Alig bírt megállni, elzsibbadt lábát mintha ezernyi tű szúrta volna.

A kopogás még türelmetlenebbé vált, s végre a sürgető hangot is meghallotta.

- Jamie! Jamie!,

- Jövök már! - mondta, s nehézkesen elindult az ajtó felé.

Patricia Ballantyne, selyempizsamája fölé sietve felkapott esőkabátban, feldúltan rontott a lakásba.

- Jamie! Az isten szerelmére, legalább egy órája próbállak hívni!

- El sem mozdultam itthonról, de a telefon meg sem szólalt.

- Tudom. Nagy nehezen sikerült beszélnem a telefonközponttal. s ott azt mondták, hogy rossz a vonal. Szereztem egy kocsit és idevágattam, hogy...

- A telefonnak semmi baja, Pat - szakította félbe a lányt Matlock. - A rendőrök többször is használták, ha körülnézel, láthatod, miért jártak itt.

- Te jó isten! - Patricia döbbenetesen nézett körül a feldúlt lakásban. Matlock közben a telefonhoz lépett és felvette a hallgatót. Alig érintette azonban a füléhez, rögtön el is kapta, meghallva az éles, szaggatott sípolást.

- A hálósoba - mormogta, s átsietett a másik helyiségbe.

A benti készülék, amelynek az éjjeliszekrényen lett volna a helye, most a felszaggatott betéten, az ágy tetején hevert. A kagylót valaki levette róla, s egy párna alá dugta, hogy az éles sípolás ne legyen hallható a másik szobában. Úgy látszik, valaki fontosnak tartotta, hogy ne tudjanak telefonálni neki. Megpróbált visszaemlékezni rá, hogy az éjszaka folyamán kik is jártak a lakásban. Több mint egy tucatnyian lehettek: öt-hat egyenruhás, illetve civilbe öltözött rendőr, szomszédok, sőt kései járókelők is, akiknek az érdeklődését felkeltették a ház előtt álló rendőrautók. Emlékezetében minden összekeveredett, s már képtelen volt pontosan felidézni az arcokat.

Látta, hogy Pat a nappaliba vezető ajtóban áll. Helyére rakta a készüléket, s remélte, hogy a lány nem vette észre, amikor kihúzta a párna alól a kagylót.

- Valaki leverhette a nagy jövés-menésben - mondta közömbösséget színlelve. - Mi a baj? Miért kellett ennyire sietned?

Patricia nem válaszolt rögtön. Megfordult, tekintetét újra körüljártatta a romokban heverő nappaliban, s csak azután kérdezte meg.

- Mi történt itt?

- A rendőrök erőszakos behatolásnak nevezik - válaszolt Matlock. - Szerintem betörés. Életemben először törték be hozzám. Fura érzés. A csirkefogók nagyon feldühödhetnek, hogy nem találtak semmi értékeset, s összetörték a lakást... Miért futottál ide ilyen lóhalálában?

Pat halkán beszélt, s mint mindig, most is igyekezett uralkodni érzelmein, de hanghordozásán érződött, hogy közel van a pánikhoz:

- Néhány órája, pontosabban negyed négykor, felhívott valaki. Egy férfi volt és téged keresett. Félig aludtam, s összevissza dadogtam, de megpróbáltam úgy tenni, mintha rettenetesen felháborítana, hogy bárki is azt hiszi, ott alszol nálam... Semmi értelmes dolog nem jutott eszembe. Teljesen összezavarodtam...

- Ez érthető, más is így tett volna. Aztán?

- A pasas azt mondta, hogy hazudok, s egy szavamat sem hiszi. Én... egészen megzavarodtam attól, hogy valaki hajnali negyed négykor felhív és hazugnak nevez... Azt sem tudtam...

- Mit válaszoltál neki?

- Nem az a fontos, amit én mondtam, hanem amit ő. Rám parancsolt, adjam át neked, hogy ne állj "a föld másik felén" és "ne ott világíts". Még is ismételte. Azt mondta, ez csak egy buta tréfa, de te tudni fogod, miről van szó. Félelmetes volt... Érted? Érted te ezt az egészet?

Matlock nem válaszolt. Átment a nappaliba, megkereste a cigarettáját és rágyújtott.

- Mire gondolhatott? - ismételte meg kérdését a lány.

- Nem tudom.

- Lehet valami köze... ehhez? - Pat körbemutatott a lakáson.

- Nem hiszem - válaszolt Matlock és megpróbált közömbös arcot vágni.

- Mit érthetett azon, hogy ne állj a föld másik felén...? Úgy hangzik, mint valami találós kérdés...

- Talán egy idézet - mondta bizonytalanul Matlock, bár rögtön felismerte a gyilkolást és tengernyi vért ígérő, fenyegető jóslatot

- Mire utalhatott vele?

- Nem tudom. Shakespeare valamelyik darabjából van, de nem emlékszem, melyikből és hogyan folytatódik - hazudta Matlock, pedig pontosan emlékezett a II. Richárdból vett idézetre. "...tán nem tudod, hogy mikor fürkész szemét az ég a föld másik felére rejtve, ott világít, tora van itt tolvajnak és zsiválynak, s minden gáztett előtt szabad az út..."* - Csak arra tudok gondolni, hogy összetévesztenek valakivel... Milyen volt az a hang?

- Normális. Érződött rajta, hogy dühös, de nem kiabált és nem szitkozódott.

- Ismerős volt? Hallottad már valamikor?

- Azt hiszem, nem. Nem emlékeztetett egyetlen ismerősére sem. De talán...

- Talán?

- Hogy is mondjam? ... Kiművelt hang volt, kissé színpadias, ha érted, mire gondolok.

- Szóval egy olyan emberé, aki hozzászokott ahhoz, hogy nagyobb nyilvánosság előtt beszéljen. - Matlock kérdésnek szánta a mondatot, de kijelentés lett belője.

- Igen, azt hiszem, ez a jó meghatározás.

- Ha a műszaki személyzetet és a kisegítő alkalmazottakat figyelmen kívül hagyjuk, még akkor is legalább nyolcvan ember marad az egyetemen, akire ez érvényes.

- Hallom, amit mondasz, de egy szót sem értek belőle - csattant fel Pat. - Van valami köze ennek a hívásnak ahhoz, ami itt történt?

Matlock érezte, hogy túl messzire ment, jóval többet mondott a kelleténél. Nagyon szerette volna, ha Pat nem keveredik bele az ügybe. Valaki azonban már belekeverte, s ez még bonyolultabbá tett mindent.

- Lehetséges - válaszolta. Ha a televíziós krimikre gondolok, a tolvajok, mielőtt kirabolnak egy lakást, szeretnek meggyőződni róla, hogy az áldozat nincs otthon. Biztosan csak ezt akarták ellenőrizni.

Patrícian látszott, hogy nagyon meglepte, amit hallott.

- Ezek szerint negyed négykor még nem voltál itthon?... Nem akarom az inkvizítort játszani drágám, de kíváncsi lennék...

Matlock némán átkozta magát elővigyázatlanságáért. A kimerültség, a Beesonéknál tett látogatás, a lakás feldúlása miatti sokk okozhatta, hogy nem ügyelt arra, mit mond. Hát persze. Pat nem inkvizitor, ő szabad ember, s különben is, negyed négykor már otthon volt.

- Nem is tudom. Az igazság az, hogy nem néztem az órát. Meglehetősen mozgalmas este volt. - Kényszeredetten felnevetett. - Archie Beeson hívott meg. Javasoltam neki egy közös szemináriumot, s ittunk egy kicsit az együttműködés örömeire.

- Azt hiszem, nem értettél meg - szólt mosolyogva Pat. - Nem akarom beleütni az orrom a dolgaidba... Érdekel persze, hogy mit csinálsz, de most elsősorban azt szeretném tudni, miért hazudsz... Két órája már itthon voltál, a telefonáló pedig nem egy tolvaj volt, aki ellenőrizni akart, s ezt te is tudod.

- Élénk a fantáziád - Matlock érezte, hogy a dorgálás hamisan cseng. Hiába a sok múltbeli lázadás, a megjátszott keménység, a természete alapján véve szelíd, s ezt Pat is tudja.

- Rendben van, bocsánatot kérek, amiért olyasmit firtattam, ami nem tartozik rám - mondta Pat. - Egyetlen dolgot akarok még kérdezni, aztán megyek... Mit jelent az, hogy Omerta?

Matlocknak elállt a lélegzete a meglepetéstől.

- Mit mondtál?

- Az a férfi, aki telefonált, ő használta ezt a szót, hogy Omerta.

- Hogyan?

- Csak úgy mellékesen. Azt mondta, ez csak emlékeztető.

8.

- Maga aztán komolyan vesz mindent. Látom, már csuromvíz, dr. Matlock - mondta Jason Greenberg FBI-ügynök, belépve a fallabdapályára.

- Utálom, ha elemezni kezdik a játékomat... Egyébként is, a maga ötlete volt, hogy ide jöjjünk. Nekem tökéletesen megfelelt volna Kressel irodájában vagy valahol bent a városban.

- Itt biztonságosabb... Ezzel együtt nem árt, ha gyorsan végzünk. A bejáratnál azt mondtam, hogy a biztosítótól jöttem, a tűzoltókészülékeket ellenőrzöm.

- Biztosan rájuk is fér. - Matlock a sarokban ledobott melegítőjéért ment és felhúzta. - Mire jutottak? Az elmúlt éjszaka elég zűrös volt.

- A felfordulást leszámítva, semmire. Nincs különösebb eredmény. Született néhány elképzelés, de ez minden... Egyébként nagyon ügyesen viselkedett.

- Kösz a bókot. Teljesen meg voltam zavarodva. Nem bánám, ha kicsit érthetőbben beszélne, és megmondaná, milyen elméleteket sikerült gyártani. A falon túlról jövő tompa puffanásokat hallva Greenberg felkapta a fejét.

- A szomszédokban is van egy pálya?

- Igen. Ezen az oldalon összesen hat. Mind gyakorlópálya, s egyiknek sincs galériája.

Greenberg felvette a labdát és a szemközti falnak vágta. Matlock azonnal

kapcsolt, elkapta a visszapattanó labdát és rögtön el is dobta. Lassan, kényelmes ritmusban játszottak, egyikük sem mozgott túl sokat, s közben az ügynök halk, egyenletes hangon mesélni kezdett.

- Úgy hisszük, próbára akarták tenni. Végül is maga találta meg Ralphot, és vallomásában említést tett a gépkocsiról is. A magyarázat, hogy miért tartózkodott akkor a környéken, nagyon gyenge lábakon áll; olyan gyenge lábakon, hogy már-már hihető. Biztosra akarnak azonban menni, S ezért is keverték bele a lányt. Alaposak, körültekintőek.

- Rendben van, ez tehát az egyes számú elmélet. Mi a második? - kérdezte Matlock.

- Őszintén szólva, nincs több... Amit elmondtam, az látszik a legvalószínűbbnek.

- Mi van Beesonnal?

- Mi lenne vele? Maga járt nála.

Matlock kis ideig szórakozottan forgatta kezében a labdát, mielőtt újra elhajította volna.

- Nem lehet, hogy Beeson mégiscsak kapcsolt, és leadta a vészjelet?

- Előfordulhatott éppen, bár annak alapján, amit a vendégségről mesélt, nem túl valószínű..

Matlock azonban nem mondott el mindent a Beesonéknál töltött estéről. Nem szólt például Greenbergnek arról, hogy Archie felhívott valakit. Inkább érzelmeinek engedve, semmint észérvek alapján döntött így. Lucas Herron idős, szeretetre méltó ember. Mindenki tudja róla, mennyire együtt érez a diákjaival, s milyen megértően bánik a fiatal, tapasztalatlan, alárendelt helyzetüket néha arroganciával ellensúlyozó oktatókkal. Matlock meggyőzte magát, hogy nem történt más, csak az, hogy Herron ismét barátságába fogadott egy elkeseredett fiatalembert, és segített neki egy nehéz szituációban. Úgy érezte, nincs hozzá joga, hogy egy pánikba esett kábítószeres telefonhívása alapján belekeverje Herron nevét az ügybe. Oly sok magyarázat lehetséges arra, ami történt. Majd meghívja egy kávéra Herront vagy megkeresi egy baseballmeccs szünetében - az öreg nagyon szereti a baseballt -, s megmondja, hogy tartsa távol magát Archie Beesontól.

- ...Beeson nyakig benne van?

- Tessék? - kapta fel a fejét Matlock. Gondolatai annyira lekötötték, hogy nem is figyelt oda Greenbergre.

- Azt kérdeztem, hogy maga szerint Beeson nyakig benne van-e?

- Nem. Illetve mondjuk úgy, hogy nem hiszem. Szerintem ő csak huszadrangú figura. Még az is elképzelhető, hogy a füvet és a tablettákat is kiszórná - kivéve persze azt, amit nekem szán -, ha megbizonyosodna róla, hogy a segítségemmel felkapaszkodhat.

- Meg sem próbálom követni a gondolatait - csóválta meg a fejét Greenberg.

- Nem is érdemes. Őszintén szólva, vannak bizonyos kétségeim... Egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy csak egy elméletet dolgoztak ki. Ki vele! Mi van még?

- Na jó - egyezett bele az ügynök. - Van még két feltételezésünk, de egyik sem túl valószínű. Felmerült a gyanú, hogy kiszivárogtatás történt. Az egyik elképzelés szerint Washingtonban, a másik szerint itt, Carlyle-ban.

- És ez miért olyan hihetetlen?

- Nézzük először Washington-t. Erről az akcióról egy tucatnál is kevesebben tudnak, s azok is az Igazságügyi Minisztériumban, a Pénzügyminisztériumban és a Fehér Házban dolgoznak. Olyan emberekről van szó, akik naponta váltanak titkos üzeneteket a Kremllel. Lehetetlen, hogy tőlük bármi is kiszivárgott volna.

- És Carlyle-ban? - kérdezte Matlock.

- Maga, Adrian Sealfont és az az ellenszenves Samuel Kressel... Boldog lennék, ha bármit a nyakába varrhatnék annak a faszfej Kresselnek, de sajnos, nem megy. Faji önérzetemnek az is jót tenne, ha lerángathatnék a pienesztálról egy olyan köztisztelőt álló, fehér, angolszász és protestáns személyiséget, mint Sealfont, de ezt megpróbálni sem érdemes. Marad tehát maga. Véletlenül nem sügött valakinek?

- Meg kell veszni a humorától! - mondta Matlock, és nekilódult, hogy elkapja a labdát, amit Greenberg a sarokba vágott. Elérte, megállt, és elgondolkozva nézte az ügynököt. - Ne értsen félre. Szeretem Samet, vagy legalábbis azt hiszem, hogy szeretem, de megmagyarázná, miért elképzelhetetlen, hogy ő figyelmeztetett valakit?

- Ugyanaz a helyzet vele, mint Sealfonttal... Egy olyan akcióban, mint ez, szó

szerint üres lappal indulunk. Nem vagyunk tekintettel senkinek a beosztására, társadalmi pozíciójára, jó vagy rossz hírére. Minden eszközt felhasználunk, amivel kideríthető a résztvevőkről, ha vaj van a fejükön. Aki ellen csak a leghalványabb gyanú is felmerül, azt rögtön kihagyjuk az ügyből. Kresselt is megvizsgáltuk, és bebizonyosodott, hogy olyan ártatlan, mint Keresztelő Szent János. Faszfej ugyan, de teljesen tiszta. Sealfont, ha lehet, még tisztább. Igazi anglikán szent. Marad tehát maga.

Matlock egy gyors mozdulattal a bal felső sarokba vágta a labdát. Greenberg résen volt, továbbbűtötte, s Matlock ezt már nem tudta kivédeni.

- Látom, elég nagy gyakorlata van benne - jegyezte meg fancsali képpel.

- Brandeisben sokat játszottunk - bólintott az ügynök. - Mi van a lánnyal? Hol van most?

- A lakásomon. Megígértettem vele, hogy ott marad, míg haza nem érek. Így a legbiztonságosabb, s ráadásul ki is takarít.

- Adok majd mellé valakit. Nem hiszem, hogy igazán szükség lenne rá, de talán segít megnyugtatni magát. - Greenberg az órájára nézett.

- Az jó lesz. Köszönöm.

- Azt hiszem, ideje lenne befejezni... Figyeljen rám! Nem avatkozunk közbe, hagyjuk, menjen minden a maga útján, végezze a dolgát a rendőrség, hadd foglalkozzon az esettel a sajtó. Nem lesz semmiféle fedőtörténet. Bárki érdeklődik is, mondja meg neki az igazat: valaki betört a lakásába és felforgatta. Ez minden, amit tud... Ja, igen! Magának ez valószínűleg nem fog tetszeni, de szerintünk nem ártana, ha sor kerülne rá.

- Mi lenne az?

- Miss Ballantyne-nak jelentenie kellene a rendőrségen azt a telefonhívást.

- Hé! Álljon meg a menet! - háborodott fel Matlock. - Azt akarja, hogy elmondja: a telefonáló hajnali négykor nála próbált megtalálni?! Ha ezt bevallja, lőttek az ösztöndíjának és az alapítványi ajánlatainak. Ez még mindig egy prűd ország...

- Nem kellene bővebb részletekbe bocsátkoznia... Egyszerűen csak elmondaná, hogy felhívta valaki, magát kereste, mondott egy Shakespeare-idézetet, mondott valami érthetetlen idegen szót vagy városnevet, s őt az egész rettenetesen megijesztette. Egyetlen lap sem szánna rá többet öt sornál, de mivel magához betörtek, logikus, hogy mindezt elmondja.

Matlock a sarokba ment, felvette a labdát, s csak azután válaszolt.

- Olyanok vagyunk, mint két rejtvényfejtő. Fogalmunk sincs róla, mi történik, csak azt tudjuk, hogy nem szeretjük.

- Nem is olyan rossz - kapott az ötleten Greenberg. - Semmi sem olyan meggyőző, mint a sérelmek keltette jogos felháborodás. Menjen el a biztosítóhoz és követelje, hogy térítsék meg a tönkretett régi könyvei értékét... Most már mennem kell. Nincs olyan sok tűzoltókészülék ebben az épületben. Mi a legközelebbi programja?

- Kaptam egy meghívást - válaszolt Matlock a labdát pattogtatva. - Ma este tízkor a Lumumba Hall pincéjében megnézhetem, milyen a Mau Mau törzs felnőtté avatási szertartása. A házban valamikor az Alfa-Delta diáklklub működött, s a fehérek még mindig sajnálják, hogy meg kellett válniuk tőle.

- Már megint nem tudom követni, doktor.

- Ezek szerint nem végezte el a házi feladatát... A Lumumba Hall meglehetősen előkelő helyet foglal el a listájukon.

- Már értem. Felhív reggel?

- Igen.

- Jimnek fogom szólítani, maga pedig szólítson Jasonnek.

- Nem hiszem, hogy szükség lenne rá, de ezen ne múljon.

- Akkor viszlát. Gyakoroljon még egy kicsit. Ha túl leszünk a dolgon, játszunk egy komoly meccset.

- Legyen szerencsém.

Greenberg behúzta maga mögött a pálya ajtaját, körülnézett, s elégedetten állapította meg, hogy senki sincs a folyosón, senki sem látta, hogy bement Matlockhoz. Mindenfelől labdapattogást hallott, valamennyi pályán folyt a játék. Hogy lehet az, hogy délelőtti tizenegykor ilyen sokan vannak a Carlyle sportközpontjában, morfondírozott a kijárat felé menet. Brandeisben, legalábbis tizenöt évvel ezelőtt, más volt a helyzet. Ők ilyenkor mindig az órákon ültek. A szokatlan zajt hallva megpördült.

Senki.

Az előcsarnokban még egyszer hátrafordult, de akkor sem látott egy lelket sem. Megvonta a vállát és kilépett az épületből. A Greenberg figyelmét felkeltő zaj egy makacs, nehezen engedő zártól származott. Az ügynök már elment, amikor kinyílt a Matlockéval szomszédos pálya ajtaja, s egy férfi lépett ki rajta. Akárcsak egy perccel korábban Greenberg. Ő is végignézett a folyosón, de ahelyett, hogy fellelegzett volna, megdühödött attól, hogy senki sincs ott. Az a rohadt zár megakadályozta, hogy lássa, kivel találkozott James Matlock. Kinyílt a négyes pálya ajtaja is, és Matlock jelent meg a folyosón. A háromméternyi álló férfi megriadt, arca elé kapta törülközőjét, és köhögést színlelve, gyors léptekkel a kijárat felé indult, de már elkésett. Matlock felismerte a rendőrt, akivel hajnalban a lakásán találkozott. Ő volt az, aki doktornak szólította, és megingathatatlanul hitt benne, hogy az egyetem összes problémáját a szakállas és hosszú hajú majmok meg a niggerek okozzák. Matlock elgondolkozva nézett a távolodó alak után.

9.

Ha a fény megfelelő irányból jött, s a nézelődő megerőltette egy kicsit a szemét, a nagy szárnyas ajtó fölött még mindig felfedezhette a három görög betűt: ????. A dombormű állta az idő próbáját és sem a szél, sem az eső, de még a diákok sem tudták nyomtalanul eltüntetni. Mint oly sok létesítmény Carlyle-ban, az Alfa-Delta-Fi diáklklub épülete sem kerülhette el a sorsát. A vezetőség ugyan megpróbálta felvenni a harcot a beázó tetővel és az egyre növekvő összegű jelzáloggal, ám végül kénytelen volt belenyugodni a megváltoztathatatlanba, s eladni az épületet a feketéknek.

Ők aztán jól, nagyon is jól sáfarkodtak új szerzeményükkel. A siralmas állapotban lévő régi házat kívül-belül átalakították, s igyekeztek eltüntetni mindent, ami a korábbi tulajdonosokra utalt. A híressé vált egykori klubtagok megfakult fényképeit az új forradalmi nemzedék tagjainak teátrális portréi váltották fel - afrikai, latin-amerikai vezetőké, a Fekete Párducoké. A falakon új jelszavak tűntek fel: Halál a disznókra! Takarodjatok, fehérek! Malcolm X él! Lumumba a fekete Krisztus!

A jelszavak körül szabadon maradt falfelületeket az afrikai primitív művészet alkotásai díszítették: termékenységi szertartásokon használatos maszkok, dárdák, pajzsok, vörösre festett állatbőrök és félreérthetetlenül európai vonásokat viselő, hajuknál fogva fellógatott zsugorított emberfejek.

A Lumumba Hall senkit sem akart megtéveszteni - leplezetlen haragot, sőt gyűlöletet sugárzott.

Matlocknak nem kellett használnia a bejárat mellé kifüggesztett, gongként szolgáló groteszk acélmaszkot. Alig ért az épülethez, egy diák nyitott ajtót, és széles mosollyal üdvözölte.

- Reméltük, hogy eljön. Nagyszerű buli lesz!

- Nem akartam elmulasztani. Köszönöm a meghívást, Johnny. - Matlock belépett az épületbe, s látva a hallban és a hozzá csatlakozó helyiségekben égő rengeteg gyertyát, megtorpant. - Úgy néz ki, mintha halottvirrasztásra készülnének. Hol a koporsó?

- Az majd később jön. Csak figyeljen!

A hozzájuk lépő fiatal feketét Matlock úgy ismerte, mint az egyetem szélsőségeinek egyik vezérét. Adam Williams hosszú, a feje tetején afrikai módra szoros kontyba fogott haját viselt. Alakja karcsú és erőteljes, s valahányszor ránézett, Matlocknak mindig az az érzése támadt, hogy ilyen lehet egy vad, primitív törzs főnöke.

- Jó estét! - köszönt mosolyogva Williams. - Érezze jól magát a forradalom szülőhelyén.

- Köszönöm - Matlock kezét nyújtott. - A dekoráció nem annyira a forradalmat juttatja eszembe, mint inkább egy temetést. Kérdeztem is Johnnytól, hol van a koporsó.

Williams jóízűen nevetett a tréfán. Tekintete intelligens, nevetése őszinte, mentes minden bántó éltől. Úgy tűnt, hogy ez a radikális fekete fickó szűkebb társaságban egészen kellemes partner, nyoma sincs benne a fanatizmusnak, ami üvöltöző hívei körében jellemzi. Matlock nem lepődött meg ezen. Williamst tanító tanszéki kollégáitól többször is hallotta már, hogy a diákvezér milyen jó

humorú, kellemes gyerek. Erőszakossága csak akkor mutatkozott meg, amikor belevetette magát az egyetem etnikai alapon szerveződő politikai életébe.

- A fenébe! Úgy látszik, melléfogtunk - csóválta meg a fejét Williams. - Ez végül is egy örömteli esemény. Lehet, hogy egy kicsit hátborzongatónak tűnik majd, de mégiscsak egy ünnepség.

- Nem vagyok biztos benne, Adam, hogy pontosan értem, amit mond - szólt mosolyogva Matlock.

- A törzs egyik tagja a férfikor, az aktív, felelősségteljes élet küszöbére ért - magyarázta Williams. - Amit lát majd, az olyan, mint egy dzsungelbeli Bar Micva, ahol nincs helye semmiféle koporsónak, sem siránkozásnak, csak az örömmnek.

- Így van! Remekül elmondtad a lényegét, Adam! - lelkesedett a Johnny nevű fiú.

- Miért nem hozol Mr. Matlocknak egy italt, testvér? - kérdezte társától Adam, s visszafordult Matlockhoz: - Az ünnepség végéig mindenki ugyanazt kapja. Szuahéli puncs a neve. Megfelel?

- Természetesen.

- Mindjárt hozom - mondta készségesen Johnny, és belevetette magát a tömegbe.

- Kevés rum, citrom- és áfonyalével felöntve - magyarázta mosolyogva Adam. - Tényleg nem rossz... Köszönöm, hogy eljött. Komolyan.

- Őszintén szólva meglepődtem a meghíváson - vallotta be Matlock. - Azt hittem, hogy ez egy zártkörű rendezvény, kizárólag a törzs... Ne haragudjon, nem úgy értettem.

- Nem sértődtem meg - nevetett Williams. - Különben is, én használtam először a szót. Jóleső érzés törzsben gondolkodni. Hasznos a testvéreknek is.

- Gondolom...

- Igen, a társadalmi összetartozás érzéséről, a közösség erejéről van szó.

- Nemes cél, amit csak támogatni lehet - bólintott Matlock.

- Valóban az. A vadonban élő törzsek élete nem merül ki az egymás ellen viselt háborúkból. Csak Robert Ruark hiszi azt, hogy a legfőbb foglalatosságuk egymás asszonyainak elrablása. A valóságban kereskednek egymással, megosztják a mezőgazdasági és vadászterületet, s általában jobb viszonyban vannak egymással, mint az ellentétes politikai érdekektől vezérelt nemzetek.

Most Matlockon volt a sor, hogy elnevesse magát.

- Rendben van, professzor. Gondosan feljegyezem majd, amit mondott.

- Sajnálom. Foglalkozási ártalom.

- Foglalkozási ártalom vagy szenvedélybetegség?

- Majd az idő eldönti - tért ki az egyenes válasz elől Williams. - Egy dolgot azért hadd mondjak. Nagyon jól megvagyunk a maga támogatása nélkül is.

Johnny érkezett meg a Matlocknak szánt punccsal.

- Tudja, mit hallottam? - kérdezte. - Davis testvér, bocsánat, Bill Davis azt mondja, beígérte neki a bukást, aztán félévkor mégis simán átengedte.

- Azért, mert Davis testvér végre megmozdította azt a hájas fenekét és komolyan munkához látott - válaszolt Matlock, s megkérdezte Williamstől: - Ezt a fajta támogatást, remélem, nem ellenzi?

Williams szélesen elmosolyodott és Matlock karjára tette a kezét.

- Nem, uram, illetve bwana. Ebben maga a főnök. Davis testvér azért van itt, hogy dolgozzon, amilyen keményen csak tud, és a képességei legjavát nyújtsa. Fogja keményen, és olyan jegyet adjon neki, amilyet megérdemel.

- Komolyan mondom, kezdek félni magától - Matlock mosolygott, de belül valóban szorongást érzett.

- Nem értem, miért. Egyszerűen csak gyakorlatias vagyok... Ne haragudjon, néhány dolognak még utána kell néznem. Később még találkozunk - búcsúzott el Williams, s egy mellettük elhaladó diákba karolva eltűnt a tömegben.

- Jöjjön, Mr. Matlock! Megmutatom, mire jutottunk az átalakítással - szólt Johnny, és bevezette a klub egykori társalgójába.

A sötét arcok tengerében Matlock alig fedezett fel visszahúzódó vagy ellenséges tekintetet. Nem üdvözölték ugyan olyan szívélyesen, mint amikor kint, az egyetem területén találkoztak, de elfogadták a jelenlétét. Egy pillanatra felmerült benne, hogy ha a testvérek tudnák, valójában miért is jött, akkor a Lumumba Hall valamennyi lakója fúriaként esne neki. Ő volt az egyetlen fehér a társaságban. Ami a társalgót illeti, úgy megváltozott, hogy korábbi gazdái rá sem ismertek volna. Eltűntek a sötét fából készült, széles, süllyesztett ablakkeretek s a nehéz, bordó bőrfotelek, s a terem jellege egészen más lett. A félköríves ablakokat felül szögletesre alakították, közeiket fényesre lakkozott

bambuszszálakkal burkolták. Ugyanez a borítás a mennyezeten is folytatódott. A plafon közepén szabadon hagytak egy egy méter átmérőjű kört, s recés felületű üveglapot erősítettek alá. Az üveglap mögé helyezett sárgásfehér lámpák erős fénye szétszóródott a teremben. A bútorzat – már amennyire a tömegből meg tudta ítélni – csak halványan emlékeztetett az elnevezésre. Az asztalokat alacsony lábakra állított, különböző formájú, vastag fatáblák helyettesítették, a székeket pedig a falak mentén szétszórta, rikító színű párnák. Matlocknak nem kellett sokáig gondolkodnia, hogy rájöjjön, mi volt a berendezők szándéka.

Az Alfa-Delta-Fi társalgóját nagyon ügyesen egy afrikai szalmakunyhó másává alakították. Még a világítás is a tikkasztó egyenlítői napsütés képzetét keltette.

– Nagyszerű! Igazán nagyszerű! Biztosan hónapokba tellett, amíg elkészültek vele – állapította meg.

– Majdnem másfél évbe – válaszolta Johnny. – Nagyon kényelmes és pihentető.

Tudja, hogy a híres lakberendezők közül is sokan valami hasonlóan törik a fejüket? Az új jelszó: vissza a természethez! A terem így jól kihasználható és könnyű rendben tartani.

– Ez úgy hangzott, mintha mentegetőzne, pedig semmi szükség rá. Tényleg remek.

– Ó, dehogy. Én nem mentegetőzöm – visszakozott Johnny. – Adam szerint van valami méltóság a primitívságban. Ezt az örökséget óvnunk kell és büszkének kell lennünk rá.

– Adamnak igaza van. Persze nem ő az első, aki ezt megállapította.

– Kérem, ne nézzen le bennünket, Mr. Matlock...

Matlock a pohár széle fölött Johnnyra pillantott és az jutott eszébe, hogy bármennyit változzanak is a dolgok, lényegében ugyanazok maradnak.

Az Alfa-Delta-Fi tanácstermét az alagsorban, a pince végében alakították ki nem sokkal a századforduló után, amikor a tekintélyes családokból kikerült hallgatók szülei még tekintélyes összegeket áldoztak a titkos társaságok támogatására és gyermekeik egyéb, hasonló jellegű szórakozására.

Az évek során fiatalok ezrei fordultak meg ebben a magas, kápolnára emlékeztető teremben, hogy elsuttozzák titkos fogadalmukat, kezet rázzanak az őket körükbe fogadó nagyobb gyerekekkel és szent esküvéssel fogadják, hogy életük végéig megőrzik újonnan vállalt hitüket. Az avatási szertartások aztán rendszerint vad ivászatokba torkolltak, s a végén okádék és kiömlött szesz keveredett a homályos sarkokban.

Ezek a gondolatok jártak Matlock fejében, míg a Mau Mau szertartást figyelte. Úgy érezte, ez is ugyanolyan gyerekes és abszurd, mint a korábbi korok rítusai. Megjelenésében talán brutálisabb, de ez érthető is, hiszen ennek résztvevői nem magasztos, kifinomult földöntúli erőkhöz, hanem durva, primitív istenekhez imádkoztak. Nem a kiválasztottak közé akartak bekerülni, csupán a nyers erőért esedeztek, hogy segítse őket a túlélésben.

A törzs tagjai előbb halkan, majd egyre fokozódó hangerővel monoton dalokat énekeltek. A terem közepén, a betonpadlón egy fiatal néger feküdt. A dereka köré tekert vörös kendőt leszámítva, meztelen volt. Négy, szintén csak ágyékkötőt viselő, magas, atlétatermetű fiú állta körül, s minden versszak végétével a magasba emelte. A terem lobogó, vastag gyertyák világították be. A látvány hatását még csak fokozta, hogy a szertartás öt aktív résztvevője olajjal kente be a testét, s arcukra misztikus jelentésű ábrákat festettek. Ahogy az ének egyre vadabbá vált, a fiatalembert is egyre magasabbra emelték, majd dobálni kezdték. Valahányszor a fekete test a levegőbe emelkedett, a tömeg vad kiáltásban tört ki.

Matlock eleinte elfogultságtól mentes érdeklődéssel figyelte a színjátékot, de kíváncsiságát hamarosan rémület váltotta fel. Miközben a fiút egyre magasabbra hajigálták, két újabb fekete jelent meg a négyszög közepén. Ahelyett azonban, hogy társaikhoz csatlakoztak volna, két-két hosszú kést vettek elő, s kinyújtott karral a fejük fölé tartották. Az éles, hegyes pengék csak centiméterekre voltak a magasból alázuhanó testtől. Elég egy rosszul kiszámított mozdulat, egy rossz fogás az olajtól csillogó, síkos testen, s a kések a fiú testébe fúródhatnak.

Matlock úgy érezte, hogy a szertartás szervezői túl messzire mentek, s a halálosan veszélyes színjátékot rögtön le kell állítani. Megpróbált a kör belsőjében, az első sorban álló Adam Williamshoz férkőzni. Pár embert sikerült is félretolnia, amikor a körülötte álló feketék egyetlen szó nélkül, de nagyon határozottan megállították. Dühös pillantást vetett a karját markoló egyik

négerre, de a fiú rá sem hederített, hipnotizáltan meredt a terem közepén lejátsszó jelenetre.

Matlock is odanézett, s látta, hogy a felavatandó fiatalembert társai már nemcsak feldobják, hanem meg is pörgetik. A kinyújtott test hol háttal, hol arccal zuhant vissza a magasba tartott gyilkos pengék felé.

Matlock lefejtette magáról a kezét, s Adam Williams felé mozdult volna, de az eltűnt. Körülnézett a teremben, de sehol sem látta. Kiáltani akart, de még idejében visszafogta magát, mert félt, hogy magára vonja a társukat dobálók figyelmét, s maga válik tragédia okozójává. Nem tudta, mit tegyen, csak azt érezte, hogy ennek a kegyetlen, abszurd játéknak feltétlenül véget kell vetni. Érezve, hogy egy kéz nehezedik a vállára, megfordult, és Adam Williamsszel találta magát szemben. Váratlan felbukkanása megdöbbentette. Megérezte volna Williams, hogy éppen őt keresi? A fekete radikálisok vezére egy fejmozdulattal jelezte, hogy menjen utána a belső kör szélére.

- Aggódni látszik. Nincs rá oka - szólt Matlocknak, kihasználva az üvöltések közti rövid szünetet.

- Túl messzire mentek, ez már halálosan veszélyes. A fiút meg is ölhetik - válaszolt feldúltan Matlock.

- Ki van zárva. A testvérek hónapokig gyakoroltak... A Mau Mau rítusok közül ez a legegyszerűbb, a leghétköznapi. Próbálja megérteni a jelentését... Látja, a srác szeme nyitva van, s hol az égbe, hol a pengék felé tekint. Tudja, hogy élete a testvérei, a többi harcos kezében van. Nem mutathatja ki a félelmét, mert ezzel elárulná őket, megtagadná a bizalmat azoktól, akiknek kezébe az életét helyezte, s akik egy nap majd ugyanígy az ő kezébe helyezik életüket.

- Gyerekes, halálosan veszélyes ostobaság, s ezt maga is tudja! - tiltakozott felháborodva Matlock. - Vagy leállítja ezt a baromságot, Williams, vagy én vetek véget neki!

- Akadnak persze antropológusok - folytatta a fekete radikális, mintha nem is hallotta volna Matlockot -, akik termékenységi szertartást látnak ebben a rítusban. Szerintük a meztelen pengék az erekiókat jelképezik. Megkapó elmélet, nem gondolja? Egyébként érdekes, hogy még a primitív gondolkodás is...

- A fenébe! - Matlock dühösen megragadta Williams mellén az inget. A mellettük álló feketék rögtön szoros kört formáltak körülöttük.

A teremben ekkor síri csönd támadt, de csak egy-két másodpercig tartott, mert széttörte a tömeg közepén álló, társát magasba dobáló négy fekete fülsiketítő rikoltása. Matlock felkapta a fejét, s látta, hogy a fiatalembert minden addiginál magasabbra hajítják.

Ez nem lehet igaz! Ilyen nincs! Vagy mégis?!

A négy fekete, mintegy vezényszóra lekuporodott, karját szorosan az oldalához szorítva, miközben a felavatandó fiú meztelen teste feltartóztathatatlanul zuhant a gyilkos pengék felé. Két újabb kiáltás hallatszott, s a késeket tartó fiúk villámgyorsan keresztbe tették fegyvereiket, s megmutatva csuklójuk híhetetlen erejét, a kések lapjával fogták fel a lezuhanó testet.

A tömeg vad, állati üvöltésben tört ki.

A szertartás véget ért.

- Most már hisz nekem? - kérdezte Williams, miután visszahúzódott Matlockkal az egyik sarokba.

- Akár hiszek, akár nem, ez mit sem változtat azon, hogy ilyesmit nem tehetnek! Ez rettenetesen veszélyes!

- Maga túloz... Várjon, bemutatom egy másik vendégünknek - zárta le a témát Williams. Feltartotta a kezét, s egy magas, karcsú, szemüveges, méretre szabott, drága öltönyt viselő fekete lépett hozzájuk. - Hadd mutassam be Julian Dunois-t, Mr. Matlock. Julian testvér a szakértőnk, ha úgy tetszik, a koreográfusunk.

- Örülök, hogy megismerhettem - nyújtott kezét Dunois. Enyhe akcentussal beszélt az angolt.

- Julian testvér Haitiről jött... Haitiről egyenesen a Harvard jogi karára. Elég meglepő karrier, ugye?

- Valóban...

- Sok haitit, köztük a Ton Ton Macoute tagjait, kitöri a frász, ha meghallják a nevét - fejezte be a bemutatást Williams.

- Eltúlozod a dolgokat, Adam - szólt rá mosolyogva Julian Dunois.

- Ugyanezt mondtam az előbb Mr. Matlocknak. Kissé eltúlozza a szertartás veszélyességét.

- Ó, veszély mindenhol van. Elég, ha csak a bostoni utcára kimegy az ember. Amit az előbb látott, az azért nem olyan veszélyes, mert akiknél a kések vannak, azok minden idegszálukat megfeszítve figyelnek. A próbák során nemcsak azt gyakorolták be, hogyan tartásák a fegyvert, hanem azt is, hogy bármelyik pillanatban eldobják, ha kell

- Elhiszem - bölintott Matlock. A tévedés lehetősége mégis megrémített.

- Ne higgye, hogy valóban olyan nagy volt a veszély, mint amilyennek látta. - A haiti kellemes, megnyugtató hangon beszélt. - Egyébként be kell vallanom, nagy tisztelője vagyok. Nagyon élveztem az Erzsébet királynő korával foglalkozó tanulmányait. Nem akarom megbántani, de őszintén szólva nem ilyennek képzeltem. Sokkal fiatalabb, mint gondoltam.

- Maga bókol. Nem gondoltam volna, hogy a jogi karon is ismerik a nevemet.

- Mielőtt a jog mellett kikötöttem volna, az angol irodalom volt a fő tárgyam.

- Beszélgessenek csak, aztán menjenek a többiek után. Odafönt már készítik az italokat - vágott közbe Williams. - Nekem még van egy kis dolgom... Örülök, hogy sikerült összehozni magukat. Bizonyos értelemben mindketten idegenek itt, s ismeretlen társaságban örül az ember, ha magához hasonlóra akad. Az ilyesmi biztonságérzetet kölcsönöz.

Fura pillantást vetett Dunois-ra, aztán eltűnt a tömegben.

- Miért gondolja Adam, hogy állandóan rébuszokban kell beszélnie? - kérdezte Matlock.

- Azért, mert még fiatal. Azt akarja, hogy mindig odafigyeljenek rá. Nagyon értelmes fiú, de még fiatal.

- Ne haragudjon, de maga sem aggastyán. Jó, ha két évvel idősebb Adamnél.

Az elegáns néger Matlockra nézett és halkán felnevetett.

- Most maga bókol. Lehet persze, hogy a bőrszínem teszi. Ha tudni akarja az igazat, s miért ne tudhatná, pontosan egy évvel, négy hónappal és tizenhat nappal vagyok idősebb magánál.

Matlock némán meredt a négerre. Majd egy percre volt szüksége, hogy felfogja Dunois szavainak értelmét, s a mögöttük megbújó jelentést. A feketének szeme sem rebbent, nyugodtan viszonzta az átható pillantást.

- Nem hiszem, hogy különösebben kedvemre való lenne ez a játék - mondta Matlock, amikor végre visszanyerte a hangját.

- De hisz mindkettőnk ugyanaz hozott ide, vagy nem? Magának is megvannak a tervei, nekem is... Menjünk fel és igyunk valamit... A bourbont kedveli szódával, ugye?

Dunois belevetette magát a tömegbe, és Matlock nem tehetett mást, követte.

Dunois hátát a falnak vetve állt, és a professzort nézte.

- Na jó - szólalt meg Matlock. - Túljutottunk az ünneplésen. Mindenki agyba-főbe dicsérte az előadást, gratuláltak a ragyogó betanításhoz, s nekem sem maradt már senki, akit elkápráztathatnék a hófehér bőrömmel. Nem gondolja, hogy itt lenne az ideje a bővebb magyarázatnak?

A teraszon álltak, itallal a kezükben, nem volt körülöttük senki.

- Nagyon hivatalosan hangzott, amit mondott - válaszolt Dunois. - Nem kér inkább egy szivart? Hamisítatlan havanna.

- Nem. Beszélgessünk! Én azért jöttem, mert a barátaim meghívtak, s ezt megtiszteltetésnek vettem... Maga azonban megrontotta ezt az örömet.

- Bravó! Bravó! - emelte fel a poharát Dunois. - Nagyon ügyesen csinálja... Ne aggódjon, a többiek semmiről sem tudnak. Lehet, hogy gyanakszanak valamire, de higgye, el nekem, csak egészen; halványan él bennük a gyanú.

- Mi az ördögről beszél maga?

- Igya meg az italát és menjünk le a gyepre. - Dunois kiitta a pohara alján maradt kevés rumot, s reflexszerűen Matlock is felhajtotta a maga bourbonját. Lassan lesétáltak a terasról és megálltak egy öreg szilfa alatt. Dunois váratlanul megfordult és vállánál fogva megragadta Matlockot.

- Vegye le rólam a kezét! - tiltakozott a professzor.

- Figyeljen rám! A papírt akarom! Meg kell kapnom azt a papírt, és maga megmondja, hol találom!

Matlock le akarta rázni magáról Dunois kezét, de karja nem engedelmeskedett az akaratának. Testét rettenetesen nehéznek érezte, a feje majd szétrobbant.

- Tessék? Micsoda?... - hebegte. - Milyen papír? Nincs nálam semmiféle papír...

- Ne hazudjon! Úgyis tudja, hogy meg fogjuk szerezni!... Hova tette?

Matlock lehanyatlott a földre, s a magasban örült sebességgel pörgő lombkoronát

nézte. Fülében elviselhetetlenné vált a sípolás, és minden erejét össze kellett szednie, hogy válaszolni tudjon.

- Mit csinál? Mit csinál velem?

- A papírt, Matlock! A korzikai levelet akarom! - ismételte Dunois.

"Hagyjon békén", próbált kiáltani Matlock, de egy hang sem jött ki a torkán.

- Nincs papír... - suttogta aztán elhaló hangon. - Nincs nálam semmiféle papír.

- Figyeljen rám - sziszegte az arcába a néger. - Az előbb ivott, emlékszik?

Nemrég fejezte be az italát... Most nem maradhat egyedül... Nem is akar egyedül maradni...

- Tessék? Mit mondott?... Szálljon le rólam! Összelapít!

- Hozzá sem értem magához. Az ital teszi. Három lizergsavtablettát nyelt le - válaszolt Dunois. - Bajban van, doktor... Mondja meg, hol az a papír!

Matlock agya egy pillanatra kitisztult a rémülettől. Tekintete előtt még mindig színes villámok örvénylettek, de már látta a föléje hajló arcot. Ingénél fogva elkapta Dunois-t, maga felé rántotta és az arcába vágott, majd elkeseredett dühvel a torkát kezdte csépelni. Hallotta, hogy a férfi szemüvege nagyot reccsen, s vadul odacsapott, hogy arcába préselje a szilánkokat.

Nem tudta, mennyi ideig tartott a harc, és később is csak arra emlékezett, hogy Dunois ott feküdt mellette mozdulatlanul.

Érezte, hogy futnia kell, menekülni, amilyen gyorsan csak bír. Mit is mondott Dunois?... Nem maradhat egyedül? Igen. Meg kell találnia Patet. Pat tudni fogja, mit kell tenni. Érezte, hogy a testébe jutott vegyszer egyre erősebben hat.

Fuss! Fuss már, az isten szerelmére!

Igen, de hová? Merre? Nem találta az utat. Látta, hogy az utcán van, csak azt nem tudta, melyiken, s hogy merre induljon.

Kétségbeesetten próbált eligazodni, amikor meghallotta a motorzúgást. A kocsí a járda felé közeledett, s vezetője egyenesen őt nézte. Botladozva futni kezdett, s szaladt, míg a tüdeje bírta és a lába engedelmeskedett gyengülő akaratának. Aztán megbotlott, s az úttestre zuhant, amely olyan volt, mint egy mindent elnyelő, nagy, sötét folyó.

A fékcsikorgásból már alig hallott valamit. A reflektorok fénye elvakította, s csak homályosan látta a közeledő alakot. Semmi sem érdekelt már. Nevetni kezdett, s még akkor is hisztérikusan nevetett, amikor Jason Greenberg becipelte a kocsiba.

Aztán nagy világosságot látott, s a Föld, a bolygók, a csillagok, az egész Naprendszer örült táncba kezdett.

10.

Az éjszaka teljes összeviSSzaságban telt el, csak a reggel hozott némi megnyugvást, ha nem is Matlocknak, de legalább az ágya mellett ülő két embernek. Jason Greenberg kezeit összekulcsolva, tekintetét egy pillanatra sem véve le a lassan ébredezőről, közelebb hajolt az ágyhoz, Patricia Ballantyne pedig egy nedves kendővel törölgette Matlock homlokát.

- Jó kis partit rendeztek magának azok a disznók - szólalt meg Greenberg.

- Pszt! Maradjon csendben! - szólt rá a lány.

Matlock kinyitotta a szemét és körülnézett. Látta, hogy Pat lakásában vannak, s a hálósobában, a lány ágyában fekszik.

- Belekeverték valamit az italomba...

- Nekünk mondja?! Járt itt egy doktor, egy igazi doktor, Litchfieldből. Rendes fickó, de magának nem tetszett, és mindenáron ki akarta kaparni a szemét... Ne aggódjon, nekünk dolgozik. Nem fog eljánni a szája.

- Pat? Hogyan...

- Tünetmentes voltál bekábítószerezve, Jamie - mondta a lány. - Állandóan a nevemet ismételted.

- Nem is hinné, mennyire ésnél volt - vette át a szót ismét Greenberg. - Semmiképpen sem akart kórházba, ismeretlenek közé menni. Nagyon meggyőző tud lenni, ha akar. Ahhoz képest, hogy milyen rosszul falteniszezik, bivalyerős. Sokkal erősebb, mint gondoltam.

- Nem kellett volna idehozniuk. A szentség, Greenberg, miért hozott ide? - kérdezte felháborodottan Matlock.

- Elfelejtette már, hogy a maga ötlete volt...

- A kábítószer hatása. Nem tudtam, mit csinállok.

- Mégis jó ötlet volt. Vagy jobban örült volna, ha kijönnek a mentők és beszállítják a klinikára? ... "Ki üvöltözik ott a hordágyon, doktor úr?"... "Ó, az csak Matlock professzor, nővér. Kedve támadt egy kicsit utazni, s bevett egy nagy adag kábítószer"... Erre gondolt?

- Tudja maga nagyon jól, hogy mire gondoltam. Megtehetette volna, hogy hazavisz és lekötöztet az ágyra.

- Megkönnyebbüléssel hallom, hogy ilyen keveset tud a lizergsav hatásáról - jegyezte meg Greenberg.

- Tudod, arra gondol, Jamie - szólt Pat a férfi kezét megfogva -, hogy jobb, ha ilyen állapotban ismerősök között van az ember. Nagyon fontos, hogy biztonságban érezze magát.

Matlock előbb a lányra, aztán Greenbergre nézett.

- Mennyit mondott el neki? - kérdezte.

- Csak annyit, hogy vállalta, segít nekünk, és mi ezért nagyon hálásak vagyunk. Elmagyaráztam, hogy a maga segítségével megakadályozhatjuk egy nehéz helyzet még súlyosabbá válását - válaszolt színtelen hangon Greenberg. Az ügynökön látszott, hogy nem kíván bővebb részletekbe bocsátkozni.

- Meglehetősen rejtélyes magyarázat - szólt közbe Pat. - Még ennyit sem akart mondani, de megfenyegettem.

- Azt mondta, hogy kihívja a rendőrséget - magyarázta Greenberg. - Közölte, hogy becsukat, mert kábítószer adtam be magának. Nem volt más választásom.

Matlock elmosolyodott.

- Miért csinálod ezt, Jamie? - kérdezte Pat, s látszott rajta, hogy egy cseppet sem találja mulatságosnak a helyzetet.

- Hallottad. A helyzet súlyos.

- De miért neked kell foglalkoznod vele?

- Mert én értek hozzá.

- Mihez? Ahhoz, hogy ráhozd a bajt néhány meggondolatlan kölyökre?! - csattant fel a lány.

- Mondtam már, hogy a diákok nem érdekelnek bennünket... - szólt közbe az ügynök.

- És a Lumumba Hall? Az talán a General Motors leányvállalata?

- Az csak az egyik hely a sok közül, amit meg kell figyelni. Őszintén szólva, jobb lett volna távol maradni azoktól az ingerlékeny fickóktól, de sajnos nem válogathatunk.

- Ez rosszindulatú megjegyzés volt.

- Azt hiszem, bármit mondanék is, Miss Ballantyne, azt maga rosszindulatúnak találná.

- Talán nem. Szerintem az FBI-nak fontosabb dolga is lenne, mint az, hogy fiatal feketéket háborgasson. De úgy látom, magának más a véleménye.

- Hagyjátok már abba! - mondta Matlock. Megfogta a lány kezét, de Pat elrántotta.

- Komolyan gondoltam, Jamie. Akárhová megy az ember, mindenhol kábítószerbe ütközik, s ezt mindannyian tudjuk. Miért kell éppen a Lumumbában összejövő gyerekeket kipécézni?

- Egy ujjal sem nyúlunk hozzájuk. Segíteni akarunk nekik - mondta Greenberg. Hangján érződött, hogy kimerítette a hosszú éjszaka.

- Nem szeretem az ilyen segítséget, és nem tetszik, ami Jamie-vel történt. Miért küldték oda?

- Nem ő küldött - tiltakozott Matlock. - Magam buliztam ki, hogy meghívjanak.

- Miért?

- Bonyolult ügy, s túl fáradt vagyok ahhoz, hogy elmagyarázzam.

- Nem is kell! Mr. Greenberg már megtette - dühösködött a lány. - Ők képtelenek lettek volna rá, kiválasztottak hát maguknak egy kedves balekot, hogy végezze el helyettük a piszkos munkát. Magadra vállaltad a kockázatot, mire ennek a végére jutsz, nem lesz egyetlen diák sem az egyetemen, aki bízna benned. Az isten szerelmére, Jamie! Gondolj arra, mi lesz a munkáddal, az otthonoddal! Hogy megnyugtassa, Matlock igyekezett olyan szelíden válaszolni, amennyire csak tellett tőle.

- Jobban ismerem a veszélyt, mint te. Az otthonomnak, ahogy te nevezted, segítségre van szüksége. Ez nem játék, Pat. Hidd el, megéri a kockázatot.

- Meg sem próbálok úgy tenni, mintha értettem volna, amit mondtál - válaszolta Patricia.

- Nem értheti, Miss Ballantyne, mert nem magyarázhatjuk meg - szólt közbe

Greenberg. - Nincs más választása, egyszerűen el kell fogadnia, amit hallott.
 - Kötelező?
 - Kérlek! - fordult a lányhoz Matlock. - Neki köszönhetem az életemet.
 - Ne túlozzon, professzor! - szólt fejcsóválva Greenberg.
 - Hát persze! - Pat dühösen felpattant a székről. - Bevágott a mélyvízbe, aztán meggondolta magát, s dobott egy mentőkotelet... Jól érzed már magad?
 - Igen - válaszolta Matlock.
 - Akkor megyek. De persze maradhatok is.
 - Nem, menj csak. Később majd felhívlak. Köszönöm az ápolást.
 A lány csöppet sem barátságos pillantást vetett Greenbergre, s szó nélkül az öltözőasztalkához lépett. Átkefélt a haját, s leszorította egy narancssárga pánttal, de eközben az ügynököt figyelte a tükörből. A férfi nyugodtan viszonozta a pillantását.
 - Állandóan követ egy férfi, Mr. Greenberg - szólalt meg végül Pat. - Maguk állították rám?
 - Igen.
 - Nem szeretem, ha a nyomomban vannak.
 - Sajnálom.
 - Szólna neki, hogy hagyjon békén?
 - Nem tehetem. Majd figyelmeztetem, hogy ne legyen annyira feltűnő.
 - Értem. - Pat a táskájáért nyúlt és szó nélkül kiviharzott a hálósobából. Pár másodperc múlva hallották, amint becsapódik a bejárati ajtó.
 - Igen határozott hölgy - szólt elgondolkozva az ügynök.
 - Megvan rá minden oka - válaszolt Matlock.
 - Hogy érti ezt?
 - Azt hittem, maguk mindent tudnak azokról, akikkel dolguk akad...
 - Mondtam már, hogy egyelőre tájékozódok. Nemrég kapcsolódtam az ügybe - védekezett az ügynök.
 - Na jó, megtakarítok magának némi fáradságot - válaszolt békülékenyen Matlock.
 - Az ötvenes években, McCarthy idején az apját kirúgták a külügyből. Több nyelven beszélt, és megbízhatatlannak találták, mert túl sok külföldi újságot járatott.
 - Baromság!
 - Persze hogy az, de mégis ez történt. Tönkrement, soha többé nem sikerült megvetnie a lábát sehol. Patnek mindig komolyan meg kellett dolgoznia azért, hogy ösztöndíjat kapjon és tanulhasson. Ezért haragszik annyira az állami hivatalnokokra.

A lakásába lépve Matlock elégedetten nézett körül. Pat - ahogy számított rá - mindent megtett, hogy rendbe hozza a lakást. Még a függönyöket is a helyükre rakta. Már elmúlt három óra, túl volt a nap nagyobbik felén. Greenberg ragaszkodott hozzá, hogy menjenek át Litchfieldbe, s nézesse meg magát még egyszer az orvossal. Kimerült, de cselekvőképes - hangzott a diagnózis. Hazafelé megálltak ebédelni a Cheshire Catben. Míg ettek, Matlock végig azt az asztalt nézte, amelynél négy nappal korábban Ralph Loring ült a félbehajtott újságjával. Nem sokat beszélgettek. Nem támadt feszültség köztük, de mindkettejüknek volt min gondolkozniuk.
 A Carlyle-ba vezető úton Greenberg figyelmeztette; hogy maradjon otthon, míg ő nem jelentkezik. Washingtonból egyelőre nem érkezett újabb utasítás. Még csak az új információk elemzésénél tartanak, s Matlock. maradjon nyugton, míg nem döntenek arról, hogyan tovább.
 Nem is bánta, hogy egyelőre békén hagyják. Megvolt a maga gondja - Lucas Herron, a "bölcs öreg madár", az egyetem legidősebb professzora. Ideje, hogy kapcsolatba lépjen vele, és figyelmeztesse. Veszélyes területre tévedt az öreg, s minél előbb visszakozik, annál jobb mindenkinek, beleértve Carlyle-t is. Telefonálni nem akart neki, szerette volna elkerülni, hogy formálisnak, fenyegetőnek tűnjön, az öreg Lucas megriadjon és olyasvalakihez forduljon, akihez nem kellene.
 Matlockban felmerült a gondolat, hogy úgy tesz, mintha védelmébe akarná venni Herront, s eleve abból indulna ki, hogy Lucas semmilyen komolyabb ügybe nem keveredett bele. Vajon van-e joga ilyesmit feltételezni? És vajon jogában áll-e bármi mást feltételezni?
 A telefoncsörgést hallva első gondolata az volt, hogy a telefonáló semmiképpen sem lehet Greenberg. Hazáig hozta, s csak nemrég váltak el egymástól. Azt is remélte, hogy nem Pat lesz; még nem készült fel a vele folytatandó alapos

beszélgetésre. Kelletlenül emelte fel a kagylót.

- Halló!

- Jim! Hol az ördögben voltál? Reggel nyolc óta próbállak hívni. Kétszer is átmentem hozzád, de hiába nyomtam a csengőt. - Sam Kressel volt az. Hangja többször is elcsuklott az idegességtől.

- Telefonba nehéz lenne elmondani, mi történt, Sam - válaszolt Matlock. - Majd később megbeszéljük. Vacsora után átugrom hozzád.

- Nem hiszem, hogy addig várhatnánk vele. Jézusom! Mi ütött beléd?

- Nem értem.

- Tegnap este, a Lumumba Hallban. - Miről beszélsz? Mit mondtak neked?

- Az a fekete csirkefogó, Adam Williams írt egy beadványt, amiben éppen csak azzal nem vádol, hogy a rabszolgaság visszaállítását követeled - magyarázta Kressel. - Közölte, hogy csak azért nem tesz ellened feljelentést a rendőrségen, mert holtrészeg voltál. Az alkohol hatása alatt viszont megmutattad igazi énedet, és kiderült, mennyire fajgyűlölő vagy.

- Tessék? - kérdezte hitetlenkedve Matlock.

- Bútorokat törtél össze, nekiestél a srácoknak, bevertél egy csomó ablakot...

- Te is tudod, hogy ebből egy szó sem igaz!

- Hát persze - válaszolt már valamivel nyugodtabban a dékán. - De az, hogy én tudom, önmagában nem sokat segít. A faji megosztottság, a szembenálló táborokra szakadás az, amit mindenképpen el akarunk kerülni. Ha kitör a balhé, s a kormány közbeavatkozik, az robbanáshoz vezethet.

- Figyelj rám! Williams beadványa csapda, figyelemelterelésre szánt, rosszindulatú rágalom. Tegnap este kábítószert keverték az italomba, s ha nincs Greenberg, nem is tudom, mi lenne most velem.

- Teremtő isten!... A Lumumba Hall is szerepel a listán, ugye? Már csak ez kellett! A feketék szét fogják kürtölni, hogy üldözik őket. Mi lesz még ebből! Matlock nyugalmat erőltetett magára.

- Hét óra körül benézek hozzád. Addig ne tégy és ne mondj semmit! Most be kell fejeznünk, Greenberg hívását várom.

- Várj egy picit, Jim! - kérte Kressel. - Ez a Greenberg... Én nem bízom benne és a hozzá hasonlóknak. Ne felejtse el, hogy Carlyle iránti hűséged... - Kressel nem fejezte be a mondatot.

- Elég furcsán hangzik, amit mondtál - állapította meg Matlock.

- Azt hiszem, érted, mire gondoltam.

- Nem biztos. Arról van szó, ugye, hogy együttműködünk...

- De nem azon az áron, hogy tönkretégyük vele az egyetemet - vágott közbe türelmetlenül a dékán.

- Ne aggódj, nem lesz itt semmiféle szakadás. Majd felhívlak - igyekezett még egyszer megnyugtatni Matlock, és lerakta a kagylót, mielőtt Kressel válaszolhatott volna.

Pihenésre volt szüksége, Sam Kressel viszont senkinek sem engedélyezi a nyugalmat, ha az egyetemről van szó. A dékán a maga módján legalább olyan elszánt és erőszakos, mint bármelyik szélsőséges diák, s talán még náluk is hajlamosabb arra, hogy másokat hibáztasson azért, ha valami rosszul sült el. E gondolatok továbbiakat szültek Matlockban. Négy nappal korábban azt mondta Patnek, hogy nem kíván változtatni St. Thomasra vonatkozó terveiken. Három nap múlva, szombaton lesznek az utolsó órák a rövid, tíznapos tavaszi szünet előtt. A jelenlegi körülmények között a kirándulásról szó sem lehet, hacsak Washington úgy nem dönt - s ebben erősen kételkedett -, hogy őt visszavonják. A szüleire fog hivatkozni, s Pat megérti, sőt talán még örül is neki, hogy így döntött. A másik gondot a csoportja jelentette. Az utóbbi napokban kissé elmaradt a munkával, íróasztalán nagy halomban álltak az átnézetlen dolgozatok, s a délelőttre beütemezett két óráját sem tartotta meg. A tanterv miatt nem nyugtalankodott - ősszel és télen általában gyors iramot diktált a diákjainak, s tavasszal hagyta őket egy kicsit lazítani -, de nem akart tápot adni a Williamséhez hasonló hamis vádaskodásoknak. Egy óráit elmulasztó professzorról rendszerint rosszindulatú mendemondák kapnak lábra. A következő három napban nem lesz különösebben leterhelve, összesen hét órája van, be tudja hát pótolni az elmaradt előadásokat. Most viszont, a hét óráig hátralevő időben még beszélnie kell Lucas Herronnal. Ha Greenberg addig telefonálna, míg távol van, majd arra hivatkozik, hogy egy sürgős tanszéki megbeszélésre kellett mennie.

Elhatározta, hogy indulás előtt gyorsan lezuhanyozik és megborotválkozik.

Mielőtt beállt volna a zuhany alá, ellenőrizte, ott van-e még a macska tányérja

alatt a korzikai nyelven írt levél. Megnyugodva látta, hogy - ahogyan számított rá -, senki sem nyúlt hozzá.

Fürdés után, míg a hálósobában a ruhái közt válogatott, megpróbálta eltervezni, hogyan is cselekedjen. Nem ismerte Herron időbeosztását, de nem lesz nehéz kideríteni, nincs-e Lucasnak délutáni előadása vagy szemináriuma. Ha nincs, elmegy hozzá. Ismeri a házat, kocsival tizenöt perc alatt odaér. Az öreg egy vén, kocsiszínből átalakított épületben lakott Carlyle legelső családi házas környékén, az egyetemtől vagy tizenkét kilométernyire. Elég nehéz volt eljutni hozzá, de mint Lucas mondogatta, ha már ott volt az ember, akkor megérte. Erőtéljes kopogtatás riasztotta fel gondolataiból. Meg is ijedt egy kicsit, s nem tetszett neki, hogy hirtelen nehezen kezdte szedni a levegőt.

- Mindjárt! - kiáltotta, s gyorsan felkapott egy fehér trikót. A cipővel már nem vesződött, mezítláb ment ajtót nyitni. Látogatóját megpillantva nem is próbálta titkolni megdöbbenését - Adam Williams állt az ajtóban, egyedül.

- Jó napot!

- Atyaisten!... Szájba vágjam, vagy előbb hívjam fel a rendőrséget? Mi az ördögöt keres itt? Kressel már felhívott, ha netán erre volt kíváncsi - üdvözölte látogatóját nem túl barátságosan Matlock.

- Kérem, hagyja, hogy elmondjam, miért jöttem. Nem fog sokáig tartani - a fekete gyorsan, izgatottan beszélt, s szavaiból érződött, hogy fél.

- Jöjjön, de igyekezzen tényleg rövidre fogni! - tárta ki az ajtót Matlock. A fiatalember tett néhány lépést, aztán megfordult, és mosolyogni próbált, de tekintete nem sok vidámságot tükrözött.

- Sajnálom azt a beadványt. Tényleg sajnálom. Kellemetlen szükségszerűség volt - kezdte.

- Hagyja ezt, mert úgysem hiszem - szólt elutasítóan Matlock. - Mit akar Kresseltől? Mit tegyen? Hívja össze az egyetemi tanácsot, és rúgasson ki? Gondolja, hogy karba tett kézzel ülök majd és hagyom, hogy eltapossanak? Maga egy megveszekedett mániákus.

- Nem hisszük, hogy a beadvány hatására bármi is történne. Ezért is készítettük el... Nyugodtan mondhatja azt, hogy megsértettük valamivel, később pedig kellemetlen félreértésnek minősítheti az egészet... Nincs ebben semmi új, mások is csináltak már ilyet. Küldök Kresselnek egy másik beadványt, s abban, ha nem is teljesen, de visszavonom a vádat. Néhány hét múlva senki sem fog emlékezni semmire.

Matlockot felháborította Williams szenvtelen pragmatizmusa, de nyugalmat erőltetett magára, s hangját fel sem emelve válaszolt.

- Takarodjon! Undorodom magától!

- Hé, álljon meg a menet! Mi talán nem undorodunk magától? - Matlock szavai Williams elevenébe vágtak, s első felindulásában hasonló hangnemben válaszolt, de gyorsan összeszedte magát: - Hagyjuk az elméleti lehetőségeket! Beszéljük meg a legfontosabbat, aztán megyek.

- Éppen ideje, hogy rátérjen a lényegre.

- Figyeljen ide! - Williams figyelmen kívül hagyta Matlock megjegyzését. - Bármit kívánt is magától Dunois, adja oda neki... Pontosabban, adja ide nekem, s én továbbítom.

- Miért kívánna tőlem bármit is Julian testvér? - kérdezte ártatlan hangon Matlock. - Ő maga mondta, hogy van valamim, amire neki is szüksége lenne? Ha így van, miért nem személyesen jön?

- Julian testvér nem tartózkodik hosszú ideig egy helyen. Sokfelé van szükség a tehetségére.

- Ahhoz, hogy a Mau Mau felnőtte avatási szertartásait bemutassák?

- Az előadást valóban ő tanította be, s ezt maga is tudja. Ez a hobbija.

- Küldje el hozzám - mondta Matlock, s a dohányzóasztalhoz ment, hogy rágyújtson. - Majd kicseréljük tapasztalatainkat a jelentéshordozó testmozdulatokról. Egész szép gyűjteményem van XVI. századi néptáncokból.

- Ne hülyéskedjen! Erre most nincs idő - figyelmeztette Williams.

- Annyi időm van, amennyit csak akarok. Szeretnék újból találkozni Julian testvérral. Azt akarom, hogy lecsukják.

- Arra aztán várhat! Tudja maga egyáltalán, kicsoda Julian Dunois?

- Csak nem a Borgiák leszármazottja? Persze az etiópiai ágból.

- Hagyja már abba, Matlock! Tegye, amit kértek magától, különben sok embernek bántódása esik, s ezt senki sem akarja!

- Nem tudom, kicsoda Dunois, és nem is érdekel - Matlock már nem is igyekezett

leplezni dühét. - Mindössze annyit tudok, hogy kábítószert tett az italomba, megtámadott, s veszélyesen nagy befolyást gyakorol egy csapat kölyökre. Feltehetően az is ő volt, aki betört a lakásomba, s egy csomó holmimat tönkretett. Azt akarom, hogy eltűnjön az utamból... és a magáéból is.

- Legyen már észnél, kérem!

Matlock a függönyhöz lépett, s egy erőteljes mozdulattal lerántotta, megmutatva látogatójának az összetört ablakot.

- Tekintsem ezt Julian testvér névjegykártyájának? - kérdezte dühösen.

Adam Williamst láthatóan meglepte a szeme elé táruló pusztítás.

- Nem. Távolról sem - válaszolta. - Ez nem Julian stílusa... és nem is az enyém. Ezt valaki, más tette.

11.

A Lucas Herron házához vezető út tele volt a télről visszamaradt, felfagyások okozta lyukakkal, de Matlock erősen kételkedett benne, hogy Carlyle városa egyhamar ki fogja javíttatni őket. Az ennél sokkal forgalmasabb utcákon is látszottak még a kemény New England-i fagy nyomai. A házhoz közeledve visszafogta a kocsit, s csak tizenhat kilométeres sebességgel hajtott, mert semmi kedve sem volt lökésghátlókat cseréltetni.

Számítva arra, hogy Jason Greenberg esetleg ráállított valakit, Matlock hosszabb utat választott, egy párhuzamos utcán hat kilométerrel túlhajtott Herron házához, s csak aztán kanyarodott vissza eredeti úti céljához, miután meggyőződött róla, hogy senki sem követi. Herron szellősen beépített környéken, a legközelebbi szomszédjától is százméternyire lakott. Többször is felmerült már az ötlet, hogy a carlyle-i egyetemet kibővítik, s ezzel párhuzamosan ezen a környéken is újabb családi házakat építenek. Mivel az egyetemi tanács - Adrian Sealfont legnagyobb keresztje - hevesen ellenzett mindenféle változtatást az intézményen belül, a házépítési tervből sem lett semmi.

Matlockot meglepte a kellemes, szépen gondozott környezet. Korábban nem sok figyelmet szentelt a háznak. A tanszéki értekezletek után néhányszor hazavitte ugyan Lucast, de folyton sietett, így, bár az öreg mindig meghívta egy italra, nem volt alkalma elfogadni.

Kiszállt a kocsiból, s elindult a magas, keskeny épület felé. A kifakult téglafalakat szinte teljesen benőtte a borostyán. A ház előtt teljes virágában pompázott két japán fűz, a fűvet gondosan lenyírták, a bokrokat megnyesték, s az ösvényt is friss fehér kavicssal szórták fel. A házon és a kerten is látszott, hogy a gazdája szereti, s mégis, mintha az egészre rá lett volna írva, hogy nem egy család, csupán egy magányos öregember otthona. Matlocknak eszébe jutott, hogy Lucas Herron sohasem nősült meg. Különböző történetek keringtek ugyan holmi tragikus véget ért szerelemről meg a partit az utolsó pillanatban visszamondó menyasszonyjelöltről, de valahányszor Lucas tudomást szerzett ezekről a romantikus mesékről, csak legyintett, s közölte, hogy azért nem nősült meg, mert fontosabbnak tartotta a függetlenséget, mint a családot.

A csengőt megnyomva Matlock megpróbált mosolyt erőltetni az arcára, de igyekezete nem járt sikerrel. Félt az előtte álló beszélgetéstől.

Az ősz hajú Lucas Herron gyűrött nadrágban, nyitott nyakú gyapjúingben nyitott ajtót. Matlocknak egy pillantás is elég volt, s rögtön tudta, hogy az öreg tisztában van vele, miért jött.

- Nahát, Jim! Jöjjön, jöjjön, kedves fiam! Milyen kellemes meglepetés! - Herron lelkesedve tessékelte beljebb.

- Köszönöm, Lucas. Remélem, nem zavarok - mentegetőzött Matlock.

- Dehogy! Épp jókor jön, hogy részese legyen egy érdekes vegytani kísérletnek. Egy újfajta gin-collinsszal próbálkozom, s legalább lesz kinek megmutatnom, mennyit ér a tudományom.

- Vonzó ajánlat. Tartok tőle, hogy nem fogok tudni ellenállni.

Herron házához belépett pontosan olyan volt, amilyennek Matlock képzelte - s amilyen valószínűleg az övé is lesz harminc év múlva, ha továbbra is egyedül él. Fél évszázad különböző helyekről származó, rendszertelenül összegyűjtött emlékeit látta maga körül. A ház lakóját a berendezés összeállításakor egyetlen szempont vezette: minél kényelmesebbé tenni környezetét, s nem törődött sem a stílussal, sem azzal, hogy relikviáit valamiféle időrend szerint sorolja be. A falak nagy részét könyvek borították, a kevés szabad helyet pedig feltehetően

külföldi tanulmányutak során készült fényképek foglalták el. A fotelok öblösek és puhák voltak, s az asztalok - mint az agglegényeknél általában - csak kéznyújtásnyira voltak tőlük, hogy gazdájuk mindent könnyedén elérhessen.

- Ha jól emlékszem, soha nem járt még nálam, mármint idebent, a lakásban - szólt Herron.

- Nem. Valahogy nem jött össze - válaszolta Matlock. - Nagyon kellemes lakás.

- Az. És főleg kényelmes. Foglaljon helyet. Mindjárt végzek, és hozom az italt.

- Herron visszafordult az ajtóból: - Tudom, hogy nem az ital kedvéért jött, de nálam van egy szigorú szabály: nem kezdek komoly beszélgetésbe, mielőtt - s ezt a vallás és a legszigorúbb hagyományok is engedélyezik - meg nem iszom egy pohárral. - Elmosolyodott, s ettől az arcát behálózó sűrű ráncok csak még mélyebbekké váltak. Öreg, nagyon öreg ember volt már. - Egyébként is, maga rettentő komoly képet vág. Meglátja, milyen jól oldja majd a collins a feszültséget.

Az öreg választ sem várva behúzta maga mögött az ajtót, Matlock pedig a fényképekkel teleaggatott falhoz lépett. A felvételek jó része Stonehenge-ben készült, azonos látószögből, de különböző fényviszonyok mellett. Egy másik képen sziklás tengerpartot látott, a szárazra húzott halászcsonakokkal, a háttérben hegyekkel - feltehetően Görögországban készülhetett. Talált aztán egy meglepetést is. Jobb oldalon, alul, csak néhány centivel a falhoz tolt asztal fölött, egy fa mellett álló katonatiszt képe függött. A férfi mögött áthatolhatatlannak tűnő dzsungel képe látszott, s két oldalról mások is belógtak a képbe. A tiszt nem viselt rohamsisakot, de inge izzadtan tapadt a testére, s jobbjaiban géppisztolyt tartott. Bal kezében összehajtogatott papírdarab - feltehetően egy térkép -, s arckifejezése olyan, mint aki épp most jutott valamilyen fontos elhatározásra. Előre, s kicsit felfelé nézett, mintha egy magaslatot figyelt volna. Tiszta, határozott vonású, fegyelmezett arcán feszültség látszott. A felvétel a sötét hajú, középkorú Lucas Herront ábrázolta.

- Azért tartottam meg, hogy emlékeztessen a régi, szebb időkre. - Matlock megpördült. Nem hallotta, mikor tért vissza Herron, s meglepte a váratlan hang.

- Jó felvétel - állapította meg, miután összeszedte magát. - Most már tudom, ki nyerte meg a háborút.

- Semmi kétség, hogy én és a hozzám hasonló. Sajnos, sem azelőtt, sem azóta nem hallottam arról a földdarabról. Állítólag a Salamon-szigetek egyike volt. Ha jól emlékszem, az ötvenes években felrobbantották. Nem lehetett nagy kunszt, néhány tűzijáték-petárda is megtette volna. Parancsoljon! - nyújtotta át az italt.

- Köszönöm. Maga túl szerény. Hallottam azokról a harcokról.

- Én is, és egészen elámultam a saját hősiességemen. Minél előbbre jutunk az időben, annál jobban felnagyítják a történeteket... Mit szólna hozzá, ha kiülnénk hátul a kertbe? Túl szép az idő ahhoz, hogy idebent maradjunk - kérdezte Herron, s választ sem várva, kifelé indult. Matlock követte.

Akárcsak a ház előttit, a hátsó kertet is ragyogóan karbantartották. A kövel kirakott teraszra párnázott strandszékeket raktak, mindegyik mellett külön kis asztalka állt. A kovácsoltvas lábú nagy asztalra napernyőt erősítettek. A terasz körül gondosan nyírt, dús fű zöldellt, s néhány sombokor és virágágyás tette változatosabbá a képet. A rendezett idill azonban csak a kert széléig tartott, s ott átadta a helyét a hatalmas fáknak és a vadul burjánzó, sűrű aljnövényzetnek. Matlocknak az az érzése támadt, hogy Lucas Herron áthatolhatatlan, zöld falak közé zárva él.

- Ismerje el, hogy egészen kellemes ital - mondta a házigazda, miközben helyet foglaltak.

- Valóban az. A végén még átszokom a ginre.

- A gin csak a tavaszhoz és a nyárhoz illik, az év többi részéhez nem... Na jó, a házirendnek ezzel eleget tettünk. Hadd halljam, mi szél hozta az öreg Herron fészkébe?

- Megmondhatom, bár szerintem már sejti.

- Valóban?

- Archie Beeson miatt jöttem - mondta Matlock, s az öreget figyelte, de ő mintha kizárólag az italra koncentrált volna.

- A történelemoktató miatt? - kérdezte végül.

- Igen.

- Pár év múlva egészen jó tanár lesz belőle. Kellemes kis fruska a felesége.

- Kellemes... és meglehetősen nagy étvágyú, azt hiszem.

- Ne ítéljen a látszat alapján, Jim - figyelmeztette fejcsóválva Herron. - Nem

gondoltam volna, hogy ilyen szigorú, viktoriánus elveket vall... Minél öregebb az ember, annál elnézőbben kezeli mások étvágyát, s az ártatlan kacérkodást is jobban megérti. Meglátja, így lesz ezzel maga is.

- Ez lenne hát a magyarázat? A tolerancia mások vágyai iránt?

- Miféle magyarázat? - kérdezte értetlenül Herron.

- Nagyon jól tudja, mire gondolok. Akkor este magát próbálta utolérni.

- Igen, és maga ott volt náluk... Ha igazak az értesüléseim, a viselkedése hagyott bizonyos kívánnivalókat maga után.

- Szándékosan viselkedtem úgy. - Matlock válaszát hallva Herron szeme megrebbent. A beszélgetés során ez volt az első alkalom, hogy nyugtalanságot árult el.

- Ha így történt, akkor ez erősen kifogásolható magatartás - válaszolt az öreg az áthatolhatatlan sűrűre függesztve tekintetét. A nap már a fák koronája mögé bukott, s a fűvön és a teraszon egyre hosszabbra nyúltak az árnyékok.

- Szükségszerű volt, hogy ezt tegyem. - Herron arcán fájdalmas rángás futott végig, s kellemetlen párhuzamként Matlocknak eszébe jutott, mennyire megdöbbentette őt, amikor Adam Williams kellemetlen szükségszerűségről beszélt a Sam Kresselnek küldött levéllel kapcsolatban.

- Az a fiú bajban van. Beteg, s megpróbál kigyógyulni belőle. Nagy bátorság és elszántság kell hozzá... Itt nincs helye a Gestapo-taktikának. - Herron nagyot kortyolt az italából, de bal keze olyan erővel markolta a szék karfáját, hogy ujjai elfehéredtek.

- Kitől tudja ezt? - érdeklődött Matlock.

- Bizalmas értesülés. Mondjuk, egy ismerős orvostól hallottam, aki szembetalálta magát a jelenséggel, s ettől nyugtalanná vált. Különben is, mit számít az? Megpróbáltam segíteni a fiún, s ha kell, ismét megteszem.

- Szeretném hinni, amit mond.

- Miért olyan nehéz ez?

- Nem is tudom... Van valami ebben a házban, amit nem tudok megfogalmazni... Láthatja, őszintén beszélek.

- Túl sokat foglalkozik az Erzsébet kori összeesküvésekkel, s ez megbosszulja magát - nevetett Herron, de továbbra is kerülni igyekezett Matlock tekintetét. - Maguk, fiatal tanszéki keresztes lovagok igazán befejezhetnék már a Scotland Yardosdit. Felesleges ilyen nagy ügyet csinálni ezekből a dolgokból.

- Ez nem igaz! - tiltakozott Matlock. - Nem vagyok purifikátor, ezt maga is tudja.

- Hát akkor? Személyes érdeklődés a srác vagy a félesége iránt? ... Ne haragudjon, ezt nem kellett volna mondanom.

- Örülök, hogy mégis kimondta. Vállalnom kellett a félreértést is, hogy eltitkoljam Beeson előtt, miért vagyok ott. Ez feltétlenül szükséges volt.

- Kinek használt ezzel? - Herron lassan az asztalra helyezte a poharát.

- A washingtoniaknak. A szövetségi hatóságoknak...

Matlock megjegyzésére Herron arcából kiszaladt a vér, s mikor végre megszólalt, az öreg csak sutogni tudott:

- Mit mondott?

- Azt, hogy megkeresett egy ember az Igazságügyi Minisztériumból, s vérfagyasztó dolgokat mesélt. Nem nagyította fel, nem dramatizálta túl a helyzetet, csak adatokat közölt és rám bízta, hogy döntsem el, hajlandó vagyok-e együttműködni, vagy sem.

- És maga elfogadta az ajánlatot? - kérdezte hitetlenkedve Herron.

- Úgy éreztem, hogy nincs más választásom. Az öcsém...

- Úgy érezte, hogy nincs más választása? - kérdezte székéből felemelkedve Herron. Keze remegett a felindulástól. - Nem látott semmilyen más megoldást?

- Nem - válaszolt tökéletes nyugalommal Matlock. - Ezért vagyok most itt.

Figyelmeztetni akarom magát. Ez az ügy sokkal messzebbre nyúlik, sokkal veszélyesebb...

- Azért jött, hogy figyelmeztessen?! - vágott közbe felháborodva az öreg. - Mit tett, az isten szerelmére, mit tett maga?! Figyeljen rám! Nagyon jól figyeljen arra, amit mondok! - Herron felindultságában nekiütődött az egyik kis asztalnak, s nem tudván uralkodni magán, egy dühös mozdulattal lehajította a gyepre. - Hagyja abba! Szálljon ki! Érti?! Semmi sem történt, az egész csak képzelgés volt! Ne avatkozzon bele, tartsa távol tőle magát!

- Nem tehetem - válaszolt szelíd, bocsánatkérő hangon Matlock. Heves reakcióját látva, kezdte komolyan féltetni az öreget. - Ezt még Sealfontnak is el kell

fogadnia. Nem tiltakozhat ellene, hisz...

- Adrian! Adrian is tud róla? ... Édes istenem, tisztában van maga azzal, hogy mit tesz? Mindent elront... Takarodjon innen! Nem ismerem magát! Jézusom!

- Lucas, mi történt? - Matlock tett néhány lépést Herron felé, aki most már végképp pánikba esve, hátrálni kezdett előre.

- Ne jöjjön a közelembe! Hozzám ne érjen! Megfordult, s amennyire csak öreg lábai bírták, futni kezdett. Néhány lépés után megbotlott egy fűcsomóban, de feltápáskodott, s hátra sem nézve igyekezett a kertet körülvevő sűrűség felé. Még néhány lépés, s eltűnt az áthatolhatatlannak tetsző zöld fal mögött.

- Lucas! Az isten szerelmére! - Matlock az öreg után vetette magát, de késlekedett, s mire a kert végébe ért, Herron már beleveszett a sűrű növényzetbe. Egy pillanatra megtorpant, aztán az ágakat széthajtva folytatta útját az erdőben. Herronnak nyoma veszett.

- Lucas! Merre van?

Nem kapott választ, csak a levelek susogását hallotta. Az arcába csapódó ágakkal, a lábára tekeredő folyondárral birkózva folytatta útját, de bármerre nézett is, Lucas Herronnak nyomát sem látta.

- Lucas! Feleljen már, nagyon kérem!

Kétségbeesett kiáltására ezúttal sem érkezett válasz. Lucast mintha a föld nyelte volna el.

És akkor meghallotta. Meghatározhatatlan irányból, valahonnan a sűrűből jövő, mély hangú kiáltás volt, s tisztán kivehető zokogás követte. Aztán az is elhalt, s már csak egyetlen, tisztán érthetően kimondott szó visszhangzott a sűrűben:

- Nimród...

12.

- A fenébe is, Matlock! Mondtam, hogy maradjon itthon, míg fel nem hívom.

- Álljon meg a menet, Greenberg! Hogyan jutott be a lakásba?

- Elfelejtette megjavíttatni az ablakot.

- Nem ajánlották fel, hogy kifizetik a számlát.

- Egy-egy. Merre járt?

Matlock a dohányzóasztalra dobta a kocsikulcsot, s vetett egy pillantást a sarokban heverő, összetört sztereó berendezésre.

- Bonyolult történet, s egy kicsit patetikus is. Majd elmesélem, de előbb inni akarok valamit. A legutóbbi italomat nem tudtam befejezni - mondta,

- Én is innék valamit - szolt az ügynök. - Nekem is van egy történetem, s az is elég patetikus.

- Mit kér?

- Mindegy, csak ne legyen sok.

Matlock tekintete a csupasz ablakra tévedt. A függöny, amit Adam Williams megjelenése miatti felindulásában letépett, még mindig a padlón hevert. A nap már lebukott, s csak alkonyi derengés szűrődött be a szobába.

- Csinálok egy Tom Collinst - ajánlotta a nyomozónak.

- A dossziéja szerint maga a bourbont szereti; Szódával.

- Valóban? - kérdezte Matlock, és dühös pillantást vetett az FBI-osra.

Greenberg utánament a konyhába, de némán nézte, amint elkészíti az italokat.

Megvárta, míg Matlock a kezébe adta a poharat, s csak akkor szólalt meg.

- Gusztusosnak látszik.

- Előbb kóstolja meg, aztán dicsérje... Melyik patetikus történetét hallgatjuk meg először?

- Az udvariasság azt követelné, hogy a magáét, de kivételesen az enyém az elsőbbség - válaszolta Greenberg.

- Rejtélyesen hangzik, amit mond.

- Nem az, csak patetikus... Először is azt mondja meg, érdekli-e, merre jártam azóta, hogy kitettem magát a ház előtt? - kérdezte az ügynök a konyhaszekrénynek vetve a hátát.

- Nem különösebben érdekel, de biztosan elmondja.

- El. Ez is hozzátartozik a történethez. Bradley Fieldben voltam a repülőtéren, s egy kis gépet vártam, amit az Igazságügyi Minisztérium indított útnak néhány órája Dallasból. Egy férfi érkezett rajta, s két borítékot hozott, amelyeknek az átvételét aláírással kellett igazolnom. Itt vannak. - Greenberg a zsebébe nyúlt és két hosszú, hivatali levelezésre használt borítékot húzott elő. Az egyiket a

konyhaszekrényre rakta, a másikat bontogatni kezdte.

- Nagyon hivatalos kinézetük van - állapította meg Matlock. Ő sem ült le, csak nekidőlt a mosogató szélének.

- Hivatalosabbak már nem is lehetnének... Ez a magától kapott információk alapján levont következtetéseket tartalmazza, a végén egy ajánlással, amit saját szavaikkal is elmondhatok, ha ügyelek rá, hogy ne hagyjam ki a lényegét...

- Jason Greenberg megérdeklő a két pontot.

- A második boríték tartalmát azonban szó szerint kell ismertetnem - folytatta az ügynök, tudomást sem véve Matlock közbeszólásáról. - Ha szükségessé válik, gondosan el kell olvasnia, s amennyiben elfogadja, ami benne van, aláírásával kell igazolnia.

- Ez egyre jobban hangzik. Csak nem a szenátusi választásokon akarnak indítani?

- Nem, hanem... Azt hiszem, jobb, ha pontosan követem az utasítást. - Greenberg egy pillantást vetett az összehajtogatott levélre, mielőtt folytatta volna. - A Julian Dunois nevű férfi - alias Jacques Devereaux, Jésus Dambert, és még van vagy tucatnyi neve, amiről nem is tudunk -, szóval, ez a férfi, akivel a Lumumba Hallban találkozott, a Fekete Baloldal nevű militáns szervezet jogi stratégája. A jogi stratégia meghatározás ebben az esetben a legkülönbözőbb tevékenységeket takarja, a bírósági perekben vállalt védőügyvédi szereptől egészen az illegális akciókban való részvételig. Ügyvédként a Dunois nevet használja, egyébként pedig valamelyiket a sok álneve közül. A legkülönbözőbb helyekről irányítja vállalkozásait - Algírból, Marseille-ből, a karib-tengeri szigetekről, köztük Kubából, s feltételezésünk szerint Hanoi-ból, esetleg Moszkvából is. Idehaza a Harlemben tart fenn elég jó hírű ügyvédi irodát, s van egy nyugati parti kirendeltségük is San Franciscóban. Általában igyekszik a háttérben maradni, de valahányszor felbukkan valahol, számíthatunk rá, hogy ott hamarosan valami kellemetlen dolog fog történni. Mondanom sem kell, hogy előkelő helyen szerepel a minisztérium nemkívánatos személyekről készült listáján.

- Az a lista majdnem olyan hosszú, mint a New York-i telefonkönyv - vetette közbe Matlock.

- Hagyjuk a rosszindulatú megjegyzéseket. Inkább folytatom. Dunois felbukkanása új, korábban számításba sem vett elem ebben a vállalkozásban. Túlmutat a hazai kereteken, s, a nemzetközi bűnözés és/vagy felforgatás kérdésköréhez tartozik. Esetleg mindkettőhöz. Figyelembe véve, hogy kábítószert adtak be magának, a lakásába betörtek és feldúlták, a barátját, Miss Ballantyne-t közvetve megfenyegették - ne áltassa magát, ami történt, az fenyegetés volt -, egyszóval mindezek fényében a javaslat a következő: vonuljon vissza és semmilyen módon ne vegyen részt a további vizsgálatban. További szerepvállalásával túllépné az ésszerű kockázat határait. - Greenberg letette a levelet, ivott egy jó hosszú kortyot, s csak aztán kérdezte meg: - Na, mit szól?

- Nem tudom - válaszolta Matlock. - Az az érzésem, még nem fejezte be.

- Szeretnék ennél a pontnál megállni. Az összegzés elég egyértelmű, és jobb volna, ha elfogadná a javaslatot. Szálljon ki, Jim!

- Előbb fejezze be! Mi van a másik levélben? Abban, amit szó szerint kell ismertetnie velem.

- Arra csak akkor kerül sor, ha visszautasítja az ajánlatot. Kérem, fogadja el! Ezt csak a saját szakállamra teszem, nem utasításra.

- Nagyon jól tudja, hogy vissza fogom utasítani! Miért húzza az időt?

- Nem tudom, és nem is akarom elhinni - tiltakozott Greenberg.

- Már nem szállhatok ki.

- Ami eddig történt, azt el tudom simítani. Ha beleegyeznek, minden gyanú alól tisztázom magát. Megvannak a kidolgozott módszereim, csak engedje használni őket.

- Késő - ingatta a fejét Matlock.

- Miért?

- Ez az én történetem, de előbb fejezzük be a magáét.

Greenberg várt még egy kis ideig, de mivel Matlock meg se szólalt, a másik borítékért nyúlt és kinyitotta.

- Amennyiben arra a valószínűtlen és nemkívánatos döntésre jut, hogy visszautasítja a visszavonulásra vonatkozó ajánlatunkat, tudomásul kell vennie, hogy az Igazságügyi Minisztérium kifejezett kívánsága ellenére cselekszik - folytatta az ügynök. - Bár megadunk magának minden lehetséges segítséget - mint ahogy megadnánk bármelyik amerikai állampolgárnak -, a tetteiért egyedül maga a felelős. Nem vádolhat bennünket, ha megsebesül, vagy egyéb kellemetlenség éri.

- Ez van a levélben? - kérdezte Matlock.

- Nem szó szerint, de ez az értelme - Greenberg széthajtogatta a papírt, - Én valamivel egyszerűbben és egyértelműbben fogalmaztam. Tessék, olvassa el! Egy nyilatkozat volt, amit az egyik igazságügyi miniszterhelyettes írt alá, s a végén kipontozták Matlock aláírásának helyét.

Az Igazságügyi Minisztérium Nyomozói Hivatala elfogadja James B. Matlock ajánlatát, hogy kisebb jelentőségű vizsgálatot végez bizonyos, a Carlyle-i Egyetem környezetében előfordult illegális cselekményekkel kapcsolatban. Az Igazságügyi Minisztériumnak azonban ma már az a véleménye, hogy az ügy kizárólag a megfelelő szakmai szervezetek hatáskörébe tartozik, s Matlock professzor további részvétele helytelen, és ellene hat a minisztérium szándékainak. Ezért az Igazságügyi Minisztérium értesíti James B. Matlockot, hogy nagyra értékeli eddigi közreműködését, de felszólítja, hogy saját biztonsága és a nyomozás sikere érdekében a továbbiakban tartsa távol magát az ügytől. A minisztérium véleménye szerint bármilyen további akció Matlock professzor részéről akadályozhatja a Carlyle körzetében végzett vizsgálat céljának elérését. Ennek a levélnek az első példányát Mr. Matlock megkapta, s ezt aláírásával is igazolta.

- Mi az ördögről beszél maga? - kapta fel a fejét Matlock, miután gondosan átolvasta a levelet. - Ebben az áll, hogy beleegyezem a visszavonulásba.

- Csapnivaló jogász lenne magából - csóválta meg a fejét Greenberg. - Ha rám hallgat, még egy biciklit sem vásárol addig, míg nem beszél olyannal, aki ért az adásvételi szerződésekhez.

- Tessék?

- Az iratban sehol sem szerepel, hogy maga vállalja a visszavonulást. Csupán az van benne, hogy az Igazságügyi Minisztérium ezt kérte.

- Akkor mi a fenének írtam alá?

- Na látja, ez már jó kérdés. Mégis vehet biciklit... Akkor írja alá, ha visszautasítja az ajánlatot.

- A fenébe! - dühöngött Matlock és türelmetlenül ellépett a mosogatótól. - Lehet, hogy a joghoz nem értek, de a nyelvhez igen. Maga ellentétes, egymással össze nem egyeztethető dolgokat állít.

- Ez csak a látszat... Hadd kérdezzek magától valamit. Tegyük fel, úgy dönt, hogy tovább játssza a titkosügynököt. Elképzelhető ebben az esetben, hogy ha a szükség úgy hozza, segítségért folyamodik?

- Hát persze.

- Semmiféle segítséget nem fog kapni, hacsak alá nem írja ezt a papírt... Ne nézzon rám ilyen dühösen. Pár nap múlva engem amúgy is leváltanak. Túl sokáig voltam ezen a környéken.

- Nem gondolja, hogy ez képmutatás? Csak akkor számíthatok bármilyen segítségre, védelemre, ha az aláírással igazolom, hogy nem kívánom igénybe venni.

- Amit most mondok, azért akár ki is rúghatnak, de mindegy. Hivatalosan ezt az eljárást kockázatcsökkentő vállalkozásnak nevezik. A lényege, hogy felhasználhatsz bárkit és bármilyen eszközt, csak biztosítsd be magad a felelősség ellen arra az esetre, ha rosszul sül el a dolog.

- Szóval, ha nem írom alá, akkor ugorhatok ejtőernyő nélkül?

- Már elmondtam. Hadd adjak magának egy tanácsot... Fogadja meg, amit mondok, mert elég jó jogász vagyok. Szálljon ki és felejtse el az egészet.

- Mondtam már, hogy nem tehetem.

- Bármit tesz is, az öccsét nem tudja visszahozni vele - mondta szelíden Greenberg.

- Tudom - válaszolt határozottan Matlock, bár az ügynök szavai szíven ütötték.

- Más srácokon esetleg még segíthet, de ez sem túl valószínű. Bárhogy döntsön is, az ügyet egy profinak fogják átadni. Nehezemre esik beismerni, de Kresselnek igaza volt. Különben is, ha nem sikerül kideríteni a kábítószer-kereskedők pár hét múlva esedékes tanácskozásának a helyét, akkor majd lesz másik.

- Tökéletesen egyetérték mindennel, amit mond - vallotta be Matlock.

- Akkor min gondolkodik még?! Szálljon ki!

- Hogy miért nem teszem? ... Még nem mondtam el a magam kis történetét. Emlékszik? Megállapodtunk, hogy magáé az elsőbbség, de azután én következem.

- Hát akkor halljuk!

Matlock beszámolt mindenről, amit csak tudott Lucas Herronról, az élő legendáról, a nagy hírvű professzorról, Carlyle "bölcös öreg madaráról", ahogy a diákjai emlegették. Elmondta, hogyan menekült be rémült arccal a sűrűbe, s azt is, hogy tisztán, érthetően hallotta az ijesztő szót: Nimród. Greenberg

hallgatta, s minél tovább beszélt Matlock, annál szomorúbb lett az arca. Amikor a professzor befejezte, az ügynök felhajtotta italát és lassan, komoran bólintott.

- Mindent elmondott neki, igaz? - kérdezte rövid hallgatás után. - Nem tehette meg, hogy ne figyelmeztesse az egyetem házi szentjét... Igaza volt Loringnak, szükségünk van egy, a lelkiismeretére hallgató amatőrre. Magának szigorú lelkiismerete van, de ez nem mindig mondható el azokról, akikről azt hiszi, hogy a hátszágát jelentik.

- Mit tegyek?

- Írja alá! - Greenberg odanyújtotta az Igazságügyi Minisztériumtól kapott levelet. - Szüksége lesz a segítségre.

Matlockkal a nyomában, Patricia Ballantyne átvágott a Cheshire Cat nagytermén, s egy félreeső asztalt keresett. Feszültek, ingerültek voltak mindketten. Végig az úton a lány hevesen tiltakozott az ellen, hogy Matlock együttműködjön egy kormányhivatallal, pláne az FBI-jal. Dühösen cáfolta, hogy az előítéletek beszélhének belőle, s azzal érvelt, hogy határozott bizonyítékok vannak rá, miszerint az ilyen szervezetek már majdhogynem rendőrállammá változtatták az országot. Emlékeztette a férfit, hogy a saját bőrén tapasztalta, milyen gyötrelmeket képes okozni a Szövetségi Nyomozó Iroda.

Matlock a lány alá tolta a széket, s mielőtt maga is leült volna, végigsimított a vállán, ezzel is csökkenteni akarván a kocsiban folytatott beszélgetés miatti feszültséget. Az ablak mellett ültek, közel a teraszhoz, ahová már kikészítették a hamarosan, május végén felállítandó asztalokat. A férfi a lány kezét fogta.

- Nem akarok mentegetőzni amiatt, amit teszek - mondta. - Úgy érzem, muszáj megtennem. Nem vagyok sem hős, sem rendőrségi besúgó. Nem is kérték tőlem, hogy hős legyek, s az információ, amire szükségük van, egy csomó emberen fog segíteni. Olyanokon, akiknek rettenetesen nagy szükségük van segítségre.

- Segítenek rajtuk, vagy csak eljárást indítanak ellenük? Nem az történik majd, hogy kórház helyett börtönben találják magukat?

- Nem ezekre a beteg kölykökre vadásznak. Azokat akarják elkapni, akik beteggé teszik őket. És én is ezt akarom.

- De közben a srácokat is bántani fogják! - Patricia hangjában nyoma sem volt a kétségnek.

- Néhányat talán igen, de a lehető legkevesebbet.

- Ez aljasság! - háborgott a lány, s elrántotta a kezét. - Nem érzed, milyen megalázó ez? Ki vállalja a döntést? Te?

- Állandóan ugyanazt ismételve.

- Tudom, mit beszélek. Tapasztaltam a saját bőrömon.

- Ez most egészen más - próbált érvelni Matlock. - Eddig két emberrel volt dolgom. Az egyik... elment. A másik Greenberg. Ez most nem az ötvenes évekbeli rémálom. Higgy nekem!

- Szeretnék hinni.

A Cheshire Cat vezetője lépett az asztalukhoz.

- Telefonon keresik, Mr. Matlock.

Matlocknak összerándult a gyomra az izgalomtól. Egyetlen ember tudhatja csak, hogy itt van - Jason Greenberg.

- Köszönöm, Harry.

- Átkapcsolom a hívást, használja az éttermi főnök készülékét.

Matlock felállt és futó pillantást vetett Patre. Hónapok óta tartott már a kapcsolatuk, gyakran jártak étterembe, különböző partikra, de még egyszer sem fordult elő, hogy telefonhoz hívták volna. Láttá, hogy a lánynak is ez jár a fejében. Megfordult és gyors léptekkel kifelé indult.

- Tessék? - szólt a kagylóba.

- Jim? - Természetesen Greenberg volt.

- Maga az, Jason?

- Ne haragudjon, kénytelen voltam zavarni.

- Mi történt? Nyögje már ki, az Isten szerelmére!

- Lucas Herron meghalt. Körülbelül egy órája öngyilkos lett.

Matlock ismét érezte a gyomrába markoló fájdalmat. A lélegzete is elakadt, ismét maga előtt látta a fűvön botladozó, a sűrűségben eltűnő öregembert, s újból hallotta a Nimród nevét kimondó, gyűlölettel teli hangot.

- Jól van? - kérdezte az ügynök, nyugtalankodva a hosszú hallgatás miatt.

- Igen. Jól vagyok. - Matlocknak, maga sem tudta, miért, egy fekete keretbe

foglalt fénykép jutott eszébe. Egy középkorú, sötét hajú gyalogos tisztet ábrázolt, egyik kezében fegyverrel, a másikban térképpel, amint komoly, elszánt arccal egy magaslat felé tekint. De ennek már negyedszázada.

- Jobb volna, ha hazamenne... - Greenbergben volt annyi tapintat, hogy az utasítást olyan hangsúllyal mondja ki, mintha kérdés lenne.

- Ki találta meg?

- Az emberem. Más még nem is tud róla.

- A maga embere? - kérdezte megdöbbenve Matlock.

- A beszélgetésünk után állítottam rá. A házában talált rá.

- Hol?

- A zuhany alatt. Felvágta az ereit.

- Jézusom! Mit tettem?!

- Hagyja ezt! Feleslegesen vádolja magát. Beszelnünk kell néhány emberrel...

Siessen, Jim!

- Mennyit mondhatok el Patnek? - Matlock hiába próbált rendet tenni a fejében, képtelen volt másra gondolni, mint az ijedt, reményvesztett öregemberre.

- Minél kevesebbet. És siessen!

Matlock helyére rakta a kagylót és mélyeket lélegzett. Hosszan kotorászott a zsebében cigarettáért, s csak nehezen jutott eszébe, hogy otthagyta az asztalon.

Az asztalnál pedig ott ült Pat. Mire visszaér, ki kell találnia, mit mondjon.

Az igazat. A fenébe is, csak az igazat mondhatja neki!

Megkerülte a pult előtt álló oszlopot, s elindult a terem vége felé. Bármilyen borzalmas is volt a hír, némi megkönnyebbülést érzett és tudta, ez attól van, hogy elhatározta, megmondja Patnek az igazat. Isten a tudója, milyen nagy szüksége van rá, hogy Greenbergen és Kresselen kívül mással is megbeszélhesse a dolgokat.

Kressel! Azt ígerte neki, hogy hét óra körül átugrik hozzá. Teljesen kiment a fejéből.

Még a végére sem ért a gondolatnak, máris teljesen elfeledkezett Sam Kresselről.

Az ablak melletti kis asztalnál nem ült senki.

Pat eltűnt.

13.

- Senki nem látta elmenni? - Greenberg egy lépésnyire a feldúlt Matlock nyomában belépett a nappaliba. A hálósobából Sam Kressel hangja hallatszott: izgatottan ordított a telefonba. Matlock először ügyet sem vetett rá; gondolatait sokkal fontosabb dolgok kötötték le.

- Sam van odabent? - kérdezte végül. - Tudja már, mi történt Herronnal?

- Igen. Felhívtam, miután beszéltem magával... Mi van a pincérekkel? Megkérdezte őket? - érdeklődött Greenberg.

- Persze hogy megkérdeztem! Senki sem tudott biztosat mondani. Túl nagy volt a forgalom. Az egyik szerint talán a női mosdóba ment, a másiknak úgy rémlett, mintha a szomszédos asztalnál ülő párral távozott volna.

- Kifelé menet nem kellett elhaladnia maga mellett?

- Nem feltétlenül. A terem végében ültünk. Két-három ajtó is van ott, amin ki lehet menni a teraszra. Már nem voltak kulcsra zárva, s az asztalokat is kikészítették, hogy felállítsák őket, ha beáll a jó idő.

- A saját kocsiján jött vissza?

- Hát persze.

- S nem látta sem az étterem körül, sem az országúton?

- Nem.

- A vendégek között volt ismerős? - folytatta a kérdezősködést Greenberg.

- Nem is figyeltem. Mással voltam elfoglalva... - Matlock cigarettát vett elő és remegő kézzel rágyújtott.

- Ha kíváncsi a véleményemre, hát az történt, hogy észrevett egy ismerőst és megkérte, hogy hozza haza. Nem olyannak ismertem meg, mint aki hagyná, hogy bárhová rángassák, ha ő nem akarja,

- Igaza van - bólintott Matlock. - Ez már nekem is eszembe jutott.

- Veszekedtek?

- Mikor maga telefonált, már túl voltunk a nehezen. A hívás valószínűleg megint felidegesítette. Tudja, ritkán fordul elő, hogy békés, öreg angoltanárokat telefonhoz rángassanak egy étteremben.

- Sajnálom.

- Nem a maga hibája. Mondtam már, hogy ideges, állandóan az apja jár az eszében. Ha Sam leszáll a telefonról, megpróbálom felhívni, hátha otthon van már.

- Furcsa egy ember ez a Kressel - váltott témát Greenberg. - Amikor elmondtam neki, mi történt Herronnal, szörnyen ideges lett. Közölte, hogy tanúk nélkül, feltétlenül beszélnie kell Sealfonttal. Aztán bement a hálósobába, s azóta is úgy üvöltözik, hogy százhatvan kilométernyire is elhallatszik.

- Herron halála húsz év óta a legnagyobb megrázkódtatás, ami ezt az egyetemet éri - magyarázta Matlock. - Az olyan emberek, mint Lucas, nem halhatnak meg, és semmiképp sem. halhatnak meg úgy, ahogy ő... Sam tud róla, hogy meglátogattam?

- Igen. Kénytelen voltam elmondani neki. Nagyjából elmeséltem, amit magától hallottam, persze egy kicsit lerövidítve. Képtelen elfogadni, ami történt, s még kevésbé azt, ami mindebből következik.

- Meg tudom érteni. Valóban nem könnyű megbarátkozni a gondolattal. Mit fogunk most csinálni?

- Várunk - felelte az ügynök. - Elkészítettem a jelentést és továbbítottam. A hartfordi irodától küldtek két technikust, kint vannak a házban. A helyi rendőrség is megkapta az értesítést.

Greenberg szavai eszébe juttatták Matlocknak a civil ruhás rendőrt, akivel a sportközpontban találkozott, s aki gyorsan eltűnt a szeme elől, amikor észrevette, hogy felismeri. Rögtön az eset után megemlítette a dolgot az FBI-osnak, de nem kapott magyarázatot, már ha egyáltalán volt magyarázat. Elhatározta, hogy ismét megkérdezi.

- Mi van a zsaruval, akit a sportközpontban, láttam?

- Utánaérdeklődtem, s egyelőre elfogadhatónak tűnik a magyarázat. A carlyle-i rendőrség heti három alkalomra megkapta az egyik pályát. Máshol is van ilyen együttműködés a város és az egyetem között. Véletlen, hogy egymásba futottak.

- Maga szerint ez elfogadható magyarázat?

- Azt mondtam, egyelőre. Ellenőrizzük a pasast, de eddig kizárólag a legjobbakat hallottuk róla a feletteseitől.

- Bigott, előítéletekkel teli disznó! - háborgott Matlock.

- Talán meglepőnek tartja, de ez még nem bűn. A véleményszabadságot már háromszáz éve Szavatolta a Bill of Rights.

Sam Kressel feldúltan rontott ki a hálósobából. Matlock látta rajta, csak egy hajszál választja el attól, hogy hatalmába kerítse a vakrémület. Sam arca Lucas Herronéra emlékeztetett, mielőtt az öreg fejvesztetten bemenekült volna az erdőbe.

- Hallottam, hogy megjöttél - szólt üdvözlés helyett Kressel. - Mit csináljunk most? Mi az ördögöt kezdhethetünk? ... Adrian egy szót sem hisz az egész abszurd történetből, és én sem. Még hogy Lucas Herron! Ez örülség!

- Lehet, de attól még igaz.

- Azért, mert te mondd? - csattant fel a dékán. - Mitől vagy olyan biztos benne? Nem vagy szakember ezekben a dolgokban. Ha jól értettem, Lucas csak annyit ismert be, hogy segített egy kábítószer-problémákkal küszködő diáknak.

- Nem diákról volt szó...

- Értem. - Kressel szünetet tartott, s felváltva hol Matlockot, hol Greenberget méregette. - Ebben az esetben követelem, hogy mondják meg, kiről van szó!

- Meg fogja tudni - válaszolt csendesén Greenberg. - Előbb azonban folytassa. Szeretném tudni, miben téved olyan óriásit Matlock, s miért olyan abszurd ez a történet?

- Azért, mert nem Lucas Herron... szóval, nem ő volt az egyetlen az oktatói karban, aki ilyen problémával találta magát szemben. Tucatanynian vagyunk, akik segítünk, valahányszor csak tehetjük.

- Nem egészen értem magát - Greenberg egy másodpercre sem vette le tekintetét Kresselről. - Rendben van, segítenek, de egyikük sem öli meg magát, amikor erről valamelyik kollégája tudomást szerez.

Sam Kressel levette a szemüvegét és elgondolkodva forgatni kezdte a kezében.

- Van valami más is, amiről egyikük sem tud. Én nemrég értesültem róla, de annyira nem ismerem a részleteket, mint Sealfont... Lucas Herron nagyon beteg ember volt. Tavaly nyáron kivették az egyik veséjét, de a másik is elrákosodott, s ő ezt tudta. Szinte elviselhetetlen fájdalmai voltak és tisztában volt vele, hogy már nem él soká.

Greenberg szótlanként nézte Kresselt, amint ismét felveszi a szemüveget. Matlock a hamutartó fölé hajolt és gondosan elnyomta a cigarettáját. Az FBI-ügynök szólalt

meg először:

- Azt akarja ezzel mondani, hogy Herron öngyilkosságának és Matlock ma délutáni látogatásának semmi köze sincs egymáshoz?

- Semmi ilyesmit nem állítok - tiltakozott a dékán. Biztos, hogy van kapcsolat a kettő között... De maga nem ismerte Lucast. Számára, a háborús éveket leszámítva, ez az egyetem jelentette az életet. Nélküle létezni sem tudott. Jobban szerette, mint ahogy férfi nőt, szülő gyereket szeretni képes. Jim biztosan beszélt erről magának. Ha felmerült benne a gondolat, hogy az egyetemet bemocskolják, lejárátják, az nagyobb kín lehetett számára, mint a fizikai fájdalom, amivel a testének meg kellett küzdenie. Kell ennél több ahhoz, hogy végezzen magával?

- Neked elment az eszed! - kiáltott Kresselre Matlock. - Azt akarod mondani, hogy én okoztam a halálát?!

- Talán - válaszolta nyugodtan a dékán. - Ebből a szempontból még nem gondoltam át a dolgot, s biztos vagyok benne, hogy Adrian sem.

- De mégis ezt mondd! Azt állítod, hogy rátámadtam, telebeszéltem a fejét, s ezért vágta fel az ereit! ... Te nem voltál ott, nem láttad, de én igen! - kiabált felindultan Matlock.

- Nem azt mondom, hogy szándékosan tetted - szólt békítőleg Kressel. - Egyszerűen csak amatőr voltál. Egy jó szándékú amatőr. Azt hiszem, Greenberg érti, mire gondolok.

- Tudja, van egy régi szlovák közmondás - fordult Matlockhoz Greenberg. - Így hangzik: Ha az öregek megölik magukat, a város is meghal.

A telefoncsörgésre mindhárman összerendeztek. A kagylót Matlock vette fel, de rögtön át is nyújtotta Greenbergnek.

- Magát keresik.

- Köszönöm. Tessék, itt Greenberg... Igen, értettem. Mikorra tudja meg? ... Lehet, hogy akkor már úton leszek. Majd én visszahívom. - A beszélgetést befejezve az ügynök nem fordult meg, ott maradt az asztal mellett, háttal Matlocknak és Kresselnek. A dékán volt az, aki nem bírta a hallgatást és megtörte a csendet:

- Mi történt? Ki telefonált?

Greenberg végre megfordult és szomorú tekintetét látva Matlock rögtön tudta, hogy valami baj van.

- Kérni fogjuk a hivatalos halottkémi vizsgálatot - közölte az FBI-ügynök.

- Miért? - hördült fel Kressel. - Az Isten szerelmére, miért?! Az az ember öngyilkos lett. Fájdalmi voltak... Ezt nem tehetik! Ha kiszivárogozik a híre...

- Diszkréten fogjuk csinálni - igyekezett megnyugtatni Greenberg.

- Maga is tudja, hogy ez lehetetlen. A hír ki fog szivárogni, s az egyetemen elszabadul a pokol. Ezt nem engedhetem meg!

- Nem tudja megakadályozni, sőt én sem. Számos jel utal arra, hogy Herron nem lett öngyilkos. Megölték. - Greenberg szünetet tartott és keserű félmosollyal a szája szögletében hozzáfűzte. - És nem szavakkal.

Kressel vitatkozott, fenyegetőzött, Sealfontot is újból felhívta, s mikor bebizonyosodott, hogy hiába, dühösen elrohant Matlocktól.

Alig csapódott be az ajtó a dékán mögött, újból megszólalt a telefon. Greenberg látta, hogy Matlockot nyugtalanítja a csörgés, sőt talán meg is ijedt tőle.

- Ne haragudjon - mondta. - Félek, hogy egy ideig olyan lesz ez a lakás, mint egy órszoba... Talán a lány telefonál.

Matlock felvette a kagylót, belehallgatott, de nem válaszolt, csak odanyújtotta Greenbergnek.

- Magát keresik.

Az ügynök bemondta a nevét, aztán csak hallgatta, amit a vonal másik végéről mondtak neki. Matlock nézte egy darabig, majd, hogy ne zavarja, kiment a konyhába. Kíváncsi volt azonban, milyen utasításokat kaphat Greenberg. A telefonáló ugyanis, bemutatkozás helyett mindössze ennyit mondott: -

Washingtonból beszélek. - Megakadt a szeme a konyhaasztalon heverő borítékon, s azon gondolkodott, milyen következményekkel jár majd az Igazságügyi Minisztérium által megfogalmazott körmönfont, mégis baljóslatú nyilatkozat.

- Befejeztem. Nem próbálja meg felhívni Miss Ballantyne-t? - szólalt meg váratlanul a háta mögül Greenberg.

- Dehogynem. - Matlock bement a szobába, de mielőtt a telefonhoz ért volna, megtorpant, s visszafordult az ügynökhöz. - Nem megy ki a fejemből az a

közmondás. Hogy is volt? Ha az öregek megölik magukat, a város is meghal. Azt hiszem, ez a legszomorúbb közmondás, amit valaha is hallottam.

- Egy filozófus nem tartaná annak.

- De miért nem, amikor tényleg szomorú?

- Egyszerűen csak igaz. Az igazság sohasem vidám vagy szomorú, sohasem jó vagy rossz. Egyszerűen csak igazság.

- Valamikor, ha lesz rá időnk, ezt még alaposabban megvitatjuk, Jason. - Matlock a telefonhoz lépett, tárcsázta Pat lakásának számát, s várt, amíg a készülék vagy tucatszor kicsöngött. Senki sem vette fel a kagylót. Matlock gondolatban sorra vette Pat barátait, s azon gondolkodott, melyiket hívja fel először. A lány, ha mérges volt vagy bántotta valami, vagy sétált egy órát magányosan, vagy felhívta valamelyik barátját és elment vele Hartfordba, hogy megnézzen egy filmet, esetleg beültek valamelyik bárba. Azóta, hogy utoljára látta, már több mint egy óra telt el. Vár még vagy negyedórát, aztán elkezdi körbehívogatni az ismerősöket. Az első gondolata persze az volt, hogy a lányt erőszakkal hurcolták el, de be kellett látnia, hogy ez eléggé valószínűtlen. A Cheshire Cat tele volt vendégekkel, s igaza volt Greenbergnek, bárhová ment is Pat, saját jószántából tette.

Greenberg még mindig a konyhaajtóban állt, és a professzort figyelte.

- Negyedóra múlva megint megpróbálom, s ha nincs otthon, felhívom néhány barátját - szólt neki Matlock. - Igaza volt, tényleg nagyon határozott egyéniség.

- Remélem, magát nem ugyanabból a fából faragták.

- Mit jelentsen ez?

Greenberg beljebb lépett.

- Azt, hogy a maga számára az ügy befejeződött. Felejtse el a levelet, Loringot, engem... Így kell lennie. Tudjuk, hogy szombatra helyet foglaltatott a PanAm St. Thomas-i járatára. A legjobb, amit tehet, hogy élvezzi a szabadságot.

Matlock nyugodtan állta az ügynök tekintetét, s amikor válaszolt, a hangján érződött a szilárd elhatározás.

- Ha így lesz is, azt csak én dönthetem el. Egyelőre ott tartunk, hogy lelkiismeret-furdalást érzek egy szelíd öregember miatt, magának pedig ott van a zsebében az a vacak, rajta az aláírásommal.

- Az a vacak már nem számít. A D. C.-ben azt akarják, hogy maga kiszálljon.

- Miért?

- Éppen a miatt a szelíd öregember miatt. Ha őt meggyilkolták, akkor magával is végezhetnek, s ha ez megtörténik, akkor a bíróság bekérhet bizonyos papírokat, néhány ember pedig, akinek fenntartásai voltak a maga beszerzésével kapcsolatban, esetleg elmondja kétségeit az újságíróknak. Maga is tudja, hogy szándékosan belemanőverezték ebbe a helyzetbe.

- És?

- A minisztérium vezetői nem akarják, hogy gyilkosoknak nevezzék őket.

- Értem. - Matlock elfordult Greenbergtől, és fel-alá járkált a szobában. - Mi van akkor, hanem engedelmeskedem?

- Akkor én tüntetem el a színről.

- Hogyan?

- Letartóztatom mint egy gyilkosság első számú gyanúsítottját.

- Micsoda? - háborodott fel Matlock.

- Amennyire tudjuk, maga volt az utolsó, aki még élve látta Lucas Herront. Saját beismerése szerint azért ment el hozzá, hogy megfenyegetse.

- Csak figyelmeztetni akartam!

- Ez értelmezés kérdése, vagy nem?

A fűsiketítő robbanást hallva mindketten hasra vágódtak. Egy pillanatig azt hitték, az egész ház összedől. Sűrű füst gomolygott körülöttük, bútorok dőltek fel, ablakok törtek ki csörömpölve, fa- és üvegszilánkok röpködtek körülöttük, s érezték az égő kén maró, kellemetlen szagát. Matlock ismerte ezt a bűzt, s a reflexei rögtön tudták, mit kell cselekednie. A kerevet mellé húzódott, és megmerevedve várta a második, késleltetett robbanást, ami végez mindenkivel, aki az első robajtól pánikba esik és menekülni próbál. A füstön át homályosan látta, hogy Greenberg felemelkedik. Az ügynökhöz ugrott és lerántotta a padlóra.

- Maradjon fekvé! - ordította a fülébe.

Bekövetkezett a második robbanás is, de nem okozott újabb pusztítást, csupán a falat és a mennyezetet kormozta össze. Matlock már tudta, hogy a merénylő vagy merénylők, bárkik voltak is, senkit sem akartak meggyilkolni. Mintha csak az

lett volna a szándékuk, hogy rémületet keltsenek, s a nagy erejű petárdával eltereljék valami másról a figyelmet.

Az épületből mindenfelől rémült kiáltások hallatszottak, a lakók fejvesztetten rohagáltak a fölöttük lévő lakásban.

És akkor odakintről meghallották a rémült, elkínzott kiáltást. Felpattantak és a bejárat felé rohantak. Matlock rántotta fel az ajtót, s földbe gyökerezett lábbal, a kibírhatatlannak tűnő kintől megdermedve bámulta az ép ésszel elviselhetetlen látványt.

Vérrel átitatott lepedőbe csavarva Patricia Ballantyne feküdt a lakáshoz vezető lépcsőn. Mellét rettenetesen összeszurkálták, a mellbimbója körül ejtett vágásokból még mindig ömlött a vér. Feje tetejét leborotválták, s a durva kezek ejtette sebekből vér szivárgott, összevert, felhasított szája is véres volt, a szeme körül elkékült, felpuffedt a hús, de a szeme élt és mozgott. Szája megmozdult, sarkában nyál gyűlt össze - beszélni próbált.

- Jamie... - csak ennyit bírt kinyögni, s oldalra csuklott a feje.

Greenbergnek minden erejét össze kellett szednie, hogy visszarántsa, s a gyülekező lakók közé lökje Matlockot. - Rendőrség! Mentők! - ordította, s az utcán futva közeledett néhány ember, hogy teljesítse parancsait. Az ügynök térdre vetette magát, s száját a lányéra szorítva, levegőt fújt a tüdejébe, bár érezte, hogy nincs igazán rá szükség. Patricia Ballantyne nem halt meg. Rettenetesen megkínzották, de szakértők tették, akik értették a dolgukat. Minden vágás, ütés, zúzódás rettenetes fájdalmat okozott neki, de egyik sem volt halálos.

Már éppen fel akarta emelni a lányt, de Matlock megállította. A professzor szemét előntötte a könny, arcáról sugárzott a gyilkos gyűlölet. Szelíden eltolta Greenberg kezét, karjába emelte Patet, bevitte, s lefektette a nappali félig összetört heverőjére. Greenberg átment a hálósobába, hozott egy plédet és ráterítette a lányra. Törölközőket szedett elő, meleg vizet hozott a konyhából, s a takarót felhajtvá hozzálátott, hogy felitassa a vért Patricia melléről. Matlock először csak nézte a brutálisan összevert arcot, aztán ő is fogott egy törölközőt, s kezdte letörölni a vért a lány fejéről és szájáról.

- Rendbe fog jönni, Jim. Láttam már ilyet. Higgye el, rendbe jön - biztatta az ügynök, de a lelke mélyén nem volt biztos abban, hogy a lány valaha is tökéletesen felépül.

Matlock szinte önkívületben törölgette tovább Patricia arcát. Míg beszélt, szeméből megállíthatatlanul patakozott a könny.

- Ugye tudja, mit jelent ez? Senki ne álljon az utamba. Aki megpróbálja, azt megölöm!

- Nem fogom megengedni, hogy akadályozzák - válaszolt Greenberg.

Kintről rendőrségi és mentőautók szirénázása hallatszott, s a ház elé kanyarodó járművek fénysugarai végigpásztázták a szobát.

Matlock a heverőre rogyott, testét görcsös zokogás rázta.

14.

Kinyitotta, de rögtön be is csukta a szemét. Az ablakredőny nem volt leengedve, s a kórházi szoba fehér falai vakítóan verték vissza a beömlő napsugarakat. Az ágy végénél egy ápolónő állt, s valamit írt a kórlapra. Matlock felemelte a karját, de a beléhasító fájdalomtól rögtön vissza is ejtette.

- Ezt még holnap is érezni fogja, Mr. Matlock - mondta az ápolónő, anélkül, hogy odanézett volna. - Az intravénás altatás megviseli az embert. Velem szerencsére még nem történt ilyesmi, de éppen elégszer láttam másokon.

- Pat... Miss Ballantyne itt van?

- Ebben a szobában? Mit képzelsz? Megérik a pénzüket, maguk tudósok! - háborodott fel az ápolónő.

- Itt van?

- Hát persze. A szomszédban. Bezártam, senki sem mehet be hozzá. Na, ezzel kész is vagyunk. - Az ápolónő befejezte az írást. - Szerencséje van, különleges elbánásban lesz része. Reggelizhet, pedig már régen elmúlt az ideje. Biztosan azért kivételeznek magával, mert félnek, hogy megharagszik és nem fizeti ki a számlát... Tizenkettő után bármikor hazamehet.

- Mennyi most az idő? - kérdezte Matlock. - Valaki elvette az órám.

- Nyolc perc múlva kilenc. Az óráját pedig senki sem vette el. Felvételkor a

többi értéktárgyával együtt beraktuk a megőrzőbe.

- Hogy van Miss Ballantyne?

- Nem szokásunk megvitatni a betegekkel más páciensek állapotát, Mr. Matlock - utasította rendre a nő.

- Hol van az orvosa? .

- Ha jól tudom, ugyanaz kezeli, aki magát. Nem hozzánk tartozik. - Az ápolónő meg sem próbálta titkolni, mennyire felháborítónak találja, hogy egy idegen beleavatkozzon a kórház munkájába. - A beteglapján az áll, hogy fél tízkor jön megvizsgálni magát, hacsak nem hívjuk fel, hogy siessen, mert sürgősen szükség van rá.

- Telefonáljon neki. Azt akarom, hogy minél előbb itt legyen.

- Hát ez már sok! Semmi sem indokolja, hogy...

- Elég! Hívja ide, de rögtön! - mordult rá a nővérre ellentmondást nem tűrő hangon Matlock.

Alig fejezte be, nyílt az ajtó, és Jason Greenberg lépett a szobába.

- A folyosón is hallani az üvöltését - mondta. - Ez jó jel.

- Hogy van Pat?!

- Egy pillanat, uram - próbált közbeavatkozni az ápolónő. - A szabályzatunk... Greenberg egy türelmetlen kézmozdulattal belefojtotta a szót, s elővette az igazolványát.

- Ez az ember az én felügyeletem alatt áll, kisasszony. Ha akar, örködhethet kint az ügyeleti asztalnál, de most hagyjon magunkra bennünket - adta ki az utasítást.

A nővér alaposan megnézte a műanyag tokba bújtatott kártyát, s egy szó nélkül, gyors léptekkel távozott.

- Hogy van Pat? - kérdezte ismét Matlock, amikor magukra maradtak.

- Nehéz éjszakája volt, s még nehezebb lesz a reggele, ha belenéz a tükörbe.

- Nem ezt kérdeztem!

- Huszonhét helyen kellett összevarrni - a felsőtestén, a fején, száján, sőt még a bal lábán is. Ezzel együtt rendbe fog jönni. A röntgenfelvételek csak zúzódásokat mutattak, törést nem. Belső vérzése sincs. Profi munkát végeztek a gazemberek - magyarázta Greenberg.

- Tudott beszélni?

- Nem, de az orvos szerint egyelőre nem is ajánlatos. Alvásra van most a legnagyobb szüksége... Magának is kellett egy kis pihenés, ezért hozták be az este.

- A házban megsérült valaki?

- Nem. Furcsa volt az a merénylet, úgy tűnik, senkit sem akartak megölni. Az első robbanást egy kis töltet okozta, amit kívülről erősítettek az ablakpárkány alá. Ez hozta működésbe a másodikat, ami alig volt nagyobb egy petárdánál. Ugye, maga számított a második robbanásra?

- Igen. Azt hiszem... Figyelemelterelés?

- Valószínűleg annak szánták.

- Láthatom Patet?

- Egyelőre várnia kell. Az orvos szerint délutánig aludni fog. Állandóan van mellette egy nővér, hogy jegelje vagy fájdalomcsillapítót adjon be neki, ha nagyon kínozzák a sebei - magyarázta Greenberg. - Hagyja pihenni.

Matlock óvatosan felült, lábát a padlóra téve mozgatni kezdte végtagjait, s elégedetten állapította meg, hogy nincs is olyan rosszul. - Olyan érzésem van, mintha másnapos lennék, csak éppen a fejem nem fáj - mondta.

- Jó nagy adag nyugtatót kapott. Elég feldúlt állapotban volt tegnap este, de hát ez érthető.

- Tisztán emlékszem mindenre. Megnyugodtam, de egyetlen szavamat sem vonom vissza... Ma két óráam van, az egyik tízkor, a másik tizenkettőkor. Meg akarom tartani őket.

- Nem biztos, hogy sikerül. Sealfont akar találkozni magával - világosította fel az ügynök.

- Majd az első óráam után beszélek vele... Ha végeztem, meg akarom látogatni Patet. - Matlock felállt, és lassan az ablakhoz ment. Szép, napsütéses reggel volt, Connecticutra kellemes köszöntöttek. Míg a környéket figyelte, eszébe jutott az a másik ablak, amelyik előtt öt napja állt, amikor először találkozott Jason Greenberggel. Akárcsak akkor, most is szilárd elhatározás fogalmazódott meg benne. - Tegnap azt mondta, nem engedi, hogy kirekesszenek a továbbiakból - fordult az ügynökhöz. - Remélem, nem változtatta meg a

véleményét. Én már döntöttem: nem utazom el holnap.

- Nem fogják letartóztatni. Megígértem.

- Képes lesz megakadályozni? Említette, hogy esetleg mással váltják fel.

- Meg tudom akadályozni... Tiltakozást jelentek be. Elég rejtélyes kifejezés, ami azt jelenti, hogy kellemetlen helyzetbe tudok hozni néhány embert. Ezzel együtt nem akarom félrevezetni. Ha úgy viselkedik, hogy az problémát jelent, védőőrizet alá helyezhetik.

- Feltéve, hogy megtalálják.

- Nem nagyon tetszik nekem ez a kikötés. - Greenberg hangjából kihallatszott a figyelmeztetés.

- Felejtse el, hogy mondtam. Hol vannak a ruháim? - Matlock a sarokban álló keskeny szekrényhez lépett. Nadrágját, dzsekijét és ingét gondosan vállfára rakták, s alattuk ott volt a cipője is, benne a zoknival. Az egy szál fiókban megtalálta az alsónadrágját, s mellette egy celofánba csomagolt kórházi fogkefét. - Megtenné, hogy lemegy és elintézi a kijelentkezést? - kérdezte Greenberget. - Szükségem lenne a tárcámra, a pénzemre és a karórámra is.

Segítsen, legyen szíves!

- Mit értett azon, hogy ha megtalálják? Mire készül? - kérdezte Greenberg.

- Semmi különösre. Egyszerűen csak folytatom a vizsgálatot... tudja, azt a kisebb jelentőségűt, így állt abban a nyilatkozatban, vagy nem? Emlékszik, mit mondott Loring? A találkozásiról szóló levélnek valahol megvan a másik fele, s én meg akarom találni.

- Figyeljen ide. Nem tagadom, hogy joga van...

- Nem tagadja! - vágott az ügynök szavába Matlock. - Ez bizony kevés! Nekem megkérdőjelezhetetlen jogaim vannak. Egy csónakban hanykolódó halott sráctól, egy Dunois vagy mit tudom én, milyen nevű fekete csirkefogótól, egy Lucas Herron nevű férfitől és attól a lánytól szereztem, aki itt fekszik a szomszéd szobában! Gondolom, az orvos meg maga már pontosan tudják, mi történt még vele, én pedig ki tudom találni. Ne beszéljen hát nekem jogokról!

- Elvben egyetértünk - válaszolt nyugodt hangon Greenberg. - Én csak azt nem akarom, hogy azért, mert él a "jogaival", maga is odafeküdjön az öccse mellé. Ezt a munkát profiknak találták ki, nem amatőröknek. Azt akarom, hogy ha folytatja, működjön együtt azzal, aki engem felvált, bárki legyen is az illető. Ez nagyon fontos, ígérje meg, hogy így lesz.

Matlock áthúzta a fején a pizzamát.

- Rendben - mondta fájdalmas mosollyal. - Nem akarok egyszemélyes fejvadászcsapatot játszani. Tudja már, ki veszi át a munkáját?

- Még nem. Valószínűleg a D. C.-ből küldenek valakit. Nem fogják megkockáztatni, hogy egy hartfordi vagy New Haven-i emberre bízzák az ügyet... Az igazság az, hogy... szóval, nem lehet tudni, kit vásároltak meg. Az illető majd kapcsolatba lép magával. Személyesen igazítom el, más ügysem tehetné. Megmondom neki, hogy ha igazolni akarja magát... tényleg, mit mondjon?

- Használja a közmondást, amit magától hallottam tegnap: Ha az öregek megölik magukat, a város is meghal.

- Látom, megtetszett magának.

- Nem szeretem és nem is utálok. Egyszerűen igaz.

- Értem.

- Reméltem is - bólintott Matlock.

- Még egy dolgot, Jim, mielőtt elbúcsúznánk - mondta Greenberg. - Felírok magának egy telefonszámot. Bronxi szám, a szüleimé. Nem fogják ugyan tudni, hol vagyok, de mindennap bejelentkezem náluk. Hívja fel őket, ha szükségét érzi.

- Köszönöm.

- Szavát adja?

- Igen - válaszolt Matlock, és elnevette magát.

- Előfordulhat persze az is, hogy én válaszolok, mikor telefonál.

- Értsem ezt úgy, hogy esetleg megválnak a cégtől?

- A lehetőség nem is olyan távoli, mint gondolná - bólintott Greenberg.

15.

A két órája közti szünetben Matlock elment a kis carlyle-i tőzsdeügynökségre, ahonnan egy 7312 dollárról kiállított csekkel távozott. Ennyit volt képes összegyűjteni, főleg szerzői jogdíjakból származó piaci befektetéseiből. Az

ügynőke megpróbálta lebeszélni arról, hogy eladja az értékpapírjait, de Matlock nem hagyta meggyőzni magát. Vonakodva bár, de végül is kiállították számára a csekket.

Következő útja a bankba vezetett, ahol a csekkhez hozzácsapta összes lekötött pénzét, és berakta a folyószámlájára, hogy bármikor hozzá juthasson. A végösszeg 11 501,72 dollár volt.

Meglehetősen vegyes érzelmekkel vizsgálgatta a számot. A tény, hogy van pénze, magabiztosságot kölcsönzött neki, másrészt ijesztően hatott rá, hogy harminchárom évesen ilyen pontosan számba lehet venni teljes vagyonát. Nem volt sem háza, se földje, sem rejtett, adóhivatal elől eltitkolt befektetései. Mindössze egy gépkocsival, néhány elhanyagolható értékű használati tárggyal s pár publikációval rendelkezett, amelyek azonban olyan szűk olvasóréteg számára íródtak, hogy különösebb jövedelmet nem remélhetett tőlük.

A rendelkezésére álló pénz persze nem volt kevés, de amire ő akarta felhasználni, arra semmiképpen sem elegendő. Tisztában volt ezzel, s ezért is akart még hazamenni Scarsdale-be.

A Sealfonttal folytatott beszélgetés során komolyan felmerült benne, mennyit képesek még elviselni megtépázott idegei. Az egyetem elnökének szikrázó dühénél csak fájdalma volt nagyobb. Az erőszak és a korrupció világával szembetalálva magát, Sealfont elvesztette a fejét. Képtelen volt megbirkózni ezzel a világgal, és Matlock megdöbbenéssel hallotta tőle, hogy a lemondás gondolata foglalkoztatja.

- Ha ezek a szennyes, hihetetlen üzenetek valóban megtörténtek, akkor nincs jogom továbbra is a posztomon maradni - jelentette ki Sealfont.

- Éppen ellenkezőleg - tiltakozott Matlock. - Az egyetemnek most nagyobb szüksége van önre, mint bármikor.

- Egy vak emberre, aki nem veszi észre, mi zajlik körülötte?

- Nem vak, csak járatlan az ilyesmiben.

Az elnök hosszan rágódott a hallottakon, majd, hogy feszültségét levezesse, az asztalra csapott.

- Miért itt? Miért éppen itt? - kérdezte.

Matlock szótlánul nézte a feldúlt arcot, s olyan érzése támadt, hogy Sealfont bármelyik pillanatban elsírhatja magát.

Beletaposott a gázba és a sebességhatárt messze túllépve végigszárguldt a Merritt Parkway-n. Szüksége volt a vad rohanásra, egy időre el akarta felejtetni Pat Ballantyne-t. Sealfonttól egyenesen a kórházba ment, de nem tudott beszélni a lánnyal.

Megtudta, hogy Pat dél körül felébredt és hisztériás rohamot kapott. A Litchfieldből jött orvos erős nyugtatókat adott be neki. Idegesnek látszott, s Matlock sejtette, hogy a lány elmeállapota aggasztja, attól fél, hogy a testi szenvedés végül is az agyában okoz maradandó károsodást.

A szüleinél, a hatalmas scarsdale-i házban tett látogatás első perceiben meglehetősen kényelmetlenül érezte magát. Apja, Jonathan Munro Matlock évtizedek óta az üzleti világ egyik vezető alakja volt, s ösztönösen megérezte mindenkiben a tehetetlenséget, az erő hiányát, s azt, ha segítséget akartak kérni tőle.

Matlock röviden és a legszenvtelenebb hangon elmondta, hogy szüksége lenne egy nagyobb összegre, de semmiféle biztosíték nincs rá, hogy vissza is tudja fizetni. A pénz arra kell neki, hogy olyan fiatalokon segítsen, mint amilyen az öccse volt.

- Hogyan? - kérdezte szelíden Jonathan Matlock.

- Nem mondhatom meg. - Apjának egy pillantás is elég volt ahhoz, hogy megértse: kijelentése megváltoztathatatlan.

- Értem. Van felhatalmazásod arra, amit tenni akarsz?

- Igen.

- Mások is részt vesznek a dologban?

- Ha a szükség úgy hozza.

- Megbízol bennük?

- Igen.

- Ők kérték a pénzt?

- Nem. Még csak nem is tudnak róla, hogy hozzád fordultam.

- Az ő rendelkezésükre bocsátod?

- Nem. Legalábbis nem hiszem... Nem tudnak arról, mire készülök.

- Nem a döntéseidben akarok korlátozni, pusztán kérdezlek - figyelmeztette az öreg.

- Gondolod, hogy amit tenni akarsz, az valamilyen módon segít majd az olyan fiúkon, mint David? Konkrét segítségre gondolok, nem jó szándékú, de haszontalan jótékonykodásra.

- Igen.

- Mennyi pénzre van szükséged?

Matlock mély lélegzetet vett.

- Tizenötezer dollárra.

- Várj meg itt - mondta az apja és kiment a szobából. Pár perc múlva egy borítékkal a kezében tért vissza.

Matlock átvette, de nem nyitotta ki.

Tíz perccel azután, hogy megkötötték az üzletet - Matlock ugyanis biztos volt benne, hogy üzletet kötöttek -, távozott, s még a kapun áthajtva is hátában érezte a ház előtti széles teraszon álló szülei tekintetét.

Leállította a motort és fáradtan kikászálódott a kocsiból. Látva, hogy a lakásában minden villany ég, az jutott eszébe, hogy Jason Greenberg nem akar szükségtelen kockázatot vállalni. Abban is biztos volt, hogy Greenberg emberei ott vannak a környéken és szemmel tartják a házat.

Belökte az ajtót - a lakás üres volt. Még a macskája sem jött elő, hogy üdvözlje.

- Hello, Jason! ... Van itt valaki? - kiáltotta, de választ nem kapott.

Matlock nem is nagyon bánta, hogy egyedül van. Nagyon elfáradt, rettenetesen vágyott már az ágyra. Hazafelé jövet megállt a kórháznál, de nem engedték meg, hogy benézzen Pathez. Mindössze annyit közöltek vele, hogy a lány alszik, s az állapota kielégítő. Ez is valami. Délután még azt mondták, hogy kritikus a helyzet. Majd holnap reggel bemegy és meglátogatja.

Előbb azonban aludni akart, aludni, minél többet, mert tudta, hogy másnap sok dolga lesz.

A még mindig romos nappalin át - az ablak alatt szépen sorba rakva ott heverték a javítást végző munkások szerszámai - bement a hálósobába. Már az ingét is levetette, amikor felötlött benne, hogy kezd túlságosan is magabiztosan viselkedni. Besietett a fürdőszobába, s felhajtotta a macska tányérja alá tett papírt. A viaszosvászon között sértetlenül ott hevert a korzikai levél.

A hálósobába visszatérve, miközben a tárcáját, az aprópénzét és a kocsikulcsát rakosgatta ki a zsebeiből, eszébe jutott a boríték.

Jól ismerte az apját, talán jobban, mint az saját magát. Biztos volt benne, hogy a csekk mellett talál egy rövid üzenetet, amelyben az öreg közli, hogy a pénzt ajándékba adta, nem kölcsönként, és nem kell visszafizetni.

Az üzenet valóban ott volt, de egészen mást tartalmazott, mint amire Matlock számított:

Hiszek Benned. Mindig is hittem.

Szeretettel Apád

A levélpapír hátuljára tűzve ott volt a csekk is. Ötvenezer dollárról szólt...

16.

Az arcán, a szeme körül már csaknem lelohadtak a duzzanatok. Matlock az ágy szélén ült és szorosan fogta a kezét.

- Meglátod, rendbe jössz - súgta egészen közel hajolva Pathez. Nyugalmat erőltetett magára, pedig ordítani szeretett volna a dühtől és a lelkiismeret-furdalástól. Elviselhetetlennek érezte, amit a lánnyal tettek, s magát vádolta a történetek miatt.

Pat hangját alig lehetett hallani, nehezen mozduló ajkai csak félig formálták meg a szavakat.

- Jamie... Jamie...

- Pszt! Ne beszélj, ha fáj.

- Miért... tették?

- Nem tudom, de ki fogjuk deríteni.

- Ne... nem kell! Ezek... ezek... - képtelen volt folytatni, kiszáradt torkán nem jött ki hang; Az ágy melletti asztalkán álló vizespohárra mutatott. Matlock segített neki felülni, és megittatta.

- Hogyan történt? El tudod mondani?

- Mondtam... Greenberg. Egy férfi és egy nő... odajöttek az asztalunkhoz. Azt mondták... odakint vársz.

- Ne erőlködj. Majd beszélek Jasonnel - mondta Matlock, látva, mennyire nehezezőre esik a lánynak a beszéd.

- Már... jobban vagyok. Fáj még... de jobb. Igaz, hogy meggyógyulok?

- Hát persze. Beszéltem az orvossal. Zúzódásaid vannak, de semmi nem tört el. Szerinte pár nap múlva fel is kelhetsz.

Patricia Ballantyne szeme felcsillant, s rettenetes erőfeszítéssel mosolyogni próbált.

- Küzdöttem - suttogta. - Harcoltam velük, aztán... már nem emlékszem.

- Tudom, hogy küzdöttél - Matlocknak minden erejére szüksége volt, hogy visszafojtsa a könnyeit. - Most már ne beszélj, pihenj. Itt maradok melletted, s majd a szemünkkel beszélgetünk. Emlékszel? Te mondtad, hogy a szemünkkel beszéljünk, ha nem akarjuk, hogy mások is hallják... Figyelj ide. Mondok egy disznó viccet.

A lány szemében vidám fény csillant.

Addig maradt, amíg az ápolónő nem figyelmeztette, hogy mennie kell. Lágyan szájon csókolta Patet és távozott. Felszabadultabb volt, mint mikor érkezett, de a benne fortogó düh egy cseppet sem csökkent.

- Mr. Matlock - állította meg a liftnél egy fiatal orvos.

- Tessék.

- Telefonon keresik. Jöjjön, felkapcsoltattam a hívást az ügyeletre.

- Mr. Matlock, a nevem Houston - mondta az ismeretlen hangú telefonáló. - Jason Greenberg barátja vagyok. Találkoznunk kell.

- Valóban? Hogy van Jason?

- Jól. Szeretnék minél előbb beszélni magával.

Matlock már majdnem mondott egy helyet, ahol találkozhatnak, de még idejében visszafogta magát. - Üzent valamit Jason? ... Nem mondta, hol van, vagy bármi egyebet? - kérdezte.

- Nem. Mindössze annyit közölt, hogy azonnal fel kell vennem önnel a kapcsolatot.

- Értem. - Mire vár? Miért nem igazolja már magát Houston? - Greenberg egészen biztosra mondta, hogy megüzeni, hol találom. Biztos vagyok benne, hogy megállapodtunk az... üzenetben.

- Ez ellenkezik a hivatal előírásaival, Mr. Matlock. Nem szabad üzennie magának - mondta az ismeretlen.

- Igen? ... Szóval semmiféle üzenetet sem küldött?

A telefonáló hangján érződött, hogy elbizonytalanodott egy pillanatra.

- Talán elfelejtette... őszintén szólva, nem beszéltem vele személyesen. Egyenesen Washingtonból kaptam az utasítást. Hol találkozunk?

Matlock figyelmét nem kerülte el az izgatott hanghordozás, a parancsoló tónus, ahogyan a férfi a Washington szót kiejtette. - Tudja mit, majd később felhívom - válaszolta. - Adja meg a számát.

- Ide figyeljen, Matlock! Egy fülkéből telefonálok, és feltétlenül találkozunk kell. Parancsom van rá!

- Azt elhiszem.

- Tessék?

- Semmi, semmi. Itt van a városban, Carlyle-ban?

A válasz pár másodpercet váratott magára.

- A környéken.

- Mondja csak, Mr. Houston... meghal a város?

- Tessék? Mi az ördögről beszél maga?

- Mennem kell, mert elkésem az órámról. Próbálkozzon később. Biztosan meg tud majd találni - mondta Matlock, és lerakta a kagylót. A keze remegett, homlokát kiverte a veríték.

Mr. Houston az ellenséghez tartozik, s az ellenség közeledik.

Az első előadása szombaton csak tizenegykor kezdődött, és így majdnem egy órája maradt arra, hogy a számára leglogikusabbnak tűnő módon elhelyezze valahol a pénzt. Olyan megoldást kellett találnia, amely szükségtelenné teszi, hogy hétfőn személyesen menjen be a Carlyle Bankba, ha pénzhez akart jutni. Nem volt biztos benne, hogy képes lesz rá, mivel még azt sem tudta, merre jár majd hétfőn. Carlyle-nak, ennek a tipikusan New England-i egyetemi városkának megvolt a maga sajátos, az ilyen településekre általában jellemző életvitele. Akárcsak más

hasonló helyeken, itt is mindenki jól ismerte, keresztnevéen szólította azokat az embereket, akiknek a munkája kényelmessé, nyugodttá, különösebb problémáktól mentessé tette a mindennapi életet. Matlock esetében a vezető banktisztviselőt Alexnek hívták. A helybeli születésű, negyvenéves Alex Anderson valamikor az ő egyetemükön végzett. Matlock odahaza hívta fel és elmondta neki, mi a problémája. Kapott az apjától egy nagyobb értékről kiállított csekket, hogy a család megbízásából hajtson végre bizonyos üzleti tranzakciókat, de tekintettel arra, hogy nemrég betörtek a lakásába, szeretné valami biztosabb helyen tudni. Mit tanácsol Alex? Szombat lévén adja fel esetleg postán? Hogyan teheti a pénzt minél előbb a folyószámlájára? Bármikor szüksége lehet rá ugyanis, csak éppen nem tudja, hogy hétfőn Carlyle-ban lesz-e még, s be tud-e menni a bankba. Alex Anderson a legkézenfekvőbb megoldást javasolta. Matlock írja alá a csekket, rakja be az ő nevére szóló borítékba és dobja be a bank üzenetrögzítő ládájába. Hétfőn reggel első dolga lesz, hogy intézkedjen az összeg átvezetéséről. S Alex Anderson csak ezután kérdezte meg, mennyi pénzről is van szó. Ezen a problémán túljutva Matlock hozzálátott, hogy megkeresse magának a rajtvonalat - jobb kifejezés nem jutott eszébe -, ahonnan elindulhat. Tisztában volt vele, hogy gondosan, nagyon jól kiválasztott helyről kell indulnia, mert ha már elkezdte, akkor nagyon nehéz lesz irányt váltani és megváltoztatni az események menetét. Idegen, félelmetes világba készülsz, Nimród világába, Babilon és Ninive építőjéébe, a legendás vadászéba, gyerekek és öregemberek gyilkosáéba, nők megkínzójáéba. Mindenáron meg akarta találni Nimródot.

Más felnőtt emberekhez hasonlóan, akik szintén nem hittek abban, hogy ami élvezetes, az egyben erkölcstelen is, Matlock tudta, hogy Connecticut, akárcsak a tőle északra, délre és nyugatra húzódó testvérállamai, tele van olyan emberekkel, akik mindent megtesznek, hogy az erkölcsöcsőszök és a bíróságok által is oly gyakran elítélt szenvedélyeket könnyebben kielégíthessék. Melyik sikeres hartfordi üzletember ne tudná, hogy elég egy megfelelő összeggel beállítani a New Britain Avenue-n sorakozó "régiségboltok" valamelyikébe, s szabadon válogathat a legkíváncsiabb leánytestek között. Aki játszani akar, annak elég felkeresnie a Green Farmstól északra működő klubok valamelyikét, s rá fog jönni, hogy a tétek gyakran itt is ugyanakkorák, mint Las Vegasban. Elfoglalt, üzleti ügyekben távol lévő férjek unatkozó feleségei bármikor igénybe vehették a Hamdenben vagy a Fairfieldben működő, "szabadidőpartner-közvetítő" irodákat, a Norfolk környéki régi udvarházakban pedig azok is felüdülést találhattak, akik már csak abban lelték örömet, ha mások szeretkezését nézik, mindegy, milyen párosításban.

Matlock tudta, hogy valahol ebben a világban fog nyomára bukkanni Nimródnak, hisz mindezekhez a szórakozásokhoz szinte elválaszthatatlanul társul még egy - a kábitószer.

A legjobb talán az lesz, ha titkos vagy kevésbé titkos játékkaszinókban kezdi, ahol ezrek fordulnak meg, akiknek nincs idejük átruccanni San Juanba, Londonba vagy a Paradicsom-szigetekre. Az ő kedvükért jöttek létre ezek a vállalkozások, hogy otthonaiktól egy kőhajításnyira is biztosítsák számukra a napi unalmas taposómalomból való kiszakadás lehetőségét. Igen, ez lesz a rajtvonal. A zöld asztalok világában gyorsan jár a hír, s ha egy harminchárom éves fiatalember ezres tétekben játszik, előbb-utóbb csak felfigyelnek rá.

Fél egykor, a lakása felé tartva nagyjából már tudta is, hogyan kezdje el, s már csak a nyitó lépéseket finomítgatta. Annyira elmerült gondolataiban, hogy meg sem hallotta a közeledő léptekeket, csak a háta mögül felhangzó, a sietéstől kifulladás erős dohányosokra oly jellemző köhögésre figyelt fel.

- Mr. Matlock - szólott utána valaki. Megfordult, s egy vele nagyjából azonos korú vagy legfeljebb egy kicsivel idősebb, erősen ziháló férfival találta szemközt magát.

- Tessék - mondta gyanakodva.

- Elnézést, de elkerültük egymást. Mire a kórházba értem, már nem volt ott, aztán eltévesztettem az épületet és nem ott vártam, ahol az óráját tartotta. Még hosszan vitatkoztam is egy értetlen biológianárral. Nemcsak a neve hasonlít a magáéra, nagyjából a magasságuk, a hajuk színe is megegyezik...

- Biztosan Murdock volt az. Elliott Murdock - vágott közbe Matlock. - Mi volt a gond?

- Sehogy sem értette, miért mondom el neki többször is, hogy "ha az öregek

megölik magukat, a város is meghal".

- Magát Greenberg küldte!

- Pontosan. Ne haragudjon, de elég morbid kódot választottak. Ne álldogáljunk itt, menjen tovább, követem egy darabon. Húsz perc múlva találkozunk Bill grillbárjában, a raktárak környékén. Hat háztömbnyire van a vasúttól délre. Rendben?

- Még csak a nevét sem hallottam.

- Nem ártana, ha levenné a nyakkendőjét, mielőtt odajön. Én bőrdzsekiben leszek.

- Látom, kedveli az elegáns helyeket.

- Régi rossz szokás. Így legalább spórolok a cégnek.

- Greenberg azt mondta, hogy eztán magával kell együtt dolgoznom.

- Nagyon úgy néz ki. Őt egyelőre olajban főzik maga miatt, s jó, ha megússza egy kairói áthelyezéssel... Nagyszerű pasas, az operatív munkán dolgozók odavannak érte. Ne okozzon neki több kellemetlenséget.

- Csak a nevét akartam megkérdezni, nem szentbeszédet vártam - figyelmeztette az ügynököt Matlock.

- Houstonnak hívnak. Fred Houstonnak. Húsz perc múlva találkozunk. És ne feledje: nincs szükség nyakkendőre.

17.

Bill grillbárja Carlyle-nak egy olyan részében volt, ahol Matlock sohasem járt eddig. Vendégköre főleg vasutasokból és rakodómunkásokból tevődött össze.

Houstont a mocsos terem végében, egy bokszban találta.

- Épp jókor jöttünk, már gyűlik a közönség. Itt valamivel korábban kezdődik a munka utáni piálás, mint az egyetemen, de a hatása ugyanaz - mondta üdvözlésként az ügynök.

- Jó kis hely, nem mondom.

- A célnak éppen megfelel. Menjen a pulthoz és kérjen valamit, ne várja, hogy kiszolgálják. A pincérlányok csak este állnak munkába.

Matlock megfogadta Houston tanácsát, s a bár készletében található legjobb bourbonnal tért vissza. Nagyon régen volt már, hogy ezt a fajtát itta, s akkor is csak azért, mert jobbra nem futotta.

- Azt hiszem, jobb, ha mindjárt az elején megmondom - kezdte, mihelyt leült. - Valaki felhívott a kórházban és a maga nevét használta.

Houston olyan arcot vágott, mintha jó erősen gyomorszájon vágták volna.

- Te jó isten! Mit mondott? És maga mit válaszolt neki?

- Vártam, hogy igazolja magát... hogy megismételje a közmondást, amit Greenbergtől hallottam. Több lehetőséget is kínáltam neki, de nem tudta a jelszót. Azt válaszoltam, hogy hívjon fel később, és leraktam a kagylót.

- Az én nevemet használta? Biztos benne, hogy Houstont mondott?

- Egészen biztos.

- Ennek semmi értelme. Egyszerűen nem tudhatta.

- Márpedig tudta.

- Senki sem szagolhatta ki, hogy én fogom felváltani Greenberget - mondta hitetlenkedve az ügynök. - Én is csak ma hajnalban értesültem róla.

- Akkor valaki kitalálta - válaszolt kissé türelmetlenül Matlock.

Houston ivott pár kortyot a söréből.

- Ha igaz az, amit mondott, akkor pár órán belül el kell tűnnöm. Egyébként ügyesen viselkedett. Hadd adjak egy jó tanácsot az ilyen esetekre: soha ne fogadjon el telefonon létrejött kapcsolatot.

- Miért?

- Tegyük fel, hogy én hívom. Honnan tudhattam volna, hogy valóban magával beszélek?

- Értem...

- Semmi különös sincs benne, a józan ész is ezt diktálja... Egyébként megtartom a kódot. A várost és az öregeket. A következő kapcsolata ma este jelentkezik.

- Biztos benne, hogy feltétlenül mennie kell? - kérdezte Matlock.

- Észrevettek. Nem csellenghetek tovább a környéken. Elfelejtette talán, mi történt Ralph Loring-gal? ... Mi ott, az irodán jól megjegyeztük.

- Na jó - zárta le a témát Matlock. - Beszért Jasonnel? Mit mondott magának?

- Két órán át tárgyaltunk, hajnali négytől hatig. A feleségem szerint tizenhárom csésze kávé ivott meg közben.

- Mit tud mondani Patról? Patricia Ballantynéről. Mit csináltak vele?
- Ismeri az orvosi jelentést...
- Nem az egészet.
- Azt én sem ismerem.
- Hazudik!

Houston a legkisebb jelét sem adta annak, hogy megsértődött volna. Kis szünetet tartott, s mikor megszólalt, hangjából együttérzés csendült ki.

- Hát jó. A jelek szerint megerőszkolták. Ugye ezt akarta tudni?
- Igen - válaszolt Matlock elszoruló torokkal, s megmarkolta a poharát.
- Tudnia kell azonban, hogy a lány, legalábbis egyelőre, nem emlékszik rá. Amennyire képes voltam megérteni az orvost, ez az agy különleges védekezése. Egyszerűen kirekeszt magából bizonyos dolgokat, míg olyan állapotba nem kerül, hogy kezelni tudja őket.

- Kösz a pszichológiai kiselőadást! ... Állatok! Rohadt állatok! - Matlock eltolta maga elől a poharat. Undorodott még a gondolatától is annak, hogy most valamivel elzsongítsa az érzékeit.

- Igyekszem pontosan visszaemlékezni arra, amit hallottam, de ha valamit rosszul mondok, azért előre is elnézést kérek - folytatta Houston. - Próbáljon meg a közelében lenni, amikor a dolgok kezdenek összeállni az emlékezetében.

Valószínűleg szüksége lesz magára.

- Annyira szörnyű volt? - kérdezte alig hallható hangon Matlock. Asztalon nyugvó keze remegett, tekintete a semmibe meredt.

- Az előzetes laboratóriumi vizsgálatok, a köröm alól vett minták meg hasonlóak azt mutatták, hogy többen is voltak.

Tehetetlen dühét Matlock nem volt képes máshogy levezetni, mint úgy, hogy a sarokba vágta az itallal teli poharat. A csapos ledobta a törülőruhát, s már indult is, hogy bezárkózzon és úgy vészelve át a várható verekedést, de megnyugodva látta, hogy Houston egy bankjegyet emel a magasba.

- Uralkodjon magán! - figyelmeztette Matlockot az ügynök. - Senkinek sem használ azzal, ha így viselkedik, csak felhívja ránk a figyelmet... Figyeljen ide! Folytathatja, amit elkezdett, de két feltétellel. Az egyik, hogy konzultál az emberünkkel - eredetileg én lettem volna az -, mielőtt bárkivel kapcsolatot teremtet. A másik feltétel, hogy kizárólag a diákok körében vizsgálódik és mások után nem kutat, még az egyetem alkalmazottai között sem. Minden este tíz és tizenegy között jelentést kell tennie. A kapcsolata majd naponta értesíti arról, hogy hol találkoznak. Megértette?

Matlock hitetlenkedve bámult az ügynökre. Világosan értette, amit mondott - sőt még azt is, miért -, de egyszerűen képtelen volt elhinni, hogy valaki, akit Jason Greenberg tájékoztatott a történetekről, komolyan hiszi is, hogy ő engedelmeskedik ezeknek az utasításoknak.

- Maga ezt komolyan mondja? - kérdezte.

- Az utasítások egyértelműek, semmiben sem térhet el tőlük.

Újabb alku, újabb kompromisszum.

- Szóval azt akarják, hogy benne is legyek meg ne is. A külső körön akarnak futtatni, s azt hiszik, hogy ezzel teljesítették a megállapodást.

- Maga örült! - emelte fel kissé a hangját Houston. - Nem is bánom, hogy kiszállok a buliból... Ez a legjobb megoldás, higgye el nekem. És még valami. Vissza kell vinnem a papírt, amit Loringtól kapott. Ez elengedhetetlen.

- Valóban? - kérdezte Matlock, s a koszos bőrüls szélére csúszott. - Szerintem nem az. Menjen vissza Washingtonba, és mondja meg nekik, hogy ez egyáltalán nem elengedhetetlen. Addig is vigyázzon magára.

- Ne játszadozzon, Matlock! Könnyen letartóztathatják!

- Majd meglátjuk. - Egy gyors mozdulattal az ügynökre tolta az asztalt.

Hallotta, amint az asztal megcsikordult a padlón, mikor Houston arrébb tolta, hogy kiszabadítsa magát. Az ügynök sürgetően, de mégis halkan utána szólt, mintha félt volna hangosan kiejteni a nevét. Matlock kilépett a kocsmából, s jobbra fordulva futni kezdett, amilyen gyorsan csak tudott. Talált egy szűk sikátort, és beprézelte magát az egyik kapualjba. A szűk utca bejáratában egy pillanatra feltűnt Houston, amint tanácstalanul tekinget jobbra-balra, megpróbálva felfedezni őt a munka után hazafelé tartó rakodómunkások között. Aztán elment, és Matlock tudta, hogy jobb, ha a lakását messze elkerüli.

Elég furcsa, hogy épp olyan menedéket választott, ahonnan húsz perccel korábban még fejvesztve rohant el, gondolta Matlock Bill bárjában üldögélve. A megoldás

persze nem volt rossz. Egyedül akart maradni, hogy alaposan átgondolja következő lépéseit. Tudta, hogy nem mászkálhat az utcán, ahol a Greenberg-Houston-féle láthatatlan megfigyelők valamelyike könnyen felfedezheti. Pillanatnyilag a bár tűnt számára a legbiztonságosabb helynek.

Elnézést kért a csapostól, és felajánlotta, hogy megtéríti az összetört poharat. Célzott rá, hogy a pasas, akivel nemrég összevitatkozott, egy megveszekedett kéregető. Neki is egy csomó pénzzel tartozik már, de fizetni nem tud. A nyugodt, magabiztos vendégtől kapott magyarázat szemmel láthatólag megnyugtatta a férfit. Matlock igyekezett rendbe szedni a gondolatait. Tudta, hogy el kell intéznie néhány dolgot, mielőtt elindul a Nimródhoz vezető úton. A Houstonnal folytatott beszélgetés eggyel szaporította ezeknek a számát. Patet tökéletes biztonságba kell helyezni. Nem engedheti meg, hogy az érte való aggodás kösse le a gondolatait. Legelőször róla kell gondoskodnia, minden egyéb várhat. A ruhákat, a készpénzt, az új kocsit majd elintézi később. Változtatni kell a stratégiáján is. Nimród kapcsolatait, az ő lakását, az Igazságügyi Minisztérium listáján szereplő összes személyt és helyszínt ezentúl állandóan figyelni fogják. Mindenekelőtt azonban Pattel kell törődnie. Éjjel és nappal, a nap minden órájában és percében őriztetnie kell. Őriztetnie nyíltan, szembetűnően, hogy egyik tábornak se jusson eszébe továbbra is felhasználni őt a játszmában. Pénze már van hozzá elég, s Hartfordban vannak emberek, akik éppen olyan szolgáltatást nyújtanak, amilyet ő igényel. Hallott már róluk és tudta, hogy a nagy biztosítótársaságok is rendszeresen foglalkoztatják őket. Szerencsére volt egy ismerőse, egykori matematikaoktató, aki a sokkal jobban fizető biztosítói matematikusi állásért otthagya az egyetemet. Az Aetna nevű társaságnál dolgozott. Matlock körbejáratta a tekintetét, remélve, hogy talál egy telefonkészüléket a kopott bárban.

Tizenöt perccel később már ismét a bokszbán ült. Sikerült megkötnie az üzletet a hartfordi Bond Streeten működő Blackstone Security irodával. Nyolcórás váltásokban három ember fog felügyelni éjjel és nappal Patre. A Blackstone huszonnégy óránként háromszáz dollárt kért. A felmerülő költségeket természetesen külön felszámítják és bérleti díjat kell fizetni a Tel-electronic használatáért is. Mint megtudta, az ügyes kis készülék arra szolgál, hogy hangos sípolással figyelmeztesse viselőjét, ha hívás érkezik egy bizonyos telefonszámra. Blackstone-ék azt is felajánlották, hogy huszonnégy órán belül megszerzik neki a telefont – feltehetően nem az otthoni készülékét kívánja használni –, s csak egészen méltányos díjat számítanak fel érte.

Matlock mindent elfogadott, mindenért nagyon hálás volt, és megígérte, hogy még aznap délután beugrik Hartfordba aláírni a megállapodást. Természetesen találkozni szeretne M. Blackstone-nal is, mert lenne mit megbeszélniük. Blackstone értésére adta, hogy mivel az Aetna matematikai osztályának vezetője személyesen telefonált az érdekében, Mr. Matlocknak nem kell sietnie a formások elintézésével. A testőr egy órán belül ott lesz a carlyle-i kórházban, s apropó, Mr. Matlock nem rokona-e véletlenül Jonathan Munro Matlocknak...? Mintha az Aetnánál dolgozó ismerőse említette volna, hogy... Matlock megkönnyebbült. Blackstone még igen hasznos lehet számára. A biztosítási szakértővé átvedlett matematikatanár szerint ő a legjobb a szakmában. Sokat kér ugyan, de kiváló munkát végez. Embereit a különleges alakulatok és a haditengerészeti felderítés leszerelt tagjai közül válogatja össze. Blackstone nem egyszerűen ügyes üzletember, hanem okos, találékony, kőkemény profi. Az állami és a helyi rendőrség is tisztelte és gyakran igénybe vette a segítségét. Listáján a ruhabezzerzés volt a következő feladat. Eredetileg úgy tervezte, hogy hazamegy, s összepakol egy öltönyt, néhány nadrágot és egy-két dzsekit. Ez a lehetőség, legalábbis átmenetileg, kiesett. Majd menet közben beszerzi, amire szüksége van. Sokkal nagyobb probléma, hogy honnan teremtsen elő hirtelen annyi készpénzt, amennyi kell. Szombat van, a bankok zárva, pénzt nem tud felvenni, az estét viszont nem akarja elvesztegetni.

Alex Anderson ezt a problémát is meg fogja oldani. Hazudni fog neki, azt mondja majd, hogy Jonathan Munro Matlock hálás lesz – pénzben is kifejezhetően hálás –, ha Anderson, a bankár megtalálja a módját, miként bocsáthatna a rendelkezésére egy nagyobb összeget szombat délután. A kérés kétségtelenül szokatlan, de talán teljesíthető, s a szívesség hasonló szívességet vonhat maga után. Na nem, semmiféle jogtalan lépésről nincs szó, s különben is, a dolog kettejük között marad.

Matlock felkelt a koszos, szakadozott bőrpadról, s ismét a telefonhoz ment.

Andersonnak csak egészen csekély fenntartásai voltak azzal kapcsolatban, hogy egy nagyobb összeget bocsásson Jonathan Munro Matlock fiának rendelkezésére, s ezeket sem maga a pusztán tény, hanem az ügylet bizalmas volta váltotta ki. Miután aggodalmát sikerült eloszlatni, tökéletesen nyilvánvalóvá vált számára, hogy a bank legjobb hagyományainak szellemében cselekszik. Melyik pénzügyi intézet nem tartja kötelességének, hogy fontos kliensei segítségére siessen? Ha pedig az ügyfél úgy érzi, hogy ezt illő volna meghálálni valamivel... nos, ez már az ő dolga.

Alex Anderson megígérte, hogy még szombaton délután ötezer dollár készpénzt bocsát James Matlock rendelkezésére. Délután háromkor adja át, a Plaza Filmszínház előtt.

A gépkocsi jelentette a legkisebb problémát. A városban két kölcsönző is működött, a Budget-National és a Luxor-Elite. Az első főleg egyetemi hallgatókat szolgált ki, a másik e hallgatók befolyásos, és pénzes szüleit. Bérel majd egy Cadillacet vagy egy Lincolnt a Luxortól, átmegy vele Hartfordba, s a vállalat ottani kirendeltségén lecseréli egy másik kocsira. Hartfordból a New Haven-i Luxor-irodához hajt és ismét kocsit vált. Ha van elég pénze, akkor nem sokat kérdezősködni, s ha megfelelő borraalót ad, akkor még annyit se.

Közeledett a rajtvonalhoz.

- Hé, uram! Nem Matlocknak hívják véletlenül? - állt meg az asztalánál a csapos.

- De igen - válaszolta Matlock, s ugrásra készen megmerevedett.

- Egy fiú volt itt az előbb, s megkért, mondjam meg, hogy kint felejtett valamit a járdán. Azt mondta, siessen.

Matlock ismét érezte a gyomrát görcsbe rándító félelmet. Elővette a pénztárcáját, kiválasztott belőle egy ötdolláros és a férfi orra alá tartotta.

- Jöjjön velem! Nézzon ki, és mondja meg, itt van-e még.

- Jó... de csak az ajtóig megyek. - A csapos átvette a bal kezébe a nedves törülközöt, s elvette a pénzt. Matlockkal a nyomában odament a bejáratot csak félig takaró, mocskos függönyhöz. - Már elment - mondta. - Senki sincs itt, csak egy...

- Tudom - válaszolta a háta mögül Matlock. Felesleges lett volna kimennie az utcára, anélkül is látta, amit kellett.

A járda szélén, félig már az úttestbe vágott vízelnyelőn, ott feküdt a macskája. Az állat fejét csak egy bőrdarab tartotta a testén, s körülötte csupa vér volt a járda.

18.

West Hartfordhoz közeledve még mindig a macska körül jártak a gondolatai. Az állat megölése csak újabb figyelmeztetés volt, vagy a levelet is megtalálták? Ha rábukkantak, az ő szempontjukból az sem tette feleslegessé a figyelmeztetést. Felmerült benne a gondolat, hogy Blackstone valamelyik emberét elküldi a lakására, ellenőrizni a macska tányérja alatti újságpapírt, de valahogy ösztönösen idegenkedett ettől a megoldástól. Miért nem akarja, hogy Blackstone-ék körülnézzenek a lakásában? Napi háromszáz dollár, plusz a költségek fejében ennyi szívességet igazán kérhet. Ennél sokkal nagyobb dolgot is kérni fog még. Ennek ellenére nem tudta rászanni magát. Ha a papír mégis ott van a helyén, akkor felesleges elárulni egy idegennek, hol tartja.

Továbbra sem hagyta azonban nyugodni a gondolat, s már majdnem úgy döntött, hogy mégis igénybe veszi Blackstone-ékat, amikor a visszapillantó tükörben ismét észrevette a sárgásbarna szedánt. Azóta, hogy fél órával korábban rákanyarodott a 72-es gyorsforgalmi útra, többször is felbukkant mögötte. Nagy volt a forgalom, néhányan megelőzték, mások lemaradtak mögötte, de az a kocsi valahogy mindig látótávolságon belül maradt. Váltogatta a sávokat és soha nem engedett közéjük három-négy járműnél többet. Egyetlen lehetőség kínálkozott csak arra, hogy eldöntse, véletlenül van-e szó, vagy követik. Tudta, hogy a West Hartford-i kijáratból leágazik egy keskeny, szinte kizárólag áruszállító teherautók által használt út. Pattel egyszer hazafelé tartva azt hitték, arra lerövidíthetik az útjukat, de csak időt veszítettek, s közben rengeteg port is nyeltek.

A kijáratot elérve lekanyarodott az autópályáról, s pár méter után gyorsan balra fordulva behajtott a keskeny útra. Szombat délután lévén egyetlen teherautó sem járt arra, és elég gyorsan haladhatott. Hamarosan el is érte az út végén lévő parkolót, amelynek túlsó oldalán egy másik főút vonal húzódott. Beállt egy üres

helyre, kikapcsolta a motort és lejjebb csúszott az ülésen. A külső visszapillantó tükröt úgy állította be, hogy jól szemmel tudja tartani a parkolóban a keskeny út felőli bejáratát. Fél percet sem kellett várnia, s megpillantotta az ismeretlen szedánt. A parkolóban álló sok kocsi láttán a jármű vezetője észrevehetően megzavarodott, és lassított. A mögötte jövő be is érte és türelmetlenül rádudált. A szedán vezetője kénytelen volt ismét belelépni a gázba, de előtte még egyszer alaposan körülnézett, s Matlock tisztán láthatta az arcát. A rendőr volt az, aki a Beesonéknál töltött este után járt nála, s aki arcát törülközővel eltakarva igyekezett minél hamarabb eltűnni a szeme elől az egyetemi tornacsarnokban. A rendőr, akivel Greenberg szerint csak véletlenül futott össze. Az újabb váratlan találkozás megzavarta és meg is ijesztette Matlockot. A rendőr, aki most civilben volt, jobbra-balra tekingetve, lassan áthajtott a parkolón, s beleveszett a forgalomba.

A Blackstone Securitynek a hartfordi Bond Streeten lévő irodája sokkal inkább hasonlított egy jól menő, tekintélyes biztosítótársaságéra, mint egy biztonsági ügynökségre. A falakat egyszerű, de elegáns, csíkos tapéta borította, a berendezés nehéz koloniálbútorokból állt, s a falakat régi, vadászjeleneteket ábrázoló metszetek díszítették. Aki először lépett az irodába, annak számára is félreérthetetlen volt az üzenet: erős, magabiztos, anyagilag szilárd lábakon álló céggel van dolga. Háromszáz dolláros napi tarifa mellett persze nem is volt ebben semmi csodálatos.

Matlocknak várakoznia kellett egy kicsit az előtérben, de mikor bebocsátották hozzá, Michael Blackstone rögtön felkelt magas támlájú székéből és a cseresznyefa asztalt megkerülve, szívélyesen üdvözlésére sietett. Ötvenes évei elején járó, elegánsan öltözött, alacsony, de izmos és nagyon határozott ember volt.

- Jó napot - üdvözölte vendégét, - Remélem, nem kizárólag a papírok miatt fáradt ide. Azok nyugodtan várhatnak. - Azért, mert mi egy hétből hét napot dolgozunk, nem várjuk el, hogy más is ezt tegye.

- Nem volt fáradtság. Mindenképpen be kellett jönnöm Hartfordba - válaszolta Matlock.

- Foglaljon helyet. Megkínálhatom valamivel? Egy italt, esetleg kávét?

- Nagyon kedves, de nem kérek semmit. - Matlock kényelmesen elhelyezkedett az öblös bőrfotelben, amihez hasonlót korábban csak elegáns klubokban látott. - Őszintén szólva, nincs túl sok időm, jó pár dolgot el kell még intéznem. Szeretném aláírni a szerződést és kifizetni a megbízási díjat.

- Ahogy óhajtja. Itt van, már elő is készítettem. - Blackstone mosolyogva az asztal sarkán heverő dossziéért nyúlt. - Mint már a telefonban is említettem, lenne még néhány kérdésem. Nem fog sokáig tartani, s a válaszai megkönnyítik a megbízás teljesítését.

Matlock számított a kérésre és várta is a beszélgetést. Remélte, hogy ha ingyen, nem is, de külön díjazásért Blackstone késznek mutatkozik megkönnyíteni a dolgát. Ezért is akart feltétlenül személyesen találkozni vele. Ha sikerül dűlőre jutniuk egymással, azzal sok időt megtakaríthat.

- Minden kérdésére válaszolok, amire csak tudok - felelte. - Mint már bizonynal meggyőződött róla, a lányt rettenetesen összeverték.

- Igen, ezt tudjuk. Mindössze az zavar bennünket, hogy senki sem hajlandó elárulni, miért. Nem mindennap fordul elő, hogy ilyen kegyetlenül bánjanak el valakivel. Másrészt az ilyen ügyeket gyorsan és hatékonyan elintézi a rendőrség, s ránk nincs is szükség. Feltételezem, hogy önnek vannak olyan információi, amelyeket a rendőrség nem ismer.

- Igen.

- Megkérdezhetem, miért nem közölte velük? Miért fordult hozzánk? A helyi rendőrség örömmel vállalná, hogy segít, ha lát rá elég okot, s az pénzbe se kerülne.

- Ez most úgy hangzott, mintha vissza akarná adni a megbízást.

Blackstone elmosolyodott.

- Gyakran meg is tesszük, de higgye el, sosem szívesen.

- Akkor miért... - kezdte volna Matlock, de az ügynökség vezetője a szavába vágott:

- Ön komoly ajánlással érkezett és egy közismert személyiség fia. Mindössze azt

akarjuk, hogy tudja, van választási lehetősége. Ezek a mi megfontolásaink. És az önéi?

- Ön nem sokat kertel, s ezt becsülöm. Ha jól értettem, azt akarja tudomásomra hozni, hogy nem szeretné, ha csorba esne a jó hírükön.

- Lényegében igen.

- Jó. Engem is a jó hír féltése vezet, de nem a magamé, hanem a lányé. Miss Ballantyne-é... A történeteket talán úgy tudnám a legtömörebben összefoglalni, hogy nem volt elég körültekintő a társasága megválasztásában. Óriási jövő előtt álló, nagyszerű fiatal hölgy, de kivételes szellemi képességeit a magánjellegű kapcsolataiban nem mindig kamatoztatja. - Matlock szándékosan megállt, cigarettát vett elő és lassan rágyújtott. A szünettel elérte a célját, Blackstone, vette át a szót:

- Anyagilag profitál a hölgy ezekből a kapcsolatokból?

- Egy szemernyit sem. Mint meggyőződhetett róla, csak veszített rajtuk. Persze megértem, hogy ezt kérdezi. Az egyetemeken manapság meglehetősen nagy pénzek forognak bizonyos körökben.

- Látja, ezt nem tudom. Az egyetemek nem tartoznak a működési területeink közé - válaszolta mosolyogva Blackstone, Matlock pedig esküdni mert volna rá, hogy bár profi módon, de hazudik.

- Gondolhattam volna, hogy nem.

- Rendben van, Mr. Matlock. Térjünk rá akkor arra, hogy miért verték össze, és ön mit szándékozik tenni?

- Szerintem azért bántották, mert rá akartak ijeszteni. Elejét akarták venni, hogy eláruljon olyan információkat, amelyekkel egyébként nem is rendelkezik. Megkeresem az illetőket, s közlöm velük ezt a tényt. Figyelmeztetem őket, hogy hagyják békén.

- Gondolom, attól tart, hogy ha a rendőrséghez fordul, akkor a hölgy kapcsolatairól, pontosabban volt kapcsolatairól jegyzőkönyv készül, s ez esetleg veszélybe sodorhatja ragyogó szakmai jövőjét.

- Pontosan fogalmazta meg a lényeget.

- Szép, kerek történet... Kik azok, akikről szó van?

- Név szerint nem ismerem őket... - válaszolt kissé elbizonytalanodva Matlock. - Tudom azonban, hogy mivel foglalkoznak. Többnyire a szerencsejátékokban érdekeltek. Reméltem, hogy esetleg segítségemre lesz és megkönnyíti, hogy megtaláljam őket. Természetesen ezt a szolgáltatást külön megfizetem.

- Értem - válaszolta Blackstone, s székéből felkelve, elgondolkozva járkálni kezdett a szobában.

- Tartok tőle, hogy ön túl sokat feltételez rólunk.

- Nem kívánok nevéket - igyekezett megnyugtadni Matlock. - Persze jó volna, ha lennének, s rendesen fizetnék is értük... Az is nagy segítség lenne azonban, ha pontosan tudnám, merre induljak el. Sok időt takaríthatnék így meg.

- Azt hiszem, önt elsősorban a klubok érdekelhetik. Azok a magánjellegű intézmények, ahol a tagok az ízlésüknek megfelelő időtöltést űzhetik.

- Minél távolabb a törvény kutató tekintetétől - bólintott Matlock. - Azok a helyek, ahol az állampolgárok szabadon kiélhetik természetes játék-ösztönüket.

- Van értelme megpróbálkoznom azzal, hogy lebeszéljem a tervéről és rávegyem, hogy forduljon a rendőrséghez?

- Nincs.

Blackstone a fal mellett álló iratszekrényhez lépett, egy kulcsot vett elő a zsebéből, és kinyitotta.

- Szép, kerek történet, mint már említettem. Meggyőzően hangzik, csak éppen egy szót sem hiszek belőle... Látom viszont, hogy nagyon elszánt, s ez aggaszt. - Egy lapos fémkazettát vett elő a szekrényből, az asztalhoz vitte, kinyitotta, s egy gépelt lapot vett ki belőle. - Van itt egy xerox - mondta, a sarokban álló másológépre mutatva. - írással lefelé kell a fedőlapja alá helyezni a papírt, s be kell ütni a kívánt másolatok számát. A gép automatikusan elvégzi a munkát. Egy példánynál többet persze ritkán szoktunk lehúzni... Ha megbocsát. Mr. Matlock, két percre átmennék a másik helyiségbe. El kell intéznem egy sürgős telefont.

Blackstone felvette, s írásos oldalával lefelé az asztal sarkán lévő dossziéra fektette a papírt. Megigazította jól szabott mellényét, s az ajtó felé indult, de mielőtt behúzta volna maga után, még visszafordult vendégéhez:

- Lehet, hogy éppen ezt keresi, de az is lehet, hogy nem. Én nem tudom.

Mindössze annyi történt, hogy véletlenül kint felejtettem az íróasztalomon egy

bizalmas feljegyzést. A számlában pótlólagos adatgyűjtés címszó alatt fogja megtalálni a tételt.

Matlock megvárta, míg becsukódik az ajtó, s csak aztán lépett az asztalhoz. Megfordította a papírt és elolvasta a nagybetűkkel írt fejlécet:

HELYSZÍN: HARTFORD-NEW HAVEN TENGELY
TÁRGY: MAGÁNKLUBOK HELYE ÉS VEZETŐIK NEVE
BIZALMAS, AZ IRODÁBÓL NEM VIHETŐ KI!

A listán több mint húsz cím és név szerepelt... Sikerült közelebb jutnia Nimródhoz.

19.

A hartfordi Asylum Streeten lévő Luxor-Elite gépkocsikölcsönző alkalmazottai igen készségesek voltak, s Matlock hamar megkapta a Chevroletet. Az irodavezető egyetértett vele abban, hogy a Lincoln túlságosan is ünnepélyes, s mivel a kölcsönzésről kiállított papírokat - és a húszdolláros borravalót - rendben lévőnek találta, gyorsan lebonyolította a cserét.

Matlock alaposan áttanulmányozta Blackstone listáját, s úgy döntött, hogy a Hartfordtól északnyugatra működő, carlyle-i körzethez viszonylag közel lévő klubokra koncentrál. Nem ezek voltak a legközelebbiek, talált egy öt és egy tizenkét kilométernyire lévő is, de úgy döntött, hogy ezeket későbbre hagyja. Csak azután akarta felkeresni őket, hogy főnökeik már értesültek a nemrég felbukkant komoly játékosról. Bízott benne, hogy a játékkaszinók között működő belső hírlánc gyorsan továbbadja a nevét.

Úgy döntött, hogy egy magánúszóklubban kezd, Avontól nyugatra. A létesítmény vezetőjét Jacopo Bartolozzinak hívták.

Fél tíz volt már, amikor Matlock az Avon Swim Club bejárata előtti színes ponyvaerdő alá gördült a kocsival. Még ki se szállt a volán mögül, máris ott volt a parkolósegéd, hogy arrébb vigye a járművet.

A klub egyemeletes fehér főépületének mindkét végétől cölöpkerítés indult, s vészett bele valahol távol a sötétbe. Jobboldalt, messze a kerítésen túl volt a nagy fényerejű lámpákkal megvilágított uszoda. A késő esti fürdőzők hangja egészen a bejáratig elhallatszott. Baloldalt hosszú sátozott látott, alatta elegánsan megterített asztalokkal. A vacsoravendégeket szalonzenekar szórakoztatta.

Összességében az Avon Swim Club igen előkelő létesítmény benyomását keltette. A főépület belseje sem okozott csalódást. Az előcsarnok falait selyemtapéta borította, s a süppedő szőnyegen hamisítatlan antik fotelok álltak a pihenni vágyók rendelkezésére. Baloldalt volt a tágas ruhatár, jobbra pedig a csillogó, fehér márvánnyal borított információspult. Az elegáns környezetből mindössze egy fekete kovácsoltvas kapu rítt ki. A rácson túl egy szmokingos férfi állt őrt, mögötte pedig gyengén megvilágított, jón oszlopokkal határolt, nyitott folyosó látszott.

- Kérem a tagsági igazolványát, uram - szólt az őr a hozzá lépő Matlockhoz.

- Az, sajnos, nincs.

- Ez egy magánklub, uram. Ide csak tagok léphetnek be.

- Azt mondták, hogy keressem meg Mr. Bartolozzit.

A férfi alaposan végigmérte Matlockot.

- Jobb volna, ha az információspulthoz menne, uram, és ott érdeklődne - mondta végül.

Amikor megérkezett, Matlock senkit nem látott a pult mögött, de most egy középkorú, enyhén pocakosodó férfi állt ott.

- Segíthetek valamiben? - érdeklődött udvariasan.

- Igen. Új vagyok még ezen a környéken, és szeretnék belépni a klubba.

- Sajnálom, pillanatnyilag teljes a taglétszám. Ha lesz olyan kedves és kitölt egy felvételi kérelmet, rögtön értesítjük, mihamarabb üresedés lesz... Családi vagy egyéni tagságot óhajt, uram? - A férfi benyúlt a pult alá és elővett két űrlapot.

- Egyénit. Nőtlen vagyok... Azt mondták, keressem Mr. Bartolozzit. Külön is felhívták rá a figyelmemet. Jacopo Bartolozzit.

Az ügyelesterre a legcsekélyebb hatással sem volt a név.

- Töltse ki az űrlapot, s majd odarakom Mr. Bartolozzi asztalára. Reggel megnézi és lehet, hogy felhívja önt, bár őszintén szólva fogalmam sincs róla, mit tehetne. Egyelőre minden helyünk foglalt és többen várnak felvételre.

- Nincs itt véletlenül? Úgy látom, teljes a nagyüzem - erősködött tovább hitetlenkedve Matlock.

- Nem hiszem, hogy itt lenne.

- Miért nem nézi meg? Mondja meg neki, hogy egy közös San Juan-i ismerősünk küldött. - Matlock egy ötvendollárost rakott a pultra. A férfi megnézte és lassan közelebb húzta magához a pénzt.

- San Juant mondott?

- San Juant.

Matlock a pultra támaszkodott, s a kovácsoltvas kaput nézte. Arra gondolt, hogy ha a San Juanról szóló sztorit beveszik, s túljutott a rácson, a kapusnak is rendes borraivalót kell adnia. A San Juanról szóló történet biztosan jó lesz. Két éve Puerto Ricón töltötte a téli szünetet, s bár nem különösebben élvezte a játékot, a társaság - s azon belül is egy lány - kedvéért éjszakánként ő is végigjárta a kaszinókat. Több, Hartford környékéről érkezett emberrel is találkozott, bár ha az élete múlik rajta, sem emlékszik egynek a nevére sem. Négyfős társaság - két hahotázó lány és két csendben nevetgélő férfi - lépett ki a kapun. A nők biztosan nyertek húsz-harminc dollárt, míg a férfiak több százat veszítettek, gondolta Matlock. Elfogadható ár egy kellemes estéért. A kapu becsukódott mögöttük, s Matlock jól hallotta az elektromos zár kattánását.

- Elnézést, uram! - hallatszott, a háta mögül az ügyeletes hangja.

- Tessék.

- Mr. Bartolozzi fogadja önt. Fáradjon be.

- Hová? - nézett körül értetlenül Matlock, mivel a közelben egyetlen ajtót sem látott, a férfi viszont egyértelműen a háta mögé mutatott.

- Ide.

A pult mögötti falból kivált és hangtalanul oldalra csúszott egy panel. Az ajtót olyan pontosan illesztették a helyére, hogy avatott szem is csak nehezen fedezhette volna fel a széleit, nemhogy Matlock, aki nem is számított rá, hogy ott van. Megkerülte a pultot és követte a férfit Jacopo Bartolozzi irodájába.

- Közös ismerőseink vannak? - szegezte neki rögtön a kérdést a nagy íróasztal mögötti széken terpeszkedő hájas olasz. Meg sem mozdult, még csak kísérletet sem tett arra, hogy a belépő üdvözlésére siessen. Az alacsony, kövér embert nézve Matlocknak olyan érzése támadt, hogy Bartolozzi lába a levegőben lóg, mert nem ér le a padlóig.

- Lényegében igen, Mr. Bartolozzi - válaszolta.

- Mi az, hogy lényegében? Melyik San Juan-ira gondol?

- Több emberre is. Egy fogorvos West Hartfordban, egy másik a Constitution Plazán egy ügyviteli cég főnöke.

- Valóban? Bartolozzin látszott, hogy megpróbálja nevekhez kötni a személyeket.

- Hogy is hívják őket? Tagjai a klubunknak?

- Hát persze. Ők említették a maga nevét.

- Nézze, ez egy magánklub... Pontosan kikről van szó?

- Tudja, Mr. Bartolozzi, elég zűrös volt az az este a Condado kaszinóban...

Mindannyian rengeteget ittunk és...

- A Puerto Ricó-i kaszinókban nem szolgálnak fel szeszes italt. Tiltja a törvény

- vágott közbe éles hangon az olasz, szemmel láthatóan büszkén arra, hogy ilyen alapos ismeretekkel rendelkezik. Felemelte a kezét és húsos ujját vádlón Matlockra szögezte.

- A törvények arra valók, hogy megszegjék őket.

- Mit mond?!

- Higgye el, hogy ittunk, és nem is keveset. Mindezt, csak azért mondom, hogy megértse, miért nem emlékszem a nevekre. Ha akarja, hétfőn kimegyek a Plazára és addig járkálok ott, míg meg nem találom azt a cégvezetőt. West Hartfordba is átugorhatok és becsöngethetek minden fogorvoshoz, de mi értelme ennek? Szeretek játszani és van is hozzá pénzem.

- Ez egy sportklub. Fogalmam sincs, miről beszél - Bartolozzi gúnyosan elmosolyodott.

- Na jó - vonta meg a vállát közömbösen Matlock. - Kellemesnek tűnt a hely és azt hittem, örülni fognak az új vendégnek, de tévedtem. A haverjaim említették Jimmy Lacatát Middletownban meg Sammy Sharpe-ot Windsor Shoalsban... Ők talán nem lesznek ilyen válogatósak. - Matlock a kijárat felé indult.

- Állj! Várjon egy kicsit! - szólt utána parancsoló hangon Bartolozzi.
 Matlock megfordult, s figyelte, amint a kövér olasz kikászálódik a karosszékből. Igaza volt, Bartolozzinak nem ért le a padlóra a lába.
 - Lehet, hogy nem is érdemes itt maradnom - vetette oda neki. - Ha alacsony szabják meg a téteket...
 - Tudom a nevüket... Felejtse el az egészet.
 - Ismeri Lacatát és Sharpe-ot? Megértem én, hogy óvatosnak kell lennie. Hétfőn majd megkeresem a haveromat a Plazán, s együtt beugrunk valamikor... Nem sürgős, csak éppen kedvem lett volna játszani ma este.
 - Jól van, jól van - válaszolt most már sokkal szelídebb hangon Bartolozzi. - Igaza van, tényleg óvatosnak kell lennünk. - Kihúzta az asztalfiókot és elővett belőle néhány papírt. - Jöjjön és írja alá őket. Látom, mindenáron próbára akarja tenni a szerencsáját.
 - Mit kell aláírnom? - kérdezte Matlock az asztalhoz lépve.
 - Pár apró formáság csupán. A tagsági díj ötszáz dollár. Készpénzben. Csekkkel vagy hitelkártyával ne is próbálkozzon.
 - Értem. És a papírok?
 - Az első egy nyilatkozat, amelyben tudomásul veszi, hogy ez nem egy nyereségérdekeltség alapján működő vállalkozás, s a játékból befolyó esetleges pénzeket jótékonyági célokra fordítjuk... Most min nevet? A hamdeni Szent Szűz templomot is én építtettem!
 - És mi a másik? Az a hosszabb szövegű? - mutatott a papírokra Matlock.
 - Az egy szerződés. Az ötszáz dollárjáért szép, megtisztelő címet is kap. Partner lesz. Itt mindenki üzleti partner... Csak a biztonság kedvéért - magyarázta Bartolozzi.
 - A biztonság kedvéért?
 - Azért, hogy ha velünk valami történik, abból mások se maradjanak ki. Például nehogy elfeledkezzenek róluk az újságok, ha írnak rólunk.

Az Avon Swim Club nevében nem volt sem csalás, sem ámtás. A hatalmas, csaknem hatvan méter hosszú, ívelt medence körül nyugágyak, színes strandszékek sorakoztak, s a víz alatti reflektorok fénye még kellemesebbé tette az amúgy is vonzó látványt. Balra, a zöld-fehér csíkos sátoztető alatt tucatnyi asztal állt. Az asztalokra tett gyertyák meghitt hangulatot teremtettek, s ezt csak fokozták az oszlopokon levő tartókban lobogó fáklyák. Az éttermi rész végébe nagy büféasztalt állítottak, mellette bár működött.
 Az Avon Swim Club igazán kellemes hely volt egy családi kirándulásra. Az előcsarnokból látszó nyitott folyosó egy hátsó, szintén fehér épülethez vezetett. Nagy, sötétre lakkozott, tömör fából készült ajtaja fölött régies betűkből kirakott felirat hirdette:

The Avon Spa

Az Avon Swim Clubnak ezt a részét már nem családi programokhoz tervezték. Matlocknak olyan érzése támadt, mintha San Juan számtalan kaszinóinak valamelyikében lenne (azokon kívül nem is ismert más szerencsejáték-barlangot). A padlót borító vastag szőnyeg elnyelte a léptek zaját. A tágas helyiséget betöltötte a zsetonok csörgése, a játékosok halk zsongása s az asztalokra felügyelő alkalmazottak vezényszavai. A fal mellett sorakozó asztaloknál kockáztak, a terem közepén blackjackezni lehetett, tőle jobbra és balra pedig lépcsőzetesen egymás mellett rulettasztalok álltak. A pénztárt, hogy mindenki jól láthassa, egy kis emelvényen helyezték el. Valamennyi alkalmazott szmokingot viselt és végtelenül udvarias volt, a vendégek azonban szemmel láthatóan már kevesebbet adtak a formásokra.
 Az ajtónálló megörült a busás borraivalónak, és egyenesen a pénztárpulthoz kísért Matlockot.
 - Ez itt Mr. Matlock. Jó barát, bánj vele nagyon kedvesen - szólt a pénzt számloló alkalmazottnak.
 - Ez magától értetődik - bólintott mosolyogva az illető.
 - Szeretnék előbb egy kicsit körülnézni - fordult az ajtónállóhoz Matlock.
 - Hát persze. Nem árt kitapasztalni a helyet... Őszintén szólva, ez azért nem Las Vegas. Többnyire olcsójánosok ezek, mármint egy olyan emberhez képest, mint ön, ha érti, mire gondolok, uram.
 Matlock tökéletesen értette, mire gondol. A connecticuti Avonban elég ritka,

hogymint valaki ötvendolláros borraivalót adjon.

Három óra és húsz perc elég volt hozzá, hogy elveszítsen 4175 dollárt. Egyszer ijedt csak meg, amikor kockázás közben kifogott egy remek sorozatot, s majdnem 5000 dollárra növelte a pénzét. Ahogy eltervezte, nyugodtan, minden feltűnés nélkül kezdte az estét. Körbejárt néhányszor, s a pénztárnál megfigyelte, hogy a játékosok többsége egyszerre 200-300 dollárért vált zsetont. Az ő első vásárlása 1500 dollár volt, a második 1000, a harmadik pedig 2000.

Éjjel egy volt már, Jacopo Bartolozzival a zöld-fehér sátoztető alatt ültek és jó nagyokat nevettek.

- Magának aztán jók az idegei. A hozzánk járók többsége kiverné a balhét, ha egy este ennyit veszítene. Ha más volna a maga helyében, akkor most az irodámban lennék, s kénytelen volnék előszedni néhányat a papírjaim közül - mondta elégedetten az olasz.

- Ne aggódjon. Visszanyerem én még ezt. A végén mindig nyerek... Egyébként igaz van, tényleg elkapott a játékszenvedély. Lehet, hogy holnap is benézek.

- Jöjjön inkább hétfőn. Holnap csak az uszoda lesz nyitva.

- Hogyhogy?

- A vasárnap szent, akkor nem dolgozunk.

- A fenébe is! Holnap érkezik egy -barátom Londonból, de hétfőn már tovább is utazik. Szeret játszani, s szívesen elhoztam volna - mondta elégedetlen hangon Matlock.

- Tudja, mit? Felhívom Sharpe-ot Windsor Shoalsban. Zsidó, s egy cseppet sem tiszteli a vasárnapot, akkor is nyitva tart.

- Ha megteszi, igazán köszönöm.

- Lehet, hogy én is beugrom. A feleségemnek valami dolga lesz, elmegy otthonról. Matlock az órájára nézett. Az este eddig igazán jól sikerült. Érdemes vajon tovább kísértetni a szerencsáját?

- Az egyetlen gondom, tudja, hogy idegen helyeken nehezen ismerem ki magam - mondta végül.

- Mi a baj?

- Egy lány is van velem, a motelban vár. Egész nap utaztunk, elfáradt és inkább lefeküdt aludni. Kifogyott a fűből - semmi komolyat nem használ, csak fűvet - s megígértem neki, hogy szerzek valahonnan.

- Nem tudok segíteni magán, Matlock - mondta határozottan Bartolozzi. - Ilyesmit nem tartok, ártana a hely jó hírének. Néhány tablettám persze van, de injekciós tűt nem tartok. Akar pár tablettát?

- Ne. Csak fűvet szívhat, mást nem engedek neki.

- Okosan teszi... Merre megy?

- Vissza Hartfordba.

Bartolozzi pattintott egyet az ujjával, s máris ott termett egy magas, vállas pincér. Matlock valahogy groteszknek találta, ahogy az apró hájas olasz így tud vezényelni egy ilyen hatalmas embernek. Bartolozzi szólt a pincérnek, hogy hozzon papírt és tollat.

- Felírok magának egy címet és oda is szólok telefonon - mondta, miután a fiatalember elsietett. - Keresse Roccót. Tőle megkaphatja, amire szüksége van.

- Maga olyan nagylelkű, mint egy herceg.

- Aki négy lepedőt veszít egy este, az megérdemel bizonyos előjogokat... Hé, álljon meg a menet! Maga alá sem írta a belépési nyilatkozatot - szólt Bartolozzi tettetett felháborodással.

- Gondolja, hogy szükség van ilyen biztosítékra? Kézpénzben játszom.

- Honnan tud hirtelen ilyen sokat előteremteni?

- Los Angelesből a keleti partig harminchétf bankban van számlám. - Matlock lerakta a poharat, és kezét nyújtott Bartolozzinak. - Kellemsen este volt. Holnap találkozunk?

- Hát persze. Azért vigyázzon, el ne játssza az összes pénzét Sammynél. Ránk is tartalékoljon valamit - figyelmeztette az olasz.

- Ne aggódjon.

Bartolozzi átkarolta, s úgy kísérté végig a nyitott folyosón újdonsült barátját. Egyikük sem figyelt fel az egyik asztalnál ülő, használhatatlan öngyújtóját kottogató elegáns úrra. Az illető megvárta, míg látótávolságon kívülre kerülnek, elrakta az öngyújtót, s gyufáról adott tüzet a vele szemközt ülő nőnek.

- Sikerült lekapnod őket? - kérdezte mosolyogva a nő.

- Capa sem csinálhatta volna jobban - válaszolta a férfi. - Még közeli felvételt is tudtam csinálni.

20.

Ha az Avon Swim Club kiváló rajtvonal volt, akkor a Rocco Aiello körültekintő irányítása alatt működő Hartford Hunt Club egészen remek első menetnek bizonyult. Matlock már csak úgy gondolt a Nimródhoz vezető, két hét alatt bejárandó útra, mint egy hosszú távú versenyre, amely Nimród erőinek és a maffiózóknak valahol Carlyle környékén tartandó találkozájával ér véget. Ő azonban csak akkor fog célba érni, ha megtalálja a korzikai nyelven írt levél hiányzó részét.

Bartolozzi telefonhívása megtette a magáét. Az öreg, vörös téglás házba lépve Matlock először azt hitte, hogy rossz helyen jár, mert nemcsak az utcára néző ablakok ásitottak sötéten, az épületben sem tapasztalt semmiféle mozgást. A hall végében, a teherlift előtt ülő néger azonban rögtön felpattant, mihelyt észrevette, s udvariasan kitárta előtte az ajtót.

Alig lépett ki az első emeleten a liftből, egy férfi sietett az üdvözlésére.

- Örülök, hogy megismerhetem. Rocco Aiello vagyok - mondta és kezét nyújtott.

- Egy kicsit elbizonytalanodtam - mondta Matlock a bemutatkozás után. - Olyan nagy itt a csönd, hogy azt hittem, rossz helyen járok.

- Kapna is tölem az építési vállalkozó, ha bármilyen zaj kiszűrődne. Tizenennyolc hüvelyk vastagok a falak, tökéletes a hangszigetelés, az ablakokat pedig lefestettem, úgy biztonságosabb.

- Nagyon jól tette - dicsérte a játékbarlang tulajdonosának előrelátását Matlock.

Rocco a zsebébe nyúlt és egy apró fadobozt vett elő. - Van egy kis keverékem a maga számára. Tegye el, ajándékba adom. Szívesen körbevinném, de Jock-O azt mondta, siet;

- Jock-O félreértett valamit. Szívesen innék egy pohárral.

- Ez nagyszerű! Jöjjön - invitálta beljebb vendégét Aiello, de hirtelen eszébe jutott valami, s megtorpant. - Egy dolgot, ha megengedi, Mr. Matlock. Nagyon kellemes, finom emberek járnak hozzám. Vannak közöttük néhányan, akik ismerik Jock-O klubját, a többségük azonban nem. Gondolom, érti, mit akarok mondani?

- Hát persze. Egyébként én sem vagyok olyan nagyon odáig az úzásért.

- Nagyszerű, nagyszerű... Hát akkor legyen üdvözölve Hartford legjobb klubjában.

- Rocco egy vastag acélajtót nyitott ki Matlock előtt. - Jól hallottam, hogy az este becsomagolták?

- Errefelé ezt így mondják? - kérdezte nevetve Matlock és belépett a zsúfolt, homályos terembe.

- Connecticutban igen... - válaszolta Rocco. - Látja, két emeletünk van, s mindegyiken öt nagy szoba. Valamennyihez saját bár tartozik. Az egész olyan meghitt, hangulatos. Sokan elh hozzák ide a feleségüket vagy valamilyen ismerősüket, ha érti, mire gondolok.

- Azt hiszem, igen. Tényleg nagyon kellemes.

- A pincérek többsége egyetemista. Szívesen segítek nekik, hogy keressenek pár dollárt az ösztöndíjhoz. Akadnak köztük negerek, ázsiaiak, zsidók - itt nincs faji megkülönböztetés. Az egyetlen kikötésem, hogy a hosszú hajat nem tűröm.

- Egyetemisták? - kapta fel a fejét Matlock. - Nem veszélyes ez egy kicsit? A srácoknak könnyen eljárhat a szájuk.

- Nehogy azt higgye - válaszolt magabiztosan Aiello. - Az előző főnök a Joe College-ban végzett. Szinte olyan ez a hely, mint valami diáklklub.

- Értem. És mi van a másik dologgal? - kérdezte Matlock.

- Milyen másik dologgal?

- Hát azzal, amiért jöttem.

- Tessék? Ja, mármint a fűvel? Próbálja meg talán a sarki újságosnál.

Matlock érezte, hogy jobb, ha egyelőre nem erősködik, könnyedén felnevetett.

- Kettő null a maga javára, Rocco... Persze, ha jobban ismernék egymást, akkor megpróbálnék venni magától valamit. Bartolozzi szerint itt beszerezhető, amire szükségem van... Egyébként nem is érdekes, felejtse el. Későre jár, iszom valamit, aztán itt sem vagyok. A lány már úgyis biztosan ideges.

- Bartolozzi néha túl sokat jártatja a száját - jegyezte meg Aiello.

- Azt hiszem, igaza van. Erről jut eszembe! Azt ígérte, hogy holnap eljön velem

Sharpe-hoz, Windsor Shoalsba. Egy barátomat várom Londonból, neki akarom megmutatni a helyet. Nem akar csatlakozni hozzánk?

A hallottak láthatóan mély benyomást tettek Aiellóra. Az ő köreiből az utóbbi időben kezdett megnőni az ázsiójuk a Londonból érkező vendégeknek, és munkált benne a féltékenységi is amiatt, hogy Sammy Sharpe épp egy ilyen vendéget fog ki. - Lehet, hogy én is beugrom - mondta. - Egyébként, ha bármit inna, csak szóljon. - Köszönöm, nem fogok szerénykedni - válaszolta Matlock. - Egyedül ezek a srácok zavarnak.

Aiello átkarolta Matlockot és a bár felé vezette.

- Maga félreértett valamit. Ezek nem olyan srácok.

- Az egyetemisták mindenhol egyformák - csóválta meg a fejét Matlock. -

Egyébként nem érdekes. - A pult mögött álló fiatalemberre nézett és lerakott elé egy húszdollárost. - Egy old Fritzet kérek, vízzel.

- Hagyja csak! Az én vendégem - figyelmeztette Rocco.

- Mr. Aiello! - Egy huszonkét-huszonhárom éves felszolgáló lépett oda hozzájuk.

- Tessék!

- Lenne szíves aláírni ezt a számlát? A tizenegyes asztalé. Johnsonék azok, Kantonból.

Aiello elvette a számlatömböt és aláírkantotta a nevét. A fiatalember megköszönte és visszament a vendégek közé.

- Látja ezt a fiút? - fordult Matlockhoz Aiello. - Erről beszéltem az előbb. A Yale-re jár, hat hónapja jött vissza Vietnamból.

- Valóban?

- Hadnagyként szerelt le. Igazi tiszt volt, s most üzleti ismereteket tanul...

Hetente kétszer jön ide, de nem annyira a pénzért, inkább azért, hogy kapcsolatokat szerezzen. Mire végez, egész rendes ismeretségi kört alakít ki magának és belevághat a saját üzletébe.

- Mivel foglalkozik?

- Szállító. Erről beszéltem az előbb. Hallaná csak a történeteket, amiket ezek a srácok Saigonról, Da Nangról, Hongkongról mesélnek! Nem akármilyen kölykök. Okosak, ügyesek. Higgye el nekem, felesleges miattuk aggódni.

- Elhiszem - mondta Matlock és gyorsan lehajtotta az italát. Nem mintha szomjas lett volna, de valamivel muszáj volt lepleznie, mennyire meglepték Aiello szavai. Ismerte az Indokínából hazatérteket, tudta, hogy ők már nem azok a naiv hitteli, küldetésstudattal áthatott fiatalok, akik Armentières-ből, Anzióból vagy éppen Panmindzsonból jöttek vissza. Ez már egy másik nemzedék, keményebb, megkeseredettebb, tapasztaltabb. Indokína hősei a dokkok és raktárak környékén érzik igazán otthon magukat, s ezeknek a fiatalembereknek a többsége fekete. Matlock követte Roccót a második emeletre. Ügyelt rá, hogy kellő érdeklődést mutasson és megígérte, hogy feltétlenül vissza fog térni. Sammy Sharpe-ot és Windsor Shoalst már nem is említette, tudta, hogy felesleges. Aiello kíváncsiságát már sikerült felkeltenie.

A kocsiiban két sürgősen megoldandó probléma kötötte le gondolatait. Elő kellett teremtenie valahonnan egy igazi angolt, s nagyobb összeget kellett szereznie. Mindkettőre szüksége volt ahhoz, hogy másnap este ott lehessen Windsor Shoalsban.

Az angol, akire gondolt, Websterben élt és matematikát tanított a Madison Universityn, egy kis, egyházi irányítás alatt álló egyetemen. Nem egészen két éve érkezett az országba és Saybrookban, egy jachtbemutatón ismerkedtek meg. Az angol a cornwalli partvidéken élte le élete egy részét és rajongott a vitorlázásért. Pattel együtt rögtön megszerették, s Matlock már csak azért imádkozott, hogy John Holden konyítson valamit a szerencsejátékokhoz.

A pénz megszerzése már nagyobb gondot okozott. Tudta, hogy kénytelen lesz ismét Alex Andersonhoz fordulni, s tartott tőle, hogy Alex ezt a kérést már el fogja hárítani. Óvatos, könnyen pánikba eső embernek ismerte. Azzal is tisztában volt azonban, hogy Anderson szimata csálhatatlanul jelzi, ha valahol üzletre van kilátás és úgy döntött, hogy ezt a tulajdonságát fogja kihasználni.

Holdent egy kissé meglepte Matlock hívása, de hamar napirendre tért fölötte.

Kedvesen kétszer is elmagyarázta a lakásához vezető utat, bár Matlock bizonygatta, hogy még emlékszik rá.

- Őszinte leszek, Jim. Majd szétvet a kíváncsiság - mondta Holden, miután becsukta Matlock mögött az ajtót. - Történt valami? Patricia jól van?

- Hogy sorrendben válaszoljak: igen és nem. Mindent elmondok, amit lehet, de az

nem lesz túl sok... - válaszolta Matlock. - Szívességet szeretnék kérni, egészen pontosan két szívességet. Az első, hogy szeretném itt tölteni az éjszakát.

- Hát persze, ez természetes. Nagyon kimerültnek látszik. Jöjjön, foglaljon helyet. Hozhatok egy italt?

- Nem, köszönöm. - Matlock helyet foglalt a kereveten. Emlékezett rá, hogy a heverőt ki lehet nyitni és nagyon kényelmes fekvés esik rajta. Néhány hónapja, egy szeszgőzös este után együtt aludtak rajta Pattel. Úgy érezte, mintha évek teltek volna el azóta.

- Mi lenne a másik? - érdeklődött Holden. - Ha pénzre volna szüksége, több mint ezer dollárt tudok adni. Örülök, ha kiségeíthetem.

- Köszönöm, pénzre most nincs szükségem... Szeretném azonban, ha eljátszana nekem egy angolt.

Holden jóízűen felnevetett. Negyvenéves, vékony csontú ember volt, de ha kacagott, olyan volt a hangja, mint egy idősebb, jóval testesebb férfié.

- Gondolja, hogy nehezemre esik? - kérdezte. - Azt hiszem, a cornwalli tájszólás, ha nem is erősen, de még mindig érződik a beszédemen.

- Alig lehet észrevenni. Ha egy kicsit odafigyelne, akár igazi jenkinnek is kiadhatná magát. Más a gond. Próbálkozott valaha szerencsejátékkal?

- Játékkal? Lóversenyre vagy futballra gondol?

- Kártyára, kockára, rulettre.

- Komolyan még nem -. csóválta meg a fejét Holden. - Persze mint minden, kellő fantáziával megáldott matematikus, az én életemben is volt egy időszak, amikor megpróbáltam biztos nyerőszisztémát kidolgozni.

- És sikerült?

- Azt mondtam, volt egy ilyen időszak, s nem azt, hogy még mindig tart. Ha létezik is valamilyen matematikai rendszer a nyerésben, azt nem nekem sikerült felfedeznem.

- Ezek szerint tehát ismeri a különböző játékokat.

- Elég jól. Beható helyszíni vizsgálatokat végeztem. Miért?

Matlock ugyanazt a történetet adta elő Holdennek, amit Bartolozzinak, azzal a különbséggel, hogy Pat sérüléseit jelentéktelenebbnek festette le, s támadóinak indokait is veszélytelenebbé színezte.

- Akár egy kalandfilm... - szólt elgondolkozva az angol, miután Matlock befejezte, s akkurátusan kiverte a pipáját egy öblös hamutartóba. - Patricia tehát nem sérült meg komolyabban? Megijedt, de nagyobb baja nem történt?

- Nem, viszont ha a rendőrséghez fordulnék, könnyen elveszíthetné az ösztöndíját.

- Értem... Pontosabban nem értem, de ez nem számít, ha jól vettem ki a szavaiból, azt akarja, hogy holnap este veszítsek.

- Az mindegy, akár nyerhet is. A lényeg, hogy nagy tétekben játsszon.

- De maga azért felkészült arra, hogy komolyan veszíteni fog.

- Igen.

- Benne vagyok - mondta Holden. Felállt és járkálni kezdett a szobában. - Azt hiszem, még élvezni is fogom. Sok dolog van persze, amit nem mondott el nekem, s bár kíváncsi lennék rá, nem ragaszkodom hozzá, hogy beszéljen róla. Annyit azért hadd jegyezzen meg, hogy amit elmesélt, az matematikailag egy csöppet sem stimmel.

- Hogy érti ezt?

- Ha nem tévedek, a pénz, amit holnap este el akar veszíteni, jóval több, mint amennyit Patricia ösztöndíj gyanánt kap. Mindebből logikusan adódik a következtetés, hogy maga egyszerűen nem akar vagy nem mer a rendőrséghez fordulni.

Matlock csendben átkozta magát ostobaságáért, hogy ilyen könnyen észrevehető hibát vétett.

- Ne haragudjon - szólt bocsánatkérő hangon. - Nem az volt a szándékom, hogy hazudjak és belerángassam valamibe. Azt hiszem, jobb lett volna, ha nem is zavarom a kérésemmel.

- Egy szóval sem mondtam, hogy hazudott, vagy hogy bármit is számítana, ha így lenne - hárította el a bocsánatkérést Holden. - Pusztán annyit jeleztem, hogy sok mindent nem mondott el nekem. A feladatot természetesen vállalom, csak kérem, ne feledje, hogy lelkes hallgatóságra talál bennem, ha egyszer rászánja magát és elmeséli, mi is történt valójában... Most viszont későre jár és maga fáradt. Menjen, feküdjön le a szobámban.

- Nem, köszönöm. Itt is tökéletesen megfelel. Kellems emlékeim vannak erről a

heverőről. Csak egy takarót kérek, ha lehet. És telefonálnék is, ha megengedi.

- Hát persze. A takarót mindjárt hozom, azt pedig tudja, hol van a telefon. Alig csukódott be Holden mögött az ajtó, Matlock rögtön tárcsázni kezdett. A bérelt készülék beállítását csak hétfőre ígérték, ezért az irodát hívta.
- Blackstone ügynökség - jelentkezett az ügyeletes.
- Itt James Matlock. Azt mondták, ezt a számot hívjam ha meg akarom tudni, van-e üzenet a számomra.
- Igenis, Mr. Matlock, azt hiszem, van üzenete. Tartsa a vonalat, legyen szíves, míg előkeresem... Már meg is van. A carlyle-i csoport jelentette, hogy minden rendben. Az illetőnek használ az orvosi kezelés. Három látogatója volt, egy bizonyos Mr. Samuel Kressel, egy Adrian Sealfont nevű úr és egy bizonyos Miss Lois Meyers. Kétszer keresték telefonon is, de az orvosa nem engedte, hogy bekapcsolják hozzá a hívást. Mindkét alkalommal ugyanaz a személy, egy bizonyos Mr. Jason Greenberg telefonált. A hívások Nyugat-Virginiából, Wheelingből érkeztek. A megfigyelés folyamatos, nyugodtan pihenhet.
- Köszönöm, azt fogom tenni. Maguk tényleg alapos munkát végeznek. Jó éjszakát - Matlock megkönnyebbülten felsóhajtott. Ismerte Lois Meyerst. A továbbképzősöknek fenntartott épületben, a Patríciaéval szemközti lakásban lakott. Megnyugtató volt az is, hogy Greenberg telefonált. Hiányzott neki az ügynök. Leoltotta az asztali lámpát, de nem lett sötét, az áprilisi telehold halvány fénybe vonta a szobát. Igaza volt Blackstone emberének, pihennie kellene, gondolta.

Képtelen volt azonban kikapcsolni, a másnap s az utána következő napok jártak az eszében. Tudta, hogy a kezdősebességet tartania kell, nem engedheti meg magának, hogy az első sikerek után lankadjon a figyelme, elszántsága.

Ha Windsor Shoalsban, Sammy Sharpe-nál is minden kedvezően alakul, akkor beléphet a carlyle-i körzetbe. Gondolatban felidézte a Blackstone-nál látott listát:

CARMOUNT COUNTRY CLUB - VEZETŐ: HOWARD STOCKTON
WEST CARLYLE SAIL AND SKI RESORT - VEZETŐ: ALAN CANTOR

Carmount valamivel keletre van Carlyle-től, Mount Holly mellett, a vitorlázó- és sikházak pedig nyugatra, a Derron-tó partján, egy télen-nyáron egyaránt népszerű üdülőkörzetben.

Valamilyen módon majd ráveszi Bartolozzit vagy Aiellót, esetleg Sammy Sharpe-ot, hogy ajánlják be az ismerőseiknek, s ha már ott lesz, elejti a szükséges célzásokat. Talán nem is célzások lesznek azok, hanem parancsok, követelések. Merészen kell viselkednie, úgy, ahogy az a Nimród környezetéhez tartozóktól elvárható.

Becsukta a szemét, s lassan megkörnyékezte az álmot, ám mielőtt az agya kikapcsolt volna, eszébe jutott a papír, a korzikai nyelven írt levél. Szüksége lesz arra az ezüst színű levélpapírra, Nimród meghívójára. ;
Az a meghívás most már az övé, az ő papírjai
A Matlock-papír.

21.

Ha a kongregacionalista egyház Windsor Shoals-i elöljárói csak sejtik is, hogy Samuel Sharpe jogtanácsos, az egyházközség pénzügyeiért felelős kiváló zsidó ügyvédet Hartfordtól északra és a massachusettsi Springfieldtől délre sokan "Sammy, a főnök"-ként ismerik és emlegetik, bánatukban még az esti istentiszteleteket is felfüggesztik, legalább egy hónapra. Szerencsére ez a felfedezés elkerülte őket és a kongregacionalista egyházban változatlan tisztelet övezte Sharpe-ot, aki számottevő sikereket ért el a gyülekezet költségvetésének feljavításában és igen hatékornak bizonyult, ha adományok gyűjtéséről volt szó. A Windsor Shoals-i gyülekezet, de tulajdonképpen az egész város is szerette Samuel Sharpe-ot.

Matlock mindezt Sharpe-nak a Windsor Valley Innben lévő irodájában tudta meg. A falra akasztott, bekeretezett oklevelek mondták el a történet egyik felét, ami pedig hiányzott, azt szívesen elmesélte Jacopo Bartolozzi. Jacopo biztos akart lenni a dolgában, mindenáron meg akarta értetni Matlockkal és angol barátjával, hogy Sharpe vállalkozása a nyomába sem érhet a nagy hagyományokkal rendelkező

Avon Swim Clubnak.

Holden a maga részéről messze felülmúlta Matlock minden elvárását. A professzor az este folyamán több ízben is csaknem hangosan felnevetett, látva, milyen nemtörődomséggel veszi elő kollégája az ideges Alex Andersontól Websterben megkapott százdollárosokat és veti oda a krupiának. Holden egyszer sem számolta meg a pénzéért kapott zsetonokat, de viselkedése szemernyi kétséget sem hagyott afelől, hogy pontosan tudja - az utolsó dollárig -, mennyi van belőlük.

Intelligensen, kellő óvatossággal játszott, s még olyan is előfordult, hogy kilencezer dollár előnyt szerzett a bankkal szemben. Mire befejezték a játékot, nyeresége pár száz dollárra olvadt, és a Windsor Valley alkalmazottai megkönnyebbülten felsóhajtottak.

James Matlocknak egymás után már a második este örült balszerencséje volt, de ezerkétszáz dolláros veszteségét olyan nyugalommal könyvelte el, mintha mi sem történt volna.

Hajnali négykor Matlock és Holden, Aiello, Bartolozzi, Sharpe és két barátjuk társaságában a klub éttermében üldögélt. A vendégek már elmentek, a második emeleti játéktermet bezárták, s csak egy pincér és két kisegítő felszolgáló maradt ott, hogy elrámolják az asztalokat.

A szikár, izmos Aiello és az alacsony, kövér Bartolozzi felváltva dicsérte saját vendégkörét és mindent megtettek annak érdekében, hogy lefőzzék a másikat. Sharpe inkább Holden és az angliai játékszokások iránt mutatott érdeklődést. Saját tekintélyével mit sem törődve, megmosolyogtató történeteket mesélt londoni klubokban tett látogatásairól, s azokról a legyőzhetetlen nehézségekről, amelyek elé a bonyolult brit pénzrendszer állította játék közben.

Matlock csak hallgatta és kellenlően ugyan, de bevallotta magának, hogy szimpatikusnak találja. Meg tudta érteni, miért tartják olyan nagy tiszteletben a Windsor Shoals-iak Sharpe-ot, sőt észrevette, hogy az ügyvédet kezdi Jason Greenberghez hasonlítani. Felfedezett azonban egy lényeges különbséget a két ember között. Egészen más volt a szemük. Greenberg tekintete, még ha feldühítették is, mindig szelíd, együttérző volt, Sharpe-é viszont - éles ellentétben szívélyes, megnyerő modorával - kemény, éberén fürkésző. Hallotta, hogy Bartolozzi útjának következő állomásáról kérdezi Holdent, s barátja oly módon válaszol, hogy azzal megteremti számára azt a régen várt lehetőséget, hogy a beszélgetést kívánt mederbe terelje.

- Tartok tőle, hogy nem áll módomban elmondani az útiterveket - hárította el udvariasan a kérdést Holden.

- Csak arra gondoltam, hogy esetleg beugorhatna hozzánk Avonba - próbálta agitálni az angolt Bartolozzi. - Kellemes hely, biztosan élvezné.

- Feltétlenül megnézem, de talán majd máskor.

- Johnny érintkezésben marad velem a jövő héten - kapcsolódott a beszélgetésbe Matlock. - Van néhány közös programunk. - Kis szünetet tartott és elnyomta cigarettáját a hamutartóban. - El kell mennem... azt hiszem, Carlyle-nak hívják azt a helyet.

Szavait rövid csend követte. Sharpe, Aiello és az egyik ismeretlen férfi gyors pillantásokat váltott, Bartolozzira azonban szemlátomást hatástalan maradt a kijelentés.

- Abba a kis egyetemi városba? - kérdezte végül a kövér olasz.

- Igen - bólintott Matlock. - Vagy a Carmountban, vagy a Sail and Skiban fogok megszállni. Gondolom, ismerik őket.

- Naná, hogy ismerjük - nevetett Aiello.

- Mit kell elintéznie Carlyle-ban? - kérdezte az ismeretlen, akit senki sem tartott szükségesnek bemutatni, és nagyot szívott a szivarjából.

- Az az én dolgom - válaszolt kurtán Matlock.

- Ne sértődjön meg, csak kérdeztem.

- Szó sincs sértődésről... Hé, már majdnem fél öt! Maguk túl jó házigazdák, észre sem vettem, hogy így múlik az idő. - Matlock hátratolta a székét és távozáshoz készülődött.

A szivarozó férfinak azonban volt még egy kérdése:

- A barátja is elkíséri Carlyle-ba?

Holden mosolyogva emelte fel a kezét.

- Sajnálom, de az útitervről semmit. Vegyék úgy, hogy csak turistáskodom... Most már tényleg mennünk kell.

Felálltak és felállt velük együtt Sharpe is, sőt mielőtt a többiek szóhoz jutottak volna, közölte:

- Kikísérem őket a kocsijukhoz és megmutatom az utat. Ti csak maradjatok, még úgyis van elszámolnivalónk. Frank tartozik nekem, én meg neked, Rocco. Ha kis szerencsém van, tisztán jövök ki az üzletből.

A szivarozó - nyilván ő volt Frank - könnyedén felnevetett. Aiello egy kicsit meghökkent, de hamar kapcsolt és megértette, hogy Sharpe azt akarja, maradjanak, mert valami fontosat kell még megbeszélniük.

Matlock nem volt biztos benne, hogy elég ügyesen viselkedett-e.

Eredetileg addig akarta folytatni a Carlyle körül zajló beszélgetést, míg valaki fel nem ajánlja, hogy telefonál a Carmountba meg a Sail and Skiba, és jelzi a tulajdonosnak az érkezését. Holdennek az útiterv megvitatását visszautasító kijelentése azonban elébe vágott az ajánlatnak, s valószínűleg azt a benyomást keltette, hogy igazi bennfentesek, akiknek további bemutatásra semmi szükségük. Matlocknak az is eszébe jutott, hogy mennél előbbre jut, annál igazabbá válik a halott Loring figyelmeztetése arról, hogy a tervezett tanácskozás résztvevőiről senki sem lesz hajlandó szót váltani vele. Az Omerta törvénye elég erősnek bizonyult ahhoz, hogy lakatot tegyen mindenkinek a szájára. És mégis, Sharpe félreérthetetlenül kiadta az utasítást, hogy mindenki maradjon a helyén.

Felmerült benne a gondolat, hogy talán túl messzire jutott, s amit elért, azt már nem fogja tudni kezelni. Esetleg itt lenne az ideje, hogy kapcsolatba lépjen Greenberggel. Jobb szeretett volna várni és több konkrét ismeretet gyűjteni, mielőtt ezt megteszi. Ha most veszi fel a kapcsolatot vele, akkor az ügynök megpróbálhatja kirekeszteni a továbbiakból, s még nem készült fel rá, hogy ezzel a problémával megbirkózzon.

Sharpe kikísérte őket a csaknem teljesen elhagyatott parkolóba.

- Nem törekszünk rá, hogy szállóvendégeink legyenek - magyarázta, látva Matlock és Holden meglepődését., - A Windsor Valley Innt elsősorban kiváló éttermként ismerik.

- Értem - mondta semmire sem kötelezően Matlock.

- Uraim... - folytatta kissé elbizonytalanodva Sharpe. - Lenne egy kérésem, amit esetleg udvariatlannak fognak találni.

- Mondja csak!

- Válthatnék önnel néhány szót, Mr. Matlock? Négyszemközt.

- Ne aggódjon - szólt könnyedén Holden. - Megérttem én az illet. Megyek, sétálok egyet.

- Nagyon kellemes ember a maga angol barátja - mondta megkönnyebbülten Sharpe, amikor kettesben maradtak.

- Valóban az - bólintott Matlock. - Miről van szó, Sammy?

- Néhány kiegészítő információról, ahogy a bíróságon szoktuk mondani.

- Mi lenne az?

- Óvatos ember vagyok, de nagyon kíváncsi - kezdett bele Sharpe. - Mint láthatja, a vállalkozásom egészen jól megy.

- Látom.

- Sikeresen terjeszkedem - lassan, de sikeresen.

- Ezzel is egyetérték.

- Nem szoktam hibázni. Képzett jogász vagyok és büszke arra, hogy nem hibázom.

- Mire akar kilyukadni? - kérdezte most már kissé türelmetlenül Matlock.

- Az jutott eszembe, s hogy őszinte legyek, felmerült ez a gondolat Frankben, a partneremben és Rocco Aiellóban is, hogy önt esetleg megfigyelőnek küldték.

- Miből gondolja ezt?

- Miből? ... Nos, egy olyan játékos, mint ön, nem szokott csak úgy, a semmiből előbukkanni, önnek befolyásos ismerősei vannak San Juanban. Úgy ismeri errefelé a klubokat, mint más a tenyerét. És végül, van egy nagyon gazdag, nagyon kellemes társa, aki Londonból érkezett. Ha mindezt összeadjuk... A legfontosabb azonban, gondolom, ezt ön is tudja, az, hogy azt a carlyle-i dolgot említette: Legyünk őszinték, ezt nem akárcsak tehette volna meg.

- Valóban? - kérdezte Matlock a tőle telhető legközbösebb hangon.

- Nem akarok túl messzire menni, mondtam már, hogy óvatos ember vagyok. Ismerem a szabályokat, nem teszek fel olyan kérdéseket, amelyeket nem lenne illő feltennem, s nem beszélek olyan dolgokról, amelyek nem rám tartoznak... Mégis, szeretném, ha a tábornokok tudnák, hogy van néhány értelmes, sőt azt is mondhatnám, törekvő tisztjuk a szervezetben. Bárkit megkérdez, igazolni fogja, amit mondtam. Én nem dolgozom saját zsebre, mindent továbbadok, amit kell.

- Egyszóval, azt akarja, hogy kedvező jelentést tegyek magáról?

- Tulajdonképpen igen. Megvannak a magam értékei. Köztiszteltetben álló ügyvéd

vagyok, a társam pedig szép sikereket ért el a biztosítási szakmában. A környezetünkben élőknek nincsenek fenntartásaik velünk kapcsolatban.

- Mi van Aiellóval? Úgy látom, elég jó barátok.

- Rocco rendes fiú. Talán nem a leggyorsabb felfogású, de megbízható, ráadásul kedves, közvetlen ember. Azt azonban nem hiszem, hogy közülünk való.

- És Bartolozzi?

- Róla inkább nem beszélnek. Döntse el maga, milyennek találja.

- Nem gondolja, hogy a hallgatás sok mindent elárul?

- Nekem úgy tűnik, túl sokat beszél, bár lehet, hogy egyszerűen ilyen a természete. Engem zavar, de Rocco nem haragszik érte - állapította meg Sharpe. Matlock nézte a hajnali derengésben csak nehezen kivehető beszélgetőpartnerét, s kezdte megérteni, mi is történt valójában. Tulajdonképpen logikus volt, ő maga tervezte így, de most, hogy megtörtént, furcsának érezte a szituációt, s némileg meglepték a szavai kiváltotta reakciók.

Gyanús, fondorlatosán viselkedő idegenként lépett Nimród világába, s most kiderült, hogy ez a kifürkészhetetlen, bár könnyen tetten érhető hátsó szándék nemhogy hátrányos lenne, hanem kimondottan előnyére válik. Tiszteletet ébreszt iránta, mert azt hiszik, hogy magasabb helyről küldték. A főnökök megbízottjának tekintik és félnek tőle. Elindult egy vékony drótkötélen, s most már minden attól függ, milyen ügyesen tud egyensúlyozni rajta.

- Maga rendes ember, Sharpe... És okos is. Mit tud Carlyle-ról? - kérdezte.

- Semmit. Az égvilágon semmit.

- Most hazudik, s ez már egy cseppet sem okos dolog.

- Ez az igazság - tiltakozott Sharpe. - Semmit sem tudok, csak híreszteléseket hallottam. A tudás és a szóbeszédből származó értesülések között tanúvallomás esetén is különbséget tesznek.

- És miről szól a fáma? Csak használ magának, ha megmondja.

- Összevissza beszélnek. Állítólag igen magas rangú személyek találkozója lesz, és sor kerülhet valamiféle megállapodásra is.

- Nimróddal?

A név hallatán Sammy Sharpe még a szemét is becsukta, s úgy válaszolt:

- Olyasmit említett, amiről hallani sem akarok.

- Nem is hallott semmit. Vagy igen?

- Biztosíthatom, hogy már el is felejtettem.

- Nagyszerű! Maga tényleg okosan viselkedik - szólt biztatóan Matlock. -

Egyébként azt hiszem, nem volna túl jó ötlet megvitatni a bentiekkel ezeket a pletykákat. Ilyesmit csak egy buta tiszt követne el, nem gondolja?

- Nem csupán buta, hanem egyenesen örült.

- Miért mondta nekik, hogy maradjanak? Elég késő van már.

- Tudni akartam, mit gondolnak magáról és az angol barátjáról - vallotta be Sharpe. - Most viszont, hogy említette azt a bizonyos nevet, a megbeszélésre nem fog sor kerülni. Mondtam már, hogy én betartom a szabályokat.

- Jó. Hiszek magának. Most menjen... Illetve, várjon csak! Azt akarom... azt akarjuk, hogy hívja fel Stocktont Carmountban és a Cantort a Sail and Skiben.

Csak annyit említsen meg nekik, hogy jó ismerősök vagyunk, és hamarosan meglátogatom őket. Semmi mást ne mondjon, nem akarunk nagy felhajtást. Ez nagyon fontos, Sammy. Semmi mást!

- Természetesen. És, ugye, átadja a többieknek is üdvözetemet?

- Nem fogom elfelejteni - ígérte Matlock. - Maga tényleg rendes ember.

- Megteszem, ami tőlem telik. Az ember...

Sharpe szavait őt, a hajnal csöndjébe hasító durranás szakította félbe.

Üvegcsörömpölés, felboruló bútorok robaja, szaladó lábak döngése és kiabálás hallatszott az étteremből. Matlock a földre vetette magát.

- John! John! - üvöltötte.

- Itt vagyok! A kocsi mögött! Nincs semmi baja? - kiabált vissza Holden.

- Nincs! Maradjon ott, ahol van!

Sharpe összegörnyedt és az épülethez futott, majd hátát a falnak vetve, lépésről lépésre a bejárat felé araszolt. Sötét volt még, de már nem annyira, hogy Matlock ne lássa, amint pisztolyt húz elő a zakója alól.

Az épület hátsó részén újabb lövések dördültek és újabb rémült üvöltés követte őket. Az oldalajtón az egyik kíséző pincér bukott ki, s négykézláb a parkoló felé mászott, közben valamilyen idegen nyelven kiabált, amit Matlock nem értett. Pár másodperccel később egy fehér kabátos alkalmazott tűnt fel a kijáratnál, egy sebesültet vonszolva maga után. A férfi vállából ömlött a vér, jobb karja

tehetetlenül csüngött alá.

Valahonnan lövés dördült és a pincér a földre bukott. A sebesült tett még néhány botladozó lépést, aztán előrebukott és elterült a parkolót borító, apróra zúzott kavicsoson. Az épületből kiáltások hallatszottak:

- Gyorsan! Kifelé mindenki! A kocsikhoz!

Matlock várta, hogy felbukkanjanak a merénylők, de senki sem jött ki az épületből. Ehelyett valahonnan az épület mögül feltúráztatott motor hangja hallatszott, s pár másodperccel később hallani lehetett egy élesen kanyarodó gépkocsi kerekeinek csikorgását. Mintegy ötvenméternyire tőle, balra, az északi bekötőúton felbukkant, s a főút irányába vágtatott egy nagy, fekete szedán. Elhaladt egy utcai lámpa alatt, s Matlock tisztán láthatta egy pillanatra. Ugyanaz a kocsi volt, amelyik Ralph Loring meggyilkolása után nem sokkal előbukkant a sötétből.

A hajnali szürkületben ismét beállt a csönd.

- Jim! Jöjjön ide, Jim! Azt hiszem, elmentek! - kiabált Holden. Otthagytta a menedéket nyújtó gépkocsit, s a fehér zakós férfi fölött állt.

- Jövök - Matlock feltápáskodott a földről.

- Ez meghalt. A lapockái közé kapta a lövést... A másik még lélegzik. Gyorsan mentőt kellene hívni.

- Egy hangot sem hallok. Hol lehet Sharpe?

- Azon az ajtón ment be - mutatott Holden a főbejárat felé. - Fegyver volt nála. Óvatosan közelítették meg az épületet. Matlock lassan kinyitotta az ajtót és Holden előtt lépett be az előtérbe. Mindenfelé felborított bútorok heverték, a padlón vércsöppek csillogtak.

- Sharpe?! Merre van? - emelte fel óvatosan a hangját Matlock. Másodpercek teltek el, míg végre meghallották Sharpe elkínzott hangját:

- Erre jöjjenek! Az étterembe.

Beléptek a magas, boltíves ajtón, s a látványtól földbe gyökerezett a lábuk. Ehhez hasonló borzalmat még soha nem láttak életükben.

A vérben úszó holttestek iszonytatóan néztek ki, Rocco Aiello arcából alig maradt valami. Sharpe üzlettársa, Frank térdre esve, kicsavarodott testtel egy székre borult, nyakából ömlött a vér, tágra nyílt, üveges tekintete holtan meredt a semmibe. Jacopo Bartolozzi egy asztal lába köré tekeredett. Inge egészen a derekáig felszakadt a mellén, s a golyó ütötte lyukakból még mindig folyt a vér. Kinjában nyilván megpróbálta letépni magáról az inget, s lassan megmerevedő kezében még mindig ott szorongatott egy kis anyagfoszlányt. A negyedik férfi fejjel Bartolozzi jobb lábára zuhant, kezét-lábát szétvetette, s egész hátát vér borította. A felszakított hús, a szétroncsolt csontok közül néhol előtüremkedtek a zsigerei.

- Teremtő isten! - suttogta Matlock, alig akarva hinni, hogy valóság lehet az, amit lát. John Holden rosszulléttel küszködött, Sharpe viszont halkan, de sürgetően rájuk szólt:

- Menjenek! Jobb, ha a barátjával együtt minél előbb eltűnnek innen!

- Kí kell hívni a rendőrséget - mondta elszörnyedve Matlock.

- Odakint... Az a fiú még él - nyögte ki Holden.

Sharpe, pisztolyt tartó kezét az oldala mellett nyugtatva, viszonylag nyugodtan válaszolt.

- Biztos, hogy elvágták a telefonzsínórokat. A legközelebbi farm is nyolcszáz méternyire van innen... Majd én mindent elrendezek, csak siessenek.

- Gondolja, hogy mennünk kellene? - Holden kérdően nézett Matlockra.

- Hát ide figyeljen, angol! - szólt rá most már éles hangon Sharpe. - Ha tudni óhajtja, a legkevésbé sem érdekel, mi történik magukkal. Van éppen elég gondom anélkül is... A saját érdekükben gyorsan húzzák el innen a csíkot. Minél kevesebb a komplikáció, annál kisebb a kockázat. Nincs igazam?

- De, igaza van - ismerte be Matlock.

- Ha elkapnák magukat, azt fogom mondani, hogy már a támadás előtt egy fél órával elmentek. Csak annyit tudok magukról, hogy Bartolozzi barátai.

- Rendben.

Sharpe elfordult, s Matlock már-már azt hitte, hogy elsírja magát. Ehelyett mély lélegzetet vett és nyugalmat erőltetve magára, figyelmeztette vendégét:

- Képzett jogász vagyok, Mr. Matlock. Értékes ember. Mondja meg nekik.

- Megmondom.

- Azt is közölje velük, hogy védelemre van szükségem, megérdemlem a védelmet.

Feltétlenül mondja meg.

- Hát persze - bólintott Matlock.
- Most pedig kifelé! - Sharpe hirtelen a padlóra dobta revolverét, s míg a könnyek végigömlöttek az arcán, még egyszer rájuk ordított: - Takarodjanak, az Isten szerelmére! Takarodjanak!

22.

Egyetértettek abban, hogy jobb, ha minél előbb elválnak. Matlock kirakta a háza előtt Holdent, és délnek, Fairfield irányába folytatta útját. Úgy döntött, egy motelben tölti az éjszakát, elég távol Windsor Shoalstól ahhoz, hogy enyhüljön valamit a félelme, de csak olyan messzire Hartfordtól, hogy délután kettőig odaérjen Blackstone-hoz.

Túlságosan fáradt és rémült volt ahhoz, hogy átgondolja a történeteket és a tennivalóit. Végre talált egy harmadosztályú motelt Statfordtól nyugatra, és felébresztette az éjszakai portást.

Míg bejelentkezett, motyogott valamit Westportban maradt, állandóan féltékenykedő feleségéről, és egy tízdollárossal sikerült meggyőznie a szállodai tisztviselőt arról, hogy jobb, ha hajnali kettőt ír be érkezése időpontjául. Hétkor végre ágyba került, de előbb még fél egyre kért egy ébresztést. Arra gondolt, ha öt órát alszik, akkor tisztábban fogja látni a dolgokat. Öt órát és húsz percet aludt, de a pihenés sem hozott változást; ahelyett, hogy világosabbá váltak volna a dolgok, a Windsor Shoals-i mészárlás még zavarosabbnak tűnt a számára. Öt szemelték ki áldozatnak, vagy szándékosan megvárták, míg távozik az épületből, s csak aztán hajtották végre a kivégzéseket?

Figyelmeztetést kapott, vagy a gyilkosok elhibázták? Képtelen volt eldönteni. Negyed kettőkor már a Merritt Parkwayn járt, fél kettőkor elérte a Berlin autópályát, s kettő után öt perccel belépett Blackstone irodájába.

- Nézze, mi igyekszünk a lehető legkevesebbet kérdezni az ügyfeleinktől, de ez nem azt jelenti, hogy szó nélkül, mindenben rájuk bízánk magunkat - kezdte asztalára könyökölve Michael Blackstone, s fel sem állt, hogy üdvözlje Matlockot.

- Pedig ilyen árak mellett a megrendelőnek joga van tökéletes bizalmat követelni.

- Ha sokallja, vigye innen a pénzét. Túl fogjuk élni.

- Tartsa csak meg! - utasította el a szemrehányást Matlock. - A megbízás úgy szólt, hogy napi háromszáz dollár fejében meg kell védeniük egy lányt. Ezenkívül minden más mellékes, de ha tesznek még valamit, gondolom, annak a díját is felszámítják.

- Fogalmam sincs, mire gondol. Nem lesznek extra kiadások. - Blackstone előrehajolt, s képtelen volt tovább türtőztetni magát. - Az isten szerelmére, Matlock! Két ember! Két embert öltek meg azok közül, akik azon az átkozott listán szerepelnek. Nem akarom, hogy bármi közöm is legyen egy örült ámokfutóhoz. Ez nem szerepel a szerződésben. És ha már itt tartunk, az sem érdekel, mennyi pénze van és ki az apja.

- Most én nem értem, miről beszél. Annyit tudok az esetről, amennyit az újságok írtak. Az éjszakát Fairfieldben, egy motelben töltöttem, kettőkor jelentkeztem be, az újságok szerint viszont a gyilkosságokat hajnali öt körül követték el Blackstone felállt és gyanakvóan méregette Matlockot.

- Tudja bizonyítani? - kérdezte.

- A szobaszám és a motel neve elég lesz? Ha ideadja a telefonkönyvet, hamar kikeresem magának a pontos címet.

- Nem... nem kell - hárította el az ajánlatot a biztonsági ügynökség vezetője.

- Nem akarok tudni semmiről. Biztos, hogy Fairfieldben volt?

- Hozza a telefonkönyvet!

- Na jó. Felejtse el, amit mondtam. Szerintem hazudik, de amit állít, az többé-kevésbé hihető. Végül is maga mondta, hogy csak a lány védelmére fogadott fel bennünket.

- Történt valami változás vasárnap délután óta? - érdeklődött Matlock. - Minden rendben?

- Igen... persze - válaszolt Blackstone, s látszott rajta, hogy egészen máshol járnak a gondolatai. - Megvan a Tel-electronicja. Már működik is! Napi húsz dollárt fizet érte.

- Egészen szép kis summa - jegyezte meg Matlock.
- Soha nem állítottam, hogy olcsók vagyunk.
- Ha mondaná, sem hinné el senki.
Blackstone nem vette fel az újabb kesztyűt, inkább nyelt egyet és beleszólt az asztalán álló mikrofonba.
- Hozza be Mr. Matlock Tel-electronicját, legyen szíves.
Pár másodperc múltán egy vonzó, csinos fiatal lány lépett a szobába, kezében egy cigarettásdoboznál nem nagyobb, fémdobozos készülékkel. Lerakta Blackstone elé az asztalra, s amilyen gyorsan jött, ugyanolyan hamar távozott is.
- Tessék, ez a magáé - Blackstone odanyújtotta a készüléket Matlocknak. - Az azonosító kódja Csataló-három-nulla. A szám, amit fel kell hívnia, ha meghallja a jelzést, az 555-68-68. Igyekszünk úgy választani a számokat, hogy könnyű legyen megjegyezni őket. A Tel-electronic rövid, szaggatott sípolással fog jelezni. Ha megnyomja a gombot, a készülék elhallgat. A jelzés után hívja fel a megadott számot. Egy üzenetrögzítő fog válaszolni, s továbbítja a Carlyle-ban őrködő csoporttól kapott üzenetet. Előfordulhat, hogy ez egy újabb telefonszám lesz, amelyen közvetlenül is érintkezésbe léphet velük. Sikerült mindent megjegyeznie? Azt hiszem, nem túl bonyolult.
- Minden világos - válaszolta Matlock és zsebre rakta a fémdobozt. - Egyedül azt nem értem, miért nem az iroda továbbítja az üzeneteket. Nem volna sokkal egyszerűbb?
- Nem - rázta meg a fejét Blackstone. - Túl nagy lenne a tévedés lehetősége. Sok ügyfelünk van, s azt akarjuk, hogy közvetlenül azokkal az emberekkel álljanak kapcsolatban, akiknek a munkájáért fizetnek.
- Értem.
- Ezenkívül igyekszünk bizalmasan kezelni ügyfeleink dolgait. Nem volna szerencsés harmadik vagy negyedik felet is bekapcsolni a megbízott és a megbízó közötti üzenetváltásokba. Ha maga akar közölni valamit, az eljárás ugyanaz. Hívja fel a megadott számot és mondja rá az üzenetrögzítőre, amit közölni akar a csoporttal.
- Ügyes megoldás.
- Mondja csak nyugodtan, hogy profi munka. - Blackstone, először azóta, hogy Matlock az irodájába lépett, hátradőlt a székében és kényelmesen elhelyezkedett.
- Mondanék még valamit, s ha fenyegetésnek veszi, tulajdonképpen igaza lesz. Ha fel akarja mondani a megbízást, miután végighallgatott, nekem az ellen sincs kifogásom... Tudomásunkra jutott, hogy az Igazságügyi Minisztérium emberei lázasan keresik magát. Vádemelés azonban nem történt és letartóztatási parancsot sem adtak ki. Magának is, mint minden állampolgárnak, megvannak a jogai, amelyeket a szövetségi ügybuzgalmukban néha hajlamosak figyelmen kívül hagyni - tulajdonképpen ezért is veszünk mi részt ebben az üzletben. Ezzel együtt azt akarom, hogy tudja: ha a helyzete megváltozik, vagy letartóztatási parancsot adnak ki maga ellen, mi a szerződést azonnal semmisnek tekintjük és készek leszünk tájékoztatni a hatóságokat a tartózkodási helyéről. Bármilyen információval rendelkezünk magáról, azt megtartjuk a védőügyvédje számára, de a tartózkodási helyét megmondjuk. Világos?
- Hát persze. Becsületes alku.
- Még annál is több - figyelmeztette a professzort Blackstone. - Ezért is kérem, hogy tíz napra előre fizesse ki a megbízási díjat. A fel nem használt összeget természetesen visszatérítjük. Amennyiben a helyzet megváltozik, s a szövetségi megszerzik a letartóztatáshoz szükséges bírói végzést, egyszer, ismétlem, csak egyszer, kap egy kétszavas üzenetet.
Blackstone a nagyobb hatás kedvéért szünetet tartott.
- Mi lesz az? - kérdezte Matlock.
- Csataló-három-nulla lezárva.

A Bond Streeten járt már, amikor újfajta érzés kerítette hatalmába, és Matlock tisztában volt vele, hogy ez már el sem hagyja mindaddig, amíg a megkezdett út végére nem ér. Úgy tűnt neki, mintha mindenki őt bámulná, s azon kapta magát, hogy időről időre hátrafordul, és keresi a kutató tekinteteket. A járókelőkön persze nem volt semmi gyanús. Vagy csak ő nem képes felfedezni az áruló jeleket? El kellene hoznia a korzikai levelet a lakásáról, de azok után, amit Blackstone-tól hallott, semmi értelme sem lenne személyesen próbálkozni vele. A lakást biztosan szigorú megfigyelés alatt tartja mindkét tábor - az üldözők és az üldözöttek is.

Blackstone embereit, pontosabban egyik emberét fogja felhasználni, de mielőtt kapcsolatba lépne vele, le kell bonyolítania egy másik telefont. Ennek a hívásnak az eredménye alapján dönti majd el, hogy valóban szükség van-e még az ezüstszerű levélpapírra, a korzikai nyelven írt meghívóra. Feltétlenül beszélnie kell Samuel Sharpe-pal, a connecticuti Windsor Shoalsban köztisztviselőként álló ügyvéddel.

Úgy döntött, hogy ezúttal szelídebbnek, megértőbbnek fog mutatkozni. Az éjjel Sharpe egy pillanatra elveszítette az önuralmát. Itt az ideje, hogy jelezze: bár fontos ember, s befolyásos barátokkal rendelkezik San Juanban és Londonban, azért van benne együttérzés.

Bement az Americana Hotel halljába és keresett egy telefonkészüléket. A hívásra Sharpe titkárnője válaszolt.

- Vissza tudja önt hívni Mr. Sharpe az irodájában? - érdeklődött.

- Nem. Fülkéből telefonálok és nagyon sietek.

Matlock válaszát szünet követte, de nem tartott tovább pár másodpercnél.

- Meg tudná mondani a készülék számát, Mr. Matlock? - kérdezte a titkárnő. - Mr. Sharpe negyedórán belül visszahívja.

Megadta a számot és helyére akasztotta a kagylót.

A fülkébe állított műanyag széken ülve Matlocknak egy másik fülke, egy másik műanyag szék jutott eszébe. És egy fekete szedán, amelyik elszárgult a halott férfi koporsójává vált üvegkalitka mellett.

A csöngést meghallva felkapta a kagylót.

- Matlock?

- Maga az, Sharpe?

- Jobb lett volna, ha nem telefonál az irodámba. Le kellett jönnöm a hallba, egy nyilvános készülékhez.

- Sajnálom, de azt hittem, egy köztisztviselőként álló ügyvédet nyugodtan felhívhatok a munkahelyén.

Sharpe nem válaszolt rögtön, nyilván meglepte a bocsánatkérés.

- Mondtam már, hogy óvatos ember vagyok - szólt, miután megemésztette a hallottakat. - Mit kíván?

- Csak arra voltam kíváncsi, hogy van. Hogyan zajlottak a dolgok? Szörnyű, ami az éjjel történt.

- Nem volt időm sokat rágódni rajta, rengeteg mindent kellett elintéznem.

Gondoskodni a temetésről, foglalkozni a rendőrökkel, a riporterekkel.

- Sikerült elrendezni?

- Ne aggódjon, nem lesz semmi baj - nyugtatta meg Sharpe. - Ha alaposan megnézik a dolgot, rájönnek, hogy én egy ártatlan áldozat vagyok. Frank is áldozat, csak ő még halott is, szegény... Hiányozni fog nekem Frank. Nagyon rendes fickó volt. Az emeleti termet persze le kell zárnom. Az állam rendőrségét lefizették, gondolom, a maguk emberei. A vizsgálat megállapítása ugyanaz lesz, mint az újságoké. Egy vidéki étteremben leszámoltak néhány olasz csirkefogóval, és kész.

- Magában aztán van lélekjelenlét - állapította meg elismerően Matlock.

- Mondtam már, hogy óvatos ember vagyok - válaszolt szomorúan Sharpe. -

Igyekszem felkészülni a váratlan helyzetekre.

- Kik tehetnék?

Sharpe nem válaszolt.

- Azt kérdeztem, maga szerint kik tehetnék? - ismételte meg a kérdést Matlock.

- Remélem, maguk előbb rá fognak jönni, mint én... - szólalt meg végre Sharpe. - Bartolozzi kellemetlen ember volt, elég sok ellensége akadt. Roccónak, azt hiszem, szintén... De Franket miért? Mondja meg maga, miért?

- Nem tudom. Egyikükkel sem álltam kapcsolatban.

- Találják meg azokat, akik megölték. Kérem! Ez igazságtalanság volt!

- Megpróbálom... ezt veheti akár ígéretnek is. Sammy! Ugye, nem felejteti el felhívni Stockton és Cantort?

- Dehogy - nyugtatta meg Matlockot Sharpe. - Délutánra terveztem a hívást.

Mondtam már, hogy rendszerető ember vagyok.

- Köszönöm. Frank miatt pedig fogadja őszinte együttérzésemet. Valóban nagyon szimpatikus ember volt.

- Igazi herceg.

- Azt hiszem, igaza van... Majd jelentkezem, Sammy. Nem felejtettem el, amit ígérttem. Maga tényleg kellemes benyomást tett rám. Én...

Hosszú bűgő hang jelezte, hogy lejárt az idő. Matlock nem várta meg, míg Sharpe újabb érmét dob a készülékbe, helyére akasztotta a kagylót. Megtudta, amire

kíváncsi volt, megbizonyosodott róla, hogy szüksége lesz a korzikai nyelvű levélre. A módszeres Sharpe-pal a hajnali mézsárlás keltette rémület sem feledtette el a megígért hívásokat. Ennek az embernek kötélből vannak az idegei, állapította meg magában.

Őrült, hogy végre kiszabadulhat a fülledt, -levegőtlen telefonfülkéből, s a hotel haliján átvágva, gyors léptekkel a bejárat felé indul.

Az Asylum Street sarkán befordult, s körülnézett, hol talál megfelelő éttermet, ahol visszahívathatja magát a Pat őrzésére kirendelt testőrökkel. Blackstone szerint elég, ha megad egy telefonszámot. A legjobbnak tűnik, ha keres egy éttermet.

A Lobster House-t választotta, az üzletemberek egyik kedvenc helyét.

Egy egész bokszt kapott, nem csupán egy asztalt. Délután három felé járt már, az ebédidő a végéhez közeledett, kevés volt a vendég. Bourbon rendelt jéggel, s megkérdezte a pincérnőtől, merre találja a telefont. Már éppen indulni készült, hogy felhívja a megadott számot, amikor meghallotta a zakója belső zsebéből jövő éles, szaggatott sípolást. Megdermedt, mert olyan érzése támadt, mintha testének egy darabja kiáltott volna segítségért. Remegő kézzel nyúlt a belső zsebébe, elővette a készüléket, s gyorsan kikapcsolta. Szorongva nézett körül, nem figyelt-e fel valaki a szokatlan hangra.

Senki sem vizsgozta a pillantását, a vendégek nem hallottak semmit.

Felkelt, s a telefonhoz sietett. Nem volt képes másra gondolni, csak Patre.

Valaminek történnie kellett, valami elég súlyosnak ahhoz, hogy a csoport tagjai működésbe hozzák azt az ijesztő készüléket.

Behúzta maga mögött a fülke ajtaját és feltárcsázta az 555-68-68-as számot.

- Csataló-három-nulla jelentkezik - hallotta a kissé torz magnófelvételt. -

Kérem, hívja fel az 555-19-51-es számot. Aggodalomranincs oka, uram, nem történt semmi különös. Még egy óráig elérhetők vagyunk a megadott számon.

Ismétlem: 555-19-51. Vége!

Az örök gondoltak rá, hogy először használja az üzenetközvetítőt és mindent megtettek azért, hogy megnyugtassák. Matlockban felmerült a gondolat, hogy ha egész Carlyle-t a nukleáris robbanás gombafelhője takarná, a készüléken keresztül érkező üzenet akkor is megnyugtató lenne. Abban persze igazuk van, hogy aki nem fél, az mindig jobban tud gondolkodni. Mindegy, miért választották, a módszer bevált. Matlock most már sokkal nyugodtabb volt. Aprót vett elő, s közben még arra is képes volt, hogy az agyába vesse: pár dollárt fel kell majd váltania, mert a gyakori telefonhívások ezentúl fontos részét alkotják életének.

- 555-19-51?

- Igen - válaszolt az üzenetrögzítőről hallott hang. - Mr. Matlock?

- Igen. Miss Ballantyne jól van?

- Nagyon jól, uram. Kiváló orvosa van. Ma reggel már fel is ült. A daganatok nagy része lelohadt, s az orvos egészen elégedett... Miss Ballantyne egyébként sokszor érdeklődött ön után.

- Mit mondtak neki?

- Az igazat. Azt, hogy az ő védelmére szerződttetett bennünket.

- Úgy értem, arról mit mondtak, hogy hol vagyok?

- Közöltük vele, hogy néhány napra el kellett utaznia. Nem lenne rossz, ha felhívná. Az orvos engedélyezte, hogy ma délutántól kezdve bekapcsolják hozzá a telefonokat. Persze csak azokat, amiket mi átengedünk.

- Rendben. Ezért hívott? - kérdezte Matlock.

- Részben ezért, részben viszont Greenberg miatt - válaszolt Blackstone embere.

- Jason Greenberg többször is telefonált. Ragaszkodik hozzá, hogy kapcsolatba lépjen vele.

- Mit mondott? Ki beszélt vele?

- Én. Egyébként Cliff a nevem.

- Mit mondott Greenberg, Cliff?

- Azt, hogy mihelyt beszélni tudok önnel, mondjam meg, rögtön hívja fel. Nagyon parancsoló, határozott volt a hangja. Egy nyugat-virginiai, wheelingi számot is megadott.

- Halljam! - Matlock golyóstollat vett elő, s a készülék mellé, a fülke falára véste fel a telefonszámot.

- Mr. Matlock!

-: Tessék.

- Greenberg arra is megkért, hogy adjam át... a város nem fog meghalni, a város már halott. Szó szerint ezt mondta. A város már halott.

Cliff az első szóra beleegyezett, hogy elhozza a papírt Matlock lakásáról. Úgy állapodtak meg, hogy később, telefonon beszélnek meg, mikor és hol találkoznak, de ha a papír nem lenne a helyén, akkor Csataló-három-nulla azonnal riasztja. Matlock csak egy aperitifet ivott, bekapott valamit, s fél négykor már ki is lépett a Lobster House ajtaján. Ideje volt, hogy összeszedje magát, felkészüljön a további küzdelemre. A Cadillacet Blackstone irodájától néhány háztömbnyire, egy nyilvános parkolóban hagyta, s csak most jutott eszébe, hogy valószínűleg nem dobott elég pénzt a parkolóóraiba. A várakozási idő egy óra volt, ő pedig csaknem két órát töltött távol. Mit csinálnak vajon a gépkocsikölcsönző ügynökségek a felhalmozódó szabálysértési értesítésekkel? Beletelt néhány másodpercre, míg rájött, hogy nem a megfelelő helyen keresi a kocsit - a Cadillac két sorral hátrébb állt, a negyedik sorban. Határozott léptekkel indult feléje, de pár méter után megtorpant.

A kocsisorok között jellegzetes kék-fehér színű hartfordi járőrautó állt. Közvetlenül a Cadillac mellett parkolt, egy rendőr éppen a kocsit próbálta kinyitni, társa pedig a járőr kocsinak támaszkodva a rádió adó-vevőn beszélt. Megijesztette, de nem igazán lepte meg, hogy megtalálták a kocsit. Óvatosan hátrálni kezdett, készen arra, hogy bármelyik pillanatban futásnak eredjen, ha észreveszik, s agya közben lázasan dolgozott, próbált megoldást keresni erre az új problémára. Először is egy gépkocsit kell szereznie, másodszor el kell döntenie, mit csináljon most, hogy tudják, Hartford körzetében van. A vasútállomásokat, a buszpályaudvarokat s talán a gépkocsikölcsönzőket is szemmel tartják. Ha mozogni akar, kizárólag autóval teheti, de azt sem lesz könnyű megszerezni.

Pedig Blackstone azt mondta, hogy nem adtak ki ellene körözést. Ha ez történt volna, már megkapta volna az üzenetet: Csataló-három-nulla lezárva. Ilyen üzenet azonban nem volt, még csak nem is céloztak rá. Egy pillanatra az is felmerült benne, hogy odamegy a rendőrökhöz, s kifizeti a parkolási idő túllépéséért kiszabott bírságot.

Amilyen gyorsan eszébe jutott, olyan hamar el is űzte a gondolatot. Nem, ezek a rendőrök nem a szabálytalankodó autósokat ellenőrizték.

A Bond Streetre rátérve gyorsabb tempóban távolodott, hogy minél messzebb kerüljön a parkolótól. Bekanyarodott az egyik mellékutcába, s futni kezdett, de rögtön vissza is fogta magát. Semmi sem olyan feltűnő, mint egy zsúfolt belvárosi utcán fejvesztve rohanó ember. Igyekezett felvenni a délutáni bevásárlásaikat végzők tempóját, s amennyire csak lehetett, megpróbált feltűnés nélkül beleveszni az utcai forgalomba. Néha megállt, s úgy tett, mintha a kirakatokat nézegetné, de nem is látta a vevőcsalogató árukat. Csak lassan ébredt rá, mi is történik vele valójában. Működésbe lépett benne az üldözött primitív túlélési ösztöne. Idegszálai, mint az üldözött vadé, ráhangolódtak környezetére, kaméleon lett, megpróbált észrevétlenné válni.

Aztán belevágott a felismerés, hogy téved. Nem üldözött ő, hanem üldöző, s bár kergetik, ő az igazi vadász.

- Helló, Jim! - köszönt rá valaki. - Hogy vagy? Mit csinálsz itt, a nagyvárosban?

A váratlan megszólítás szó szerint kizökkentette egyensúlyából - rosszul lépett, megtántorodott, el is esett, s a váratlanul előbukkant ismerős segítette fel a járdáról.

- Ó, helló, Jeff! A szentség, de megijesztettél - Matlock gyorsan lesöpörte a piszkot a ruhájáról, s körülnézett, látta-e valaki az esést Jeff Krameren kívül.

- Hosszúra nyúlt az ebéd, haver? - kérdezte nevetve Kramer. Néhány éve a Carlyle Egyetem pszichológiai szakán szerzett diplomát, s egy kitűnő cégnél kapott meglehetősen jó állást.

- Á, dehogy, csak nagyon elgondolkoztam. Tudod, a régi sztori a szórakozott professzorról - válaszolta Matlock, s végre alaposabban megnézte magának Kramert. Eszébe jutott, hogy nemcsak egy igen jól fizető cég alkalmazottja, hanem meglehetősen költséges feleség férje, s két, drága iskolába járó gyerek apja is. Kapóra jött a régi ismerős korábbi megjegyzése, s elhatározta, hogy onnan folytatja: - A helyzet az, hogy még a bourbonomat sem ittam meg.

- Mi volna, ha pótolnánk a mulasztást? - indítványozta Kramer, s az utca

túloldalán lévő Hogshead Tavernre mutatott. - Hónapok óta nem láttalak. Olvastam a The Courantben, hogy kiraboltak.

- így igaz, a fene egye meg. A betörést még csak elviselném, de amit a lakásommal tettek a gazemberek, az szörnyű. Na és a kocsim! - Elindultak a Hogshead Tavern felé. - Ezért is jöttem be a városba. Be kellett adnom a Triumphot javítani, épp a legrosszabbkor.

Az üldözött nemcsak a közeledő ellenséget érezte meg, hanem szert tett arra a képességre is, hogy a pillanatnyi hátrányt saját javára fordítsa.

Matlock belekóstolt a bourbonjába, Kramer pedig apró kortyokban egyszerre itta meg a skót whiskyje felét.

- A gondolattól is rosszul leszek, hogy New Haven-i és bridgeporti átszállással busszal menjek vissza Scarsdale-be.

- Hát bérelj egy kocsit, az isten szerelmére!

- Két helyen is próbálkoztam. Az egyiknél csak este, a másiknál meg holnap lesz szabad kocsi. Állítólag valami nagy országos tanácskozást tartanak itt és sok az igénylő.

- Akkor töltsd itt az éjszakát.

- Nem lehet, szólít a családi kötelesség. Apám összehívta a gazdasági tanácsadóit. Vacsorára szól a meghívás és nekem is ott kell lennem - Matlock újabb italokat rendelt, s ötvendollárost tett a pultra, amiről tudta, hogy felkelti egy olyan ember figyelmét, mint Kramer.

- Azt se néztem volna ki belőled, hogy rendben tudsz tartani egy csekkfüzetet, nemhogy gazdasági tanácsadókkal tárgyalj - vallotta be Kramer.

- Végül is én vagyok a trónörökös, ezt ne felejtsd el.

- Rohadt szerencsés ember vagy, istenemre, rohadt szerencsés!

- Hé, támadt egy ötletem - mondta Matlock felcsillanó szemmel. - Itt van a kocsid?

- Álljon meg a menet, haver, én... - próbált tiltakozni Kramer.

- Figyelj rám - szakította félbe Matlock, és elővette a pénztárcáját. - Biztos lehetsz benne, hogy az öreg rendesen megfizeti... Add nekem bérbe a kocsidat. Négy-öt napra kell csak... Adok érte kétszáz, nem, háromszáz dollárt.

- Te megőrültél!

- Dehogy örültem meg. Apám ragaszkodik hozzá, hogy ott legyek a ma esti megbeszélésen. Bármibe kerüljön is a bérlet, ki fogja fizetni.

Matlock érezte, hogy Kramer agya lázasan dolgozik, s gyors kalkulációt készít: kilométerenként tíz centtel, napi tizenöt-húsz kilométerrel és hetvenkilenc dollár ötven centes alapdíjjal számolva 105-110 dollárért egész hétre bérelhet magának kocsit, s marad kétszáz dollárja a költséges családjára is.

- A világért sem fogadnék el tőled ennyit - próbált ellenkezni nem túl meggyőzően a jó barát.

- Nem tőlem, hanem tőle.

- Nos...

- Tudod mit, írjunk egy elismervényt. Mihelyt hazaérek, rögtön az orra alá dugom

- Matlock már el is vett egy szalvétát és írni kezdett: Én, James B. Matlock, kötelezem magam, hogy háromszáz... a fenébe, végül is nem az ő pénze... négyszáz dollárt fizetek Jeffrey Kramernek, mert kölcsönvettem... - Milyen márkájú is a kocsid?

- Fehér Ford combi. Tavalyi évjárat. - Kramer szeme ide-oda ugrált a szalvéta és a köteg pénz között, amit Matlock mintegy véletlenül a bárpulton hagyott.

- ...Ford combiját... mondjuk, egy hétre, rendben?

- Rendben - bólintott Kramer és lehajtotta a maradék whiskyt.

- ...egy hétre. Aláírás: James B. Matlock. Írd alá te is, és tessék a négyszáz dollár. Fogadd szeretettel Jonathan Munrótól, Hol találom a járgányt?

Kramer elővette a kocsikulcsokat és a parkolócédulát, s elnézést kért, hogy nincs több ideje. Igyekezett minél előbb eltűnni a négyszáz dollárjával.

Megígérte neki, hogy még a hét lejártá előtt jelentkezik és visszaadja a kocsit.

Kramer ragaszkodott hozzá, hogy az italokat ő fizesse, aztán sietve távozott.

Matlock lassan megiszogatta a maradék bourbonját, s azon gondolkozott, mi legyen a következő lépés.

Egy személyben volt üldöző és üldözött.

A 72. úton indult Mount Holly felé. Tudta, hogy egy órán belül biztosan talál egy nyilvános telefont, ahonnan felhívhatja Howard Stockton, a Carmount Country Club tulajdonosát. Az órájára nézett – majdnem fél kilenc volt. Samuel Sharpe jogtanácsos már biztosan elérte Stocktont és beszélt vele.
A reflektorok fényében észrevett egy országúti hirdetőtáblát:

HARPER FOGADÓJA
NYITVA: 0-24h-IG
EGY MÉRFÖLD

Miért is ne, gondolta. Azzal, hogy beugrik, semmit sem veszít, talán még nyerhet is, ha hall valami érdekeset.

Üldözöttből üldözővé vált.

A rikító neonvilágítás, az ízléstelen bejárat nem sok jóval kecsegtetett, már ami Harper konyháját illeti. Matlock beállt egy teherautó mellé, kiszállt, s gondosan bezárta a kocsiját. Nemrég vásárolt bőröndjét, benne a most vásárolt ruhákkal a hátsó ülésen hagyta és nem akarta, hogy több száz dolláros beruházása egy apró figyelmetlenség miatt kárba vesszen.

Átment a durva kavicsos felszírt parkolón és belépett a bárba.

- Carmountba megyek - mondta a felszolgálónak, miután egy húszdollárossal kifizette az italát. - Megmondaná, hol az ördögben van?

- Menjen tovább nyugatnak, úgy négy kilométert, aztán kanyarodjon le jobbra. Nincs kisebb pénze? Csak ötöseim és egyeseim vannak, de az egyesek kellenek, különben nem tudok visszaadni másoknak.

- Tudja, mit, adjon három östöt, a maradékra meg fogadjunk. Ha fej, akkor mind a magáé, ha írás, akkor ad még egy pohárral, s a többit megtarthatja. - Matlock elővett egy érmét, feldobta, s mikor a bárpultra esett, gyorsan letakarta. Úgy vette fel, hogy a felszolgáló ne láthassa, és rögtön zsebre rakta. - Nincs szerencséje. Kapok még egy italt, s a többi a magáé - mondta.

A beszélgetés nem került el a közelükben iszogató három vendég figyelmét, s Matlock éppen ezt akarta. Körbenézett, hol talál egy nyilvános telefont.

- A férfit ott van a sarkon túl, a beugróban - igazította útba az egyik, baseballsapkát viselő férfi.

- Köszönöm. A telefont merre találom?

- Mindjárt a férfit mellett.

- Kösz még egyszer. - Matlock papírdarabot húzott elő a zsebéből és írni kezdte: Howard Stockton, Carmount C. C., 203-421-1100. Magához intette a felszolgálót és megmutatta neki a papírt. - Fel kell hívnom ezt a pasast - magyarázta -, de azt hiszem, rosszul írtam fel a nevét. Nem vagyok biztos benne, hogy Stockton vagy Stockton. Nem ismeri véletlenül?

A férfi a papírra nézett, s felcsillanó szeme jelezte, hogy jól ismeri a nevet.

- Dehogynem - válaszolta. - Jól írta fel, valóban Stockton. Mr. Stockton. A Mount Holly-i Rotary Klub alelnöke, de tavalý még ő volt az elnök. Igaz, fiúk? - szólt oda a csöndben iszogatóknak.

- Úgy bizony.

- Igen, Stocktonnak hívják.

- Nagyon rendes pasas - hangzottak sorra a válaszok.

A baseballsapkás szükségét érezte, hogy bővebb magyarázattal is szolgáljon.

- A klubja a város mellett van. Jó hely, igazán jó.

- Mitől olyan kiváló? - kérdezte csöppnyi kihívással Matlock.

- Van ott uszoda, golfpálya, hétvégén zene, tánc, rém elegáns az egész - magyarázta a felszolgáló.

- Értem már, miért ajánlották annyira - bólintott Matlock. Felállt, s a bárpulton túli beugró felé indult. - Szóval, a férfi vége mellett? - szólt vissza.

- Igen, uram. Mindjárt a sarok mögött. Aprópénz után kotorászva belépett a keskeny folyosóra, amelyről a vendégszobák is nyíltak, de nem ment el a telefonig. A sarok mögött megállt, a falhoz simult és a bárban folyó beszélgetést figyelte.

- Nem számolhatja a pénzt, mi? - kérdezte vendégeit a felszolgáló.

- Mind ilyenek - válaszolta valamelyik a sörözők közül. - Meséltem már, hogy a kölykőm a múlt héten elment ütőt cipelni a golfozókhöz? Az egyik egyetlen ütővel beletalált a lyukba, s úgy megörült, hogy ötven dollárt adott a srácnak. Egy ötvenest, a szentségit!

- Az anyjukom szerint azok a puccos tyúkok ott mind kurvák - vette át a szót a társa. - Igazi kurvák. Az anyjukom tudja, néha szokott náluk takarítani.
- Szívesen megszorogatnám valamelyiket - csettintett a harmadik. - Fogadjunk, hogy egyik sem visel melltartót!
- Igazi kurvák...
- Na és, ki törődik vele? Stockton dolga, ő pedig rendes pasas. Tudjátok, mit csinált a múltkor? Ismeritek Kingéket? Tudjátok, Artie King, aki a fűvet nyírta nála, nemrég szívrohamot kapott, összeesett és meghalt. Az öreg Stockton nemcsak a temetésre adott pénzt a családjának, hanem számlát is nyitott nekik a bankban. Nem hazudok, tényleg ezt tette. Nagyon rendes pasas.
- Igazi kurvák. Pénzért feküsznek le... - ismételte a társa.
- Azt se felejtse el, hogy ő adott pénzt az iskola bővítésére. Két kölykőm is jár oda.
- De nemcsak az! A Hősök Emléknapján is ő állíttatta fel a büfét.
- Igazi kibaszott kurvák... - hallatszott ismét a méltatlankodó hang.
Matlock halkán továbbment a telefonfülkéhez, s óvatosan, a lehető legkisebb zajt csapva, behúzta maga mögött az ajtót. A bárpultnál üldögélők egyre hangosabban magasztalták Howard Stockton, a Carmount Country Club tulajdonosát. Nem miattuk aggódott, inkább önmaga miatt. Rájött, hogy nemcsak az üldözötteknek vannak védekező ösztöneik, hanem az üldözőnek is van agresszív támadókedve. Kezdte megízlelni a vadászat örömét, de nem akart elfeledkezni arról, hogy nemcsak vadász, hanem üzött vad is.
Kényszerítette magát, hogy felhagyjon a tépelődéssel, s a közvetlenül előtte álló feladatra gondoljon. Howard Stockton, a Mount Holly-i Rotary Klub alelnöke, a jótékony, másokkal mélyen együtt érző lélek, aki gondoskodik egy Artie King nevű alkalmazottja családjáról és pénzt ad a helyi iskola felújításához. Az osztályon felüli vidéki klubház tulajdonosa, akinek vendégei ötvendollárosokat nyomnak a golfütőjüket utánuk hurcoló kölyök markába, s ha kedvük tartja, szabadon válogathatnak a rendelkezésükre álló lányok között. Ráadásul mintaamerikai, aki gondoskodik róla, hogy Mount Holly lakosainak legyen mit enniük és inniük a Hősök Emléknapján.
Az induláshoz ennyi elég. Ennek alapján már képes lesz megszorogatni az illetőt, ha úgy alakul a dolog. Howard Stockton már nem volt ismeretlen a számára, mint tizenöt perccel korábban. Kezdett kirajzolódni előtte egy, a connecticuti Mount Hollyban nem akárcikinek számító ember alakja.
Bedobta a készülékbe az érmét és a Carmount Country Club számát tárcsázta.

- Végtelenül örülök, Mr. Matlock! - üdvözölte vendégét Howard Stockton a Carmount Country Club bejáratához vezető márvány lépcsőkön. - Mindjárt elhelyezik a kocsiját. Hé, fiú! - kiáltott oda a parkolósegédnek. - Gyorsan keress egy helyet az úr kocsijának!
A zsebébe nyúlt, elővett egy ötvencentest, s odadobta a tőlük kellő tisztelettel néhány lépésnyire álló fiatal négernek.
- Köszönöm, uram.
- Bánj jól az embereiddel, s akkor ők is jól bánnak veled. Igazam van, fiú? Jól bánok veled?
- Nagyon jól, Mr. Howard.
Matlocknak már-már olyan érzése támadt, hogy valami szappanoperát néz, pedig Howard Stockton nem papírmásé ízű figura, hanem nagyon is valóságos személy volt, összesbe játszó szőkesbarna hajával, barnára sült bőrével, fehér bajuszával, a szeme sarkában megbúvó ráncokkal, egész, jólétet sugárzó megjelenésével.
- Üdvözlöm Carmountban, Mr. Matlock.
- Köszönöm. Egyébként Jim a nevem.
- Jim? Szeretem ezt a nevet. Tiszta, becsületes hangzása van. Engem Howardnak szólítanak a barátaim, szólítson maga is így.
A Carmount Country Club - legalábbis amennyit egyelőre megismert belőle - a polgárháború előtti régi déli udvarházra emlékeztette Matlockot. Ház és gazdája tökéletes összhangot alkotott. Amerre nézett, dűsan tenyésző pálmákat, finommívű csillárokat, rokokójeleneteket ábrázoló festményeket látott. Howard Stockton egy olyan életforma hirdetője volt, amely 1865-ben menthetetlenül a múltba tűnt, de ő szemmel láthatóan nem vett erről tudomást. A nagy, tágas étteremből kiszűrődött a nyolctagú, régen elfeledett stílusban játszó zenekar hangja. Az előcsarnokból díszes korlátú lépcső vezetett fel az emeletre, s vonzó hölgyek és

kevésbé vonzó urak népesítették be ezt a régmúltból itt maradt világot. Matlock csak kapkodta a fejét, s nem akart hinni a szemének, miközben követte vendéglátóját a dolgozószobájába.

A déli ültetvényesek kései leszármazottja gondosan becsukta a masszív, faragásokkal díszített ajtót, s egy mahagóni bárszékényhez lépve kérdezés nélkül töltött.

- Sam Sharpe-től tudom, mi a kedvenc itala - magyarázta. - Meg kell adni, jó ízlése van. Én is a bourbont kedvelem, vízzel. Fogja - nyújtotta Matlocknak az egyik poharat, de mintegy bocsánatkérően hozzáfűzte: - Egy virginiaiinak, ha érvényesülni akar az északiak között, tanácsos elfeledkeznie a régi, kellemes formáságokról.

- Köszönöm - Matlock elvette az italt, s leült a házigazda kínálta süppedő fotelbe.

- Ennek a virginiaiinak - folytatta vele szemben helyet foglalva Stockton - ráadásul megvan az a déliekre cseppet sem jellemző szokása, hogy szeret rögtön a tárgyra térni... Őszinte leszek, nem vagyok biztos benne, okosan tette-e, hogy eljött hozzám. Ezért is kértem, hogy jöjjön be ide. Itt nyugodtan beszélgethetünk.

- Nem értem. Mondhatta volna a telefonba is, hogy ne jöjjenek. Mire megy ki a játék? - kérdezte Matlock.

- Maga valószínűleg jobban tudja a választ, mint én. Sammy szerint igazi nagyágyú... nemzetközi kategória, ahogy mondani szokták. Semmi kifogásom ellene, kedvelem a sikeres fiatalembereket. Nagyon helyes, így kell ezt csinálni... Szeretném, ha tudná, hogy én rendesen megfizetem, amit kell, s betartom az előírt utat. Enyém a legjobban működő vállalkozás Atlantától északra, s nem akarom, hogy bármi zűr legyen körülötte - váltott egészen komolyra Stockton.

- Tőlem ne tartson - válaszolt Matlock. - Én csak egy fáradt üzletember vagyok, aki pihenésképpen tesz egy kis körutazást. Semmi több.

- Mi történt Sharpe-nál? Az újságok tele vannak azzal a szörnyűséggel. Nem akarom, hogy nálam is valami hasonló történjen.

Matlock elmélyülten figyelte a délit, s csak most vette észre, hogy arcán kissé megvastagodtak, a bőrön át is jól láthatók a hajszálerek. Nyilván ezért ügyel annyira gondosan arra, hogy egész évben egészséges barna színe legyen. A napbarnított bőr segít elkendőzni sok apró hiányosságot.

- Azt hiszem, nem értett meg - mondta, gondosan megválogatva minden szót. - Hosszú utat tettem meg, s nem azért, mert itt akarok, hanem mert itt kell lennem. Személyes okok hoztak a környékre, s úgy döntöttem, ha már itt vagyok, körülnézek egy kicsit. Mindössze erről van szó. Utazgatok, múlatom az időt... a találkozásig.

- Miféle találkozásig - csapott le az odavetett szóra Stockton.

- A carlyle-iig.

A házigazda szeme megrembent, keze jól ápolt bajuszát simogatta.

- Carlyle-ba kell mennie? - kérdezte.

- Igen. Talán mondanom sem kell, hogy bizalmas ügyről van szó.

- Nem is mondtam neked semmit. - Stockton egy pillanatra sem vette le a szemét Matlockról, ő pedig tudta, hogy csak egy hamis hangra, egy rosszul elhelyezett szóra, egy bizonytalan tekintetre vár, hogy igazolva lássa gyanúját.

- Nagyszerű! ... Apropos, magának nincs programja Carlyle-ban? Úgy egy-másfél hét múlva?

Stockton belekortyolt az italába, s óvatosan letette a poharát.

- Én csak egy egyszerű déli fickó vagyok, aki megpróbál gondoskodni a megélhetéséről. Nem tudok semmiféle carlyle-i találkozásról.

- Sajnálom, hogy egyáltalán említettem. Komoly hiba volt részemről. Mindkettőnk érdekében remélem, hogy másoknak nem fog beszélni róla. Vagy rólam.

- Eszembe se jutna! - tiltakozott Stockton. - Én csak annyit tudok, hogy maga Sammy barátja, aki egy kis kikapcsolódásra... és meleg vendégszeretetre vágyik.

- Stockton váratlanul előredőlt, könyökét térdére támasztotta, s olyan átható tekintettel nézett vendégére, mint a szigorú pap a katekizmusból vizsgázó gyerekekre. - Az istenért, mi történt Windsor Shoalsban? Mi volt az az egész? - kérdezte sürgetően.

- Amennyire meg tudtam ítélni, helyi leszámolás - válaszolta Matlock. -

Bartolozzinak voltak ellenségei, egyesek szerint túl sokat beszélt. Aiellóval is ez lehetett a helyzet, Frank pedig csak véletlenül keveredett oda...

- Ezek a koszos olaszok! Mindent összezavarnak! Persze csak azon a szinten, ha

érti, mire gondolok.

Már megint ez a függőben hagyott kérdés, pontosabban annak déli változata. Nem is igazán kérdés, inkább állítás.

- Tudom, mire gondol - válaszolta óvatosan Matlock.

- Sajnálom, hogy kellemetlen hírt kell mondanom, Jim. Az asztalokat néhány napra letakartuk. A Shoalsban történtek után nem árt az óvatosság.

- Amilyen pechem az utóbbi napokban volt, nem is igazán kellemetlen.

- Hallottam Sammytől, hogy nem igazán jött ki a lépés. Ne aggódjon, mással is eltöltheti nálunk az idejét, ígérem, nem lesz panasza a Carmount-i vendégszeretetre.

Megitták a maradékot, aztán Stockton, szemmel láthatóan megkönnyebbülve, bevezette vendégét a klub éttermébe. A vacsora ízletesnek bizonyult, a felszolgálás a régi dél legelőkelőbb ültetvényein is megállta volna a helyét. A vacsora - bár kellemes, sőt pihentető is volt Matlock számára - nem hozott új felfedezéseket. Howard Stockton csak a legnagyobb általánosságban beszélt vállalkozásáról, gyakran megemlítve, hogy vendégekore "első osztályú jenkikből" kerül ki. Mondatait régies kifejezésekkel fűszerezte, maga volt a két lábon járó anakronizmus. A főfogás közepénél tartottak, amikor elnézést kért, s ment, hogy üdvözljön egy fontos vendéget.

Matlocknak most volt először alkalma arra, hogy alaposabban megnézzze magának Stockton "első osztályú jenkikből" álló vendégeit.

A meghatározás találó volt, már amennyiben egy ember kiválósága attól függ, mennyi pénze van. Ezeknek az embereknek volt pénzük, nem is kevés, s ez messziről lerítt róluk. Elsőként az tűnt fel neki, hogy május elejéhez képest milyen elegánsan barna mindegyik. Olyan emberek voltak, akik bármelyik pillanatban repülőgépre szállhatnak és leugorhatnak napozni valamelyik déltengeri szigetre vagy Miamiba, ha éppen ahhoz van kedvük. Halk zsongás töltötte be a termet, a magabiztos nevetésekbe ékszerek csörgése vegyült. És a ruhák - elegáns, méretre csináltatott öltönyök, selyemzakók, Dior-nyakkendők. A rózsafából készült háromlábú tartókon álló jegesvödrökben a legdrágább, márkás pezsgők hűltek, várva, hogy az előkelő urak szomjukat enyhítsék velük. Valami mégsem tetszett neki az eléje táruló képben. Hiányos volt, furcsán disszonáns, s eleinte nem tudott rájönni, mitől van ilyen érzése. Aztán megértette.

A barnára sült arcok, a nevetés, a csuklókon megcsörrenő ékszerek, a zakók, a Dior-nyakkendők, a pénz, az elegancia, az egész légkör - csak a férfiaké volt. Éles ellentétet alkottak velük a nők - a lányok. Nem azért, mert néhányan nem illettek a partnerükhöz, hanem azért, mert a többségük nem illett hozzá. Fiatalabbak voltak náluk, sokkal fiatalabbak, és mások.

Eleinte maga sem tudta, miben áll ez a másság, de lassan megtalálta rá a meglehetősen absztrakt magyarázatot. A lányok - és valóban lányok voltak - többsége ahhoz a típushoz tartozott, amelyet olyan jól ismert, s beszélgetések során gyakran hivatkozott is rá. Bármikor jól meg tudta különböztetni ezt a diáklánytípust a hivatalnok- és titkárnőtípustól. Ismerte könnyed, csevegő beszédstílusukat, laza tartásukat, amelyet nem rontott meg az írógép vagy az üzleti kimutatások fölé görnyedés. Több mint egy évtizede látta naponta, s ha akarta sem téveszthette volna el őket.

Felfigyelt egy másik, bár az előzőnél kisebb ellentmondásra is. A lányok ruhája. Nem az a fajta öltözék volt, amit ő a diáklánytípushoz társított gondolatban. Túlságosan is rafináltan tervezett, túlságosan is jól szabott, gondosan elkészített ahhoz képest. Tudta, hogy e korosztály divatja az uniszex, s mégis, bárhova nézett, nőies, viselőjének adottságait kiemelő, sőt megsokszorozó ruhákat látott.

Nem is ruhák voltak, inkább jelmezek, egy szerep kellékei.

A néhány asztallal távolabbról jövő, éles, affektált mondatokat hallva tudta, hogy nem tévedett.

- De tényleg, nem viccelek, egészen isteni!

Ismerte ezt a hangot, de erősen kételkedett benne, hogy a beszélő örülne, ha megtudná, hogy hallotta.

Arcát kezébe támasztva, szemét elfedve arra fordult, ahonnan a hangos nevetés jött. A lány éppen pezsgőt ivott, míg kísérője - egy nála jóval idősebb férfi - sóváran bámulta büszkén előremeredő, kemény, telt melleit.

Virginia Beeson volt az, Archer Beesonnak, a Carlyle-i Egyetem történeti tanszéke törekvő, fiatal oktatójának a felesége.

Matlock bőséges borraivalót adott, s elbocsátotta a néger inast, aki felvitte a bőröndjét a Stocktontól kapott, gazdagon díszített emeleti szobába. A padlót borvörös szőnyeg borította, az ágy fölé baldachint emeltek, a falakon selyemtapéta. Az alacsony fiókos szekrényen jegesvödör, két üveg Jack Daniels bourbon és több pohár is várta. Kinyitotta a bőröndjét, s éppen elkezdett kicsomagolni, amikor halkan kopogtak az ajtón. Először arra gondolt, hogy Stockton lesz az, de tévedett.

Mélyvörös, kihívóan testre szabott, elegáns ruhát viselő lány állt az ajtóban és rámosolygott. Tízesei végei vagy húszesei legelején járhatott és észtesztően vonzó volt.

A mosolya viszont hamis műmosoly.

- Tessék.

- Egy kis ajándék Mr. Stocktontól - mondta a lány, és besétált Matlock mellett a szobába.

Bezárta az ajtót és érdeklődéssel nézte a csinos jövevényt.

- Nagyon kedves Mr. Stocktontól, nem gondolja?

- Örülök, hogy örül neki. Kell itt valahol jégnek, whiskeynek és poharaknak is lenniük. Szívesen meginnék egy rövidet. Persze, csak ha nem siet.

- Nem sietek - válaszolta Matlock és a szekrényhez lépett. - Ebből kér, vagy keressek valami mást?

- Mindegy, adja, ami éppen a keze ügyébe kerül, csak jó sok jeget tegyen bele.

- Ahogy parancsolja - kitöltötte az italt és odavitte a lánynak. - Nem ülne le?

- Az ágyra?

A szobában mindössze két szék volt, az egyiket a nyitott bőrönd foglalta el, a másik a tágas helyiség túlsó végén, a nagy franciaablak előtt állt.

- Elnézést - mondta. Levette a székről a bőröndöt, sa lány helyet foglalt.

Howard Stocktonnak jó ízlése van, állapította meg magában Matlock a gyönyörű teremtet nézve. - Mi a neve? - kérdezte.

- Jeannie. - Szájához emelte a poharat, s el sem vette onnan, míg a bourbon nagy részét ki nem itta. Nem volt válogatós, de inni azt tudott. Poharat tartó kezét nézve Matlock szeme megakadt a középső ujján viselt gyűrűn. Jól ismerte ezt az ékszeret, pontosabban jelvényt. John Holden lakásától néhány háztömbnyire, egy websteri könyvesboltban árulták, a Madison Egyetem gyűrűje volt.

- Mit szólna hozzá, ha azt mondanám, hogy nem érdekel a dolog? - kérdezte, s nekivetette a hátát a nevetségesen régimódi baldachint tartó vastag oszlopnak.

- Meg lennék lepve. Nem úgy néz ki, mint egy homokos.

- Nem is vagyok az.

A lány Matlockra emelte sokat és semmit sem ígérő, a hivatásosoktól eltanult tekintetét.

- Lehet, hogy csak egy kis bátorításra van szüksége - jegyezte meg.

- Magától megkaphatom?

- Kiválóan értek hozzá - hangzott az arrogáns felelet.

Fiatalk volt, mégis öreg, kiégett és gyűlölködő. Gyűlöletét megpróbálta leplezni, de az utálkozás gondos sminkjén, tettetésén is átsütött. Látszott, hogy szerepet játszik; szerep a kihívó ruha, a sokat ígérőnek szánt tekintet, az ígérő ajkak. Valószínűleg gyűlölte a szerepét, de elfogadta, mint egy gyakorlott, hivatásos prostituált.

- Mi van, ha csak beszélgetni akarok? - kérdezte a férfi.

- Az más, abban egyenlőek vagyunk. A beszélgetésre nem vonatkoznak a szabályok.

Quidproquo, Mr. Névtelen.

- Gyakorlottan bánik a szavakkal. Kellene, hogy mondjon ez nekem valamit?

- Már miért kellene?

- A quidproquo nem tartozik az utcasarki kurvák leggyakoribb szavai közé.

- Ha nem vette volna észre, ez nem is az Avenida de las Putas - vágott vissza a lány.

- Tennessee Williams?

- Ki tudja.

- Szerintem maga igen.

- Nagyszerű, Proustról majd az ágyban beszélgetünk. Gondolom, szeretne mielőbb ott látni - jegyezte meg könnyedén a lány.

- Lehet, hogy megmaradok a beszélgetésnél.

- Maga zsaru? - kérdezte riadtan Jeannie.

- Még hogy én?! - nevetett Matlock. :- A környék legfőbb zsarui szeretnének elkapni, bár nem vagyok bűnöző... egyébként hülye sem.

- Rendben, ha nem zsaru, akkor nem érdekel, kicsoda. Kaphatok még egy italt?

- Hát persze. - Matlock ment, hogy újratöltse a poharat, s míg vissza nem tért vele, egyikük sem szólt egy szót sem.

- Nem bánja, ha ittmaradok egy kicsit? - kérdezte a lány, miután megkapta az italt. - Csak annyi időre, ameddig egy kiadós menet tart.

- Nem akarja elveszíteni a pénzt? - kérdezett vissza Matlock.

- Ötven dollárról van szó.

- Gondolom, egy részét arra költi, hogy megvesztegesse a kollégiumi ügyeleteset. A Madison Egyetem egy kissé régimódi intézmény. Ha jól tudom, a koedukált kollégiumokban hetente ellenőrzést is tartanak. Vigyázzon, le ne késsen róla. A lány szerepéből kiesve, döbbsen arccal bámult rá.

- Maga zsaru! Maga egy piszok zsaru! - kiáltotta, s fel akart pattanni a székből, de Matlock eléje állt és megragadta a vállát.

- Mondtam, hogy nem vagyok zsaru, s maga azt mondta, hogy akkor a többi nem érdekli - szólt rá szigorúan. - Engem viszont érdekel, sőt nagyon is érdekel ez a dolog, s szépen el is fogja mondani, amit meg akarok tudni.

A lány ismét nekilódult, Matlock azonban elkapta a karját, s ellenkezését legyűrve visszanyomta a székbe. - Mindig magán hagyja a gyűrűt? Akkor is, ha lefekszik valakivel? Segít az illetőnek, hogy jobban élvezzen? - záporoztak a lányra a kérdések.

- Ó, istenem! Édes istenem! - Jeannie az ujjához kapott, s csavargatni kezdte, mintha ezzel eltüntethette volna az árulkodó jelvényt.

- Jól figyeljen rám! Válaszoljon a kérdéseimre, különben holnap reggel Websterbe megyek, s ott kezdek el kérdezősködni! Akarja, hogy inkább ezt tegyem?

- Kérem! Kérem! - jajdult fel a lány. Szeméből ömlöttek a könnyek, s levegő után kapkodott.

- Hogyan került ide?

- Nem! Nem... - Jeannie vadul rázni kezdte a fejét.

- Hogyan?

- Beszervezték...

- Kicsoda?

- Más... mások. Egymást szervezzük be.

- Hányan vannak?

- Nem sokan. Nem túl sokan... Csendben kell csinálni... Kérem, engedjen el! El akarok menni!

- Azt nem! Egyelőre nem. Tudni akarom, hányan vannak és miért csinálják - folytatta a vallatást Matlock.

- Mondtam már, hogy kevesen. Hét vagy nyolc lány.

- Odalent legalább harmincan vannak.

- Őket nem ismerem, máshonnan jöttek. Nem szoktuk megkérdezni egymás nevét.

- De azt tudja, honnan valók.

- Néhányról igen...

- Más egyetemekről?

- Igen...

- De hát miért, Jeannie? Az isten szerelmére, miért?!

- Mégis, mit gondol? A pénzért!

A lány hosszú ujjú ruhát viselt. Matlock megragadta a jobb karját, s vállig feltépte rajta az anyagot. Jeannie megpróbált védekezni, de átkarolta és lefogta. Karján bársonyos és sima volt a bőre, nem látszott rajta egyetlen nyom sem.

A lány feléje rúgott, s ő pofon vágta, elég erősen ahhoz, hogy egy pillanatra mozdulatlaná merevedjen. A bal karjához kapott, arról is letépte a ruhát, s végre megtalálta őket. Az apró piros pontok halványak voltak, már nem frissek, de még elég jól láthatók - tűszúrások nyomai.

- Már nem csinálom! Hónapokkal ezelőtt abbahagytam! - bizonygatta Jeannie.

- A pénzre mégis szüksége van. Ötven vagy száz dollár, valahányszor eljön ide... Mire kell? Sárga vagy vörös tablettára? Melyikre? A fű nem kerül ennyibe! A lány felzokogott, tenyerébe temette arcát és sírva beszélni kezdett:

- Annyi baj van! Annyi... baj! Kérem, engedjen el!

Matlock letérdelt eléje, s szelíden mellére vonta a fejét.

- Milyen baj? Kérem, mondja el!

- Kényszerítenek... muszáj csinálni... Annyian vannak, akiknek segítségre van szükségük, s ők nem segítenek, csak annak, aki ezt vállalja. Kérem, bárki legyen is maga, engedjen el! Engedjen elmenni! Ne mondjon semmit, csak engedjen el...

Kérem!

- Elengedem, de előbb tudnom kell még valamit. Utána elmehet... Azért van itt, mert megfenyegették? Megfenyegették a többieket is?

A lány bólintott, de Matlock nem hagyta abba a kérdezést:

- Mivel fenyegették? Azzal, hogy feladják?... Beárulják az egyetemen, hogy kábítószeresek? Ezért nem érdemes. Ma már nem...

- Maga ezt nem érti! Tönkre tudnak tenni egy életre! Tönkretehetik az ember családját, amíg tanul, vagy később, amikor már dolgozik... Azok a rohadt börtönök! Egy fiú, akit ismer, bajba kerül, s ők ki tudják hozni... Vannak lányok, akik már a harmadik hónapban tartanak és orvosra van szükségük... Ők tudnak szerezni. Nincs felhajtás, nincs botrány...

- Ehhez nincs rájuk szükség. Hol él maga? Vannak tanácsadók, rehabilitációs központok - próbált érvelni Matlock.

- Uram, teremtem! Maga hol él?! A kábítószeresek ügyeit tárgyaló bírókat, az orvosokat, az esküdtségeket mind ők irányítják! ... Semmit nem lehet tenni ellenük! Én semmit nem tudok tenni! Hagyjon békén, hagyjon bennünket békén! Ne avatkozzon bele, mert árt vele egy csomó embernek.

- És maguk azt teszik, amit ők mondanak? Nyafogó, szerencsétlen kis hülyék, akik engedelmessékednek és mossák a kezüket? - Matlock dühösen megrázta a lány vállát. Jeannie ráemelte tekintetét, amely rémült és megvető volt egyszerre.

- Igen - mondta meglepően nyugodt hangon. - Nem hiszem, hogy megértené. Nem tudja, miről van szó... Mi mások vagyunk, mint maga. Nekem egyedül csak a barátaim vannak, mindegyikünknek csak a barátai. Segítjük egymást... Nem akarok hős lenni, csak a barátaim érdekelnek. Nem akasztok nemzeti zászlót a kocsim ablakába, és utálom John Wayne-t. Egy nagy szar, maguk mind azok!

- Mit gondol, mennyi ideig csinálhatja még ezt? - kérdezte Matlock és elengedte a karját.

- Ó, én a szerencsések közé tartozom - válaszolta Jeannie. - Megkapom azt a rohadt diplomát, miért a szüleim annyit fizettek, és befejezem. Elvértve fordul elő, hogy később is megpróbálnak kapcsolatot teremteni valakivel. Megígérik ugyan, de ritkán teszik... Elég, ha az illető élete végéig számon tartja a lehetőséget.

Matlock szégyellte magát, amiért ilyen eszközökhöz folyamodott. - Sajnálom - mondta, s elfordult a lánytól. - Nagyon sajnálom.

- Ne tegye - felelte Jeannie. - Én a szerencsések közé tartozom. Két hét, és a szüleim bekereteztethetik azt a rohadt papírt, amire annyira vágytak. Én meg felszállok egy repülőgépre, itthagynom ezt az átkozott országot, és soha nem jövök vissza.

25.

Képtelen volt elaludni, de nem is számított rá, hogy sikerülni fog. A lánynak búcsúzóul pénzt adott, mert semmi mást - se reményt, se bátorítást - nem adhatott. Amit ajánlott, azt Jeannie visszautasította, mert veszélyesnek tartotta, és úgy vélte, hogy kárt okozhat vele a barátainak. Matlock nem követelőzhetett; kérése teljesítéséhez hiányzott a bizalom, s amivel fenyegetőzhetett volna, az nevetséges volt a lányra és társaira nehezedő terhekhez képest. Ez végül is az ő küzdelmük volt, s nem kértek hozzá segítséget.

Hány ilyen Jeannie lehet, dobolt a fejében szakadatlanul a kérdés. Mekkora körből toborozhatja az embereit Nimród?

Meg kell tudnia!

A lány beismerte, hogy Carmount csak egyike azoknak a helyeknek, ahol az egyetemistákból lett szajhának jelentkezniük kell, de a többi pontos címét nem ismerte. Csak annyit tudott, hogy New Havenben, Bostonban és Hanoverből északra is működnek ilyen klubok.

Yale, Harvard, Dartmouth.

A legijesztőbb az volt, amit arról mondott, hogy Nimród ezrek jövőjét fenyegeti. Hogyan is fogalmazott? "Elvértve fordul elő, hogy később is megpróbálnak kapcsolatot teremteni valakivel. Megígérik ugyan, de ritkán teszik... Elég, ha az illető élete végéig számon tartja a lehetőséget."

Elhatározta, hogy New Havenbe megy, talán ott választ talál a kérdéseire. Sok ismerőse van a Yale-en, majd csak segítenek.

Éles, szaggatott sípolás szakította meg a gondolatait. A váratlan hangtól megdermedve, mozdulatlanul feküdt az ágyon, s csak hosszú másodpercek múlva jött rá, hogy a zakójában hagyott üzenetközvetítő szólalt meg. Felkapcsolta az ágy melletti szekrényen álló lámpát – hajnali fél öt múlt öt perccel.

Felkelt, kikapcsolta a készüléket és érezte, hogy visszatér belé az üldözött rémülete. A telefonért nyúlt és tárcsázni kezdett. Eszébe jutott, hogy esetleg lehallgathatják a hívást, de mivel megbizonyosodni úgysem tudott róla, nem sokat foglalkozott vele.

– Csataló-három-nulla jelentkezik – hallotta a készülékből az élettelen magnóhangot. – Elnézést a korai zavarásért. A védett személy körül minden rendben. Jelentkezett azonban a barátja Wheelingből, Nyugat-Virginiából. Negyed ötkor telefonált, és ragaszkodott hozzá, hogy feltétlenül, hívja vissza. A hangjából ítélve nagyon aggódik. Vége.

Matlock lerakta a kagylót és cigarettára gyújtott, remélve, hogy attól valamelyest megnyugszik. Utálta az átkozott üzenetközvetítőt, utálta, amit az élesen felharsogó csipogó hangja tesz vele.

Mélyen leszívta a füstöt és arra gondolt, hogy ki kell jutnia a Carmount Country Clubból, hogy keressen egy nyilvános telefont. Greenberg nem telefonált volna hajnali negyed ötkor, ha nem lett volna rendkívül sürgős a dolog. Nem kockáztathatta meg, hogy a Carmountból hívja fel, ahol esetleg lehallgatják a beszélgetést.

Felöltözött, a holmiját behajigálta a bőröndjébe. Feltételezte, hogy a klubnak van éjszakai portása, vagy talál egy parkolósegédet, aki előhossa neki a Kramertől kölcsönvett kocsit. Ha nem, akkor felébreszt valakit, szükség esetén magát Stocktont. aki még mindig a Windsor Shoalsban történtek hatása alatt áll, és meg sem kísérli majd, hogy visszatartsa. Bármilyen magyarázattal megelégszik majd, csak mielőbb a klubján kívül tudhassa.

Halkan behúzta maga mögött az ajtót, végigment a folyosón és elindult a hallba vezető széles, díszes lépcsőn. Tompított fényű, gyertyákat utánzó falikarok világították meg előtte az utat a Carmount Country Club most valóban úgy nézett ki, mint egy éjszakai nyugalomra tért déli udvarház.

Már majdnem a kijáráshoz ért, amikor hálóköntösben Howard Stockton lépett ki a hallból nyíló üvegajtón. Egy villogó fekete szemű, bőrének színe és vonásai alapján olasznak tűnő, hatalmas termetű férfi követte. Lerítt róla, hogy már a dédapja is bérgyilkosként kereshette a kenyerét.

– Csak nem akar elhagyni bennünket, Mr. Matlock? – érdeklődött Stockton.

Elhatározta, hogy agresszív lesz, támadni fog, hátha azzal célt ér.

– Mivel lehallgatta azt az átkozott telefont, gondolom, tudja, hogy némi problémám adódott – vetette oda dühösen. – Az én dolgom, nem a magáé, s ha tudni akarja, meglehetősen rossz néven veszem, hogy olyasmibe üti az orrát, amihez semmi köze!

A csel bejött, Stocktont megriasztotta az erőszakos fellépés.

– Semmi oka rá, hogy ilyen dühös legyen – védekezett. – Üzletember vagyok, akárcsak maga, s ha beleavatkozunk is valamibe, azt csak a maga érdekében tesszük. Igaz, fiú?

– Csapnivaló magyarázat, de elfogadom – mondta még mindig dühösen Matlock. – Benne van a kulcs a kocsimban?

– Mario barátom vette magához. Igazi, kiváló olasz úriember.

– Látom, ott dudorodik a nemesi levél a zsebében. Megkaphatom a kulcsot?

Mario tanácstalanul nézett a főnökére.

– Egy pillanat – emelte fel figyelmeztetően a kezét Stockton. – Várj egy kicsit, Mario. Ne heveskedjünk... Én józan, megfontolt ember vagyok ...

– Aki igyekszik gondoskodni a megélhetéséről. Ezt már ismerem – vágott közbe türelmetlenül Matlock. – Ide a kulcsot és félre az utamból!

– Ne legyen olyan erőszakos – próbálta leszerelni Stockton. – Képzelve magát az én helyembe, és mondja meg, mit tenne. Előbb valami ostoba kód, Csataló-három-nulla, ha jól emlékszem, aztán egy figyelmeztetés, hogy sürgős hívása volt Nyugat-Virginiából, Wheelingből. Maga pedig, ahelyett, hogy az itteni, kiváló telefont használná, egyszerűen elrohan. Mondja meg őszintén, Jim, maga mit tenne ilyen helyzetben?

– Megpróbálnám megérteni, kivel van dolgom – válaszolta Matlock, s igyekezett, hogy a hangja minél fagyosabb legyen. – Utánanézünk néhány dolognak, Howard, s a főnökeim nyugtalankodnak maga miatt.

– Hogyértiezt? – kérdezte idegesen, a szavak között pillanatnyi szünetet sem

tartva Stockton.

- Úgy vélik, hogy túlságosan is felhívta magára a figyelmet. Előbb az elnöke, aztán alelnöke a Rotary-klubnak. Teremtő isten! Látványosan jótékonykodik, pénzt ad az iskola felújítására, özvegyeket és árvákat istápol, pikniket rendez a Hősök Emléknapján, s hagyja, hogy a lányok az alkalmazottai előtt a legkirívóbb ruhákban mászkáljanak. Maga tényleg azt hiszi, Howard, hogy a helyiek nem beszélnek az ilyesmiről?

- Kicsoda maga? - kérdezte most már valóban ijedten Stockton.

- Csak egy fáradt, szórakozásból utazgató üzletember, aki megdöbben, ha látja, hogy egy másik üzletember hülyét csinál magából. Minek képzelet magát? Jóságos télapónak? Hát nem veszi észre, milyen feltűnő a jelmeze?

- Ez a legjobban működő vállalkozás Atlantától északra - próbált tiltakozni a kuplerájjal párosított klubház tulajdonosa. - Amire maga hivatkozik, azok mind hasznos dolgok... Maguk kiforgatják az igazságot, hamis színben tüntetik fel azt is, ami jó! Ez így nem tisztességes!

A déli annyira izgatott volt, hogy szavai szinte egymásba folytak. Zsebkendőt vett elő és megtörölte izzadságtól gyöngyöző homlokát. Matlocknak közben lázasan járt az agya, és úgy döntött, talán éppen ez a megfelelő pillanat, most érdemes megpróbálni. Valamikor úgyis lépnie kell, fel kell eresztenie a próbáléggömböt, hogy megtehesse a Nimródhoz vezető út utolsó szakaszát.

- Nyugodjon meg, Stockton. Engedje el magát - figyelmeztette az izgatott délit - Lehet, hogy igaza van... Még nem volt időm, hogy mindent alaposan végiggondoljak. Válság van, ami mindannyiunkat érint. Az a telefonhívás komoly figyelmeztetés. - Kis szünetet tartott, s anélkül, hogy tekintetét levette volna az ideges Stocktonról, a márványpadlóra tette a bőrdíjait. - Elmondok valamit, s remélem, nem kell csalódnom magában. Ha okosan viselkedik és ügyesen lép, soha senki nem fogja zavarni többé a vállalkozását.

- Miről van szó?

- Mondja meg a barátjának, hogy sétáljon egyet. Az is elég, ha átmegy a hall túlsó végébe.

- Hallottad, Mario? Menj, gyűjts rá egy szivarra.

Az olasz dühös, gyanakvó pillantást vetett Matlockra, és elindult a lépcső felé.

- Mit kíván tőlem? - kérdezte Stockton. - Megmondtam már, hogy nem akarok semmiféle zűrt.

- Márpedig az lesz, s nem is akármilyen, ha nem sikerül elérnem néhány küldöttet. Ezért kerestek Wheelingből.

- Hogy érti azt, hogy... küldöttet?

- Olyanokat, akik ott lesznek Carlyle-ban, a mieink és a Nimród-szervezet közötti megbeszélésen.

- Ez nem tartozik rám! - tiltakozott hevesen a déli ültetvényesek leszármazottja. - Semmit sem tudok az egészről!

- Nem is akarta senki, hogy tudjon róla. Most azonban mindannyiunkról szó van. Előfordul néha, hogy meg kell szegni a szabályokat, s ez éppen az az eset. Csak annyit mondhatok, hogy Nimród túlságosan is messzire ment.

- És ezt éppen maga mondja?! - csattant fel Stockton. - Nekem kell együtt élnem velük, s ha panaszkodom, tudja, mit mondanak a mieink? Azt, hogy "ez már csak így van, öreg Howie. Mindannyian az üzletből élünk". Hát miféle beszéd ez? Miért kell nekem éppen velük üzletelnem?

- Talán nem tart már soká - mondta Matlock sokat ígérően. - Pontosan ezért kell elérnem a többieket, a küldötteket.

- Én nem veszek részt a találkozón. Nem ismerek senkit.

- Persze hogy nem. Mint mondtam, ez nem tartozik magára. Nagyon komoly és nagyon bizalmas megbeszélésről van szó. Annyira bizalmas, hogy mi magunk sem tudjuk, ki tartózkodik a körzetben, melyik család, melyik szervezet emberei. Most azonban parancsot kaptam, s egyet vagy kettőt el kell érnem közülük.

- Nem tudok segíteni.

- Szerintem tud - szólt rá durván Stocktonra Matlock. - Figyeljen rám. Reggel üljön rá a telefonra és adja le a drótot mindenkinek, akit ismer. Legyen óvatos, nem akarunk pánikot. Ne hívjon fel senkit, akit nem ismer eléggé, és ne is említse a nevemet. Csak annyit mondjon, hogy találkozott valakivel, akinél ott van a korzikaiul írt papír, az ezüstszerű levél. Az illetőnek felhajtás nélkül, csendben találkoznia kell valakivel, akinek szintén megvan ez. Megértette?

- Megértettem, csak nem nagyon tetszik - tiltakozott a férfi. - Szeretnék kimaradni ebből az egészből.

- Abbahagyná végre!? Vagy jobb szeretne mindent elveszíteni, és tíz vagy húsz éven keresztül egy cella ablakán át nézni az eget? Szívbemarkolóak tudnak lenni a börtönben rendezett temetések.

- Rendben van... rendben - adta be a derekát a lehetőségtől megrémülve a déli. - Elvállalom. Azt fogom mondani, hogy semmiről sem tudok, csak továbbítom az üzenetet.

- Ennyi elég is lesz. Ha sikerült kapcsolatba lépnie valakivel, mondja meg neki, hogy a Vitorlás és Siklubban leszek ma este vagy holnap. Figyelmeztesse, hogy hozza magával a papírt. Ha nincs nála, nem vagyok hajlandó szóba állni vele.

- Igen, a papír...

- És most kérem a kocsikulcsot.

Stockton odaintette Mariót, s ő szó nélkül engedelmeskedett.

Mount Hollyból jövet a 72. úton indult dél felé. Már nem emlékezett rá, pontosan hol, csak azt tudta, hogy Hartfordba menet több nyilvános telefont is látott az országút mentén. Egy pillanatig elszórakoztatta a gondolat, menyire megjegyzi magának ezeket a készülékeket, amelyek az egyetlen kapcsolatát jelentik a külső, nyugodt és biztonságos világgal. Fel fogja hívni Greenberget, de előbb kapcsolatba kell lépnie Blackstone embereivel.

Azonnal meg kell beszélnie velük egy találkozót, hogy megkaphassa a korzikai papírt. Kivetette a csalt, s most résen kell lennie, különben nem tud meg semmit. Ha Stockton üzenete célhoz ér és valaki megpróbál kapcsolatot teremteni vele, akkor az gyilkolni is kész lesz, inkább, minthogy megszegje az Omerta törvényét olyasvalaki előtt, aki nem tudja megfelelően igazolni magát.

Vagy lehet, hogy az egésznek semmi értelme, s ő csak egy ügyetlen amatőr, olyan, amilyennek Kressel és Greenberg mondta? Nem tudta eldönteni. Minden idegszálával a feladatra koncentrálni próbálta összerakni magának a képet, átgondolni minden lehetséges cselekvési változatot, de nem volt biztos benne, hogy ez elég. Mi van, ha elszántsága, bosszúvágya és a tudomására jutott dolgok miatti utálkozása szélmalomharcot vívó Don Quijotévá változtatta?

Ha így van, ám legyen. Megtesz mindent, amire futja az erejéből, elmegy a legvégsőig. Több oka is van rá: egy David nevű testvér, egy Pat nevű lány, egy Lucas nevű szelíd öregember, egy Loring nevű szimpatikus férfi és a Madison Egyetem kétségbeesett, ijedt hallgatója, Jeannie.

Egy elhagyatott parkolóban végre meglátott egy telefonfülkét, megállt, s felhívta az 555-68-63-at. Megadta a fülke számát, s várta, hogy visszahívják. Egy tejszállító autó húzott el mellette, s vezetője odaintett neki. Néhány perccel később óriási kamion, majd egy kisebb áruszállító teherautó tűnt fel az úton. Fél hat felé járt már az idő, s kezdett világosodni, vagy inkább szürkülni, mert az égen felhők tornyosultak.

Végre megszólalt a készülék.

- Tessék - szólt türelmetlenül a kagylóba.

- Mi a gond, uram? - kérdezte Blackstone ügyeletet tartó embere. - Sikerült elérnie a barátját Nyugat-Virginiában? Azt mondta, adjuk át, hogy ezúttal nem viccel.

- Néhány perc múlva felhívom. Maga Cliff?

- Nem, én Jim vagyok. Akárcsak ön, uram.

- Rendben van, Jim. Megtette a társa, amire kértem? Elhozta a papírt?

- Igen, uram. Arra az ezüst színű levélpapírra gondol, ugye, amire olaszul írtak valamit? Azt hiszem legalábbis, hogy olaszul.

- Igen, arra.

Matlock megállapodott az ügyeletessel, hogy Cliff két óra múlva Nyugat-Hartfordban, a Scofield Avenue-n lévő, éjjel-nappal nyitva tartó bisztró mellett, a parkolóban fogja várni. Csataló-három-nulla ragaszkodott hozzá, hogy a találkozó rövid legyen, s a parkolóban kerüljön rá sor. Matlock elmondta, milyen kocsival fog érkezni, és helyére akasztotta a kagylót.

Előkereste a wheelingi számot és felhívta Jason Greénberget. Az ügynök nagyon dühös volt.

- A rohadt életbe! - szitkozódott. - Nem elég, hogy megszegi a szavát, még magánhadsereget is bérel?! Mire számít, mit tudnak csinálni azok a majmok, amire az Egyesült Államok kormánya nem képes?!

- Azok a majmok napi háromszáz dollárba kerülnek, Jason. Ennyi pénzért már biztosan értik a dolgukat.

- Maga megőrült! Miért csinálja ezt? Megígérte, hogy nem teszi, s megszegte a

szavát. Elfogadta, hogy csak a mi emberünkkel léphet kapcsolatba.

- A maguk embere olyan feltételeket szabott, amiket nem vállalhattam. Ha a maga ötlete volt az ultimátum, akkor magának is csak azt mondhatom, amit Houstonnak.

- Mit jelentsen ez? Miféle ultimátum? - csodálkozott Greenberg.

- Nagyon is jól tudja! Ne szórakozzon velem, és figyeljen jól! - Matlock mély lélegzetet vett, s megpróbálta minél hihetőbben előadni a hazugságot: - Egy hartfordi ügyvédnél igen érdekes levelet hagytam az aláírással. Ugyanúgy szerepel rajta a nevem, mint azon a papíron, ami magánál van, csak ennek egy kicsit más a tartalma. Részletesen is leírtam benne, hogyan szerveztek be, hogyan rángattak bele a szarba, hagytak ott, s kényszerítették, hogy írjak alá egy halom hazugságot... Ha bármit tesznek, az ügyvéd felhasználja a levelet és az Igazságügyi Minisztériumban néhány embernek nagyon kellemetlen pillanatai lesznek... Magától kaptam az ötletet, Jason, s meg kell mondanom, egészen remek. Néhány harcos diákvezérnek még az is eszébe juthat, hogy fenekestől felforgassa a Carlyle Egyetemet. Lehet, hogy lázongások törnek ki országszerte az egyetemi városokban. Emlékszik, mit mondott Sealfont? A nyugalom csak látszólagos, bármelyik pillanatban bekövetkezhet a robbanás. Legfeljebb az ok nem a háború, a felvételi rendszer vagy a kábítószer-probléma lesz. Sokkal kedvezőbb ürügyet fognak találni: kormányzati beszivárgás, rendőrállam... Gestapo-taktika alkalmazása. Felkészültek erre?

- Az isten szerelmére, hagyja már abba - kiáltott a kagylóba Greenberg. - Ennek semmi értelme. Nem olyan fontos személy maga, hogy ez bekövetkezzen... Különben is, miről beszél? Az emberünket én igazítottam el. Nem volt semmiféle kikötés azon kívül, hogy tájékoztassa arról, mit tesz.

- Egy frászt! Azt mondta, nem léphetem túl az egyetem területét és nem beszélhetek senkivel az oktatók és az alkalmazottak közül. Az utasítás úgy szólt, hogy csak a hallgatók körében vizsgálódhatom. Ezeket az apróbb korlátozásokat leszámítva persze szabad lehettem volna, mint a madár. Most én mondom, hogy legyen észnél! Láttam Patet, látta, mit tettek vele. Azt is tudja, mi történt még - megerőszkolták, Greenberg! Ezek után azt várják, hogy örüljek, amiért Houston oly megértőnek mutatkozott?!

- Higgye el - mondta Greenberg valamivel halkabban, de még mindig nagyon dühösen -, hogy ezek a feltételek csak később születtek, miután megtartottam az eligazítást. Igaza van, figyelmeztetniük kellett volna engem, de ezzel együtt is az egész a maga érdekében történt. Értse meg már végre!

- Erről nem volt szó, amikor megkötöttük az üzletet.

- Valóban nem. Nekem is szólniuk kellett volna...

- Abban sem vagyok biztos, kit is akartak megvédeni valójában. Engem vagy magukat?

- Okos kérdés - ismerte el Greenberg. - Figyelmeztetniük kellett volna. Az nem megy, hogy az irányítást maguknak követelik, de a felelősségét másra hárítják. Ez nem logikus.

- Nem erkölcsös! Tudja, mit mondok én magának? Minél tovább tart ez az én kis Odüsszeiám, annál gyakrabban találom szembe magam az erkölcs alapvető kérdéseivel.

- Ennek igazán örülök, csak attól tartok, hogy ez a maga Odüsszeiája egyre inkább a végéhez közeledik.

- Próbáljon meg véget vetni neki! - mondta kihívóan Matlock.

- Majd ők megteszik, s ne higgye, hogy ügyvédeknel hagyott nyilatkozatok ebben megakadályozhatják őket. Elértem, hogy mielőtt lépnének, tehessek még egy kísérletet... Ha negyvennyolc órán belül nem jelentkezik önként, letartóztatási parancsot adnak ki maga ellen.

- Milyen alapon?

- Azon az alapon, hogy maga veszélyes, pszichikailag kiegyensúlyozatlan, egyszóval őrült. Fel fogják eleveníteni, mit csinált a hadseregben, a két hadbírószáki tárgyalást, a harci cselekmények alatti megbízhatatlanságát, a kábítószereszt, az ivászatokat. Vannak tanúik. Bizonyítani fogják, hogy maga fajgyűlölő. Kresseltől megszerezték a Lumumba Hallban történetekről készült jelentést. A részleteket nem ismerem ugyan, de kezdem elhinni, hogy ismert bűnözőkkel is kapcsolatba lépett. Fényképeket mutattak, amelyek egy Avon nevű helyen készültek... Jelentkezzen, Jim, különben egész életére tönkreteszik!

Negyvennyolc óra, de miért éppen annyi? Miért nem huszonnégy, tizenkettő vagy éppen most rögtön? Először nem értette, mi lehet a magyarázata, aztán rájött, s ott. a telefonfülkében hangosan felnevetett. Reggel fél hatkor állt egy üres parkoló telefonfülkéjében a connecticuti Mount Holly közelében, és hangosan kacagott.

Milyen agyafúrtan gyakorlatiasak. Elegendő időt hagynak neki, hogy elérjen valamit, ha egyáltalán képes rá. Ha nem, s az események kellemetlen fordulatot vesznek, ők akkor is tiszták maradnak. Bármikor írásban tudják bizonyítani, hogy lelkiileg kiegyensúlyozatlan, fajgyűlölő nézetekkel kacérkodó, a kábítószerhez és az italhoz vonzódó, ismert bűnözőkkel kapcsolatot kereső alaknak tartották, és idejében figyelmeztették. Gondoltak arra is, milyen kiszámíthatatlan cselekedetekre képes egy ilyen örült, ha úgy érzi, hogy sarokba szorították, s elegendő időt hagytak neki, hogy jobb belátásra térjen. Teremtő! Micsoda dörzsölt manipulátorok!

Háromnegyed hétkor ért a nyugat-hartfordi bisztróhoz, s alaposan bereggelizett, remélve, hogy az étel pótolni fogja az alvást és biztosítja számára a szükséges energiát. Közben többször is az órájára nézett, tudva, hogy pontosan fél nyolckor a parkolóban kell lennie. Kíváncsi volt, hogy fog kinézni az embere. Bár soha nem tartotta magát kicsinek, a férfi hozzá képest is hatalmas termetű volt. Az arcát leszámítva, Cliff a Primo Carnera képein szereplő alakokra emlékeztette Matlockot. Kellemes vonású arca intelligens, és barátságosan mosolygott, amikor találkoztak.

- Ne szálljon ki, Mr. Matlock - figyelmeztette, s a kocsi ablakán benyúlva kezét rázott vele. - Itt a papír, borítékba raktam. Egyébként Miss Ballantyne az éjjel már nevetett is. Sokkal jobban érzi magát. Az EKG-ja rendben van, az anyagcseréje helyreállt, a pupillatágulása kezd elmúlni. Gondoltam, örülni fog, ha elmondom.

- Nem tudom pontosan megítélni, de gondolom, ezek a dolgok csak jót jelenthetnek.

- Azt jelentik. Egészen jól kijövünk a dokival, ő mondta el.

- Hogyan fogadják a kórházban, hogy állandó ügyeletet tartanak?

- Mr. Blackstone az ilyesmit mindig előre elrendezi. Megkaptuk a két szomszédos szobát.

- Amiért, gondolom, szép kis summát kell majd fizetnem.

- Látom, kezdi egészen jól kiismerni Mr. Blackstone-t.

- Azt hiszem, igen. Nem átlagos ember.

- Az ügyfelei sem azok - válaszolta Cliff. - Mennem kell. Örülök, hogy megismerhettem. - Elsietett és beszállt egy régebbi évjáratú, kopottas, a legkevésbé sem feltűnő kocsiba.

Matlock az órájára nézett - ideje volt, hogy elinduljon New Havenbe.

Nem volt alaposan átgondolt terve, nem döntötte el előre, kivel fogja felvenni a kapcsolatot. Nem ő irányította az eseményeket, hagyta, hogy azok vezessék. Töredékes, bizonytalan információi voltak csupán, nem elegendők ahhoz, hogy magabiztosan, előre elhatározott módon cselekedjen, de ahhoz elég jók, hogy keressen magának valakit, aki kellő ismeretekkel bír, s van rálátása az egyetem ügyeire. Valakit, aki - Sam Kresselhez hasonlóan - minden fontosabb dologról tud, ami az egyetemen történik.

A Yale azonban ötször akkora volt, mint a Carlyle Egyetem, és területi elhelyezkedését tekintve is sokkal bonyolultabb. Épületei New Haven egy egész városrészében voltak szétszórva, s nem lehetett olyan pontosan körülhatárolni őket, mint Carlyle-ban. Ezernyi szál indult ki ezekről a helyekről, s mind a Hallgatói Ügyek Hivatalában futottak össze, csak éppen ő nem ismert senkit az ott dolgozók közül. Vagy nem foglalkoznának vele, vagy rögtön óriási felfordulást okozna, ha csak úgy berontana az utcáról azzal a hihetetlen történettel, hogy egyetemista lányokból egész Connecticutra, Massachusettsre és New Hampshire-re kiterjedő prostituálthálózat van alakulóban, vagy már meg is alakult. Kétkedett benne, hogy komolyan vennék, ha ezt előadná, márpedig akkor nem is tud meg semmit.

Volt még egy lehetőség: a Felvételi Ügyek Hivatala, amelynek többé-kevésbé teljes rálátása volt az egyetemen zajló eseményekre. Dolgozott ott egy ismerőse, Peter Daniels, akivel többször is tartottak már közös egyetemi előkészítő

kurzusokat. Eléggé összebarátkoztak ahhoz, hogy úgy és azt mondhasa el neki, amit megtudott. Daniels biztosan nem fogja kétségbe vonni a szavait és pánikba sem esik. Ennek ellenére elhatározta, hogy csak annyit mond el neki, amennyit a lánytól megtudott.

A Chappel Streeten hagyta a kocsit, s az árkádok alatt átment arra a nagy füves térségre, amelynek egyik oldalán a Silliman College épülete, a másikon pedig az igazgatósági épület emelkedett. Annak az első emeletén dolgozott Daniels. Bezárta a kocsit, s a bejárat felé indult, amely előtt hosszú zászlórúdon az Egyesült Államok és a Yale Egyetem zászlait lengette a szél.

- Ez hülyeség! Ki az a marha, aki manapság fizet a szexért? Bármikor ingyen megkaphatja akárki - legyintett Daniels, miután meghallgatta a beszámolóját.
- Csak azt mondtam el, amit láttam, s amit a lánytól hallottam. Esküdni mernék rá, hogy nem hazudott - bizonygatta Matlock.
- Arra azért nem mernél megesküdni, hogy igazat mondott?
- Amit tőle hallottam, egybevág sok mindennel, amit a saját szememmel láttam - igyekezett meggyőzni a barátját.
- Feltehetem a legnyilvánvalóbb kérdést? Miért nem fordulsz a rendőrséghez?
- A válasz is nyilvánvaló. Éppen elég bajuk van az egyetemeknek a rendőrség nélkül is. Amiket tudok, azok még csak elszigetelt, különálló tények. Több információra lenne szükségem. Nem akarok felelőtlen vádaskodásokat elindítani, pánikot kelteni. Anélkül is elég feszült a hangulat mifelénk.
- Rendben van, elfogadom, de segíteni nem tudok.
- Mondj néhány nevet - agitálta Matlock. - Diákokét vagy oktatókét. Olyanok kellenének, akikről biztosan tudod, hogy sárosak. Tudom, hogy vannak ilyen neved; nekünk is vannak... Esküszöm, soha senki nem fogja megtudni, kitől kaptam őket.

Daniels felállt a székéből és pipára gyújtott.

- Megfoghatatlanul, általánosságokban fogalmazol - jegyezte meg. - Mi az, hogy sárosak? Tanulmányi téren, politikailag... vagy kábítószerre, alkoholra gondolsz? Nehéz értelmezni, amit mondtál, túlságosan is nagy a számba jöhető terület.
- Várj csak egy kicsit - szólt rá Matlock, mert Daniels szavai eszébe juttattak egy emléket. Láta maga előtt a gyengén megvilágított, füstös termet Hartford közelében. Rocco Aiello klubját, s láta a pincérkabátot viselő fiatalembert, aki egy számlát hozott aláírásra a főnöknek. Felidézte emlékezetében Vietnam, Danang veteránját, aki azért áll be a klubba, hogy kapcsolatokat teremtsen, kiépítse leendő üzletkörét. - Tudom már, kivel akarok beszélni - mondta eltökélten.
- Hogy hívják?
- Azt nem tudom... Indokínai veterán, körülbelül huszonkét-huszonhárom éves, elég magas, világosbarna haja van... az általános üzleti szakon tanul.
- Ezt a jellemzést legalább ötszáz diákra rá lehet húzni. Ahhoz, hogy megtaláljuk, rengeteg kartotékot kellene átnézni.
- Mi van a felvételihez benyújtott fényképekkel?
- Te is tudod, hogy ma már nem kötelező.

Matlock hosszan kibámult az ablakon, s lázas fejtörés után felmerült benne egy gondolat.

- Május van, Pete...

- Valóban? Lehetne akár november is, az sem változtatna az új felvételi előírásokon.

- Egy hónap múlva kezdődnek a záróvizsgák... A végzősök ilyenkor szokták elkészíttetni az évfolyam- és csoportfényképeket az egyetemi évkönyv számára. Daniels rögtön megértette, mire gondol. Kikapta szájából a pipáját és az ajtó felé indult.

- Gyere velem! - kiáltott Matlockra.

Alan Pace-nek hívták, s ellentétben azzal, amit Matlock hallott róla, nem üzleti ügyekre, hanem közigazgatási, kormányzati ismeretekre szakosodott. Nem az egyetem területén, hanem a Hamden nevű városrészben, a Church Streeten lakott. A hivatalos bejegyzések szerint szorgalmas diák volt, minden tantárgyból kiválóan teljesített, s biztos lehetett benne, hogy végzés után megkapja a Syracuse-i Maxwell School of Political Science továbbképzősök számára kiírt ösztöndíját. Huszonnyolc hónapot töltött a hadseregben, négyel többet a kötelezőnél, A

többi, háborút megjárt veteránhoz hasonlóan, tanulmányait leszámítva, nemigen vett részt az egyetem életében.

A hadseregben a hadtápszolgálatához osztották be, s a rendes szolgálati idő letelte után vállalt négy hónapot a Saigoni Hadtestnél töltötte, mint azt a felvételi lapján külön is feltüntették. Alan Pace a szükségesnél négy hónappal többet áldozott az életéből a haza javára, s ezért Alan Pace igen tiszteletreméltó embernek számított ebben az egyre cinikusabbá és egyre meghasonlottabbá váló világban. Ezzel az előélettel nem lehet más, csak biztos nyerő, állapította meg magában Matlock.

Míg a hamdeni Church Street felé tartott, megpróbálta rendezni gondolatait. Eldöntötte, hogy egyszerre csak egy dologgal foglalkozik, s ha valamit kipipált képzeletbeli listáján, csak akkor kezd a következő feladatba. Nem engedheti meg magának, hogy képzelete felnagyítsa az eddig megismert, de egymástól elszigetelt tényeket, s mikor összerakja őket, nagyobb értéket kapjon, mint az egyes részek összege.

Könnyen lehetséges, hogy ez az Alan Pace magányos farkas, aki önállóan cselekszik, senkihez sem tartozik. Lehetséges, de cseppet sem logikus. Pace lakása a külső városrészben gyakori, többemeletes, barna téglából épült lakóházban volt. Valamikor – negyven vagy ötven éve – a felemelkedő középosztály tagjai laktak ezekben a házakban, akik igyekeztek kiszakadni a belvárosok betondzsungeléből, de olyan bátrak még nem voltak, hogy teljesen elhagyják a várost. Senki sem mondhatta volna az épületre, hogy teljesen leromlott, inkább csak azt, hogy többet is törődhetek volna a karbantartásával. A legfurcsább mégis az volt Matlock számára, hogy ha megkérdezik, utolsónak nevezett volna meg egy ilyen épületet egy diák lehetséges lakóhelyeként. Mégsem tévedhetett, Peter Daniels alaposan átnézte a kartotékjait, s fel is írta neki a címet.

Pace először csak résnyire nyitotta az ajtót, s Matlocknak két dolgot is nyomatékosan a figyelmébe kellett ajánlania, hogy levegye a rögzítőláncot. Többször el kellett mondania, hogy nem a rendőrségtől jött, és határozottan hivatkoznia kellett Rocco Aiellóra is.

– Mit akar? Sok a dolgom és nincs időm beszélgetni. Holnap írjuk az évfolyamdolgozatot – mondta cseppet sem szívélyesen Pace, miután nagy nehezen beengedte.

– Leülhettek?

– Minek? Mondtam már, hogy sok dolgom van. – A magas, barna hajú fiatalember a szoba túlsó felében álló, könyvekkel telezsúfolt íróasztalhoz lépett. Azt leszámítva, a lakás tiszta, rendes volt és nagyon tágas. Olyan, amilyen rendszerint négyöt diák szokott osztózni. Alan Pace-nek azonban szemmel láthatóan nem voltak lakótársai.

– Azért mégis leülnék. Ennyivel tartozik Roccónak.

– Hogy értsem ezt?

– Úgy, hogy Rocco a barátom volt. Emlékszik? Nála voltam akkor is, amikor odahozta neki aláíratni azt a számlát. Jó volt magához... most pedig halott.

– Tudom, olvastam az újságokban. Nagyon sajnálom, de nem tartozom neki semmivel.

– Hagyja ezt, Pace. Magának sincs ideje, nekem sem. Tudom, hogy Aiello halálához semmi köze, de szükségem van bizonyos információkra, s meg is fogom kapni magától.

– Rossz helyen kopogtat. Nem ismerem magát, és nem tudok semmit.

– Elég, ha én ismerem magát, mégpedig elég alaposan. Aiellóval arról tárgyaltunk, hogy közös üzletbe fogunk. Tudom, hogy ez magát nem érdekli, de kicseréltük ismereteink egy részét. Azért fordulok magához, mert Rocco nincs többé, nekem viszont szükségem lenne még néhány információra. Szívességet kérek magától, s hajlandó vagyok rendesen fizetni érte.

– Mondtam már, hogy nem én vagyok a maga embere – tiltakozott Pace. – Aiellót is alig ismertem. Pincérkedtem nála, hogy keressek néhány dollárt, közben hallottam egy-két pletykát, ez minden. Nem tudom, mire kíváncsi, de jobban tenné, ha máshoz fordulna.

Okos srác, állapította meg magában Matlock. Nem követi el azt a hibát, hogy úgy tegyen, mintha teljesen ártatlan és tudatlan lenne. Persze az is lehet, hogy igazat mond. Csak egy módon állapíthatja meg, valóban így van-e.

– Akkor újból megpróbálom... Tizenöt hónap Vietnamban, Saigonban, Danangban. Kiruccanások Hongkongba és Japánba. Hadtápszolgálati beosztás, ami a

legunalmasabb, legkimerítőbb munka egy fiatalember számára, de megvan az az előnye, hogy ennek révén bejuthat az egyik legnevesebb, szigorú felvételijéről ismert egyetemre.

- Nem volt az olyan rossz, a hadtápnál - jegyezte meg Pace. - Távolság a harcoktól, a kimerítő, veszélyes szolgálattól. Még turistáskodni is lehetett.

- Aztán - folytatta Matlock, mintha nem is hallotta volna a közbevetést - ez a lelkes ifjú tiszt visszatér a polgári életbe. Négy hónapos szolgálat-meghosszabbítás után - csodálom, hogy ezen nem bukott le - elegendő pénze van, persze nem a zsoldjából, hogy elvégezze a megfelelő beruházásokat és New Haven legnagyobb ellátójává váljon. Akarja, hogy folytassam?

Pace az íróasztal mellett állt, s visszafojtott lélegzettel, sápadtan bámult Matlockra. Mikor ismét megszólalt, hangja már nem a magabiztos, háborút megjárt katonáé, hanem egy ijedt gyereké volt.

- Nem tudja bebizonyítani. Én nem csináltam semmit. A hadseregben és itt is csak a legjobbakat írták rólam. Minden jellemzésem kiváló.

- A lehető legjobb - bólintott Matlock. -Nincsen rajtuk csöppnyi folt sem. Őszintén mondom, bárki büszke lehetne rájuk, és eszembe sem jutna: olyasmit tenni, amivel elronthatnám őket.

- Nem árthat nekem. Néhány hét, és végzek.

- Az igaz, de vár magára egy ösztöndíj. Aiello erről is beszámolt, ráadásul papíron.

- Maga hazudik!

- Maga pedig bolond. Azt hitte, hogy Aiello üzletet köt valakivel, s nem készít róla feljegyzéseket? Gondolja, hogy elnéztek volna neki ilyesmit? Vaskos jegyzetfüzeteket írt tele, Pace, s ezek most nálam vannak. Mondtam már, hogy üzletet akarok kötni magával. Tudhatná, hogy egy jóüzletember előbb ellenőrzi a partnerét, s csak aztán lép vele kapcsolatba.

- Nincsenek ilyen feljegyzések - Pace ezt már nem is mondta, inkább csak suttozta. - Vannak városmegnevezések, kódszámok, de nevek nincsenek. Azok soha nincsenek.

- Megmondaná, miért vagyok akkor itt?

- Látott Hartfordban, s most megpróbál kapcsolatokat keresni - válaszolta Pace.

- Ne áltassa magát, maga ennél sokkal értelmesebb.

Matlock ügyesen elhelyezett célzásai megtették hatásukat: teljesen elbizonytalanítottak a fiatalembert.

- Miért jött hozzám? - kérdezte riadtan. - Én nem vagyok fontos. Azt mondja, mindent tud rólam. Ha ez igaz, akkor azt is tudnia kell, hogy nem vagyok fontos.

- Mondtam már, hogy információra van szükségem. Nem akarok a főnökökhöz vagy bármilyen tekintélyesebb személyhez fordulni. Eszem ágában sincs előnytelen pozícióból tárgyalni. Ezért vagyok kész fizetni az információért, s ha megkapom, eltépni minden magáról készült feljegyzést.

Pace láthatóan megörült a reménynek, hogy szabadulhat az ismeretlen szorításából.

- Mi van akkor, ha nem tudok válaszolni a kérdéseire? - vetette közbe gyorsan. - Azt fogja mondani, hogy hazudok.

- Rosszabb helyzetben akkor sem lesz, mint most. Tegyen egy próbát.

- Kérdezzen - adta be a derekát a fiatalember.

- Találkoztam egy lánnyal... az egyik közeli város egyeteméről. Olyan körülmények között láttam, amelyek egyértelművé tették, hogy hivatásos prostituált. Hivatásos a szó legteljesebb értelmében - előre megszabott árért dolgozik, bárkivel lefekszik, aki megfizeti... Mit tud mondani nekem erről?

- Mit akar, mit mondjak? - kérdezett vissza Pace, és közelebb lépett Matlockhoz,

- Tudom, hogy létezik ez a fajta prostitúció. Mit kellene még tudnom?

- Mennyire elterjedt?

- Mindenfelé találkozhat vele. Nincs ebben semmi új.

- Számomra van.

- Akkor nem ismeri a terepet. Nézzon körül egypár egyetemi városban.

Matlock nagyot nyelt és megpróbálta leplezni megdöbbenését. Ennyire távol élt volna eddig a valóságtól?

- Mi van, ha azt mondom, hogy elég sok egyetemi várost ismerek? - kérdezte.

- Akkor azt válaszolom, hogy meglehetősen szűk körben mozog. Én egyébként nem veszek részt ebben. Mi van még?

- Maradjunk egy kicsit ennél a témánál... Miért?

- Mit miért?

- Miért csinálják a lányok?

- A pénzért, ember! Mi mozgatja az emberek többségét?

- Maga elég intelligens ahhoz, hogy tudja, ez így nem igaz... Szervezetten csinálják?

- Azt hiszem, igen. Mondtam már, én nem veszek részt benne.

- Vigyázzon! Sok feljegyzésem van magáról... - mondta ki Matlock a nem is burkolt fenyegetést.

- Na jó. Igen, szervezetten. Ahhoz, hogy valami működjön, meg kell szervezni.

- Hol folyik ez az egész?

- Mondtam már, hogy mindenütt.

- Az egyetemek területén?

- Nem. A külvárosokban, vagy ha kisvárosi egyetemekről van szó, akkor a környék klubjaiban. Régi, magányosan álló házakban. A nagyobb városokban belvárosi szállodákban, magánklubokban, többlakásos házakban. Ne essen tévedésbe, ebben a házban nem.

- A Columbiára, a Harvardra, a Radcliffe-re, a Smith-re, a Holyoke-ra gondol? És a délebbiekre?

- Érdekes, hogy a Princetonról mindig mindenki megfeledkezik - jegyezte meg gúnyos mosollyal Pace. - Sok szép, öreg ház van pedig azokban a régi, szűk utcákban... Igen, ezekre a helyekre gondoltam.

- Soha nem hittem volna... - mondta Matlock, legalább annyira magának, mint Pace-nek. - De miért? Ne mondja, hogy csak a pénzért...

- A pénz szabadságot jelent, ember! Ezek a lányok nem bolondok. Manapság már csak kevesen rohagnak partizánsapkában és katonazubbonyban. A Che Guevarák kora elmúlt. Mi tanultunk a régiek példájából. Szerezz pénzt, s akkor a legjobb társaság is hajlandó befogadni - ez a jelszó. Egyébként, ha nem vette volna észre, pénzt szerezni nem is olyan könnyű, s a kölykök többségének nagy szüksége van rá.

- Az előbb említettem azt a lányt. Azt hiszem, őt belekényszerítették.

- Ugyan már! Senkit sem kényszerítenek. Ez hülyeség!

- Vele mégis ez történt. Említett néhány dolgot... talán az ellenőrzés a legjobb szó arra, amit elmondott. Kábítószeres ügyekben ítélkező bíróságok, orvosok, állásajánlatok ellenőrzése...

- Ilyesmiről nem tudok - tiltakozott Pace.

- Azt is említette, hogy aki bekerült a körbe, azt később, évek múlva is megkeresik. Ez nem más, mint régi jó, békebeli zsarolás. Ugyanaz, mint amit most én csinálok magával.

- Akkor ez a csaj már korábban bajba kerülhetett. Senki sem kényszerítette rá, hogy ezt tegye, hacsak nem tartozott valakinek, s képtelen volt rendezni az adósságát.

- Kicsoda Nimród? - kérdezte Matlock különösebb hangsúly nélkül, mintegy mellékesen. Ez is elég volt azonban ahhoz, hogy a fiatalember hátat fordítson neki és néhány lépésnyire eltávolodjon tőle.

- Nem tudom. Erre a kérdésre nem tudok válaszolni.

Matlock felkelt és mozdulatlanul megállt a széke előtt.

- Még egyszer megkérdezem - mondta -, s ha nem kapok választ, akkor elmegyek, és magának vége. Volt már olyan, hogy egy ígéretesen induló pálya váratlanul derékba tört... Kicsoda Nimród?

A fiatalember megfordult, s Matlock ugyanazt a rémületet látta a szemében, mint Lucas Herronében,

- Esküszöm, hogy erre nem tudok válaszolni - fogadkozott.

- Nem tud, vagy nem akar?

- Nem tudok.

- Szerintem pedig tudna, ha akarna. Figyelmeztettem, hogy csak egyszer fogom megkérdezni, s ez megtörtént. - Matlock hátat fordított Pace-nek, s a kijárat felé indult.

- Nem! Értse már meg, az istenért, hogy nem tudom! Honnan tudhatnám?! Ezt nem teheti! - Pace utánavetette magát és elállta az útját.

- Mit nem tehetek?

- Azt, amit mondott... Figyeljen rám! Nem tudom, hogy kicsodák. Én nem...

- Ők?!

Pace-t mehökkentette az újabb kérdés.

- Igen... azt hiszem, hogy ők, de nem tudom pontosan. Nincs hozzájuk semmiféle kapcsolat, Másoknak igen, de nekem nincs. Engem még nem kerestek meg.

- De tudja, hogy léteznek - Matlock ezt már nem kérdezte, hanem állította.

- Igen, tudom... de hogy kicsodák, azt nem. Esküszöm magának, hogy nem!

Matlock egy darabig komolyan nézett Pace-re, aztán kijelentette:

- Egyelőre beérem a kompromisszummal. Mondja el azt, amit tud!

A rémült fiatalember pedig beszélni kezdett, és minél tovább beszélt, James Matlockot annál jobban hatalmába kerítette a félelem.

Abból, amit Pace elmondott, az derült ki, hogy Nimród olyan, mint egy láthatatlan, mesteri bábjátékos. Nincs arca, nincs teste, csak ijesztő, mindenhol megnyilvánuló hatalma, tekintélye. Nem köthető egy vagy több személyhez - maga a mindenhol jelen lévő nyers erő. Összetett, bonyolult jelenség, amelynek csápjai behálózzák az északkeleti egyetemi városokat, behatolnak minden városi közigazgatásba s azokba a pénzügyi szervezetekbe is, ha igazak a pletykák, amelyek biztosítják a New England-i és attól délre lévő államok felsőoktatási rendszerének működését.

A korzikai levélben említett májusi tanácskozás témája, a kábítószer, csak egy része ennek a szerteágazó tevékenységnek.

Nimród emberei beépültek az egyetemek vezetésébe. Pace meggyőződése szerint beleszólásuk volt a tantervek összeállításába, az oktatói kar tagjainak szerződésébe, a nem tetsző emberek elbocsátásába, a tudományos fokozatok odaítélésébe, a szakmai minősítésekbe. Matlocknak eszébe jutott Carlyle s az elsőévesek dékánjának helyettese, aki Loring szerint Nimród embere. Eszébe jutott a szakmai ranglétrán gyorsan emelkedő Archer Beeson és még vagy tucatnyi oktató és egyéb egyetemi alkalmazott, akiknek a nevét Loring listáján olvasta. Hányan lehetnek még? Milyen mélyre hatolt ez a mótely? Mi lehet irányítóinak végső célja?

Nyilvánvaló, hogy a prostituáltak futtatása csak mellékterület ebben az átláthatatlan szövevényben. Ezek a gyerekszajhák egymást szervezik be, csak a címeket és a tarifát mondják meg nekik. A friss, fiatal, vonzó hús könnyen megtalálja az útját Nimródhoz, az üzlet hamar létrejöhet, s aki szerződik, az pénzt kap és vele együtt szabadságot.

- Mindenki jól jár - ez egy áldozat nélküli bűncselekmény.

- Ez nem bűn, ember. Aki vállalja, megszerezheti a szabadságot. Megmenekül a mindennapi gondoktól, nem kell aggódnia azért, hogy kap-e ösztöndíjat és lesz-e miből megélnie - magyarázta Pace.

A fiatalember Nimród működésének nemcsak a közvetlen, kézzelfogható előnyeit vette észre, hanem annál jóval többet.

- Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy ez más, mint ami az egyetemeken kívül történik - figyelmeztette Matlockot. - Ez egy mini-Amerika, uram - szervezett, számítógépesített, a vállalkozások szigorú és bevált rendszere szerint felépülő, akárcsak a General Motors, az ITT, a Ma Bell. A különbség mindössze annyi, hogy akadt valaki, aki elég okos ahhoz, hogy az egyetemeken építsen ki egy ilyen birodalmat. Nem érdemes harcolni ellene, csatlakozni kell hozzá.

- Maga is erre készül? - kérdezte Matlock.

- Mi mást tehetnék, ember? Maga is hozzájuk tartozik, tudom. Mindenütt ott vannak, s már vártam magát.

- Mi van akkor, ha mégsem, ha nem közölük való vagyok?

- Akkor maga bolond. És hamarosan halott is lesz - válaszolta Pace.

27.

A New Haven központja felé tartó fehér Ford combit figyelve bárki azt mondta volna - ha egyáltalán érdekli az ilyesmi -. hogy egy gazdag elővárosba való drága kocsit lát, volánjánál a hozzá tökéletesen illő gazdag tulajdonossal. Aligha gondolta volna bárki is, hogy a vezető szinte nem is érzékeli maga körül a forgalmat, s még mindig az köti le a figyelmét, amit az utóbbi egy órában megtudott. Negyvennyolc órája nem aludt, végtelenül kimerült volt, és fortyogó örvény fölött egyensúlyozott egy vékony kötélén, várva, hogy bármelyik pillanatban meginogjon, s örökre bevégezze.

Matlock kétségbeesett erőfeszítéssel próbálta kikapcsolni gondolatait. A fárasztó, megfeszített figyelmet követelő tanulmányokkal eltöltött évek megtanították rá, hogy a kimerültség, az állandó leterheltség egy bizonyos szintjének elérése után az agy egyszerűen képtelen tovább funkcionálni. Most viszont mindenáron meg kellett őriznie gondolkodó- és cselekvőképességét.

Ismeretlen vizeken hajózott, idegen tengeren, amelynek apró szigeteit furcsa lények - Julian Dunois-k. Lucas Herronok, Bartolozzik, Aiellók, Sharpe-ok. Stocktonok és Pace-ek népesítették be. És Nimród.

A Sheraton Hotelhez hajtott és kivett egy szobát. Első dolga az volt, hogy az ágy szélére lerogyva felhívja Howard Stockton, de közölték vele, hogy a Carmount Country Club tulajdonosa házon kívül tartózkodik. Szigorú, hivatalos hangon meghagyta, hogy négy óra múlva, délután hatkor feltétlenül hívja vissza. Szüksége volt erre a négy óra alvásra, mert nem tudta, mikor és hol lesz alkalma ismét lehajtani a fejét. A recepció meghagyta, hogy háromnegyed hatkor ébresszék, és kimerülten végigdőlt az ágyon.

Amikor karjával eltakarta a szemét, érezte az arcán kiütözött sörtéket, s elalvás előtti utolsó gondolata az volt, hogy mielőbb keresnie kell egy fodrászüzletet. Bőröndjét, benne borotválkozó felszerelésével, a kocsiban hagyta, mert annyira kimerült volt, hogy nem jutott eszébe magához venni.

Három rövid csengetés jelezte, hogy a Sheraton portája lelkiismeretesen teljesíti a vendégek megbízásait. Pontosan háromnegyed hat volt. Negyedórával később egy hosszabb, kevésbé éles csöngetés hallatszott - Howard Stockton telefonált.

- Rövid leszek, Matlock - figyelmeztette beszélgetőpartnerét a Carmount Country Club tulajdonosa. - Megvan a kapcsolat, de nem akar a Vitorlás- és Síklubban találkozni magával. Azt üzeni, hogy menjen a Keleti Szurdok nevű hegyoldalba - ott tavasszal és nyáron is járnak turisták a szép kilátás miatt - és vitesse fel magát a sílifttel a hegytetőre. Ma este fél kilenckor legyen ott, várni fogják. Ez minden, amit tudok. Még egyszer mondom, az egészhez semmi közöm - Stockton választ sem várva lerakta a kagylót.

Matlock az ágy szélén ült és elégedetten nézett maga elé. Megcsinálta. Sikerült! Kapcsolatot talált Nimródhoz és a konferenciához.

A sötét ösvényen végigmenve a sílift alsó állomásához indult. Mikor a Keleti Szurdok aljához ért, az egész nap borús égboltból végre eleredt az eső. Mint Connecticutban általában, ez az áprilisi zápor is inkább hasonlított egy erős, május végi zivatarhoz, és Matlock átkozódott, mert nem volt nála esőkabát. A felvonónál senkit sem talált, s a liftkezelő bódéjából is csak halvány fény szűrődött ki. Bekopogott, s egy alacsony, ráncos arcú öregember nyitott ajtót. - Maga akar a tetőre menni? - kérdezte. A klub parkolójának ügyeletesen nyilván értesítette, hogy egy örült vendégnek éppen most támadt kedve egy kis kirándulásra.

- Igen.

- Mi is a neve?

- Matlock.

- Igen, azt hiszem, maga lesz az. Tudja, hogyan kell utazni a liften?

- Szoktam síelni. Tartórúd a láb közé, jól megragadni, fenék a keresztvázra, talp a lábtámaszra.

- Jól van. Legalább nem kell kimennem ebben az átkozott időben. Elindítom, ha felért, állítsa le,

- Rendben.

- Nagyon meg fog ázni - figyelmeztette az öreg.

- Tudom.

Matlock elhelyezkedett az indulóállásba, s mikor a nyikorgó szerkezet odaért hozzá, ráült és rögzítette a dereka körül a biztonsági övet. Élvezte a lebegést, az enyhén ringó mozgást, amint a vonókötélre erősített alkatosság egyre magasabbra ért vele.

Úton volt a Keleti Szurdok fölötti csúcs, a Nimródhoz vezető kapcsolat felé. Mintegy háromméternyire lebegett a talaj fölött, s az eső úgy zúdult rá, mintha dézsából öntötték volna. Közeledett örült hajszává vált útja végéhez. Bárki várja is a csúcson, az zavart, tanácstalan lesz. Számított rá, eleve így tervezte ezt a találkozót. Ha mindaz igaz, amit a halott Loring és a nagyon is élő Greenberg elmondott neki, akkor nem is lehet másképp. A Carlyle környékére tervezett találkozót övező teljes titoktartás, az egymást sem ismerő küldöttek, az Omerta halálos törvénye - ez mind igaz, maga is meggyőződött róla. Ha az ilyen gondos előkészítő munka fogaskerekei közé egy kavics kerül, s a szerkezet akadozni kezd, az óhatatlanul gyanakvást, félelmet, s végül zavarodottságot vált ki. Éppen erre a zavarra, tanácstalanságra számított, erre építette a tervét.

Már nemcsak a zuhogó esőt, hanem az egyre erősebbé váló szelet is el kellett viselnie. A rúd, amihez hozzákötötte magát, egyre jobban kilengett, s hátranézve alig látta a liftkezelő fülkéjéből kiszűrődő fényt. Úgy becsülte, hogy az út felénél tarthat.

Erős rántást érzett - a felvonó leállt. Matlock előbb a kötélre nézett, hátha az akad meg valamiben, s mivel akadálnak nyomát sem látta, hátra-, fordulva a liftkezelő bódéja felé vetett egy pillantást - a legkisebb fényt sem látta kiszűrődni. Tenyerével beárnyékolta a szemét, hogy védje valamelyest, mert azt hitte, az eső akadályozza a látásban. Jobbra-balra hajolt, hátha egy tartóoszlop takarja el előle a bódét, de így sem látott fényt.

Biztosan áramszünet van, gondolta, s azon kezdte törni a fejét, mit tegyen, hogy ne kelljen sokáig ott csimpaszkodnia a kötélen a zuhogó esőben.

Lenézett - a talaj mintegy hatméternyire lehetett alatta. Ha kioldozza magát, s a lábtartóra kapaszkodva leereszkedik, akkor alig több mint két méter magasságból kell leugrania, azt pedig kibírja. Az út további részét majd gyalog teszi meg. Jól ki kell azonban lépnie, hisz fél órába is beletelhet, amíg felér a csúcsra. Semmiképp sem akarta elszalasztani a találkozót.

- Maradjon ott, ahol van és ne kapcsolja ki magát! - A lenti sötétségből felhangzó határozott, váratlan parancs megdermesztette Matlockot. Óvatosan lenézett és meglátta a kötélpályától jobbra álló férfit. Esőkabátot és sapkát viselt, s az arcát lehetetlen volt kivenni.

- Ki maga? Mit akar?

- Velem akart találkozni. Meg akarom nézni a papírt. Dobja le! - hangzott az újabb utasítás.

- Majd akkor mutatom meg, ha láttam a magáét. Valamit valamiért.

- Maga nincs tisztában a helyzetével, Matlock! - jött a figyelmeztetés. - Dobja le a papírt!

- Miről beszél? - A biztonsági öv zárjához nyúlt, de váratlanul erős fény vágott a szemébe és elvakította.

- Hagyja békén a zárat! Húzza vissza a kezét, különben meghal!

Az erős fénysugár lejjebb siklott a testén, de szeme még másodpercekig káprázott a vakító világosságtól. Látását visszanyerve észrevette, hogy a férfi közelebb lépett, s lámpájával most a kötélpálya alatt húzódó ösvényt pásztázza. Azt is látta, hogy jobbáiban hosszú csövű, nagy kaliberű automata pisztolyt tart. A fénykéve ismét az arcába vágott.

- Ne fenyegetőzz, te rohadék! - kiáltott rá az ismeretlenre Matlock, felidézve magában, milyen hatással volt Stocktonra a határozott fellépése. - Rakd el azt a mordályt, és segíts lejönnöm! Nincs sok időm, és utálok, ha szórakoznak velem! Az eredmény most egészen más volt, mint a Carmount Countryban. Az ismeretlen öblös hangon, önfeledten felnevetett. Érezhető volt rajta, hogy élvezzi a helyzetet.

- Ez jó! Röhejes, amint ott himbálózik a kötélen - kacagott a férfi. - Tudja, hogy néz ki? Mint azok az ugráló majmok a céllövöldében! Tudja, mire gondolok? Hagyja abba a hülyéskedést és dobja le a papírt!

Nyersen felnevetett, s Matlock hirtelen mindent megértett. Nincs kapcsolat, és nem szorított ő sarokba senkit. Hiába készített tervet, hiába gondolta át alaposan minden lépését, az egész nem ért semmit. Nem volt közelebb Nimródhoz, mint akkor, amikor még azt sem tudta, hogy létezik. Csapdába csalták.

Muszáj megpróbálnia, hátha kiszabadulhat belőle. Más lehetősége úgyszint.

- Most követi el élete legnagyobb hibáját - szólt le a férfinak.

- Hagyja már ezt a hülyeséget, és dobja le a levelet. Egy hete vadászunk rá.

- Nem tudom odaadni.

- Akkor szétlövöm a fejét.

- Nem azt mondtam, hogy nem akarom, hanem azt, hogy nem tudom.

- Ne próbáljon átverni. Tudom, hogy magánál van. Anélkül biztosan nem jött volna ide.

- Tokba tettem, s a hátamra erősítettem.

- Vegye elő!

- Mondtam már, hogy nem tudom, amíg ezen a rúdon kell kapaszkodnom.

- Azt mondtam, vegye elő! - Az ismeretlen kezdte elveszíteni a türelmét.

- Muszáj lejutnom innen, különben nem érem el - kiáltotta Matlock, hogy szavai a zuhogó eső zaján át is érthetők legyenek. - Mit fél tőlem, nincs nálam fegyver!

A férfi néhány lépésnyit távolodott, s elem lámpáját is, fegyverét is rászegezte.

- Rendben van, jöjjön le - mondta. - Figyelmeztetem: elég egy rossz mozdulat és

szétlövöm a fejét.

Matlock kikapcsolta a biztonsági övet, megkapaszkodott a lábtartóban és óvatosan lecsúszott a keresztrúdról. A rászégeződő fénytől elvakulva, tehetetlenül himbálózott a zuhogó esőben, de agya lázasan dolgozott, s megpróbált kitalálni valamit, mert érezte, az alatta álló annyi sem fog habozni, ha meg kell húznia a ravaszt, mint azok, akik a Windsor Shoals-i mészárlást rendezték.

- Oltsa már el a lámpáját! Nem látok semmit! - szólt rá az idegenre.

- Ne törődjön vele, csak ugorjon!

Mély lélegzetet vett és elengedte a lábtartót. Talajt érve fájdalmasan felkiáltott és a lábához kapott:

- Auuu! A bokám! Eltörtem a bokámat! - A nedves földre zuhant és fájdalmában tekergőzni kezdett.

- Pofa be! - üvöltött rá a férfi. - Adja ide a papírt! Most rögtön!

- Jézusom! Mondja, mit akar tőlem? - siránkozott panaszos hangon Matlock. - Teljesen kicsavarodott a bokám! Biztosan eltört.

- Elég! Adja ide a papírt!

A földön fekve megfeszítette testét, mintha erős fájdalom lenne, s zihálva, elkínzott hangon felszólította az ismeretlent:

- Jöjjön ide, vegye le rólam! - Feltépte magán az inget és megmutatta a mellén keresztbe futó kötést.

- Vegye elő maga, de siessen! - A hang még határozott volt, de a férfi közelebb lépett. Láthatóan nem volt már olyan biztos a dolgában. Az elemlámpa sugara egy ideig még Matlock arcán táncolt, aztán lejjebb vándorolt a testén, s szórt fényében látta a rászégeződő, undorító fekete pisztolyt.

Ez volt az a pillanat, amire annyira várt.

Jobbjával a pisztoly után kapott, s elrugaszkodva az esőkabátos lábának vetődött. Csövénél fogva elkapta a fegyvert, s erejét megfeszítve a talaj felé fordította. A két lövés csaknem ízekre szakította :a revolverre kulcsolódó kezét.

Az esőkabátos alacsonyabb és vékonyabb is volt nála, de elkeseredetten küzdött, hogy lerázza magáról. Matlock rávetette magát a fegyvert tartó kézre, beleharapott a csuklójába, s addig marcangolta a fogaival, míg meg nem érezte az esővel összekeveredő vér ízét.

A férfi felüvöltött, kiejtette kezéből az automatát, ő pedig felkapta, s a fegyver agyával többször erősen az esőkabátos arcába sújtott.

Felállt, felvette a lámpát, s előregröngyedve támadójának véres arcába nézett. Tüdeje zihált, s köpködött, mert még érezte szájában a vér ízét.

- Na jó - mondta, és gallérjánál fogva felrántotta a földről a férfi fejét. - Most pedig szépen elmondja, mi is történt itt. Csapdába csaltak, ugye?

- A papír. Meg kell kapnom a papírt - nyögte alig hallhatóan az esőkabátos.

- Az orromnál fogva vezettek! Az egész elmúlt hét csapda volt, ugye?

- Igen... igen. A papír.

- Látom, nagyon fontos maguknak. Vagy tévedek?

- Meg fogják ölni... megölik, hogy megszerezhessék - hallotta a suttogó feleletet. - Nincs esélye, uram... nincs esélye...

- Kik azok az ők?

- Nem tudom...

- Kicsoda Nimród?

- Nem tudom... Omerta! ... Omerta!

A férfi végre kinyitotta a szemét, s Matlock megint azt a rémületet látta a tekintetében, amit Lucas Herronében és Alán Pace-ében.

- Jöjjön, leviszem a hegy aljába...

Nem tudta befejezni a mondatot, mert az ismeretlen végső elkeseredéssel megpróbálta elkapni a kezét. Matlock hátralépett és elsütötte a fegyvert. Vér, hús- és csontszilánkok röpültek szanaszét, a közlőről leadott lövés elvitte a férfi nyakának felét.

Feltápászkodott, s bámulta a zuhogó esőben gyorsan eltűnő füstöt. A fűben heverő elemlámpáért nyúlt, s ahogy lehajolt, hányni kezdett.

szakadó esőtől, de a ruhája már teljesen átázott, sár és vér borította. A csendes parkoló bejáratához közel leállított Fordot jól ki tudta venni. Mióta elfoglalta megfigyelőállását, egyetlen kocsi sem érkezett, s a klubból sem jött ki senki a szakadó esőbe. A parkolósegéd, akinek érkezésekor tíz dollárt adott, az étterem bejáratának vászontetője alatt éppen a portással beszélgetett. Matlock mielőbb szeretett volna beülni a kocsijába és elhajtani, de tudta, hogy ruhája magára vonná a két férfi figyelmét, s óhatatlanul felmerülne bennük, mi történhetett a Keleti Szurdok lejtőjén. Nem tehetett mást, várnia kellett, míg kijön valaki és lefoglalja őket, vagy bemennek az épületbe. Gyűlölte a várakozást, és félt is. A drótpálya kezelőjének bódéja mellett elhaladva egy lelket sem látott ugyan, de ez nem jelentette azt, hogy valóban nincs ott senki. Nimród halott emberének biztosan volt társa, s most ott vár valahol a sötétben. Ha a halott férfit megtalálják, őt is megállítják és megölik, ha bosszúból nem, hát a korzikaiul írt papírért. Érezte, hogy kimerítette a lehetőségeit, olyan helyzetbe került, amelyet már nem képes megoldani. Nimród ugyanúgy manipulálta, ahogyan az Igazságügyi Minisztérium emberei. Fel fogja hívni Jason Greenberget és engedelmesen követi az utasításait. Tulajdonképpen örült, hogy részéről vége, vagy hamarosan vége lesz mindennek. Megvolt még benne az elszántság, de érezte, hogy többet nem tud tenni. Kudarcot vallott. Láta, amint nyílik az étterem ajtaja, s kilép rajta egy pincéernő. Mondott valamit a portásnak és a parkolósegédnek, azok felmentek a bejáratához vezető lépcsőn, s a kocsiknak hátat fordítva beszélgetésbe merültek. Leugrott a fáról, s a parkoló autók között, a bejáratot állandóan szemmel tartva a kocsija felé futott. A pincéernő egy termosz kávéthozott a két férfinak, s most mindhárman cigarettáztak és beszélgetés közben jókat nevettek. A kocsik mellett lebukva óvatosan belesett az ablakon, s megkönnyebbülve látta, hogy az indítókulcsot a zárban hagyták. Kinyitotta az ajtót és becsúszott az ülésre. Halkan, ügyelve rá, hogy ne csapjon zajt, becsukta a kocsit, elhelyezkedett az ülésen, hátramenetbe kapcsolva indított, s teljes gázzal kitolatott a bejáratot őrző oszlopok között. Sebességet váltott, s a gázpedált a padlóig nyomva elszáguldott az országút felé. A felbőgő motort hallva a klub három alkalmazottja megriadt, de ijedtségüket hamarosan kíváncsiság váltotta fel, mert a parkoló végéről felhangzott egy másik, az előzőnél erősebb motor zúgása is. Pár másodperc múltán bekapcsolt reflektorokkal egy nagy fekete limuzin vágódott ki a sorból.

Az autópályán nem volt nagy forgalom, mégis úgy döntött, hogy alsóbbrendű utakat választ, mert azokon hamarabb jut el Carlyle-ba. Elhatározta, hogy egyenesen Kresselhez megy, még akkor is, ha Sam hajlamos arra, hogy rögtön pánikba essen és hisztérikusan reagáljon, ha váratlan helyzettel kerül szembe. Együtt fogják felhívni Greenberget. Nemrég brutálisan, szörnyű módon megölt egy embert, s akár igaza volt, akár nem, a megrázkódtatást még nem heverte ki. Gyanította, hogy ettől a letaglózó érzéstől élete végéig sem lesz képes megszabadulni. Nem volt biztos benne, hogy éppen Kressel az a személy, akihez ilyen helyzetben fordulni tanácsos, de nem volt más választása, hacsak nem akart hazamenni, s ott bevárni, amíg az FBI egyik embere érte megy. Lehetséges azonban, hogy mielőtt odaérne, Nimród megbízottja fog kopogtatás nélkül betörni hozzá. Az út elnyújtott, kettős kanyart írt le, s emlékezett rá, hogy utána egy hosszú, egyenes szakasz következik, amelyen behozhatja a fékezéssel elvesztegetett időt. Az autópályán egyenletesebben haladhatott volna, de az alacsonyabb rendű út rövidebb volt, s kihalt, nem kellett számolnia szembejövő forgalommal. A második kanyarból kifelé jövet vette csak észre, hogy az alkarja belefájdult, olyan erősen markolja a volánt. Begyakorlott izmai önkéntelenül is védekezni próbáltak, s a belülről jövő remegést csillapítva igyekezett egyenesben tartani a kocsit. Az egyenes szakaszhoz ért, s mintha az eső is alábbhagyott volna. Erősen rátaposott a gázpedálra és érezte, hogy a kocsi meglódul alatta. Háromszor is belenézett a visszapillantó tükörbe, meg akart bizonyosodni róla, nem cirkál-e arra járorkocsi, s nem erednek-e a nyomába, mert jelentősen túllépte a megengedett sebességet. Egy fényszórót látott közeledni, s a kilométerórára nézett. Óránként száznegyven kilométeres sebességgel száguldott, de a mögötte jövő kocsi rendületlenül közeledett.

Életbe léptek nála az üldözött ösztönei, s biztos volt benne, hogy nem rendőrautó, ami a nyomába szegődött. Nem hallott szirénázást, nem látott villogó jelzőfényeket.

Még erősebben taposott a pedálra, s még nagyobb teljesítményre kényszerítette a motort. A sebességmérő mutatója az óránkénti százötven kilométerre kúszott, de ott megállt. Az autó nem volt képes ennél nagyobb sebességre.

A reflektorok fényét már egészen közletről verte vissza a visszapillantó tükör, az üldözö autó mindössze néhány centiméterre lehetett a hátsó lökhárítótól.

Megismerte a fekete limuzint, amit Loring meggyilkolása után látott. Ugyanaz a hatalmas jármű porzott el az autópálya felé a Windsor Shoalsban rendezett vérfürdő után is. Matlock megpróbált koncentrálni az útra is meg az őt jobbra leszorítani igyekvő idegen járműre is. Kocsija vibrált az erőlködéstől és egyre nehezebben tudta ellenőrzése alatt tartani.

Oldalra pillantott, s észrevette a mellette haladó kocsii leeresztett ablakából rászegezödő pisztolyt.

Látta mögötte az erősen koncentráló, a lövésre a legalkalmasabb pillanatra váró arcot.

Eldördültek a lövések, s körülötte záporozni kezdtek az üvegszilánkok.

Beletaposott a fékbe, hevesen jobbra rántotta a kormányt, s egy szögesdrótkerítést átszakítva, kivágódott az országút melletti köves mezőre. A kocsii ötven-hatvan métert bukdácsolt a magasra nőtt fűben, s egy határjelző kőnek ütközve megállt. Fényszórói összetörtek, kialudtak, hűtőrácsa behorpadt. Matlock előrevágódott, s csak az ütődés erejét felfogó, kifeszített karjának köszönhetette, hogy nem zúzta szét az arcát a szélvédőn. Eszméleténél volt, s a korábban is erősebben működtek benne az üldözött ösztönei.

Hallotta a kocsiajtó csukódását, s tudta, hogy a gyilkos elindult áldozata, s a korzikai nyelven írt papír után. Érezte az arcán végigcsurgó vért - vagy a golyó súrolta az arcát, vagy egy üvegszilánk sebezte meg - s hálás volt a sérülésért. Szüksége volt rá, kellett neki, hogy halántékáról vér ömöljön szét az arcán. Úgy maradt, ahogy volt, a kormányra dőlve, s mozdulatlanra merevedett.

Keze a zakója alá csúszott, s kitapogatta a Keleti Szurdok lejtőjén megölt férfitől elvett automatát. Úgy igazította a fegyvert, hogy csöve pontosan a kitört ablakra szegeződjön.

Hallotta a felázott talajon közeledő tompa léptekeket, s mint egy vak, becsukott szemhéján át is pontosan érzékelte, hogy üldözője lehajol és benéz a kocsiiba.

Hallotta a zár kattánását, a kitaruló ajtó halk csikordulását.

Erős kéz ragadta meg a vállát, ő pedig meghúzta a ravaszt.

A fülsiketítő dörrenést fájdalmas üvöltés követte, s a sebesült visszatántorodott. Matlock kiugrott a kocsiból, s teljes súlyával a meglőtt bal karját markoló gyilkosnak rontott. Vadul, vaktában csépelni kezdte pisztolya agyával a férfi arcát és nyakát, mindaddig, amíg az a földre nem bukkott. Pisztolyt nem látott nála, mindkét keze üres volt. Matlock a nyakára lépett és ránehezedett.

- Beszéljen, ha azt akarja, hogy leszálljak, maga rohadék! - figyelmeztette. - Addig taposom, amíg egy csöpp szusz van magában!

A férfi teste megvonaglott a talpa alatt, szeme kidülledt, s végül megadóan felemelte a kezét.

Matlock levette róla a lábát és föléje hajolt. Testes, fekete hajú ember volt, arcán a brutális gyilkosok jellegzetes vonásaival.

- Ki küldte utánam? Honnan tudta, hogy ezzel a kocsiival vagyok? - kérdezte.

A férfi, mintha válaszolni akarna, megemelte a fejét, de ahelyett, hogy beszélni kezdett volna, a csípőjéhez kapott, oldalra dobta magát és gyomron rúgta Matlockot. Érezte a karjába hasító pengét, s tudta, hogy ilyen közel még soha nem járt a halálhoz.

A nehéz automatával a gyilkos halántékára sújtott. Látta, hogy az ájult ember halántékán vér csordul végig. Felállt, s a kést tartó kézre taposott.

Megvárta, míg a gyilkos kinyitja a szemét, s a következő öt percben olyasmit tett, amiről korábban azt hitte, hogy soha nem lenne rá képes - megkínzott egy másik embert. Saját kését használta hozzá, annak hegyét nyomta a szeme körüli puha húsba, a rémülettől elfehéredett ajkaiba. Mikor ordítani kezdett a fájdalomtól, Matlock ismét lesújtott a pisztoly agyával és kiverte a fogait. Nem kellett sokáig folytatnia ezt a szörnyűséget.

- A papír - nyögte a férfi.

- És még?

A férfi feljajdult és vért köpött, de nem válaszolt a kérdésre.
- Ha nem mondja meg, amit kérdeztem, kiszúrom a szemét! - mondta eltökélten Matlock. - Most már mindegy, semmi nem érdekel.
- Az öreg - hallotta a hörögve kimondott választ. - Azt mondta, mindent leírt... senki nem tudja biztosan... maga beszélt vele...
- Milyen öreg... - rémisztő gondolat vágott belé, s elharapta a szót. - Lucas Herron? Őrá gondolt?
- Azt mondta, leírta. Ők azt hiszik, maga tudja. Az is lehet, hogy hazudott... talán csak hazugság az egész...
A gyilkos elvesztette az eszméletét.
Matlock reszkető kézzel, egész testében remegve felállt, s az országút szélén leállított nagy fekete kocsira nézett. Elhatározta, hogy ezt az esélyt még megragadja, tesz egy utolsó kísérletet.
Bízott a megérzésében, mint ahogy korábban bízott az üldözött és az üldöző ösztöneiben.
Az öregember!
A válasznak ott kell lennie valahol Lucas Herron házában.

29.

Herron házatól háromszáz méterre állította le a kocsit, s az út szélén gyalogolva tette meg a hátralévő utat, készen arra, hogy bevesse magát a bokrot közé, ha járművet lát közeledni.
Az út kihalt volt, senkivel sem találkozott.
Ha házakhoz ért, futva haladt el előttük, a szeme sarkából figyelve, nem néz-e utána valaki valamelyik ablakból
Herron házához érve összegörnyedt, s a bokrok kínálta fedezéket kihasználva közelítette meg a kocsibehajtót. Sem járművet, sem embert nem látott, nem volt körülötte az életnek semmi jele. A halál lehelete volt az egyetlen, amit érezni vélt. Közelebb ment, s inkább csak sejtette, semmint látta a sötétben a bejárati ajtóra erősített cédulát. Gyufát gyújtott, s átfutotta a seriff hivatalának a ház lepecsételésére vonatkozó figyelmeztetését.
Megkerülte az épületet, s a teraszhoz érve lelki szemei előtt ismét feltűnt Herron, amint rémült arccal átrohan a fűvön, s eltűnik az összefüggő zöld falat alkotó bokrok között.
A hátsó ajtón is ott volt a hivatalos figyelmeztetés, az ablaküvegre ragasztva. Elővette a pisztolyt és vigyázva, hogy minél kisebb zajt üssön, a markolattal benyomta az ablakot. Benyúlt a résen, s kinyitotta a zárat.
Az első, ami feltűnt neki, a tökéletes sötétség volt. Az utóbbi néhány napban megszokta már, hogy a világosság és a sötétség relatív fogalmak, az éjszakának is lehetnek fényei, amihez a szem alkalmazkodni tud, s nappali világosságnál is előfordulnak sötét, áttekinthetetlen sarkok. Herron házában azonban tökéletes volt a sötétség. Gyufát gyújtott, s rögtön megértette, miért.
A konyha ablakait redőnyök takarták, de nem a megszokott, a legtöbb házban látható fajtából. Sínen futottak és sarkaikat is úgy alakították ki, hogy ott se juthasson be semmi fény.
Herron szemmel láthatólag mindent megtett azért, hogy egyedül maradjon és semmi ne zavarja a külvilágból, ha ő nem akarja. Matlock még hálás is volt ezért az óvatosságért, mert így legalább senki nem vehette észre kívülről, hogy bent van a házban.
Újabb gyufát gyújtott és belépett a nappaliba. Az ajtóban megtorpant, körbenézett, s a lélegzete is elakadt a látványtól.
Az egész szoba romokban hevert. A polcokról a könyveket a padlóra szórták, a bútorokat felforgatták és szövetüket felhasogatták, a szőnyegeket összegöngyölték, s több helyen a falat is megbontották. Eszébe jutott, hogy nézett ki a saját lakása, mikor hazatért a Beesonéknál elköltött vacsoráról, s biztos volt benne, hogy Herron lakását is alaposan, kíméletlenül átkutatták. Visszament a konyhába, mert kíváncsi volt rá, hogy azt érintetlenül hagyták-e, vagy csak az ő figyelmét kötötték le túlságosan a tökéletesen elsötétített ablakok, s azért nem vette észre az illetéktelen behatolás nyomait. Valóban a szeme csalta meg, s nem a kutatókat végzők csinálták félmunkát. A szekrények fiókjait kirángatva, a polcokat lesöpörve találta. A romok között két elemlámpára bukkant, az egyik működött is.

Viisszament a nappaliba, s a lámpával körbevilágítva megpróbált tájékozódni. A sötétség itt is teljes volt. az ablakokat itt is ugyanaz a feszes, semmilyen fényt át nem engedő roló takarta.

A szemközti kis hallban, az emeletre vezető keskeny lépcső mellett meglátta Herron dolgozószobájának nyitott ajtaját. Belépett, s ha lehet, a nappaliénál is nagyobb felfordulás közepén találta magát. A két fiókos irattartó szekrényt az oldalára fordították, hátlapjukat leszakították; a bőrrel bevont nagy íróasztalt elhúzták a faltól, borítását összevagdalták; a nappalival közös falat több helyen megbontották. Matlock gyanította, hogy azok a rések, ahol a vakolatot leverték, megkopogtatva másképp konghattak, mint a többi falszakasz, s a kutatást végzők üreget sejtettek mögöttük.

Az emeleten lévő két kis hálószobát és a fürdőszobát ugyanúgy tönkretették, mint a földszinti helyiségeket.

A földszintre tartva vette csak észre, hogy még a lépcső néhány fokát is kilazították.

Lucas Herron lakását profik forgatták fel, kutatták át. Mit találhatna még, amire ők nem bukkantak rá? Viisszament a nappaliba, s leült egy karosszék maradványaira. A reménytelenség kezdte hatalmába keríteni, úgy érezte, hogy utolsó erőfeszítésével is kudarcot vall. Cigarettára gyújtott, és megpróbálta rendezni a gondolatait.

Bárki járt is a házban, nem találta meg, amit keresett. Vagy mégis? Nem tudta biztosan eldönteni. A gyilkos, akit a nyomába küldtek, azt állította, hogy az öregember "mindent leírt". Ha valóban így van, akkor az az írás legalább olyan fontos lehet, mint a nála lévő, korzikai nyelven íródott papír. Azt is mondta azonban, hogy az öreg esetleg hazudott, "talán csak hazugság volt az egész". Hazudott? Miért próbált olyan görcsösen ragaszkodni a gyilkos ehhez a lehetőséghez? Nem azért, hogy legalább a teljes kudarc bénító érzésétől mentesítse magát? Bármit kerestek is olyan elkeseredetten, nem találták meg a házban, s ha nem találták meg, akkor az bizonyára nem is létezik. Ezzel a gondolattal próbálta megnyugtatni magát az ismeretlen.

Matlock azonban biztos volt benne, hogy léteznie kell az írásnak, ha az öreg beszélt róla.

Herron része lehetett ugyan Nimród világának, de nem tartozott hozzá szervesen. Rosszul érezte magát benne, szenvedett ettől a kapcsolattól, s biztosan hagyott maga után valami nyomot: egy vádiratot. Túlságosan is rendes, becsületes ember volt ahhoz, hogy ne tegye meg. Valahol itt kell lennie a tanúvallomásának.

De hol?

Felállt a székből és a lámpát maga előtt tartva idegesen körbejárta a szobát. Négy nappal korábbi találkozásukra gondolt, megpróbálta felidézni magában Lucas minden mondatát, valamennyi gesztusát. Ismét üldöző volt, nyomok után kutató vadász, s érezte, hogy közel, nagyon közel jár a célhoz... Abban a pillanatban, hogy ajtót nyitott neki, Herron tudta, miért jött hozzá. Egy pillanattig tartott csak, de a felismerés fénye ott világított a szemében, nem lehetett nem észrevenni. Később még említést is tett róla a beszélgetés folyamán.

Előtte azonban, még itt a szobában volt valami... Még az előtt, hogy Herron javasolta volna, üljenek ki a kertbe... Dehogyan javasolta, utasította, hogy menjen ki vele a teraszra.

Mielőtt ez történt volna, nesztelenül bejött a konyhából. Olyan csendesen, hogy meg is ijesztette. A lengőajtón át jött, kezében a két teli pohárral, s ő mégsem hallotta. Körbevilágított, s alaposan megnézte a konyhába vezető ajtót. Nem volt előtte szőnyeg, semmi, ami elnyelhetette volna a csupasz padlón koppanó léptek zaját. Kiment, betette maga mögött, majd gyorsan belökte, ahogyan Lucas Herronnak kellett volna, mikor visszatért az italokkal - a sarokvasak megcsikordultak. Bezárta az ajtót, s tett egy újabb próbát. Lassan, óvatosan tolta előre az ajtószárnyat, s a csikordulás ezúttal elmaradt.

Lucas Herron tehát elkészítette az italokat, s óvatosan jött vissza, ügyelve rá, hogy ő meg ne hallja. Meg akarta figyelni, anélkül, hogy ő tudott volna róla.

Aztán ellentmondást nem tűrő hangon közölte, hogy kimennek a kertbe.

Megpróbálta felidézni magában, pontosan mit is mondott Herron abban a pillanatban.

"Mit szólna hozzá, ha kiülnénk hátul a kertbe? Túl szép az idő ahhoz, hogy idebent maradjunk."

Nem volt kíváncsi a válaszára, már indult is kifelé. A minimális udvariassággal sem törődött, s ez cseppet sem volt jellemző rá.

Nem kért, hanem parancsolt, mint egy katonatiszt az alárendeltjének. Igen, ez az!

Matlock az íróasztal felőli falra fordította az elemlámpa fénykévéjét, s megtalálta a Csendes-óceán déli medencéjének egyik kis szigetén készült, egyik kezében géppisztolyt, a másikban térképet tartó tisztet ábrázoló fényképet. "Azért tartottam meg, hogy emlékeztessen a régi szép időkre."

Amikor Herron visszajött a konyhából,, ő ezt a képet nézegette, s ez annyira megzavarta az öreget, hogy rögtön kiadta a határozott, rá egyáltalán nem jellemző parancsot.

Matlock gyorsan odalépett és leakasztotta a képet a falról. A lakást átkutatók a jelentéktelen kis felvételt a helyén hagyták, míg körülötte a nagyobb képeket leszedték és kifeszítették keretükből.

A lámpafénybe tartotta, forgatta, vizsgálgatta a műanyag lappal letakart, kartonpapírra erősített felvételt, s a hátoldalán, a jobb felső sarkában mintha halvány rovátkákat látott volna. Körömmel húzott vonalak lennének? Lehetséges. Keresgélgni kezdett az íróasztalon, s a szétszórt papírok alatt talált is egy ollót. Hegyével szétfeszítette a kartonpapír két rétegét - és megtalálta. A fénykép hátoldalára vastag filctollal egy vázlatot rajzoltak. Derékszögű háromszög volt, oldalai mentén sűrűn felrakott pöttyökkel. A tetején lévő csúcsból két nyíl indult ki, az egyik egyenesen felfelé, a másik jobbra, s mindegyik fölé egy harmincas számot írtak. Néhány fa, fönt pedig elnagyolt felhők rajzát látta.

Rögtön rájött, hogy térképet tart a kezében, s afelől sem volt semmi kétsége, mit ábrázol. A Herron háza mögötti kertet, körülötte az áthatolhatatlan sűrűvel.

Egyik kezében a térképpel, másikban az elem-lámpájával belépett a fák közé. Rövid gondolkodás után úgy döntött, hogy a harmincas számok métereket, esetleg lépéseket jelölhetnek, de semmiképp sem centimétereket.

Gondolatban méteres szakaszokra osztotta az előtte húzódó zöld növény falat, s elindult - tíz méter előre, tíz méter jobbra. Addig ismételte, míg csak a kert másik végére nem ért. Semmi.

Visszatért a gondosan nyírt gyepre, s elhatározta, megpróbálja kombinálni a lépéseket és a métereket. Talán Herron is ezt tette, hiszen ebben a sűrű, dzsungelszerű környezetben nagyon nehéz egyenletes hosszúságú lépéseket tartani. Tett harminc lépést, aztán jobbra fordult, s ment még harminc méternyi.

Visszatért a kiindulási pontra és megpróbálta fordítva is. Ismét semmi.

Egy idő után már nem is számolta, hány kísérletet tett, hány különböző hosszúsággal próbálkozott, minden eredmény nélkül. A keserű kudarcézés arra indította, hogy felhagyjon a meghatározott rend szerinti kutatással, s vakon, gyakori irányváltoztatásokkal kezdte végigpásztázni a sűrűt, megállva minden feltűnőbbnek látszó fánál, a többitől eltérő alakú bokornál.

Megérezve a keménységet a talpa alatt, először arra gondolt, hogy egy lehullott ágra vagy félig a földbe süppedt kőre lépett, de rögtön rá is jött, hogy nem. Az összetaposott friss hajtásokon át is érezte a tökéletesen sima, egyenletes felületet, valamit, ami nem lehet természetes része egy erdőnek.

Lefelé világított, s látta, hogy nem a természetes aljnövényzeten tapos, hanem furcsa, félig kinyílt, apró szirmú virágokon. Virágokon, amelyeknek nem kell a fény, a sűrűben is megélnek.

Trópusi virágok, a dzsungel növényei, amelyeket gondos kezek válogattak ki és telepítettek ide, a connecticuti erdő sűrűjébe.

Leguggolt, félrehajtotta a virágokat, s barnára pácolt, körülbelül hatvan centi hosszú és negyven centi széles, fényesre lakkozott fatáblát pillantott meg.

Elkaparta mellőle a földet, s kiemelte a talajból. Az időtől megviselt, erősen oxidálódott, feltehetően bronzból készült fémlap bukkant ki alóla, rajta a felirat:

Lucas N. Herron őrnagynak

az első haditengerész hadosztály

14. rohamzászlóaljának

tisztjeitől és katonáitól hálával és szeretettel

Salamon-szigetek - Csendes-óceán,

1943 májusa

A gyenge lámpafényben a fémlapot nézve Matlocknak olyan érzése támadt, mintha egy sírgödörbe bámulna.

Félrekotorta a sekély üregbe hullott földet, keresett egy erős gallyat, s óvatosan aláfeszítve kiemelte helyéről a bronzlapot.

Megtalálta.

A földbe süllyesztve egy fémtartály volt előtte, az a fajta, amelyben a könyvtárak az értékes kéziratokat őrzik. Légmentesen záró, az időjárásnak, a múló idő pusztításának ellenálló fémkazetta.

Egy koporsó, villant agyába a képzettársítás.

Kiemelte, s nekifeszült a tetejét rögzítő rugós zárnak. Komoly erőfeszítésébe került, hogy fel tudja kattintani, de végül engedett. A gumiperemű tető hangos szisszenéssel elvált a láda alsó részétől. A dobozban impregnált, a nedvesség ellen védelmet nyújtó papírba csomagolva kisebbfajta könyv alakú tárgy feküdt. - Tudta, hogy megtalálta a vádiratot.

30.

A napló vastag volt, több mint százoldalas, és minden sorát tintával írták. A bejegyzések időrendben követték egymást, de hosszuk erősen változó volt, s születésük gyakoriságában sem lehetett rendszert felfedezni. Volt, amikor több egymást követő napon is lejegyzésre kerültek a szerzőjüket érintő események, máskor hetek, sőt hónapok is kimaradtak. Az írás sem volt egyenletes. Az egybefüggő, átgondolt beszámolók összefüggéstelen, lázas sietséggel odavetett mondatokkal váltakoztak. Az utóbbiakat író kéz többször megremegett, s néha egész szavak váltak nehezen olvashatóvá.

Lucas Herron naplója olyan volt, mint egy rémült, fájdalommal teli segélykiáltás, egy reményét vesztett ember önmarcangoló vallomása.

Leült a nedves földre, a lámpa fényénél olvasni kezdte a naplót, s megértette, miért élt olyan visszavonultan írója, mire volt jó a ház mögötti, áthatolhatatlan sűrűség, az elsötétített ablakok, a teljes elszigeteltség.

Lucas Herron több mint huszonöt éven át a kábítószerek rabja volt, mert nélkülik képtelen lett volna elviselni a testét marcangoló iszonyú fájdalmat. Dönthetett volna úgy is, hogy orvoshoz fordul és hagyja, hogy élete hátralevő részére bezárják a veteránok kórházának valamelyik szobájába, ahol kínok között tengetheti napjait.

Lucas Herron azonban nem akart élőhalottá válni, s végül - milyen kegyetlen fintora a sorsnak - ennek köszönhette a halálát.

Lucas Nathaniel Herron, az Egyesült Államok Csendes-óceánon tevékenykedő hadiflottája rohamzászlóaljának őrnagya több vakmerő támadásban is részt vett a japánok által elfoglalt Salamon- és Karolina-szigetek ellenes a Karolina-szigetecsoport Peleliu nevű kis szigetéről két társa hordágyon hozta vissza, hogy felrakják egy kórházhajóra, bár senki sem bízott benne, hogy életben marad.

Lucas Herron őrnagy lövést kapott a nyakába, pontosan ott, ahol a fontos idegpályák futnak. Az orvosok Brisbane-ben, majd később San Diegóban úgy döntöttek, nincs értelme a további műtéteknek, mert a sebesült belehalhat, de ha nem, akkor is pusztán vegetálás lesz az élet számára. Senki sem merte vállalni a műtétet, a vele járó súlyos felelősséget.

Erős gyógyszereket írtak fel neki, hogy enyhítsenek valamelyest a kínjain, s két évet töltött ilyen állapotban egy marylandi kórházban.

A - részleges - gyógyulás lassú volt és fájdalmas. Először csak a nyakmerekítőt volt és a pirulák, aztán a nyakmerekítő, a járókeret és még mindig a pirulák, amelyek akkor is megmaradtak, amikor a járókeretet már mankók váltották fel.

Lucas Herron lassan visszatért az életbe, de a fájdalomcsillapítók örökre társául szegődtek, az éjszakánként rendszeresen rátörő kint pedig egy idő után már semmi sem tudta enyhíteni, csak a morfium.

Százakkal, talán ezrekkel történt meg ugyanaz, ami Lucas Herronnal, de csak kevesen rendelkeztek azokkal a rendkívüli tulajdonságokkal, amelyek miatt kiválasztották - a csendes-óceáni háború hőse, briliáns elméjű tudós, feddhetetlen jellemű férfi.

Tökéletes volt és tökéletesen felhasználható.

Képtelen volt élni a tabletták, a kábítószerek, majd az egyre gyakrabban elővett injekciós tű nyújtotta megkönnyebbülés nélkül. Másrészt, ha orvosai tudomást szereztek volna arról, mennyire rabjává vált a fájdalmait enyhítő szereknek,

elkerülhetetlenül kórházba utalják, állandó felügyelet alá helyezik. Lassan, óvatosan hálózta be, s csak fokozatosan hozták tudomására, hogy nincs más választása, mint engedelmessé válni. Az életét, a fennmaradását jelentő szerekekért apróbb szívességeket kértek tőle: hol Bostonba kellett elutaznia, hogy beszéljen valakivel, hol New Yorkba küldték, hogy adjon át bizonyos összegeket néhány embernek. Kérdéseire mindig megnyugtató válaszokat kapott - amit csinál, teljesen ártalmatlan, de szükséges, mások javát szolgálja vele. Ahogy múltak az évek, úgy vált egyre értékesebbé azok számára, akikre neki is oly nagy szüksége volt. A kapcsolatteremtések, a kifizetések elintézése egyre gyakoribbá vált, aztán kezdték távolabbi helyekre is küldeni a téli, a tavaszi, a nyári szünetekben. Hol Kanadában, hol Mexikóban, Franciaországban vagy a Földközi-tenger medencéjének legkülönbözőbb pontjain bukkant fel - futár lett belőle. Közben állandóan ott élt benne a rémület, hogy kórházba zárják, megfosztják az emberi élet utolsó lehetőségétől. Megbízói ragyogóan értettek hozzá, hogyan manipulálják. Ügyeltek rá, hogy sohase szembesüljön tevékenysége következményeivel, ne legyenek pontos elképzelései arról, milyen hatalmassá kezd nőni a hálózat, amelynek kiépítésében ő is segítkezik. Mikor megtudta, már késő volt, a hálózat addigra kialakult, Nimród hatalma megteremtődött.

1951. április 22. A tavaszi szünetben visszaküldenek Mexikóba. Hazafelé jövet megállók Baylornban. Milyen ironikus helyzeteket teremt az élet! Az egyetem pénztárosa keresett meg, és közölte, hogy Carlyle örömmel megtéríti "kutatási" költségeimet. Elutasítottam az ajánlatot, mondván, hogy a rokkantsági segély éppen elegendő ezekre a kiadásokra. Talán el kellett volna fogadnom...

1956. június 13. Három hétre Lisszabonba utazom. Hazafelé érintem az Azori-szigeteket, Kubát (utálom!), Panamát. A Sorbonne-on, a toledói és a madridi egyetemen vannak találkozóim. Nem szeretem ezeket a módszereket - ki szereti? -, de nem én vagyok felelős az idejét múlt törvényekért. Annyi embernek van szüksége segítségre, és oly sokukon lehet segíteni! Elintézték, hogy rengeteg olyan emberrel beszélhessek telefonon, akik hozzám hasonlóan egyetlen napot sem bírnának már ki segítség nélkül... Mégis aggódom... Mit tehetnék? ... Ha én nem vállalom, mások teszik meg helyettem.

1957. február 24. Nyugtalan vagyok, de sikerül uralkodnom magamon (legalábbis azt hiszem). Közölték velem, hogy amikor elküldenek valahova kapcsolatot teremteni, akkor Nimród futaraként cselekszem, s ezeket a szívességeket továbbra is viszonzni fogják. A Nimród név csak egy kód, nincs különösebb jelentősége. Hülyeség az egész, úgy hangzik, mint azok a rejtjelezett üzenetek, amiket annak idején MacArthur főhadiszállásáról kaptunk... A fájdalom erősödött, s az orvosok azt mondták, még rosszabb lesz... Nimród azonban gondol rám...

1957. március 10. Dühösek voltak rám, és két napra visszatartották az adagomat. Már azon gondolkoztam, hogy megölöm magam. Kocsiba ültem, hogy bemenjek a hartfordi kórházba, de az autópályán megállítottak. Egy carlyle-i járőr-kocsival voltak - tudhattam volna, hogy a rendőrség is a kezükben van... Figyelmeztettek: vagy engedelmessé válnom, vagy mehetek a zárt osztályra: Igazuk volt!... Kanadába utazom, egy észak-afrikaival kell találkoznom... Muszáj megtennem! Állandóan kapom a telefonokat. Ma este felhívott valaki East Orange-ból, New Jersey-ből. A 27. gyalogoshadosztályban szolgált, és Nahában sebesült meg. Elmondta, hogy az ő és még hat ismerőse sorsa tőlem függ! Rengetegen vannak olyanok, mint én. Miért? Az isten szerelmére, miért vetnek meg bennünket?! Segítségre lenne szükségünk, de csak arra számíthatunk, hogy bedugnak egy kórház zárt osztályára...

1960. augusztus 19. Végre tisztán látok, s tudom, milyen messzire mentek! A Nimród nem helymegjelölés, hanem egy bizonyos személyt jelent. Hogy éppen kit, az időről időre változik. Már nem törődnek az olyanokkal, mint én, vagy ha igen, akkor sem ezt tartják a legfontosabbnak. Egyre több embert vonnak be a tevékenységükbe, megcsillantva előttük a nagy pénz lehetőségét...

1960. augusztus 20. Most már fenyegetnek. Azt mondják, ha elfogy a mostani adagom, nem kapok többet... Nem érdekel! Van nálam annyi, hogy elegendő lesz egy hétre vagy kis szerencsével akár másfélre is... Bárcsak jobban szeretném az alkoholt, és ne lennék mindig rosszul tőle...

1960. augusztus 28. Egész testemben remegtem az izgalomtól, de elmentem a carlyle-i rendőrségre. Már gondolkodni sem voltam képes. Kértem, hadd

beszélhessek a legmagasabb rangú tiszttel, de azt mondták, hogy ötkor befejezte a munkát és hazament. Közöltem, hogy kábítószerre vonatkozó információim vannak, s a főnök tíz percen belül megjelent... Rettenetesen viselkedtem - képtelen voltam uralkodni magamon, és bevizektem a nadrágomba. A rendőrfőnök bevitt egy kis szobába, s adott egy megtöltött fecskendőt, ő is Nimródhoz tartozik...

1965. október 7. Ez a Nimród utál engem. Mindig ki tudtam jönni a Nimródokkal - kettőt ismertem -, de ez sokkal követelőzőbb, többet vár tőlem. Változatlanul visszautasítom, hogy a diákok körében is működjek, s ő ezt el is, fogadja, de azt mondja, elégedetlen az előadásaimmal. Nem kívánja, hogy ügynökösködjek, de azt akarja, hogy előadásaimban némileg konzervatívabb nézeteket hirdessek... Különös. Matthew Ortonnak hívják, jelentéktelen munkatársa a hartfordi kormányzóhelyettesnek, és mégis ő a Nimród. Engedelmeskedem...

1967. november 14. A hátamban elviselhetetlen fájdalmat érzek. Az orvosok figyelmeztettek rá, hogy be fog következni, de erre nem számítottam. Negyven percnél tovább nem bírom ki az előadóteremben... muszáj elnézést kérnem a hallgatóktól, és kimenni egy pillanatra... Könyörgök, hogy adjanak újabb adagokat - megéri? Ha nem tenném, nem bírnám tovább... Lehet, hogy túlságosan is egoista vagy gyáva vagyok ahhoz, hogy végezzek magammal?... Ma este találkozom Nimróddal. Egy hét múlva Hálaadás Napja. Kíváncsi vagyok, ezúttal hová küldenek.

1970. január 27. Ennek véget kell vetni! Nimród túl sok embert fertőzött meg. Végzek magammal, de ha lehet, a legkevesbé fájdalmas módon. Oly sok fájdalomban volt már részem.

1970. január 28. Megpróbáltam megölni magam, de képtelen voltam megtenni. Előbb pisztolyt, aztán kést vettem magamhoz, de a kezem felmondta a szolgálatot. Annyira semmi ember lennék már, hogy még azt sem tudom megtenni, amit muszáj?... Nimród meg fog ölni, tudom, s ő is tudja...

1970. január 29. Arthur Latona lett Nimród! Hihetetlen! Ugyanaz az Arthur Latona, aki a közepes jövedelműeknek szánt házakat építette Mount Hollyban! Elfogadhatatlan ajánlatot tett, de megmondtam neki, hogy erre nem vagyok hajlandó. Túlságosan is értékes vagyok ahhoz, hogy így végezzem... Azt akarta, hogy vigyek el egy csomó pénzt Törökországba, Toros Daglariba!... Miért nem tudok végezni magammal?!...

1971. április 18. A fájdalom lejjebb vándorolt a gerincem mentén. Érzem, hogy ez most valami új, egészen ijesztő... Mint mindig, most is Nimród orvosához mentem. Lefogytam, és a reflexeim is nagyon megromlottak. Látszott rajta, hogy aggódik, s elintézte, hogy holnap bevonuljak egy magánklinikára, Southburybe. Azt mondta, csak egy feltárási műtét... Tudom, hogy mindent meg fognak tenni, amire képesek. Nimródtól tudom, hogy vár néhány nagyon fontos út. A nyár nagy részében utazni fogok... Ha nem vállalom, lesz más, aki megteszi. Elviselhetetlen a fájdalom.

1971. május 22. Végre itthon vagyok. Kivették az egyik vesémet. Az orvos szerint a másik rendben van, de engem nem lehet becsapni. Meg fogok halni... Teremtőm, mennyire várom már! Nem lesz több utazás, nem lesz több fenyegetés, Nimród sem tehet ellenem semmit... Amíg tudnak, persze, életben tartanak. Nincs más választásuk... Céloztam rá az orvos előtt, hogy évek óta naplót vezetek. Döbbenet nézett rám, de nem szólt semmit. Soha nem láttam még embert ennyire megijedni...

1971. május 23. Latona - Nimród - ma reggel meglátogatott. Mielőtt bármit mondhatott, volna, közöltem vele: tudom, hogy meg fogok halni. Azt is megmondtam, hogy most már semmi sem érdekel - a halálomra vonatkozó döntés nélkülem is megszületett. Bevallottam, hogy még meg is könnyebbültem, mert végezni akartam magammal, de soha nem volt hozzá erőm. Megkérdezte, mit mondtam az orvosnak. Képtelen volt rászánni magát, hogy kimondja a napló vagy feljegyzés szót. Látszott rajta, hogy nagyon fél. Nyugodtan, s azt hiszem, kellő magabiztossággal válaszoltam neki. Közöltem vele, hogy megkapja a feljegyzéseimet, ha megkönnyíti számomra az utolsó hónapokat. Rettenetesen dühös lett, de belátta, hogy nincs más választása. Mit lehet tenni egy fájdalomtól gyötört öregemberrel, aki tudja, hogy hamarosan meg fog halni? Van-e egyáltalán érv, amit be lehet vetni vele szemben?

1971. augusztus 14. Nimród halott! Latonát a szíve vitte el! Nevetséges, hogy előbb halt meg, mint én... Minden megy tovább, mint eddig. Minden héten megkapom az adagomat, s az ijedt küldöncök minden héten azt kérdezik, hol vannak? Hol vannak a feljegyzések? Néha már-már megfenyegetnek, de emlékeztetem őket arra, hogy Nimród szavát adta egy haldokló öregembernek, s cserébe megkapta az ő ígéretét. Miért változtatnék rajta?... Ilyenkor visszakoznak, de látszik rajtuk,

hogy félnek... Hamarosan új-Nimródot választanak... Közöltem velük, hogy nem akarom tudni, kicsoda az illető.

1971. szeptember 20. Megkezdődött az új tanév. Számomra ez lesz az utolsó, tudom, s igyekszem mindent megtenni, amire még futja az erőmből... Nimród halála adott némi bátorságot. Vagy talán a saját, közelgő halálom tesz bátrabbá?... Isten a tanúm, nem sokat tudok tenni, de azt vállalom... Megkeresem azokat, akik a legjobban szenvednek és igyekszem segíteni nekik. Legtöbbször csak szóval, jó tanáccsal, de látom rajtuk, hogy ez is sokat számít. Elviselhetetlen fájdalmaim vannak. Lehet, hogy nem fogom tudni kivárni, amíg...

1971. december 23. Két nap múlva itt az utolsó karácsonyom. Sokan hívtak vendégségbe, de mindenkinek azt mondtam, hogy New Yorkban töltöm az ünnepeket. Ez persze nem igaz, itthon leszek... Aggasztó hírt kaptam. A küldöncök azt mondják, hogy az új Nimród a legelszántabb, leghatározottabb az összes eddigi közül. Semmitől sem riad vissza. Gondolkodás nélkül, könnyedén rendel el kivégzéseket. Lehet, hogy csak azért mondták mindezt, mert meg akartak ijeszteni? Ilyesmivel nem rémisztenek meg!

1972. február 18. Az orvos azt mondta, erősebb gyógyszererezést ír elő, de figyelmeztetett rá, ne hogy túlادagoljam a szert. Mesélt az új Nimródról is. Még ő is aggódik, s célzott rá, hogy ez az ember örült. Megmondtam neki, hogy semmiről sem akarok tudni. Kész, befejeztem.

1972. február 26. Ez hihetetlen! Nimród egy szörnyeteg! Ez az ember örült! Azt követelte, hogy akik éveken át itt dolgoztak, mondjanak fel, és költözzenek az ország más részeire. Ha nem engedelmeskednek, meg kell ölni őket! Az orvos a jövő héten megy el. Itt kell hagynia a feleségét, a családját, az egész praxisát... Latona özvegye "gépkocsibalesetben" meghalt. Az egyik küldöncöt - Pollizzit - New Havenben lelőtték. Egy másik - Capalbo - kábítószer-túladagolásban halt meg, de az a hír járja, hogy erőszakkal vetették be vele a halálos adagot.

1972. április 5. Nimród üzent, hogy vagy átadom a küldöncöknek az összes feljegyzésemet, vagy beszünteti az ellátásomat... A házamat mostantól kezdve állandó megfigyelés alatt tartják, s követnek, bárhova megyek is. Megakadályozzák, hogy orvoshoz forduljak. A rák és a szerek megvonása együttesen már túl sok lenne ahhoz, hogy el tudjam viselni. Nimród csak azt nem tudja, hogy az orvos, mielőtt elment, több hónapra elegendő készletet hagyott nálam. Láttam rajta, maga sem hisz benne, hogy addig kihúzom... Ez az első alkalom ebben a borzalmas életben, hogy az erő pozíciójából tárgyalhatok. Kevésbé féltem az életemet, mint bármikor, mert biztosan tudom, hogy hamarosan meg fogok halni.

1972. április 10. Nimród már-már hisztérikusan viselkedik, ha rólam van szó. Azzal fenyegetőzött, hogy le fog leplezni, aminek persze semmi értelme sem lenne, s ezt meg is üzentem neki. Azt válaszolta, hogy szétzúzza, működésképtelenné teszi az egész Carlyle Egyetemet, de ez sem igaz, mert azzal maga alól rántaná ki a talajt. Állítólag valamilyen tanácskozást készítenek elő, amin csupa nagy hatalmú ember vesz részt... A házamat - mint Nimród ígérte - állandó megfigyelés alatt tartják. Természetesen a carlyle-i rendőrség. Belőlük áll Nimród magánhadserege.

1972. április 22. Nimród győzött! Bármily szörnyű is, ő győzött! Kaptam tőle két újságkivágást. Mindkettő egy diák kábítószer-túladagolás miatti haláláról szólt. Az első egy lány volt Cambridge-ből, a másik egy fiú Trinityből. Közölte, hogy mindaddig, amíg a feljegyzéseket át nem adom, hetente kapok egy ilyen újságkivágást... Tűszokat meszároltat le! Meg kell állítani ezt az eszelőst! De hogyan? Mit tehetek?... Van egy elképzelésem, de nem tudom, képes leszek-e végrehajtani. Feljegyzéseket akarok hamisítani. Elég nehéz lesz - a kezem néha annyira remeg, hogy írni sem tudok. Sikerülni fog? Muszáj sikerülnie... Darabonként fogom átadni őket, hogy mindig legyen a kezemben ütőkártya. Bele fog-e egyezni?

1972. április 24. Nimród hihetetlenül gonosz, de realista. Tudja, hogy nincs más választása. Versenyt futunk az idővel, a végcél a halálom, de egyelőre holtponton vagyunk, egyikünk sem bír a másikkal. Váltogatom az írógépet a különböző töltőtollakkal, s minden feljegyzéshez más papírt használok. A kivégzéseket felfüggesztették, de köölték velem, hogy folytatják őket, ha kimarad akárcsak egy feljegyzés is. Nimród tűszainak élete az én kezemben van, csak én akadályozhatom meg a kivégzésüket!

1972. április 27. Különös dolog történt. A Beeson gyerek telefonált. Elmondta, hogy Jim Matlock járt nála, és gyanúsán viselkedett. Rengeteget kérdezett, és

ráharapott Beeson feleségére... Matlock nem szerepel a listán, nem tartozik Nimródhoz. Soha nem vásárolt, soha nem adott el semmit... A carlyle-i járőrökcsik állandóan itt cirkálnak. Nimród riadóztatta a hadseregét. Mi történhetett?

1972. április 27. Itt járt két küldönc, és olyasmit mondtak, amit le sem merek írni... Soha nem kérdeztem tőlük, kicsoda Nimród, mert nem is akartam tudni. Most azonban mindenki pánikban van, és olyasmi történik, amit már ő sem tud ellenőrizni. A küldöncök azt mondták, hogy Nimród... Ez hazugság! Nem hiszem, nem hihetem! Ha ez tényleg igaz, akkor mindennek vége!

Matlock zavartan nézte az olvashatatlanná vált kéziratot. Herron rettenetesen feldúlt állapotban lehetett, amikor ezeket a sorokat papírra vetette, mert a szavakat szét sem választotta, mintha képtelen lett volna megállítani vadul száguldó tollat.

Április 28. Matlock volt nálam. Tudja! Mások is tudják! Azt mondta, már a kormány emberei is vizsgálatot kezdtek... Vége! Nem tudják, mi fog történni - vérfürdő, gyilkosságok, kivégzések! Nimród nem érheti be kevesebbel. Szörnyűségek fognak következni. Tömeges kivégzések lesznek, s mindezt egy jelentéktelen oktató, az Erzsébet kori irodalom tanára váltja ki... Felhívott egy küldönc, s megmondta, hogy Nimród személyesen akar színre lépni. Végre megtudom az igazságot, azt, hogy ki is valójában... Ha valóban az, akit említettek, akkor valahogy kijuttatom innen ezt a feljegyzést. Már csak ez maradt számomra. Most rajtam a sor... Különb is, vége, hamarosan nem lesz több fájdalom, kín... Oly sok részem volt benne... Teszek még egy bejegyzést, ha már biztosan...

Matlock becsukta a naplót. Mit is mondott Jeannie? Kezükben tartják a kábítószeres ügyekben ítélkező bíróságokat, a rendőrséget, az orvosokat, s ők irányítják az északkeleti partvidék egyetemeit. Döntenek arról, mit tanítanak a diákoknak, beleszólásuk van az oktatói kar kiválasztásába, az állásajánlatok elosztásába. Mindent az uralmuk alá hajtottak. A vádirat viszont az ő kezében van, s ez elég. Elegendő ahhoz, hogy megállítsa Nimródot, bárki legyen is az. Elegendő ahhoz, hogy véget vessen a vérfürdőnek, a kivégzéseknek.

Meg kell találnia Jason Greenberget, hogy négyszemközt beszélhessen vele.

31.

A vízhatlan papírba csomagolt naplóval a hóna alatt gyalog indult vissza Carlyle-ba. Igyekezett olyan utat választani, ahol éjszaka csak elvétve volt forgalom. Túl veszélyesnek tartotta, hogy kocsiba üljön. A mezőn ájultan hagyott gyilkos azóta biztosan magához tért, elérte Nimródot, ő pedig riadóztatta az embereit. Biztos volt benne, hogy láthatatlan hadseregek eredtek a nyomába. Nem volt más választása, mint felhívni Jason Greenberget, és megkérdezni tőle, mit tegyen.

Végignézve magán, látta, hogy inge véres, nadrágján sár száradt. Úgy döntött, nem kísérletezik máshol, Bill kocsmájába megy, a vasútállomáson túlra. Csaknem hajnali fél három volt már, de az ilyen helyek sokáig nyitva tartanak, rendszeresen megszegik a zárórára vonatkozó előírásokat. Elérte a College Parkwayt, s a dombról leereszkedve a pályaudvar felé indult.

A bejáratnál, amennyire csak tudta, letisztogatta a nadrágját, az ingén lévő vérfoltokat pedig megpróbálta a zakójával eltakarni. A koszos helyiség tele volt vendégekkel, vágni lehetett a füstöt. A wurlitzeren valami szlovák zene szólt, de a zsivajban alig lehetett hallani. Érezte, hogy jól döntött, itt a kutya sem fog törődni vele, s lesz néhány nyugodt perce. Keresett magának egy üres bokszot a terem végében, és lerogyott a padra.

- Mi az ördög történt magával? - ugyanaz a pincér állt meg az asztala mellett, akivel néhány napja sikerült egész jól összebarátkoznia. Néhány napja? ... Mintha évek teltek volna el azóta.

- Elkapott a zivatar. Párszor el is buktam - válaszolta. - Rohadt whisky... Van valami ennivalója?

- Sajtos szendvics. A húsosat nem ajánlom. Egyébként a kenyér sem friss.

- Nem baj. Hozzon belőle néhányat, és adjon egy korsó sört is. Megteszi?
- Hát persze, uram... Biztos benne, hogy itt akar enni? - habozott a pincér. -
Úgy értem, nem biztos, hogy ez a legmegfelelőbb hely magának. Érti, mire
gondolok?

Már megint ez az átkozott, kérdés formájában tett kijelentés! Érti, mire
gondolok? ... Nem is kérdés, hanem állítás, figyelmeztetés. Pihenni akart, s itt
is ezt kell hallania.

- Tudom., mire gondol, és biztos, hogy itt akarok enni - válaszolta.

- A maga gyomra bánja - vonta meg a vállát a pincér, és visszament a pult mögé.
Matlock előkereste Greenberg telefonszámát, és a falon lógó telefonhoz lépett.

- Sajnálom, uram - válaszolta hívására a telefonközpontos -, de ezt a számot
kikapcsolták. Nem tud egy másikat, amelyiken el lehet érni az illetőt?

- Próbálkozzon újra! Biztosan téved.

A telefonközpontos megpróbálta és bebizonyosodott, hogy nem tévedett. A
wheelingi körzeti központ közölte vele, hogy minden hívást, ami egy bizonyos Mr.
Greenberg számára befut, át kell irányítani Washingtonba. A hívó fél nyilván
ismeri a washingtoni számot, amelyiken keresheti Greenberget.

- Mr. Greenberget azonban csak délelőtt tizenegy után lehet elérni - mondta a
wheelingi kolléganő. - Kérem, közölje ezt a hívóval!

Szerette volna biztosra tudni, megkockáztathatja-e, hogy felhívja Washington,
az Igazságügyi Minisztérium kábítószeres ügyekkel foglalkozó részlegét. Nem az
lesz-e a következménye, hogy Washington riaszt valakit Hartford környékén, és
kiadja az utasítást, hogy fogják el. Greenberg annak idején világosan megmondta,
hogy nem bízik a hartfordi kirendeltség embereiben.

Akkor nem nagyon értette Greenberget, de most már igen. Elég volt, ha csak a
carlyle-i rendőrségre, Nimród magánhadseregére gondolt.

Nem. Szó sem lehet róla, hogy felhívja Washington. Sealfontnak fog telefonálni.
Utolsó reménye az egyetem elnöke volt, s rögtön tárcsázni is kezdte a számát.

- James! Magasságos isten! James! Jól van?! Hol az ördögben volt eddig? -

Sealfont alig bírt magához térni a meglepetéstől.

- Olyan helyeken, amelyekről korábban azt sem tudtam, hogy léteznek.

- De jól van? Most csak ez a fontos. Jól van?

- Igen, uram. Megszereztem, amit kellett. Herron mindent leírt. Huszonhárom éven
át naplót vezetett.

- Tehát ő is benne volt? - kérdezte döbbenetben az elnök.

- A legteljesebb mértékben.

- Szerencsétlen, beteg ember... Egyszerűéti képtelen vagyok felfogni, de ez nem
is fontos. Ez már a hatóságokra tartozik. Hol van most? Küldök magáért egy
kocsit... Nem, magam megyek. Annyira aggódtunk magáért. Állandó kapcsolatban
álltam az Igazságügyi Minisztériummal.

- Maradjon otthon és ne mozduljon! - figyelmeztette nyugodt hangon Matlock. -
Majd én odamegyek. Az ön kocsiját mindenki ismeri, így biztonságosabb lesz.
Tudom, hogy vadásznak rám. Hívatok egy taxit, csak előbb meg akartam
bizonyosodni róla, hogy otthon van.

- Tegye, amit jónak lát! Meg kell mondjam, nagyon megkönnyebbültem. Felhívom
Kresselt. Bármiről számoljon is be, arról neki is tudnia kell.

- Egyetérték, uram. Hamarosan látjuk egymást - mondta Matlock, és lerakta a
kagylót.

Visszament a boksza, és nekilátott az étvágygerjesztőnek egyáltalán nem
nevezhető szendvicseknek. Meghúzta a söröskorsót, s már éppen a felénél tartott,
amikor zakójának belső zsebében idegesítően sípolni kezdett az üzenetközvetítő.
Odakapott, s a gombot megnyomva gyorsan elhallgattatta. Felugrott a helyéről, és
visszarohant a telefonhoz. Remegő kézzel tárcsázni kezdte az 555-63-68-at.

Az üzenetet meghallva mintha letaglózták volna: Csataló-három-nulla lezárva.

És utána süket, néma csönd. Blackstone figyelmeztette, hogy nem lesz más, csak
ez a mondat, s az is csak egyszer. Nem lesz senki, akinek válaszolhatna, akivel
vitatkozhatna. Semmi!

Pedig lennie kell! Így nem fejezhetik be! Ha Blackstone leírta, annyit legalább
joga van megtudni, miért? Joga van megtudni, biztonságban van-e Pat!

Belekerült néhány percbe és rengeteg fenyegetésbe, míg sikerült megkapnia
Blackstone-t.

- Nem vagyok hajlandó tárgyalni magával - mondta a minden álmosága ellenére is
ellenséges hang. - Világosan megmondtam... Egyébként nem is igazán bánom, hogy
felhívott, mert legalább lenyomoztathatom, honnan telefonált, s a nyakára

küldhetem őket.

- Ne fenyegetőzzön! Túl sok pénzt kapott tőlem ahhoz, hogy fenyegetni merjen! - üvöltötte a kagylóba Matlock. - Miért írt le? Jogom van megtudni.

- Azért, mert maga bűzlik. Elviselhetetlenül bűzlik.

- Ez nem válasz! Amit most mondott, az nem jelent semmit.

- Akkor megmagyarázom. Letartóztatási parancsot adtak ki maga ellen.

Szabályszerű, bíró által aláírt...

- De hát milyen címen, az istenért? Védőőrizet alá akarnak helyezni? Megelőzési célból rendelték el?

- Gyilkosság miatt, Matlock! Bűnszövetségben elkövetett kábítószer-elosztás miatt! Közismert kábítószer-kereskedőknek nyújtott bűnsegédi közreműködés miatt!... Mondtam, hogy maga bűzlik, s én gyűlölöm, amit tesz!

- Nem tudom, ki mondta ezt magának, de az biztos, hogy nem igaz. Semmi sem igaz belőle! - tiltakozott. - Az életemet kockáztattam, hallja! A halállal játszottam, hogy megszerezsem...

- Úgyesen forgatja a szót, de nem ér vele semmit - szakította félbe Blackstone.

- Hidegvérű, kegyetlen gyilkos! Carlyle mellett, a mezőn egy férfi fekszik elvágott torokkal, s a nyomozóknak tíz percbe sem tellett, hogy megállapítsák, kié a közelben álló Ford.

- Nem öltem meg azt az embert! Esküszöm mindenre, ami szent, hogy nem öltem meg!

- Hát persze hogy nem. Azt a fickót se látta soha életében, akinek a fejét a Keleti-Szurdok fölött szétlőtte, ugye? Csak éppen a parkolósegéd és még vagy tucatnyi ember tanúsítja, hogy ott járt... Ó, majdnem elfelejtettem. Maga nemcsak kegyetlen, ostoba is. A parkolócédulát ott felejtette a szélvédőn.

- Várjon egy kicsit! Várjon! Ez örület! Az a férfi a Keleti-Szurdok fölött maga akart találkozni velem, aztán megpróbált megölni!

- Mesélje ezt az ügyvédjének! Amit elmondtam, az Igazságügyi Minisztérium embereitől tudom. Követeltem, hogy tájékoztassanak. Van egy kis tekintélyem, általában hallgatni szoktak rám... Elég sok pénzembe került, de megérte. Maga bűzlik, Matlock!

Annyira megdöbbenett, amit hallott, hogy beszélni is alig tudott, csak suttogó hang jött ki a torkán.

- Figyeljen rám! Muszáj meghallgatnia. Amit az előbb elmondott... mindent meg tudok magyarázni, csak azt nem, mi történt a mezőn talált emberrel. Azt nem értem. Nem érdekel, hisz-e nekem vagy sem. Már nem számít. A kezemben van minden bizonyíték... Az egyetlen, ami érdekel, hogy jól van-e a lány. Ne mondja fel a megbízást! Folytassák az őrzését!

- Úgy látszik, már angolul sem ért. Ezt az ügyet lezártuk! Vége!

- Mi van a lánnyal? - kérdezte kétségbeesve Matlock.

- Ne gondolja, hogy felelőtlenek vagyunk - válaszolta keserűen Blackstone. - Tökéletes biztonságban van. A carlyle-i rendőrség vette át az őrzését.

A bárban nagy felzúdulás támadt, mert a pincér be akart zárni, a vendégek viszont szerettek volna maradni még egy kicsit. Trágár szitkok röpködtek a levegőben, miközben néhány belátóbb, kevésbé részeg vendég elindult a kijárat felé.

Matlock villámsújtottan állt a telefonkészüléknél, a ricsajból szinte semmit sem hallott, a tárcsán lévő számok összemosódtak előtte. Gyomrát görcsbe rántotta a félelem, s csak állt mozdulatlanul, magához szorítva Lucas Herron vízhatlan papírba csomagolt naplóját. Hányinger környékezte, mint ott, a holttest mellett a Keleti-Szurdok lejtőjén.

Erre most nincs idő, vágott belé a felismerés, és erőt vett magán. Pat Nimród magánhadseregének foglya, s neki azonnal cselekednie kell. Cselekednie, mégpedig úgy, hogy senki ne védhesse ki.

A szörnyű csak az volt, hogy nem tudta, hogyan fogjon hozzá.

- Mi a baj, uram? Megártottak a szendvicsek? - kérdezte együttérzően a pincér, aki rosszullétét látva odasietett hozzá.

- Tessék?

- Olyan az arca, mintha rögtön ki akarná dobni a taccsot.

- Tényleg?... Nem, szó sincs róla - Matlock körülnézett, s csak most látta, hogy már majdnem minden vendég elment.

A napló! A napló lesz a váltságdíj! Nimród megkapja a vádiratot, csak engedje szabadon Patet. És aztán? Életben hagyja Nimród a lányt?... És őt?... Hogyan is írta Herron? Az új Nimród egy szörnyeteg! Gyilkosságokat rendel el... Lucas

Herron naplójánál sokkal kevesebbért is kész gyilkolni.

- Figyeljen rám, uram! Nagyon sajnálom, de be kell zárnom - figyelmeztette a pincér.

- Hívna nekem egy taxit?

- Taxit? Elmúlt hajnali három. Ha találnék is egyet, akkor sem lenne hajlandó ilyenkor idejönni.

- Kocsija van?

- Hé, álljon meg a menet! Ki kell takarítanom, kasszát kell csinálnom, s ma éjjel még randim is van. Csak az elszámolás több mint húsz percbe telik.

Matlock a zsebébe nyúlt, s pénzköteget vett elő. A legkisebb címlet százdolláros volt. - Szükségem van egy kocsira. Most rögtön. Mennyit kér? - kérdezte. - Egy óra múlva visszahozom, de az is lehet, hogy hamarabb.

A pincér képtelen volt szabadulni a rengeteg pénz látványától. - Elég öreg már a járgány - mondta óvatosan. - Lehet, hogy maga nem is tudná vezetni.

- Bármilyen járművet el tudok vezetni! Tessék! Itt egy százas. Ha összetörném, az egészség megtarthatja. Tessék! Vegye már el!

- Értem, uram, csak ne kiabáljon! - próbálta nyugtatni a felszolgáló és a köténye alá nyúlva kulcscsomót vett elő. - A szögletes fejű a slusszkulcs - magyarázta. - A kocsi az épület mögött van, egy hatvankettes évjáratú Chevy. A hátsó ajtón menjen ki!

- Köszönöm - Matlock már indult is, amerre a pincér mutatott.

- Hé, uram! - kiabált az utána.

- Tessék?

- Mi is a neve?... Jól emlékszem, hogy valamilyen "rock"? Odaadom magának a kocsimat, s még a nevét sem tudom!

Matlocknak hirtelen támadt egy ötlete. - Nem rock, hanem rod - mondta. - Nimród.

- Ez nem vezetéknev, uram - lépett feléje a pincér. - Egyetlen Nimródot ismerek, de az egy pisztrángozásra használt műlégy. Mondja meg a rendes nevét! Tudni akarom, ha már odaadom a kocsimat!

Matlocknak még mindig a kezében volt a pénzcsofó. Gyorsan leszámolt belőle még három százast és a padlóra dobta. Kramernek is négyszázat adott a Ford combiért, s úgy igazságos, hogy most is annyit adjon.

- Ez négyszáz - szólt a pincérhez. - Ennyit soha nem kapna egy hatvankettes Chevyért. Ne idegeskedjen, visszahozom - a kijárat felé rohant, de még hallotta Bill kocsmája elképedt pincérének megjegyzését:

- Még hogy Nimród! Hülye egy pasas!

A kocsi valóban nagyon rossz állapotban volt, mint a gazdája mondta, de legalább gurult, s őt most semmi más nem érdekelt. Arra gondolt, hogy Sealfont majd segít neki kielemezni a tényeket, a választási lehetőségeket. Négy szem mindig többet lát, mint kettő, s különben is félt magára venni a teljes felelősséget - tartott tőle, hogy nem bírja tovább, és összeroppan a súly alatt. Sealfontnak vannak magas állású ismerősei, akikkel felveheti a kapcsolatot. Sam Kressel, az összekötő csak hallgat majd, kétségbeesik és a végsőkig küzd mindenfajta külső beavatkozás ellen, de nem számít. A legfontosabb, hogy Pat biztonságban legyen, és Sealfont ezt meg fogja érteni.

Fenyegetéshez is folyamodhatnának, mint élete utolsó szakaszában Herron. Nimród kezében tartja Patet, nála viszont itt van a vádirat. Nem kér többet, csak egy életet százak, esetleg ezrek biztonságaért cserében. Nimródnak rá kell jönnie, hogy ő van a kedvezőbb pozícióban, az alku őneki kedvez.

A pályaudvarnál jobbra fordult, s rákanyarodott a College Parkwayre, amelynek végén Sealfont háza állt. Mindent kihozott az öreg kocsiból, de ez sem volt sok - mindössze óránként ötven kilométer az enyhe emelkedőn. Az utcák kihaltak voltak, a zápor tisztára mosta őket. Csak az utcai lámpák világítottak, az üzletek, a lakóházak, s végül az egyetemi negyed épületei teljes sötétségbe burkolóztak.

Eszébe jutott, hogy Kressel a High Streeten lakik, mindössze fél háztömbnyire a College Parkwaytól. A kitérő nem fog tovább tartani fél percnél, s megéri. Ha Kressel még nem indult el Sealfonthoz, felveszi és legalább tudnak beszélgetni út közben. Muszáj volt beszélgetnie valakivel, megosztani másokkal a gondolatait. Úgy érezte, nem bírja tovább az elszigeteltséget.

Letért a High Streetre, s már látta is Kresselnek az úttesttől széles pázsittal elválasztott, szürke, gyarmati stílusban épült házát. A földszinten égett a villany. Sam valószínűleg otthon van még, gondolta, mivel a ház előtt az

úttesten két kocsit látott. Lelassított és úgy ment tovább.

A ház melletti behajtóhoz érve, a konyhaablakon kiszűrődő fényben egy harmadik járművet vett észre. Kié lehet? Kresseléknek csak két kocsijuk van.

Alaposabban megnézte a ház előtt álló kocsikat, s csak ekkor vette észre, hogy az egyik egy rendőrségi járőrautó. A carlyle-i rendőrség kiszállt Kressel házába!

Nimród magánhadserege Kresselnél!

Vagy Nimród magánhadserege Nimródnál?!

Annyira megdöbbenett a gondolat, hogy másra sem tudott figyelni, s kis híján beleszaladt a rendőrautóba. A kormányt balra rántva elhajtott a ház előtt, s a következő sarkon jobbra fordulva a padlóig nyomta a gázpedált. Zavart volt, ijedt, tanácstalan. Ha Sealfont felhívta Kresselt - és biztosan megtette -, Kressel pedig Nimródnak dolgozik, vagy éppen ő maga Nimród, akkor a járőr-kocsik és a magánhadsereg más tagjai már várják az elnök házábanál.

Felidézte emlékezetében a Loring meggyilkolása utáni éjszakát - alig egy hete volt, de mintha száz év telt volna el azóta -, amikor bevitték a carlyle-i rendőrségre. Milyen furcsán viselkedett Kressel. Sőt már korábban, a Loringgal folytatott megbeszélés alatt is érthetetlenül ellenséges volt.

Jézusom! Minden világos! Az ösztönei nem hazudtak. Az üldözött és az üldöző mindeddig jól működő ösztöneinek akkor is igazuk volt. Figyelték, minden lépéséről tudtak. Kressel, az összekötő valójában a fő ellenség, a legfőbb gyilkos!

Muszáj elérni Sealfontot. Figyelmeztetnie kell, hogy Kressel a Júdás!

Mindkettőjüknek gondoskodniuk kell a védelmükről, ki kell építeniük valamiféle állást, ahonnan visszavághatnak.

Ha nem ezt teszi, akkor a lány, akit szeret, meghal.

Egy másodpercet sem veszíthet. Sealfont biztosan megmondta Kresselnek, hogy nála van Lucas Herron naplója, az, amire Kressel-Nimród annyira vágyik.

Nimródnak szüksége van a naplóra és a korzikaiul írt levélre, s most már azt is tudja, hol találhatja meg őket. Figyelmeztetni fogja a magánhadseregét, hogy ezen múlik a győzelmük vagy a bukásuk. Sealfont házábanál fogják várni, az a csapda, amiről azt hiszik, hogy szépen belesétál.

A következő utcánál nyugatnak fordult. Nadrágzsebében ott volt a kulcs-csomója, s a kulcsok között Pat lakásáé. Valószínűleg senki nem tudja, hogy kapott egy kulcsot Pattól, nem számítanak rá, hogy éppen az ő lakására megy. Meg kell próbálnia. Nem kockáztathatja meg, hogy utcai telefonfülkét keressen, ahol egy elhaladó járőr-kocsiból könnyen észrevehetik.

- Hallotta a mögötte felbőgő motort, a gyomra összerándult, s azonnal tudta, hogy követik. Az idegen kocsi reflektora egyre közeledett, s az öreg Chevrolet már eljutott teljesítőképessége határáig.

A lába is befájódott, olyan erővel taposta a gázt, keze vadul markolta a kormányt, s félrerántva bekanyarodott egy mellékutca. Fékezés, gáz, újabb kanyar. Üldözője ott volt a nyomában, a Chevrolet belső tükre élesen verte vissza az idegen kocsi reflektorainak fényét.

Nem jön közelebb, egyenletesen tartja a távolságot! Nem akarja beérni, még nem!

Ha ezt akarná, már százszor megtehetné volna. Vár valamire. De mire?!

Mennyi mindent nem ért! Mennyi mindent kalkulált rosszul, értelmezett félre!

Minden fontos lépésnél, jelentősnek tartott pillanatban félrevezették. Az, aminek mondták: amatőr! Olyasmire vállalkozott, ami meghaladja a képességeit, s most, mielőtt végső támadásba indulna, bezárul mögötte a csapda. Megölik, elveszik tőle a korzikaiul írt levelet, s a vádirattal felérő naplót. Megölik a lányt is, akit szeret, s akinek brutálisan, felelőtlenül kockára tette az életét. Sealfontnak is vége, hisz túl sokat tud, s még hány, de hány embernek! Hát legyen!

Ha így kell történnie, ha valóban nincs több remény, akkor legalább méltóképpen fejezze be, amit elkezdett. Elvette a kezét a volánról, s a nadrágjába dugott revolverért nyúlt.

Üldöző és üldözött már az egyetemi negyed szélén, laboratóriumi épületek és tágas parkolók között száguldott. Lakóházak nem voltak ezen a környéken.

Amennyire csak tudott, s jobbra húzódott, melle előtt keresztbe nyúlva kidugta a kezét az ablakon, s a mögötte jövő kocsit megcélozva kétszer meghúzta a ravaszt.

Üldözője gyorsított, s ő érezte, amint az idegen jármű balról elkapja kocsija hátsó lökhárítóját. Újból meghúzta a ravaszt, de csak üres kattantást hallott - nem volt több tölténye.

Még ez az utolsó gesztus is nevetségbe fullad.

Hátulról ismét meglökték a Chevroletét, s ő nem volt többé ura a járműnek. A volán kiszaladt a kezéből, s a kocsi az útpadkára sodródott. Egyik kezével a kormányt próbálta elkapni, a másikkal az ajtó kilincse után tapogatott, hogy kinyissa és ugorjon, ha kell.

Oldalra pillantott, s a döbbenettől megállt a keze a levegőben. Az ismeretlen kocsi melléje ért, s ő végre meglátta üldözőjét. Arca jó részét kötés takarta, de az sem tudta elfedni előle Julian Dunois, a fekete forradalmár ismerős arcvonásait.

Ez volt az utolsó gondolata, mielőtt a kocsi oldalára dőlve beleborult az árokba, s ő elveszítette az eszméletét.

32.

Az egész bal oldalára kisugárzó fájdalom térítette magához. Megmozdította a fejét, s érezte, hogy párnán fekszik.

A szobát csak a tulsó felén lévő asztalon álló lámpa világította meg.

Megemelkedett, hogy felüljön, de a bal karjába hasító fájdalom miatt rögtön vissza is hanyatlott.

A szoba másik végében, pontosan az ágy lábával egy vonalban egy férfi ült, s Matlock a halvány fényben eleinte nem tudta kivenni a vonásait. Aztán felállt a székről, közelebb jött, s akkor megismerte – Adam Williams volt, a Carlyle Egyetem Fekete Baloldalhoz tartozó hallgatóinak vezetője, Halkan szólt hozzá, s Matlock – hacsak félre nem értett valamit már megint – együttérzést velt kihallani a hangjából.

– Szólok Julian testvérnek, hogy magához tért. Azt mondta, beszélni akar magával – Williams az ajtó felé indult. – A bal vállát összezúzta, ne is próbáljon felkelni. Ablak nincs, az ajtó előtt pedig ő áll. Feküdjön nyugodtan, szüksége van a pihenésre.

– Nincs időm pihenni, maga örült! – kiáltott rá Matlock, s megpróbált felemelkedni az ágyról, de a mozdulat okozta fájdalomtól visszahanyatlott.

– Nincs más választása – Williams határozott mozdulattal betette maga mögött az ajtót.

Julian testvér! Most már emlékezett rá, hogy a másik autó ablakában látta Dunois bekötözött arcát. s füle is elcsípett valamit a sofőrnek szóló, karibi dialektusban kiadott parancsból:

– Csapd el! Menj neki még egyszer! Szorítsd le!

Még hallotta az ütődés hangját, ami után már csak a sötétség következett.

Mennyi idő telhetett el azóta? Megpróbálta felemelni a bal kezét, de a fájdalom túl erős volt ahhoz, hogy meg tudja tenni. Jobb karjával megtapogatta a bal csuklóját, de az óráját nem találta – elvették tőle.

Sikerült az ágy szélére tornászni magát, s letenni a lábát a padlóra. Óriási erőfeszítésébe került, de most, hogy volt mire támaszkodnia, végre fel tudott ülni. Megpróbálta összerakni töredezett emlékeit, rekonstruálni, mi is történt, hová is indult.

Pat lakására indult, hogy nyugodtan telefonálhasson Sealfontnak. Figyelmeztetni akarta, hogy Kressel az ellenség, ő Nimród. Azt is elhatározta, hogy Herron naplóját adja Patért cserébe. Aztán elkezdődött az üldözés, ami igazából nem is volt az. A mögötte jövő Julian Dunois kegyetlen játékot űzött vele, mint macska az egérrel. Végül nekirent a kocsijával, s attól kezdve nem emlékezett semmire.

Matlock tudta, hogy menekülnie kell, csak azt nem, hogy honnan és hová.

Nyílt az ajtó és Williams kíséretében Dunois lépett be rajta.

– Jó reggelt! – köszönt az ügyvéd. – Látom, sikerült felülnie. Ez jó, azt jelenti, hogy nem olyan súlyos a sérülése.

– Hány óra van? Hol vagyok? – kérdezte zavartan Matlock.

– Majdnem fél öt, s a Lumumba Hall egyik szobájában van. Látja, semmit sem titkolok el maga elől... Ezt viszonznia kell, maga sem titkolhat el előlem semmit.

– Figyeljen ide! – szólt Matlock, nyugalmat erőltetve magára. – Magával nincs semmi bajom. Együkkel sincs. Én csak...

– Ó, ezzel nem tudok egyetértetni – mosolyodott el Dunois. – Nézze csak meg az arcomat! Óriási szerencsém van, hogy nem vakultam meg, mikor összetörte rajtam a

szemüvegemet. El tudja képzelni, mennyire hátráltatna a munkámban, ha vak lennék?

- A rohadt életbe! Maguk kábítószert pumpáltak belém!

- Csak magát hibáztathatja érte. Nyomába szegődött a testvéreknek, zaklatta őket. Olyasmit tett, amihez nem volt joga... De hagyjuk, ezzel a vitával nem jutunk semmire. Hálásak vagyunk, hogy olyasmit kaptunk magától, amire legmerészebb álmainkban sem számítottunk.

- A napló!...

- És a korzikaiul írt levél. A meghívó, amiről tudtuk, hogy létezik. A feljegyzésekről szóló híreket csak- megalapozatlan pletykának tartottuk... egészen ma reggelig. Legyen büszke magára! Olyasmit tett, amire magánál sokkal jobban felkészült emberek légioja sem volt képes. Megtalálta a kincset. Az igazi kincset!

- Vissza kell kapnom!

- Nem sok esélye van rá - szólalt meg végre Williams is, aki eddig a falnak dőlve csendben hallgatta őket.

- Ha nem kapom vissza, egy lány meghal! Tegyenek velem, amit akarnak, de a naplót adják vissza, hogy kiszabadíthassam őt! Kérem! Nagyon kérem magukat!

- A lelke mélyéig megrendült, ugye? Könnyeket látok csillogni a szemében...

- Teremtőm! Maga művelt, iskolázott ember. Nem tehet ilyet!... Figyeljen ide! Szedjenek ki belőle minden információt, amit csak akarnak, de adják vissza, és engedjenek elmenni!... Megígérem, hogy visszatérek! Adjanak neki legalább egy esélyt az életben maradásra! Csak egyetlen esélyt!

Dunois a székhez lépett, amin nem sokkal korábban még Adam Williams ült, közelebb húzta az ágyhoz, s lábát könnyedén keresztbe vetve leült.

- Esettnek érzi magát, ugye? Reménytelennek látja a helyzetét? - kérdezte.

- Annyi szörnyűségen mentem keresztül!

- Biztos vagyok benne, hogy így volt. Most pedig a belátásomra apellál... arra, hogy tanult ember vagyok. Rájött, hogy segíthetek, s ezért maga fölött állónak tekint. Ha nem így lenne, nem fordulna hozzám.

- Az isten szerelmére, hagyja már abba! - kiáltott rá elkeseredetten Matlock.

- Most már tudja, milyen az, ha valaki tehetetlennek érzi magát, reménytelennek látja a helyzetét. Aggódik, hogy könyörgése nem talál-e süket fülekre...

Komolyan gondolja, hogy engem akár csak egy kicsit is érdekel Miss Ballantyne élete? Azt hiszi, hogy egy kicsivel is többet törődöm vele, mint maga törődik a mi gyerekeinkkel és azokkal, akiket mi szeretünk?

Matlock érezte, hogy válaszolnia kell, Dunois ezt várja. Ha nem mond semmit, ő sem fogja folytatni. Újabb kegyetlen játék volt ez, de vállalnia kellett.

- Nem érdelem, hogy így beszéljen rólam, s ezt maga is tudja. Megvetem azokat, akik semmit sem hajlandók tenni értük. Ismer engem, így ezt is tudnia kell.

- De nem tudom - ingatta a fejét Dunois. - Maga választott, s úgy döntött, hogy a nagyoknak, a washingtoniaknak dolgozik. A népem évtizedekig, évszázadokig könyörgött nekik. Segítetek! - üvöltöttek. Ne hagyjatok reményvesztetten elpusztulni bennünket - sírták. Senki sem hallgatta meg őket, s maga most azt várja, hogy én meghallgassam?

- Igen, azt várom, mert nem vagyok a maguk ellensége! Lehet, hogy nem teszek meg mindent, amit elvárnának tőlem, de nem vagyok ellenség! Ha elvakult gyűlöletükben a hozzám hasonlókat maguk ellen fordítják, akkor végük. Ne feledje, Dunois, hogy maguk vannak kevesebben. Nem fogjuk megrohamozni a barikádokat, valahányszor maguk ellenséget kiáltanak, de halljuk a szavukat, és készek vagyunk segíteni.

- Bizonyítsa be! - szólt Dunois, átható tekintetét Matlockra szögezve.

- Használjon fel csalétekként, mint túszt, öljön meg, ha kell, de szabadítsa ki a lányt.

- Ahhoz, hogy mindezt megtegyük, nem kell a maga beleegyezése. Bátor ajánlatot tett, de nem elégségeset.

Mintha tekintetével gúzsba akarná kötni, Matlock egy pillanatra sem vette le a szemét Dunoisról.

- Kap tőlem egy nyilatkozatot - mondta halkan. - írásban vagy magnószalagon, ahogy akarja. Önként, kényszerítés nélkül. Elmondok benne mindent. Hogyan szervezték be, mit csináltam. Mindent. Ha ez a birtokában van, a washingtoniakat ugyanúgy a kezében tarthatja, mint Nimródot.

Dunois keresztbe tette a karját, s ugyanolyan halkan, nyugodtan válaszolt.

- Ugye, tisztában van vele, hogyha ezt megteszi, akkor vége a tanári

pályafutásának, amit annyira szeret. Nincs az a magára valamit is adó egyetemi vezetés, amelyiktől ezek után állásajánlatot kapna. Mindenki meg fogja vetni, egyik fél sem bízik majd magában. Pária lesz.

- Elégséges ajánlatot kért. Ennél többet nem adhatok.

Dunois hosszan gondolkodott, mielőtt válaszolt volna,

- Maga jó ember. Lehet, hogy alkalmatlan arra, amit vállalt, de kitartó.

Megkapja a segítséget. Nem hagyjuk reményvesztetten. Egyetértesz. Adam?

- Igen - válaszolt Williams.

Dunois felállt és Matlockhoz lépett.

- Ugye, ismeri a régi mondást, hogy a politika néha furcsa szövetségeket szül.

Ahhoz, hogy céljainkat elérhessük, néha szükség van ilyesmire. Nem baj, a történelem ezt is elviseli... Legalább annyira kívánjuk Nimród végét, mint maga vagy azok a maffiózók, akikkel most megpróbál békét kötni. Ők és a hozzájuk hasonlóak teszik tönkre a gyermekeinket. Példát kell statuálni. Olyan példát, ami rémületbe ejti a többi Nimródot és a többi maffiózót... Segítünk, de csak ezzel a feltétellel.

- Hogy érti ezt?

- Nimróddal és a többiekkel mi fogunk leszámolni. Nem bízunk az igazságszolgáltatást a maguk bírálói és esküdtszékeire. A bíróságaik korruptak, a jogászaik paragrafusrágók, akik csak a pénzzel törődnek... A nyomorgó kábítószerest börtönbe csukják, a gazdag gengsztert szabadlábra helyezik. Nem bízom bennük.

- Nem érdekel. Azt csinálnak, amit akarnak - válaszolt Matlock.

- Az, hogy nem érdekli, nem elég. Ennél többet kívánunk. Biztosítékra van szükségünk.

- Miféle biztosítékra?

- Arra, hogy hallgasson, s bárki kérdezi, ne is tudjon rólunk. A korzikai levelet megtartjuk, megtaláljuk a találkozó helyét és bejutunk. A feljegyzésekből kiszedjük, amire szükségünk van, ezt egyébként már meg is tettük... A legfontosabb azonban a hallgatása. Segítünk magának, amennyire tudunk, de soha nem szabad még csak említene sem, hogy bármit is tud rólunk. Akármilyen történik is, némának kell maradnia. Ha nem, megöljük magát és a lányt is. Megértett?

- Igen - bólintott Matlock.

- Ezek szerint szövetségesek vagyunk.

- Igen.

- Köszönöm - mondta Dunois és elmosolyodott.

33.

Miközben Julian Dunois felvázolta a lehetséges alternatívákat, s kezdte összeállítani a tervet, Matlock előtt is világossá vált, miért szegődtek a nyomába olyan elszántan a feketék, és miért ajánlotta fel a segítségüket Dunois. Tőle kaphatták meg a legalapvetőbb információkat - kik voltak az összekötői az egyetemen belül és kívül, kikről tud, akik a kormánynak dolgoznak? Más szóval: kiket kell feltétlenül elkerülnie Julian Dunois-nak, ha le akar csapni Nimródra.

- Meg kell hogy mondjam, elképesztően felkészületlen volt a feladatra - jegyezte meg a beszélgetés során a haiti.

- Magam is így éreztem, de azt hiszem, én csak részben vagyok hibás ezért - védekezett Matlock.

- Látja, ebben igaza van - Dunois felnevetett és Williams is csatlakozott hozzá. Még mindig az ablaktalan helyiségben voltak, ahova közben bevitték egy kis kártyaasztalt és több, jegyzettömböt. Dunois minden információt felírt, amit Matlocktól hallott, még a legjelentéktelenebbnek tűnőt is. Kétszer is rákérdezve ellenőrizte minden név helyes kiejtését, a pontos címeket - profi munkát végzett, erősítve Matlockban a saját alkalmatlansága miatti rossz érzést, amely már Greenberggel folytatott beszélgetései alatt feltámadt benne. Dunois letépte a teleírt papírlapokat, összetűzte őket és új jegyzettömböt vett elő.

- Mit csinál? - érdeklődött Matlock.

- Az alagsorban mindegyik lapról készítenek egy másolatot, s elküldik a New York-i irodámba. Ugyanez történik a Herron professzor naplójáról készült

felvételekkel is.

- Mindent elmondtam, amit tudtam. Most maga mondja meg, mit fogunk csinálni? Mit fogok csinálni én? Azt hiszem, nem kell bizonygatnom, mennyire félek. Bele sem merek gondolni, mi fog történni vele.

- Semmi sem fog történni - igyekezett megnyugtatni Matlockot Dunois. - Higgyen nekem! Miss Ballantyne az anyja hasában sem volt akkora biztonságban, mint most. Ő az igazi tús, nem maga, s vigyázniuk kell rá, nehogy baja essék. Csak így szerezhetik meg, ami magánál van, ami nélkül nem sok esélyük van a túlélésre.

- Akkor meg kell tenni az ajánlatot. Minél előbb, annál jobb.

- Ne aggódjon, meglesz az ajánlat, de gondosan, minden részletre kiterjedően meg kell tervezni, hogyan álljunk elő vele. Abban ugye egyetértettünk, hogy egyelőre két lehetőségünk van. Az egyik Kressel, a közvetlen konfrontáció. A másik, hogy a rendőrségen keresztül juttatjuk el Nimródhoz az ajánlatát.

- Mi értelme lenne őket is belevonni? - kérdezte idegesen Matlock.

- Egyelőre csak a lehetőségeket veszem számba - intette le Dunois. - Azt kérdezi, miért a rendőrség? Még magam sem vagyok biztos benne, csak motoszkál valami a fejemben. Herron naplójában, ugye, az szerepel, hogy a Nimródok többször is változtak, s ez már a harmadik a szervezet megalakulása óta?

- Igen. Az elsőt Ortonnak hívták, s a kormányzóhelyettesi hivatalban dolgozott. A második Angelo Latona, építési vállalkozó volt. A harmadik nyilvánvalóan Kressel. Mire akar kilyukadni?

- Azon töröm a fejem, hogy bárki legyen is Nimród, hatalmas tekintélye elsősorban a pozíciójából fakad, s nem személyes tulajdonságaiból. Amit tesz, azt a tisztségének köszönhetően teheti.

- A tisztséget azonban választás útján nyeri, s így mégsem ő az egyetlen, legvégső hatalom - vetette közbe Williams.

- Pontosan - értett vele egyet Dunois. - Matlocknak tehát csak előnyére válik, ha sikerül óvatosan az érdekeltek tudomására hozni, hogy nála van a mindent eldöntő fegyver, s Kresselnek - Nimródnak - mindannyiuk érdekében tanácsos nagyon óvatosan eljárnia.

- Nem azt fogja ez eredményezni, hogy még többen kezdenek vadászni rám? - kérdezte Matlock.

- Lehetséges. Azt is jelentheti azonban, hogy a biztonságukat féltő bűnözők egész légiója igyekszik megvédeni az életét mindaddig, amíg a veszélyt, amit maga jelenthet számukra, ki nem küszöbölték. Senki sem fogja rászánni magát erőszakos fellépésre mindaddig, amíg veszélyben érzi magát, és azt sem akarják, hogy Nimród ilyen eszközökhöz folyamodjon.

Matlock feszülten figyelt és kezdte megérteni, mire gondol Dunois.

- Az hát a célja, hogy elszigetelje Nimródot a saját szervezetétől?

Elismerése jeléül a haiti mindkét kezével pattintott, és széles mosollyal válaszolt.

- Maga egészen tehetséges diák. Vegye úgy, hogy ez volt az első lecke a felforgató műveletekből. Az egyik legfontosabb feladat: behatolni az ellenség soraiba és megosztani őket.

Kivágódott az ajtó, s egy izgatott fekete diák lépett a szobába. Szó nélkül odament Dunois-hoz, és átnyújtott neki egy papírt. A haiti elolvasta, behuntya a szemét, és csalódott arccal hátradőlt a széken. Pár másodpercig így maradt, aztán megköszönte a fiatalembernek a segítséget, és udvariasan elbocsátotta. Matlockra nézett, de a papírt Williamsnek adta át.

- Azt hiszem, bármilyen zseniális legyen is az ötletünk, csupán elméleti jelentősége van - jelentette ki. - Kressel és a felesége halott. Dr. Sealfontot őrizet alatt vitték el a házából egy járóautón.

- Micsoda?! - pattant fel Matlock. - Kressel! Ezt nem hiszem! Nem lehet igaz!

- Félek, hogy az. Embereink jelentése szerint a két holttestet negyedórása szállíthatták el. A történet úgy szól, hogy a férfi megölte a feleségét, aztán öngyilkos lett.

- Istenem! Édes istenem! Én vagyok a hibás! Én kényszerítettem rá, hogy megtegye! - vádolta magát Matlock. - És Sealfont! Hová vitték?

- Nem tudjuk. A házat figyelő testvérek nem merték követni a rendőrautót.

Matlock válaszolni sem tudott: megbénította a félelem. Vakon az ágyhoz botorkált és lerogyott rá. A haszontalanság, a végzetes hozzá nem értés, a vereség érzete kerítette hatalmába. Mennyi fájdalmat, hány halált okozott már!

- Így már bonyolultabb a helyzet - jelentette ki Dunois. - Nimródnak sikerült kiiktatnia az egyetlen kapcsolatát, de ezzel választ is adott egy fontos

kérdésre, és megóvott minket attól, hogy súlyos hibát kövessünk el. Természetesen Kresselre gondolok. Ha más szemszögből nézzük, Nimród behatárolta a lehetőségeinket. Most már csak egy választása van. A magánhadseregen, a carlyle-i rendőrségen keresztül kell kapcsolatba lépni vele.

Matlock Julian Dunois-ra emelte tekintetét, és döbbenten kérdezte.

- Ez minden, amire képes? Nyugodtan ülni és hideg fejjel tervezgetni a következő lépést?... Kressel halott! A felesége halott! Lehet, hogy azóta Adrian Sealfontot is megölték! A barátaim voltak, hát nem érti?!

- Minden együttérzésem a magáé, de hadd legyek őszinte: egyiküket sem sajnálom - válaszolta Dunois. - Adrian Sealfont az egyedüli veszteség. Együtt lehetett volna működni vele, remek koponya, de az ő elvesztése sem fogja összetörni a szívem. A nyomornegyedekben, a barriosokban havonta ezrek pusztulnak el, s ami könnyem van még, azt rájuk tartogatom... De térjünk vissza a feladatunkhoz! Most már valóban nincs más választási lehetősége. A rendőrségen keresztül kell megpróbálni kapcsolatot teremteni.

- Hibás a következtetése - mondta határozottan Matlock, mintha új erő költözött volna beléje. - Van választásom... Greenberg ma kora reggel eljött Nyugat-Virginiából, s azóta Washingtonban kell lennie. Van egy New York-i számom, amin keresztül kapcsolatba tudok lépni vele. Tőle fogok tanácsot kérni - közölte a befejezettnek szánt tény. Annyi bajt, annyi kint okozott már, hogy nem vállalhat újabb kockázatot: nem játszadózhat Pat életével. Úgy érezte, nem képes rá, hogy egy újabb, bizonytalan kimenetelű lépést tegyen.

- Az előbb azt mondtam, hogy maga tehetséges diák, de most kénytelen vagyok megváltoztatni a véleményemet - felelte Dunois. - Gyorsan tanul, de úgy látszik, hamar is felejt... Nem fog kapcsolatba lépni Greenberggel. Ő nem szerepelt a megállapodásunkban, és maga nem sértheti meg az egyezséget. Vagy úgy cselekszik, ahogy megbeszéltük, vagy jön a büntetés, amiről már szóltam.

- Ne fenyegetsen, a rohadt életbe! - ordított rá Matlock. - Elegem van a fenyegetésekből! - Felpattant, Dunois pedig benyúlt a zakója alá, s egy revolvert vett elő. Az a fekete automata volt, amit Matlock vett el a Keleti-Szurdok lejtőjén rátámadó férfitől. A haiti is felemelkedett és rászögezte a fegyvert.

- Az orvosok minden kétséget kizáróan meg fogják állapítani, hogy hajnalban érte a halál - közölte nyugodt hangon.

- Az isten szerelmére! Az a lány gyilkosok kezében van!

- Maga is - állapította meg tökéletes nyugalommal a fekete. - Hát nem érti? A motívumaink mások ugyan, de ez ne tévessze meg. Gyilkosok vagyunk, mert azoknak kell lennünk.

- Nem meri megtenni - tiltakozott Matlock.

- Efelől ne legyenek kétségei. Megtesszük, ha muszáj, s ennél jóval többet is. Ha kell, a holttestét kirakjuk a rendőrség elé, és rátűzünk egy cédulát, amin a tárgyalások feltételeként követeljük, hogy előbb végezzenek a lánnyal, örömmel teljesíteni fogják a kérést, mivel egyik félnek sem áll érdekében, hogy életben maradjon. Aztán, ha ez megtörtént, s nincs több külső zavaró körülmény, kezdődhet az óriások párviadala.

- Maga szörnyeteg!

- Az vagyok, akinek lennem kell!

Percekig mindketten hallgattak, s végül Matlock törte meg a csendet, erőtlen, suttogó hangon.

- Mit tegyek?

- Látja, így már jobb - válaszolt Dunois. Leült, s vetett egy pillantást az idegesen hallgató Williamsre. Matlock is odapillantott, s együttérzés ébredt benne az egyetemi radikálisok fiatal vezetője iránt. Akárcsak ő, Williams is ijedt és bizonytalan volt. Matlockhoz hasonlóan ő sem volt felkészülve arra, hogy szembenézzen a Julian Dunois-k és a Nimródok világával. Dunois, mintha csak olvasott volna a gondolataikban, Matlockhoz fordult:

- Nagyobb önbizalomra lenne szüksége. Ne felejtse el, hogy többre jutott, mint bárki más, pedig alig voltak hozzá eszközei. Maga nagyon bátor.

- Nem érzem magam annak.

- Érdekes, hogy a bátor emberek soha sincsenek tisztában a bátorságukkal - mosolyodott el a haiti. - Jöjjön, foglaljon helyet! Tudja, hogy nem is olyan sokban különbözünk egymástól? Egy más korban akár szövetségesek is lehettünk volna. De hagyjuk ezt, majd máskor beszélünk róla. Térjünk vissza ahhoz, hogy Nimród várja magát. Nem okozhatunk csalódást neki, de gondoskodnunk kell arról

is, hogy biztosítva legyünk minden oldalról. - Dunois közelebb húzta a székét az asztalhoz, s elkezdte papírra vetni elképzeléseit.

A stratégia a Matlock és a lány biztonságát szolgáló lépések sorozatából épült fel.

- Két célom van, bár, hogy őszinte legyek, a második fontosabb számomra - figyelmeztette Dunois. - Nimród csak akkor lesz hajlandó színre lépni, ha nincs más választása, én pedig őt akarom elkapni. Nem érem be egy helyettessel vagy megbízottal.

A terv a napló utolsó, Nimród személyével kapcsolatos bejegyzéseire épült.

- Herron semmi kétséget sem hagyott afelől, hogy nem kívánja leírni a küldöncöktől hallott nevet - magyarázta Dunois. - Nem arról van szó, hogy nem tehette meg, hanem arról, hogy bizonytalannak tartott információk alapján nem akart veszélybe sodorni senkit. Ugyanúgy gondolkodott, mint maga, amikor nem volt hajlandó kiadni őt egy hisztérikus telefonhívás alapján. Tudta, hogy bármelyik pillanatban meghalhat, s biztos akart lenni a dolgában.

- Megölték és azt a látszatot próbálták kelteni, hogy öngyilkos lett - vetette közbe Matlock.

- Igen. Ha semmi más, de a napló ezt igazolja. Ha Herronnak sikerült volna megbizonyosodnia arról, kicsoda Nimród, biztos, hogy belevette volna a feljegyzéseibe. Ez a lehetőség Damoklész kardjaként lebeg ellenségünk feje felett, mért még mindig nem tudja biztosan, nem tette-e meg az öreg.

A Matlock biztonságát szolgáló első lépés, hogy tudomására hozzák a carlyle-i rendőrség vezetőjének: Matlock tudja, kicsoda Nimród, s kizárólag vele hajlandó tárgyalni. Közli a feltételét is: a saját és a lány élete Lucas Herron naplójáért cserébe. A feljegyzések nyilván érnek annyit, hogy jelentősebb összeget is kapjon, amiből a lánnyal együtt új életet kezdenek valahol. Nimród teljesíteni tudja, s teljesítenie is kell ezt a feltételt.

- Ebben a... nevezzük első fázisnak, az a legfontosabb, hogy minél meggyőzőbben viselkedjen - figyelmeztette Dunois. - Ne felejtse el, hogy pánikba esett. Megölt két embert, s nem azért, mert kegyetlen bűnöző, hanem mert belekényszerítették a gyilkosságokba.

- Nem is tudja, mennyire igaza van.

- Nagyszerű. Tartsa életben ezt az érzést. Egy pánikba esett ember minél előbb szabadulni akar azoktól a körülményektől, amelyek rémületbe ejtették. El kell hitetnie Nimróddal, hogy ilyen páni, rémület irányítja cselekedeteit. Csak akkor lesz biztonságban, ha meggyőzi őt erről.

Matlock később ismét telefonál, hogy meggyőződjön róla, Nimród elfogadta a találkozót. Ebben a fázisban még rábízta, hogy maga válassza meg annak helyét és idejét, csak ahhoz ragaszkodik, hogy délelőtt tíz óra előtt sor kerüljön rá.

- És ekkor, látva a menekülés útját, hirtelen kétségei támadnak - folytatta a feladat ismertetését Dunois. - A hisztéria egyre jobban elhatalmasodik magán, s biztosítékot akar.

- Azaz?

- Egy harmadik felet. Egy rejtélyes, harmadik felet...

Matlock közli a rendőrségi összekötővel, hogy mindent leírt, amit a Nimród-szervezet működéséről megtudott, s a feljegyzést zárt borítékban egy barátjánál hagyta. Az illető, hacsak más utasítást nem kap, délelőtt tízkor elküldi az egészet az Igazságügyi Minisztériumnak.

- Ebben a második fázisban is nagy meggyőző erőre lesz szükség, de már más jellegűre. Gondoljon egy fogságban tartott vadállatra, amelyik előtt váratlanul kinyitják a ketrec ajtaját - magyarázta Dunois. - Az állat óvatos, gyanakvó, félve közelíti meg a kijáratot. Ugyanígy kell tennie, mert ezt várják magától is. Az utóbbi egy hétben bebizonyította, milyen körültekintő, találékony tud lenni, ha az életéről van szó. Emberi számítás szerint már rég halottnak kellene lennie, de még mindig él és egészséges. Őrizze meg ezt az óvatosságot, körültekintést.

- Értem.

A terv harmadik fázisa a Nimród összekötőjének szóló utolsó telefonnal kezdődik, ismertetve tovább elképzeléseit Dunois. A hívás célja, hogy Matlock megtudja a találkozó pontos helyét és idejét.

Mikor közlik vele, gondolkodás nélkül elfogadja mindkettőt.

Ez azonban csak a látszat, az első reakció.

Pár másodperccel később - látszólag az elhatalmasodó pánik és gyanakvás hatására

- elutasítja Nimród ajánlatát.

Az időpontot nem, csak a helyszínt.

Bizonytalan lesz, tépelődő, józan mérlegelésre képtelen ember benyomását kelti, s mintha éppen akkor jutna eszébe, előáll egy új, a helyszínre vonatkozó ajánlattal. Még egyszer emlékezteti az összekötőt a rejtélyes barát gondjaira bízott, Washingtonba küldendő feljegyzésére, s utána rögtön leteszi a kagylót.

- A harmadik fázis legfontosabb eleme, elhíttetni velük, hogy tökéletesen hatalmába kerítette a pánik - hívta fel a figyelmét feladatára Dunois. -

Nimródnak éreznie kell, hogy átgondolatlanul, pillanatnyi érzelmeinek hatására cselekszik. Retteg, hogy csapdába akarják csalni, s mindent megtesz, hogy ezt elkerülje. Elhatalmasodott magán a hisztéria, s ettől még veszélyesebb, mert már nem ésszerű megfontolások vezetnek, hanem a túlélés mindennek fölébe kerekedő elemi vágya. Nimród látni fogja, hogy személyesen kell tárgyalnia magával, s vinnie kell a lányt is. Természetesen vele lesz a palotaőrsége is, s a végső szándékai sem változnak. Arra törekszik majd, hogy megszerezze a naplót, talán a további terveiről is megkérdezi, s mikor megbizonyosodik róla, hogy a maga által említett feljegyzés nem létezik és nincs semmiféle rejtélyes barát, akkor megöli mindkettőjüket... És itt kell elszenvednie a legkeserűbb kudarcot, mert velünk találja szembe magát.

- Kik azok a mi?

- Én és a saját palotaőrségem... Beszéljük meg, melyik lesz az a rémületében, első ötletének engedve kiválasztott helyszín. Olyan környéken kell lennie, amit jól ismer, ahol esetleg gyakran megfordul, mert ettől válik hihetővé a választás. Távoli nem lehet, hisz nincs kocsija, ott hagyta Herron házának közelében. Csendes helyet kell választania, ahol kevesen járnak, hisz üldözi a rendőrség, de olyat, hogy mellékutakon mégis könnyen elérhető legyen.

- Amit most elmondott, tökéletesen illik Herron házára - állapította meg Matlock.

- Az is lehetne éppen, de lélektani megfontolások miatt mégsem jöhet számításba. Ne feledje, hogy maga rémülten menekül, s félelme szorosan kötődik ahhoz a helyhez. A világ minden kincséért sem menne vissza oda... Más helyet kell találni.

- Azt hiszem, talán... - Williams hangján érződött, hogy bizonytalan, még mindig nem szánta rá magát véglegesen a Dunois világához való csatlakozásra.

- Mondd csak, Williams testvér! Mire gondolsz? - biztatta a haiti.

- Matlock professzor elég gyakran jár ebédelni egy Cheshire Cat nevű étterembe.

- Maga is követett? - kapta fel a fejét Matlock.

- Elég gyakran. Be persze nem mentem, az ilyen helyekről legtöbbször kinéznek bennünket - felelte az egyetemi radikálisok vezére.

- Folytasd, testvér! - mondta Dunois, elejét véve a már-már kibontakozó vitának.

- A Cheshire Cat körülbelül hét kilométerre van Carlyle-től - magyarázta Williams. - Közel van az autópályához, s általában azon szokták megközelíteni, de elérhető alsóbbrendű utakon is. A főépület mellett és mögött teraszok és kertek vannak, ahol csak nyáron szoktak teríteni, körös-körül pedig erdők.

- Őrszemélyzet?

- Amennyire tudom, egyetlen éjjeliőr. Egykor szoktak nyitni, s nem hiszem, hogy a takarítók vagy a konyhán dolgozók fél tíz, tíznél előbb munkába állnának.

- Nagyszerű - Dunois megnézte az óráját. - Most öt múlt tíz perccel. Számítsunk tizenöt percet az egyes fázisok közötti szünetekre, húsz percet az utazásra, s negyedórát az előre nem látható dolgokra. Fél hétre mindenképpen készen leszünk, de hogy biztosra mehessünk, legyen hétkor a találkozó. Hozd a jegyzeteket, testvér! Szólok a többieknek.

Williams szó nélkül végrehajtotta az utasítást, de az ajtóból visszafordult és megkérdezte Dunois-t.

- Nem gondoltad meg magad? Tényleg nem engeded, hogy veletek menjek?

- Ne idegesíts! Van épp elég dolgom - válaszolt kurtán a haiti és rá sem nézett. Williams szó nélkül, csendben betette maga mögött az ajtót.

- Figyeljen rám! - szólt Matlock, amikor kettesben maradtak. - Még nem késő, nagyon kérem, szóljon a szövetségieknek. Nem teheti kockára ezeknek a kölyköknek az életét.

- Azt hiszi, képes volnék felkészületlenül harcba küldeni, őket? - kérdezte megbántottan Dunois. Nem a Vezérkari Főnökök Egyesített Bizottságával van dolga, Matlock. Mi sokkal jobban tiszteljük és szeretjük a gyerekeinket, mint ők.

- Mire célzott hát Williams, amikor megkérdezte, magával mehet-e?

- Jöjjön velem!

Kimentek a szobából, s Dunois a folyosó végén lévő lépcsőhöz vezette Matlockot. Útközben csak néhány diákkal találkoztak, a Lumumba Hall lakóinak többsége még aludt. Kétemeletnyit mentek lefelé, míg el nem érték a tágas közösségi helyiséget, ahol néhány napja Matlock az ősi afrikai törzsi szertartást látta. A teremben most nyolc fiatalember volt, mindegyik jóval magasabb hat lábnál. Valamennyien egyforma öltözetet viseltek: szorosan a testre simuló fekete kezeslábast, nyitott nyakú inget és vastag, gumitalpú, lábszárközépig érő csizmát. Többségük a padlón ült, egyesek kártyáztak, mások könyvet olvastak. Néhányan feltűrték a ruhájuk ujját, s Matlock látta izmos karjukat, a bőr alatt tisztán kirajzolódó, sötét ereket. Fejbólintással üdvözölték Dunois-t és vendégét, sőt néhányan barátságosan rá is mosolyogtak Matlockra.

- A palotaőrség - mutatott körül a haiti.

- Teremtő isten! - szörnyedt el Matlock.

- Ők az elitcsapat. Mindegyik hároméves kiképzésen esett át, nincs olyan fegyver, amit ne tudnának kezelni, jármű, amit meg ne tudnának javítani, és filozófia, amivel vitába ne tudnának szállni. Valamennyien mesterei a hagyományos és a gerillahadviselésnek, s bármikor készek életüket áldozni az ügyért.

- Terrorbrigád - bólintott keserűen Matlock. - Ugye, tudja, hogy ebben nincs semmi új?

- A megállapítása csak látszólag igaz - vitatkozott Dunois. - Ne feledje, hogy Duvalier Tonton Macoutjai éveken át a sarkamban voltak, ismerem a módszereiket. Ezek a fiúk mások.

- Nem Duvalier-ra gondoltam.

- Persze, el kell ismernem, hogy tartozom valamivel Papa Docnak. Az ötletet a Tonton Macout-tól kaptam, csak módosítottam rajta egy kicsit. Országszerte formálódnak már ezek az egységek.

- Valamikor régen voltak már ilyen elitegységek, csak azokat SS-alakulatoknak nevezték - mondta Matlock.

Dunois-n látszott, hogy elevenébe vágott a megjegyzés.

- Sértő és igazságtalan is a párhuzam - válaszolta. - Csak azt tesszük, amit meg kell tennünk, amihez jogunk van.

- Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer - jegyezte meg Matlock, de már csak halkan, magának.

34.

Ettől kezdve az események rettenetesen felgyorsultak. Dunois elitgárdájának két tagjára bízta Matlockot, maga pedig elment a többiekkel, hogy felkészüljenek a találkozóra egy másik elitgárdával - Nimród válogatott embereivel, akik biztosan elkísérik főnöküket a találkozóra. Miután megkapták a jelzést, hogy tiszta a levegő, a két hatalmas termetű fekete átkísérte Matlockot az elsőévesek két tömbbel arrébb lévő kollégiumának alagsorába. Az ottani nyilvános telefont szemelték ki az első hívásra.

Érezte, hogy hatalmába keríti a félelem, s ahhoz, hogy Dunois utasításaival összhangban viselkedjen, már nem is kellett színészkednie. Nem kellett megjátszania a pánikba esett, nyugalmat és biztonságot áhító embert, mert valóban elhatalmasodott rajta a pánik. Nem vágyott másra, csak arra, hogy élve visszakapja Patet, és szabaduljon ettől a szörnyű rémálomtól. Kész volt megegyezni Nimróddal, s rettegett is, nehogy elszólja magát és végleg kiszolgáltatassa neki mindkettőjüket.

Dunois Tonton Macoutjainak látványa volt az egyetlen, ami tartotta benne a lelket, s hozzásegítette, hogy hiba nélkül fejezze be az első beszélgetést. A carlyle-i rendőrség főfelügyelője megígérte, hogy továbbítja az üzenetet, választ kér, és várni fogja Matlock újabb hívását.

A feketék közben értesítést kaptak a kiküldött felderítőktől, hogy a második beszélgetésre kiszemelt telefon - egy utcasarki készülék - nem biztonságos, mert a környéken járőrökcsik cirkálnak. Dunois eleve számított arra, hogy ha hosszabb idő alatt is, de a nyilvános állomásokról érkező hívások lenyomozhatók, s így minden beszélgetésre eleve két készüléket szemelt ki. Igénybe vették hát a tartalékot, a diákszövetség épületének hátsó bejárata melletti telefont.

A második hívás az elsőnél is jobban sikerült. Matlock említést tett a délelőtt

tízkor postára adandó beszámolóról, s olyan meggyőző volt, amit mondott, hogy a felügyelő meg sem próbálta leplezni ijedtségét. Nimród alparancsnoka minden jel szerint kezdte elveszíteni magabiztosságát, s ennek óvatosságra kellett intenie a főnökeit is.

A telefon után futva indultak a közelben várakozó öreg, kopott, több helyen behorpadt Buickhoz, amelynek belseje éles ellentétben állt szerény külsejével. A kocsi műszerfala alá nagy teljesítményű rádió adó-vetőt építettek be, s ablakait egy centi vastag, golyóálló üveggel cserélték ki. Az ajtók belső oldalán lévő tokokból nagy tűzerejű, rövid csövű géppisztolyok álltak ki, s hangjából ítélve a kocsi motorja is nagyobb teljesítményű volt mindazoknál, amelyekkel Matlock valaha is találkozott életében.

Mérsékelt sebességgel, konvojban haladtak, előttük és mögöttük is ment egy-egy autó. Dunois valóban profi, gondoskodik arról, hogy minden oldalról védve legyen ő is és az emberei is, állapította meg magában Matlock.

A Carlyle-ből délre vezető autópályán indultak el, s néhány mérföld után megálltak egy telefonfülkénél. - Itt vagyunk, jöhet a harmadik hívás - figyelmeztette Matlockot a mellette ülő fekete. Most kellett visszautasítania a találkozóra Nimród által javasolt helyet, de úgy, hogy ellenfelének ne maradjon más választása, mint elfogadni a hirtelen született ötletet, a Cheshire Catet.

- Közös barátunk megérti, hogy nyugtalan, Matlock - hallotta a telefonból az óvatos, megfontolt hangot. - Higgye el, ugyanúgy érez, mint maga. A lánnyal együtt az atlétikai stadion déli kapujánál, a hátsó tribünöktől balra várja. A stadionban csak egy éjjeliőr van, senki sem fogja zavarni magukat...

- Jól van, rendben - Matlock igyekezett minél ijedtebb hangon beszélni, hogy előkészítse az ajánlat visszautasítását. - Vigyázzanak, a közelben vannak diákszállások, s ha bármilyen trükköt észreveszek, fellármázom a környéket.

- Nem lesz rá semmi oka. Senkinek sem esik bántódása. A barátunk külön megkért rá, hogy figyelmeztessem: egyszerű, könnyen lebonyolítható cseréről van szó. Nagy elismeréssel beszélt magáról...

- Honnan tudhatom, hogy magával hozza Patet? Biztosítékra van szükségem!

- A legjobb biztosíték az, amit megtalált, s amire a barátunknak szüksége van. Vagy már nem emlékszik...

- De, emlékszem! - Matlock igyekezett a legmeggyőzőbben játszani a hisztéria határára jutott embert, s olyan irányba terelni a beszélgetést, hogy megváltoztathassa a találkozó helyét, és gyanút se keltsen. - Emlékeztesse a barátunkat is a Washingtonba címzett levélre...

- Emlékszik rá, hogyne emlékezne. Akkor a stadionnál, egy óra múlva, rendben? Matlock érezte, hogy most kell lépnie, mert ilyen alkalom nem lesz többé.

- Nem! Várjon! - kiáltotta kétségbeesetten a kagylóba. - Az egyetem területére nem megyek. A washingtoniak szemmel tartják az egész környéket. Észrevesznek és rögtön letartóztatnak!

- Nem, dehogy... - próbált tiltakozni az összekötő.

- Honnan tudja?!

- Higgye el, ilyenkor senki sem jár arrafelé. Nyugodjon meg, kérem!

- Ne nyugtatgasson! Magának könnyű, de lenne csak az én helyemben! Majd én megmondom, hol találkozzunk...

Gyorsan, szaggatottan beszélt, mintha éppen akkor jutnának eszébe a találkozóhoz számításba jöhető helyek. Előbb Herron házat említette, de mielőtt beszélgetőpartnere bármit mondhatott volna, már meg is változtatta szándékát, a vasút melletti raktárakat javasolta, és rögtön el is vetette saját ötletét.

- Ne idegeskedjen! - próbálta megnyugtatni a rendőrtiszt. - Egyszerű cseréről van szó...

- Az az étterem, tudja, a városon kívül. A Cheshire Cat. Van mögötte egy kis kert...

A zavart, bizonytalan választ hallva Matlock tudta, hogy sikerült: ezt a fordulót is megnyerte. Tett még egy utalást a Nimródról szóló levélre, s válasza időt sem hagyva, lerakta a kagylót.

Kimerülten nekidőlt a fülke falának, s letörölte homlokáról a patakokban ömlő izzadságot.

- Nagyszerűen csinálta - szólt elismerően a beszélgetést végighallgató kísérelője.

- Okos döntés volt Nimród részéről, hogy az egyetem területét választotta, de maga nagyon ügyesen kivédte, uram.

Matlocknak jólesett a dicséret, s maga is csodálkozott azon, hogy ilyen sikeresen megoldotta a feladatot. - Nem tudom, képes lennék-e rá még egyszer -

mondta.

- Hátulról, mellékutakon közelítjük meg az éttermet - figyelmeztette a fiatalember, miután viasszaszálltak a kocsiba. - Délnyugati irányból érkezünk, s az épülettől százméternyire kitezzük. Ott kezdődik az az ösvény, amin az alkalmazottak szoktak járni, ha hátulról akarnak bemenni a konyhába. Menjen egyenesen a kertbe, az aranyhalas medence melletti lugashoz. Tudja, hol van?

- Hát persze. Csak azon gondolkodom, maga honnan tudja.

- Nem vagyok távolba látó - válaszolt mosolyogva a fekete. - Míg maga telefonált, rádió értesítést kaptunk. Minden kész, valamennyien elfoglalták a helyüket... Tessék, itt a napló és a boríték - lenyúlt az ülés mellé, és átadta Matlocknak az impregnált papírba csomagolt könyvet és a ragasztószalaggal hozzáerősített borítékot.

- Még tíz perc, és ott vagyunk - hangzott az utolsó figyelmeztetés. Matlock a fiatalemberre nézett, s csak most vette észre a térde alatt a lábszárára erősített bőrtokot. Korábban, a telefonfülke felé menet valószínűleg, azért nem tűnt fel neki, mert még nem volt benne a legalább tíz hüvelyk hosszú, széles pengéjű, csontnyelű vadászkés.

Dunois elitosztaga úgy látszik, valóban felkészült a harcra.

35.

A magas, fehér oszlopos lugas mellett állt, s a reggeli párából kibontakozó, üdezőld levelű fákat nézte. A madarak is felébredtek már és hangjuk elvegyült a közeli teraszon lévő aranyhalas medencébe ömlő víz csobogásával.

Cigarettára gyújtott, de két szívás után el is dobta. Karját keresztbe fonva, melléhez szorította a papírba csomagolt naplót, s feszülten figyelt, nem hall-e valami idegen, a természetestől elütő hangot.

Hol lehetnek Dunois emberei? Figyelik vajon, s nevetnek idegességén, szembetűnő félelmén? Esetleg a gerilla-hadviselés szabályai szerint szétszóródtak a terepen, bokrok alatt hasalnak, fák fedezékében bújtak meg, készen rá, hogy az első jelre előugorjanak és öljenek?

És kit fognak megölni? Hányan lesznek, és milyen erősek Nimród emberei?

Egyáltalán, eljön-e Nimród? S ha eljön, magával hozza-e Patríciát? Túl fogják-e élni ők ketten a mészárlást, amire minden bizonnyal sor kerül?

Kicsoda Nimród?

Nehezen lélegzett, lába remegett az izgalomtól, és a szemét is becsukta, hogy jobban koncentrálhasson a madárcsiripelésen és a víz csobogásán esetleg átsűrődő idegen hangokra.

Motorbúgást hallott, s szemét kinyitva látta, hogy két gépkocsi kanyarodik nagy sebességgel az autópályáról a Cheshire Cathez vezető bekötőútra. A parkoló felé tartottak, s az épület hamarosan eltakarta előle őket. Pár másodperc múlva a motorzúgás is megszűnt, s ismét olyan csend lett, hogy a levelek susogását is hallani lehetett.

Először nem tudta, mi az, s beletelt jó néhány másodperc, míg rájött, hogy furcsa, kaparásszerű hangot hall. A fák közül, az egyik ösvény felől jött a zaj, s a kezdeti, élettelen neszek után mintha emberi beszéd szűrődött volna hozzá halkán, kivehetetlenül. Aztán a hang valamivel erősebbé vált, s már jól meg tudta különböztetni a környező zajoktól az elkíszott, fájdalmas nyögést:

- Jamie... Jamie? Kérlek...

Nevét meghallva nem volt már ura akaratának, olyan düh és gyűlölet kerítette hatalmába, amelyet még soha életében nem érzett. A papírba tekert naplót elhajítva kiugrott a lugasból, és üvöltve rohant a fák közé:

- Pat! Pat! Hol vagy?! Az isten szerelmére, Pat, válaszolj!

- Itt vagyok, Jamie... nem látod?... Kirohant a téglából rakott ösvényre, s félúton az étteremhez, egy vastag fa tövében meglátta a lányt. Vakon tapogatózva eleshetett, mert négykézláb állt, s keserves kínok között megpróbált feltápáskodni. A fejét borító kötés alól vér szivárgott - megütötte magát és sebei felszakadtak.

Odarohant hozzá és gyengéden talpra segítette.

Patrícianak nemcsak a fején volt kötés, szemét több rétegben feszesen rászorított, egyik halántékától a másikig húzódó ragtapaszcsíkok zárták le. Meg sem próbálta eltávolítani őket, mert tudta, ha hozzájuk nyúl, a lánynak a poklok kínját kell kiállnia. Karjába zárta és fülébe suttogva próbálta megnyugtatni:

- Nincs semmi baj... meglásd, minden rendben lesz...

A lány előbb rémülten, némán remegve bújt hozzá, aztán váratlanul kiegyenesedett, a fájdalommal mit sem törődve megfeszítette a testét és szinte állati hangon felüvöltött:

- Add oda nekik! Az isten szerelmére, add oda nekik, bármit kérjenek is!

- Odaadom, drágám, oda... - Matlock átölelte a vállát, s a terasz felé vezette Patriciát.

- Könyörgöm, Jamie! Ne engedd, hogy még egyszer hozzám nyúljanak! Soha!

- Többé nem fognak bántani, édes. Nem engedem...

Érezte, hogy Patricia lábai nem bírják tovább, szelíden a földre fektette a lányt.

- Vedd le a szememről a kötést. Kérlek, vedd le...

- Nem lehet, kedves. Nagyon fájna. Csak egy kicsit...

- Azt se bánom, csak vedd le! Nem bírom elviselni!

Mit csináljon? Mit kell most tennie? Tanácstalanul hátrafordult, s a lugas felé nézett, ahol Herron naplóját eldobta.

Nem érdekelte tovább a terv, már csak arra gondolt, hogy legyen vége minél előbb ennek a szörnyűségnek.

- Nimród! - üvöltötte el magát kétségbeesetten. - Gyere elő, Nimród! Hozd az átkozott hadseregedet és vidd, amit akarsz! Elhoztam neked!

Alig halt el az utolsó kiáltás, határozott léptek koppantak a betonon, s megjelent előtte Nimród.

Adrian Sealfont a terasz szélén állt és lenézett rájuk.

- Sajnálom, James - mindössze ennyit mondott.

Matlock, mintegy önkívületben, a földre eresztette Patricia fejét, s nézett rá némán, értetlenül. Agya megbénult, s azt hitte, örület szállta meg. Mintha mázsás súlyok nyomták volna testét, remegve felállt és csak bámulta szóttanul Sealfontot.

- Adja ide, James - szólt az elnök. - Látja, én betartottam az egyezséget, ígérem, nem lesz bántódásuk, gondoskodunk magukról.

- Nem! Ez nem igaz! - szakadt fel a kiáltás Matlockból. - Nem hiszek magának! Ez nem lehet...

- De igaz - válaszolta Sealfont, s pattintott az ujjával. Jeladás volt, el sem lehetett volna téveszteni.

- Nem! Nem! Nem! - rázta a fejét elkeseredetten Matlock, s Patricia is, bár semmit sem látott, kiabálni kezdett. - Azt mondták, hogy magát elvitték! Azt hittem, meghalt, s magamat okoltam a haláláért.

- Nem vittek el, csak gondoskodtam a védelmemről - mondta Sealfont. - Adja ide a naplót - ismét pattintott, de az arca mintha némi zavart tükrözött volna. - Természetesen a korzikaiul írt levelet is. Gondolom, mindkettő magánál van. Halk, elfojtott köhintés hallatszott valahonnan, de amilyen hirtelen jött, olyan hamar abba is maradt. Az elnök gyorsan körbepillantott, és határozott hangon kiadta az utasítást az embereinek:

- Jöjjenek elő!

- Miért? Miért tette? - kiáltott rá elszörnyedve Matlock.

- Azért, mert muszáj volt. Nem tehettem mást. Csak ezt választhattam.

- Csak ezt választhatta? Mi helyett?

- Az összeomlás helyett. Pénzügyileg teljesen kimerültünk. Kezdtek felélgni utolsó tartalékainkat, s már nem volt kihez fordulni segítségért. Az erkölcsi romlás megállíthatatlanná vált, az egyetemek segélykiáltásaira senki sem figyelt oda. Nem volt más lehetőség, mint cselekedni és saját uralmunk alá hajtani a korruptakat, a haszonlesőket. Így tettünk, és túléltek a válságot, talpon maradtunk.

Mindaz, amit addig is tudott, az egyetem elnökének szavai nyomán hirtelen új értelmet nyert, s Matlockban mint egy kirakós játék, hirtelen összeállt a kép. Emlékezett még azokra az időkre, amikor a pénzügyi összeomlás veszélye Damoklész kardjaként lebegett az ország felsőoktatási intézményeinek többsége fölött, s bár tapasztalta, csak most tudatosodott benne, hogy ez a fenyegetés mintha az utóbbi években megszűnt volna. Az anyagi eszközök persze soha nem voltak elegendőek, pénzügyűjtésre mindig szükség volt, de ezek a kampányok különösebb izgalom nélkül, szinte csendben zajlottak le, és senki nem beszélt már a bármelyik pillanatban bekövetkező végről.

- Jézusom! - nyögött fel kétségbeesetten.

- Biztosíthatom róla, hogy nem sokat segített - mondta Sealfont. - Nem

számíthattunk másra, csak magunkra. Még öt év, s az északkeleti partvidék egyetemei gazdaságilag is önálló, és ami a legfontosabb, önfenntartó szövetséget fognak alkotni...

- Maga örült...

- Fennmaradtunk. Meg kell hogy mondjam, a választás nem is volt igazán nehéz, senki nem állt határozottan az utunkba. Mindössze arra volt szükség tíz évvel ezelőtt, hogy a magunk kezébe vegyük az irányítást.

- Éppen maga...

- Igen. Ismerje el, jó választás volt - Sealfont az étterem felé fordult, és elkiáltotta magát: - Mondtam, hogy jöjjenek elő! Mitől félnek? A barátunkat nem érdekli, kicsodák. Úgyis nemsokára útra kél... Ugye, James?

- Maga örült! - üvöltött rá Matlock.

- A legkevesbé sem. Normálisabb már nem is lehetnék, sem gyakorlatiasabb... A történelem állandóan ismétli magát, ne feledje. A társadalom szövete szétfoszlott, az emberek gyűlölködő, egymást pusztító csoportokra szakadtak. Ne tévessze meg a látszólagos nyugalom. Kaparja csak meg a sima felszínt, s meglátja: vér csordul ki alóla!

- Maga miatt van a vér, a szenvedés! - kiáltott rá semmivel sem törődve Matlock.

- Ne merészelje ezt mondani, maga ostoba, felfuvalkodott kis senki! - dördült rá villámló szemekkel Sealfont. - Honnan veszi magának a bátorságot, hogy kinyilatkoztatásokat tegyen? Hol volt maga, amikor én és a hozzám hasonlóak a végső összeomlás veszélyével néztünk szembe? Biztonságban érezte magát, mert mi megvédtük, magunkra vállaltuk a feladatot... De senki sem hallgatta meg a könyörgésünket, nem törődtek a bajainkkal...

- Csak azért, mert nem voltak elég eltökéltek - próbált vitatkozni Matlock.

- Hazudik! - ordította most már magából kikelve, szinte eszelősen Sealfont. - Miben bízhattunk még? Az alapítványokban? Egyre jelentéktelenebbek. Aki csökkenteni akarja az adóját, az sokkal kedvezőbb megoldások között válogathat. A kormányzat? Süket és vak. Korrupt is, mert csak annak ad pénzt, aki szavazatokat tud szállítani a választásokon. Nekünk nem volt pénzünk, nem tudtunk szavazatokat vásárolni. Számunkra a rendszer összeomlott!... Nálam jobban senki sem tudja... Évekig könyörögtem, koldultam, esdekelve nyújtottam a kezemet a közömbösök felé, de hasztalan. Senki sem akart segíteni. A pusztulás szélén álltunk, de nem figyeltek ránk. Visszautasítottak bennünket, s a szemünkbe mondták, hogy gyengék vagyunk, nem számítunk, hiszen csak tanítunk. Ennek már vége! Nem kérünk, hanem cselekszünk, magunk, irányítjuk a sorsunkat! Sealfont kis szünetet tartott, nyugalmat erőltetett magára és egészen megváltozott, nyugodt, rábeszélő hangon folytatta.

- Nos, James? Hol van az a levél? Kinek adta oda?

- A levél? - kérdezte Matlock, hirtelen nem is tudva, miről van szó.

- A levél, amit ma délelőtt kell postára adni. Most már semmi szükség rá, hogy elküldje, ugye?

- Nem értem, miről beszél - Matlock elkeseredetten megpróbált rendet tenni gondolataiban, rájönni, miről is beszél az elnök.

- Kinél van a levél?

- A levél? - érezte, hogy nem ezt kellene mondania, de képtelen volt megtalálni a helyes szavakat. Megbénult, gondolkodni sem tudott.

- Ugye, nincs is levél? Nem írt semmit, és nem kért senkit, hogy tízkor adjon fel egy levelet? Hazudott, ugye?

- Hazudtam... igen, hazudtam - nem bírta tovább, erői végére jutott, s már csak arra tellett tőle, hogy beismerje az igazságot, bármilyen szörnyű következményekkel járjon is.

Sealfont felnevetett, de nem azon a meleg, barátságos hangon, amit Matlock megszokott, hanem durván, kegyetlenül.

- Maga igazán okos, de a végén gyengének bizonyult - mondta ijesztő elégedettséggel. - Kezdetől fogva számítottam rá. Tökéletes választás volt a szövetségiek részéről, mert magában nincs igazi elszántság, a választott ügy iránti elkötelezettség. Tipikus képviselője a fajtájának. Gyenge, jelentéktelen... - Hátraszólt az embereinek: - Jöjjenek elő! Dr. Matlock nem lesz abban a helyzetben, hogy bárkit is azonosítson. Bújjanak elő, gyáva nyulak! - Aaa...

Az elkinzott hörgés alighogy felhangzott, máris elhalt. Sealfont riadtan megpördült.

Az újabb kiáltást nem lehetett eltéveszteni - halálsikoly volt, akárcsak az

utána rögtön felhangzó harmadik.

- Ki az? Ki van ott? - Sealfont a teraszcélról induló ösvény felé lépett, amerről az utolsó kiáltást hallotta.

Az ellenkező irányból jövő hörgésre visszafordult, s látszott rajta, hogy kezd pánikba esni.

- Hol vannak? Jöjjenek elő azonnal! - kiáltotta izgatottan.

A felszólításra senki sem válaszolt.

- Mit csinált? - támadt Matlockra az elnök., Mit tett, maga szerencsétlen kis senki? Kit hozott magával? Ki bujkál ott? Válaszoljon!

Matlock meg se bírt szólalni, de nem is volt rá szükség. Az ösvényen, a kert vége felől Julian Dunois közeledett feléjük.

- Jó reggelt, Nimród! - köszönt Sealfontnak.

- Ki maga? - kérdezte izgatottan az elnök. - Hol vannak az embereim?

- A nevem Jacques Devereaux, Heysoú Daumier, Julian Dunois - választhat. Az emberei nem sokat értek. Tízen voltak, az enyéim nyolcan. Mind meghalt, de a temetésük miatt ne fájjon a feje.

- Ki maga?

- Az ellensége.

Sealfont a zakója alá nyúlt, Matlock pedig, mozdulatát látva, rávetette magát. Egyetlen gondolat munkált csak benne - ölni akart, végezni ezzel az emberrel, akkor is, ha maga is belepusztul.

Látta a rémülettől eltorzult arcot, s úgy csapott le rá puszta kézzel, mint egy vérszomjas vadállat. Körmét a húsába mélyesztette, tépte, szaggatta és érezte, hogy vér ömlik végig a kezén.

Hallotta a fegyver dörrenését, érezte a vállába hasító fájdalmat, de ez sem volt elég ahhoz, hogy megállítsa.

- Hagyja abba, Matlock! Az isten szerelmére, hagyja abba!

Erős fekete kezek rángatták le Sealfontról, és leszorították a földre.

- Jamie... Jamie... - hallotta a reményvesztett, segélykérő hangot.

Minden dühét, elkeseredését beleadva elrugaszkodott a földről. Látta a feléje nyúló kezet, de teljes erőből gyomron rúgta a felállni készülő feketét, s ismét szabad volt.

Megbotlott, térdre esett, ismét felpattant, s rohant a lányhoz, hogy magához szorítsa, megvédelmezze mindenkitől, ha ismét bántani akarnák.

Testében elviselhetetlen fájdalom lüktetett, lábai nem bírták tovább, és ismét elesett, de a földön kúszva sikerült elérnie Patet. Egymásba kapaszkodtak, szorosan ölelték egymást, várva, hogy bármelyik pillanatban lesújtson rájuk a halál.

Matlock meg érezte, hogy karja elernyed, aztán csak zuhant, zuhant, bele a feneketlen sötétségbe.

Kinyitotta a szemét, és látta, hogy ugyanaz a fekete fiatalember hajol föléje, aki Sealfonttól elrángatta és lefogta. Hátát egy kőpadnak támasztva felültették, válláról letépték az inget.

- Azt hiszem, sokkal jobban fáj, mint amilyen súlyos valójában - mondta a fiatalember, miután megvizsgálta a lüktető sebet.

- Kapott érzéstelenítőt, nemsokára hatni fog - ezt már a mellettük álló Julian Dunois mondta. - Miss Ballantyne-t elvitték orvoshoz, hogy leszedje a szeméről a ragtapaszt. A doktor fekete és igen megértő, de annyira mégsem, hogy felesleges kérdezősködés nélkül ellásson egy lött sebet. Rádió n üzentünk a saját orvosunknak Torringtonba, s húsz percn belül itt lesz.

- Miért nem maradhatott itt Pat, hogy őt is ellássa? - kérdezte erőtlenül Matlock.

- Főleg azért, mert nem tartozik rá a beszélgetésünk - válaszolta Dunois. - Egyébként is, annál jobb, minél előbb leveszik róla azokat a tapasztakat.

- Hol van Sealfont?

- Eltűnt. Elég, ha csak ennyit tud. Szeretném, ha ezt jól megjegyezné, mert különben kénytelenek lennénk beváltani a fenyegetésünket. Nem akarjuk megtenni... nem vagyunk ellenségek.

- Téved. Azok vagyunk.

- Végso soron, talán. Ez tulajdonképpen elkerülhetetlen. Ebben az ügyben azonban szövetséget kötöttünk, s mi tartjuk magunkat a megállapodáshoz. Jó volna, ha maga is ezt tenné.

- Rendben.

- Talán még tanultunk is egymástól.
- Matlock ráemelte a szemét a fekete vezérre.
- Ami engem illet, én kezdem tisztábban látni a dolgokat. Hogy maguk mit tanultak, azt nem tudom.
- Azt, hogy az ember a cselekedetei - vagy ha így jobban tetszik, a bátorsága - révén fölülemelkedhet önmagán.
- Nem értem, mit akar ezzel mondani - ingatta a fejét Matlock.
- Gondolkodjon, rá fog jönni!
- Mi lesz most? Mi történik Pattel, velem? Ha hazamegyek, bármelyik pillanatban letartóztathatnak.
- Nem hiszem - mondta Dunois. - Greenberg egy órán belül kézhez kapja a szervezetem által készített dokumentumot. Hogy egészen pontos legyek, magam fogalmaztam. Tartok tőle, hogy gondosan el is fogják temetni valamelyik archívumban, ami pedig erkölcsileg, jogilag, politikailag feltétlenül káros. Túl sok égbekiáltó hibát követtek el... Nem baj, vállaljuk a közvetítést. Nem ártana, ha elővenné a pénzét, és Miss Ballantyne-nal együtt hosszabb, pihentető utazásra menne. Biztos vagyok benne, hogy ebbe minden érintett örömmel és rögtön beleegyeznek.
- És Sealfont? Vele mi lesz? Meg akarják ölni?
- Úgy gondolja tehát, hogy Nimród halált érdemel? Ne fárassza magát, erről most nem nyitunk vitát. Érje be annyival, hogy életben marad mindaddig, amíg bizonyos kérdésekre választ nem kapunk.
- Van fogalma arról, mi fog történni, ha rájönnek, hogy nyoma veszett?
- A legvadabb hírek kelnek majd szárnyra, de nemcsak róla, hanem más személyekről és dolgokról is. Ha egy szentkép összetörik, a hívők rögtön pánikba esnek. Ám legyen. Carlyle meg fog békélni a megváltoztathatatatlannal... Most pihenjen. Az orvos hamarosan itt lesz. - Dunois egyik egyenruhás emberéhez fordult és halkán utasításokat adott neki. Matlock nézte a magas, karcsú, magabiztos férfit, s most először érezte úgy, hogy hálás azért, amit érte tett.
- Dunois - szólt rá halkán.
- Tessék.
- Legyen óvatos!

UTÓSZÓ

A Karib-tenger kékeszöld vize sziporkázón verte vissza a délutáni nap sugarait. A homok tűzforró volt, a láb alig állta, s a szigetnek ezen a részén csend és végtelen nyugalom honolt. Matlock térdig gázolt a vízbe, de az is meleg volt, alig nyújtott némi enyhülést. Kezében egy Greenbergtől kapott újságot tartott, pontosabban csak egy lapot, rajta egy cikkel.

GYILKOSSÁGOK CARLYLE-BAN, CONNECTICUTBAN

Huszonhárom feketét és fehéret mészároltak le
A városban teljes a tanácstalanság
Az egyetem elnöke eltűnt

Carlyle, május 10. - Ennek a kis egyetemi városnak a külső részén, egy régi házakkal beépített környéken tegnap bizarr tömeggyilkosság történt. Huszonhárom embert mészároltak le. A szövetségi hatóságok gyilkos szándékkal végrehajtott rajtaütésre gyanakodnak, amely támadók és megtámadottak soraiból is sok életet követelt...

Aztán következtek a nevek, köztük Julian Dunois-é. Az erőszak, amelyet szabadjára engedett, végül őt magát sem kímélte. A cikk további része már csak találgatás volt a furcsa tömegmészárlás lehetséges okairól, és arról, milyen összefüggés lehet a vérfürdő és Adrian Sealfont rejtélyes eltűnése között. A szerző egyetlen szóval sem említette Nimródot vagy Matlockot, és még csak nem is utalt a szövetségi hatóságok által indított vizsgálatra. A beszámolóban az igazságnak nyoma sem volt. A bungaló ajtajának csapódását hallva Matlock megfordult. Pat a part fölött

emelkedő kis teraszon állt, intett a férfinak, s elindult lefelé a lépcsőkön. Sortot és könnyű selyemblúzt viselt, és nem volt már kötés sem a kezén, sem a lábán. A karibi nap sötétbarnára sütötte a bőrét, s haját széles narancssárga pánttal szorította le, hogy eltakarja a homloka fölött még mindig látszó sebeket.

Megmondta a férfinak, hogy nem megy hozzá, nem akar olyan házasságot, amely sajnálatból, a másikkal szembeni vélt vagy valós tartozásból fakad. Matlock azonban már tudta, hogy el fogja venni, bármennyig tiltakozzon is.

- Hoztál cigarettát? - kérdezte, amikor a lány odaért hozzá.

- Nem. Csak gyufát. Gyere, menjünk le a hullámtörőhöz! - mondta Patricia.

- Gyufát? Minek, ha nincsen cigaretta - Matlock a hóna alá csapta az újságot és kézen fogta a lányt.

- Halotti máglyát akarok gyűjtani. Tudod, hogy a régészek milyen jelentőséget tulajdonítanak nekik.

- Micsoda? - kérdezte értetlenül a férfi.

- Egész nap azzal az átkozott újsággal a kezeden mászkálsz. El akarom égetni - válaszolt mosolyogva Patricia.

- Ha elégeted, attól még nem változik semmi.

A lány úgy tett, mintha nem hallotta volna a megjegyzést.

- Mit gondolsz, miért küldte Jason? Azt hittem, szeretné, ha pár hétig semmire sem gondolnánk, nem olvasnánk újságot, nem hallgatnánk híreket, nem törődnénk mással, csak a vízzel és a nappal. Ő állapította meg a szabályokat, s ő is szegte meg őket.

- Csak javasolta, de tisztában volt vele, hogy nehéz lesz betartani őket.

- Akkor is hagynia kellett volna, hogy más hágja át őket. Nem olyan jó barát, mint gondoltam.

- Talán jobb is, mint hinnéd.

- Ez álokoskodás - legyintett Patricia.

- Greenberg tudja, hogy nem kerülhetek ki egy nagyon kellemetlen döntést.

- Azt hiszem, pontosan tudja, hogy már meg is hoztad - válaszolt halk belenyugvással a lány.

Matlock ráemelte a tekintetét. Hát persze hogy tudja, és tudja Patricia is.

- Újabb fájdalom lesz az eredménye. Talán több mint amennyi indokolt lenne - mondta.

- Ezt mondják majd ők is, mert azt akarják, engedd, hogy a saját belátásuk szerint intézzék el az ügyet. Csendben, hatékonyan, minél kevesebb kellemetlenséget okozva mindenkinek.

- Talán ez volna a legjobb. Lehet, hogy így lenne helyes.

- Ezt magad sem hiszed.

- Igazad van, tényleg nem hiszem - ismerte be Matlock.

Csendben sétáltak a hullámtörő gát felé.

- Jason egyszer azt mondta, hogy az igazság se nem jó, se nem rossz, egyszerűen csak igazság. Ezért küldte ezt az újságkivágást. - Matlock leült a móló egyik hatalmas kövére, s figyelte a lassan emelkedő dagályt. Pat hozzáhajolt és szelíden elvette tőle az újságot.

- Ez lenne hát az igazság - mondta, nem kérdezte.

- Az ő igazságuk. Az ő ítéletük. Mindenki megkapja a maga címkéjét, s a játék folytatódik tovább. Ami történt, szerintük az is ennek a része volt. Jó fiúk a rossz fiúk ellen, s a rendőrség már csak a szomorú végkifejletre érkezik.

- És mi a te igazságod? - kérdezte a lány.

- Az, hogy visszamegyek, s elmondom, mi történt. Mindent elmondok, semmit sem hagyok ki belőle.

- Száz okot fognak felsorolni, amiért nem szabad megtenned.

- Nem tudnak meggyőzni.

- Akkor ellened fordulnak - figyelmeztette Pat. - Megfenyegettek, mert nem akarják, hogy beleavatkozz. Ezt akarta tudomásodra hozni Jason.

- Ezt akarta elhíttetni velem - pontosította a szavait Matlock.

Pat gyufát gyűjtött, s a lángba tartotta az újságot. A párás tengeri levegőtől átnedvesedett papír nehezen fogott tüzet, s lassan, erőtlenül égett.

- Nem valami meggyőző halotti máglya - állapította meg Matlock.

- Megteszi addig, míg haza nem térünk.

A sorozat főszerkesztője:

Ivanics István

Felelős szerkesztője:

Morcsányi Géza

Kontrollszerkesztő: Rátz Mária

Műszaki szerkesztő: Hupján Mária

Kiadja az I. P. C. KÖNYVEK Kft

Felelős kiadó: Ivanics István

Szikra Lapnyomda, Budapest (91-3163)

Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

HU ISSN 0865 2929

ISBN 963 7930 31 0

Megjelent 14,9 (A/5) ív terjedelemben

* • Somlyó György fordítása - A ford.